

Giới thiệu Dụ Đồ Mã Văn Tài

Truyện Dụ Đồ Mã Văn Tài của tác giả Ngũ Nguyệt là câu chuyện xuyên không hay. Cổ Diệc Khanh, xuyên qua thành thiên kim tiểu thư nhà ngoại thích nắm quyền, vì không muốn thành con cò trong hôn nhân chính trị mà trở thành tiểu bá vương quậy cho cả thành Lạc Dương gà bay chó sủa.

Từ Mã Kỳ, thế tử kiêu ngạo, thanh mai trúc mã, cùng nàng làm một đôi bá vương khiến toàn Lạc Dương khiếp sợ, từ lần cứu nàng năm 13 tuổi đã tuyên bố nàng nhất định phải là của hắn.

Mã Văn Tài, con trai độc nhất của thái thú trấn thủ một phương, là kẻ thứ ba nổi tiếng nhất trong lịch sử. Gặp nàng chỉ là tình cờ, trêu chọc nàng chỉ vì thú vị nhưng bất giác đã trao trái tim cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Lạc Dương có một đóa hoa Bá Vương.

Mọi người đều nói Tây Tấn, hoàng đế là một báo vật.

Tấn Huệ đế nói, không thích cháo, cũng không thích ăn thịt băm?

“Phong lưu tài giỏi đẹp trai”, là một vấn đề cá nhân.

Người người đều nói Tây Tấn tốt, chàng trai đẹp chạy trên đất

Bảy bậc hiền thánh của khu vườn Trúc Lâm, đối với rượu và ca hát, có bao nhiêu nhân sinh.

Những chàng trai đẹp khi tụ tập lại với nhau, đều có thể hướng đến chuyện kia?

Mọi người đều nói Tây Tấn tốt, đã sớm vượt qua cả chuyện ăn mặc, mà còn là ăn mặc thật đẹp!

(Vân Vân: Bài thơ dưới sự trợ giúp của ss vinhanh-anhkasi. Iu ss)

Chuyện kể rằng....

Thời gian: Vĩnh Hi nguyên niên.

Địa điểm: trên một con đường ở Lạc Dương.

Một oa nhi mặc loại gấm tinh tế, trên cổ quàng một cái áo lông chồn bạc hào hạng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại ngẩng lên, vươn cánh tay nhỏ bé mềm mại, hướng về phía chủ quán bánh ngoắc một cái, từ xoang mũi phát ra một tiếng: “Àn hừ~”.

Chủ quán đáng thương tên là Đại Bánh, mặt xanh xao, hai chòm râu chữ bát bị gió bắc thổi thật xơ xác, khó khăn nuốt nước miếng, nói: “Tiểu thư, ngài muốn hương vị gì đây? Tiểu nhân làm cho ngài đầu tiên!”.

Oa nhi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, ánh mắt rất là sắc bén, chu cái miệng hồng nhuận, nói: “Mè, lạc, hành, bánh rán cay, mỗi thứ một cái!”.

Đại Bánh sùng sốt, đã xanh xao nay càng tái mét, cười gượng nói: “Bánh mè..... Bán..... Bán hết.....”

“Hừ? Bán..... Hết....?” Oa nhi nâng lông mày, khóe miệng cười lạnh lùng.

Đại Bánh vừa nhìn nụ cười quen thuộc này, mí mắt liền nhảy loạn, da đầu tê dại, cánh tay đẩy xe nhỏ run lên, nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm: “Tiểu thư..... Đúng, đúng là bán xong..... Thật, thật bán xong! Ta tuyệt đối không lừa gạt ngài! Nếu không, nếu không ta bây giờ lập tức trở về nhà làm bánh cho ngài!”.

Nhìn ánh mắt Đại Bánh bỗng nhiên tỏa sáng, oa nhi quay đầu đi, hừ một tiếng, liếc Đại Bánh nói: “Chờ người về nhà làm bụng của cô nài nài ta sẽ đói chết! Nếu đã không có bánh mè ta thích nhất... Như vậy, thể hiện người cũng không có giá trị, đã như vậy.....”.

Cánh tay nhỏ bé dựng thẳng lên, năm ngón tay khép lại, hướng quán bánh lắc lắc...

“Đem cả người và quán chuyển đến mười dặm ngoài cửa thành đi!”.

Một tiếng kêu khẽ vang lên, chừng khoảng mười gia đình vốn bao vây quanh quán bánh lập tức mãnh liệt tiến lên dẹp quán, động tác thành thạo lưu loát, người sáng suốt vừa thấy là biết này một loạt động tác là trải qua huấn luyện hơn nữa lại có thực tiễn mới bồi dưỡng được.

Tiếng vang lách cách cùng với Đại Bánh khóc thét nhất thời vang vọng trên một con đường ở Lạc Dương. . .

Đám gia đình phân công hợp tác, ba người phân biệt từ đầu thắt lưng đến chân khiêng Đại Bánh, những người còn lại phân chia các phần của quán, sau đó hợp tác khiêng lên, cuối cùng, nhất loạt quay đầu, dùng thanh âm tập thể đánh thếp nói với oa nhi kia: “Tiểu thư! Đã chuẩn bị xong!”.

Cô bé từ bên hông rút ra một chiếc phiến, cũng không coi đây là thảng chạp, thân nhiên quạt hai cái, giọng còn đầy tính trẻ con thanh thúy lưu loát cất lên: “Các đồng chí! Đi!”.

“Vâng!”.

Tiếng trả lời qua đi, sau đó là chỉnh tề “Một, một hai, một hai ba bốn năm sáu bảy! Một, một hai, một hai ba bốn năm sáu bảy!” Tiếng hô, đám gia đình đồng loạt chạy bộ, còn có tiếng Đại Bánh yếu ớt kêu gọi xuất hiện. . . Thanh âm không dứt, kéo dài không thôi. . . Từ đường lớn Lạc Dương vang cả cửa thành. . .

Oa nhi thấy bọn gia đình đều đi rồi, nhìn về phía một tiểu cô nương bụ bẫm ngồi yên ngoài cửa khách sạn phe phẩy tay, tiểu cô nương kia mặc trang phục nha hoàn, cái mũi mang hai hàng nước cơ hồ sắp đông cứng lại, cũng không lau, thấy tiểu thư kêu nằng, lập tức điên cuồng chạy qua, nói: “Tiểu thư!”.

Oa nhi nhướn mày, đem chiếc phiến kia gắn lại bên hông, sau đó thò tay vào áo bông, một hồi, lấy ra cái khăn lụa nhiều nếp nhăn, quăng cho tiểu nha hoàn, nói: “Đi đi đi, đem nước mũi lau! Một lát sẽ tới Tư Mã phủ nếu bị Tư Mã tiểu tặc thấy người thành cái dạng này sẽ mất thể diện tiểu thư ta!”.

Dứt lời liền vùng đôi chân ngắn nhỏ bé nghênh ngang rời đi, tiểu nha hoàn thấy tiểu thư đi, liền vừa lau cái mũi vừa chạy chậm theo. . . .

Sau khi chủ tớ ly khai, tập thể mọi người trên đường cái vốn thực im lặng liền thờ phào nhẹ nhõm, sau đó vừa quay đầu liền bắt đầu thét to cùng cười vui, cảnh tượng sầm uất ngày thường toàn bộ khôi phục lại, tiếng rao hàng, người đi dạo phố, còn có tiếng trả giá. . . .

Mới vừa đi đến cuối phố, nghe động tĩnh phía sau, oa nhi kia bĩu môi, nói: “Hừ, cũng cho là ta không biết, tưởng là nín thở sẽ không tới phiên chính mình sao!? Không phải không đến, mà là chưa tới lúc thôi! Hừ hừ. . . . Ngày mai đi thăm người nào? Không bằng đi mua trứng vịt Tiểu Lý đi. . . Nhìn hán về mặt háo sắc nhìn chăm chăm ngực các cô nương. . . . Đã sớm muốn giáo huấn hán. . . .”.

Lúc này, du khách từ vùng khác đến nhìn con đường không hiểu vì sao bỗng nhiên sôi nổi, chỉ thấy hai tiểu oa nhi từ bên trong đi ra, liền ngồi thân mật hỏi: “Tiểu cô nương, phố này vì sao bỗng nhiên náo nhiệt như vậy?”.

“Không phải bỗng nhiên, mà là vẫn đều náo nhiệt như vậy!”.

“Nhưng. Vừa rồi vì sao vẫn rất yên lặng?”.

Oa nhi ánh mắt híp lại, nhìn nam tử này rõ ràng từ nơi khác đến, nói: “Bởi vì vừa rồi ta ở đó, cho nên yên lặng, bây giờ ta đi rồi, bên trong liền náo nhiệt! Đã hiểu chưa?”.

Về mặt nam tử nghi hoặc nhìn oa nhi, căn bản là không tin tưởng, quan sát từ trên xuống dưới chủ tớ hai người một chút, mới nói: “Tiểu. . . . Tiểu cô nương, người. . . . Người là ai?”.

Oa nhi cười một cái, ánh mắt cười đến sáng lạn, chiếc răng khểnh bóng như bạch ngọc thật là đáng yêu, nhưng mà từ cái miệng nhỏ nhắn nói ra một câu làm cho nam tử kia nhất thời đang đứng như muốn nhún ra. . . .

“Lạc Dương có một đóa hoa Bá Vương, thiên hạ đệ nhất tiểu đệ họ Cỗ! Tiểu nữ tử đứng không đổi tên ngồi không đổi họ, Cỗ Diệc Khanh! Vị này. . . Người, biết ta sao?”.

Đúng vậy!

Oa nhi kia đúng là Lạc Dương thành danh tiếng lẫy lừng, bà con thân thích của đương triều hoàng hậu Cỗ Nam Phong. . . .

Chính là bà con xa.

Ba tuổi đã lấy trứng chim phá hoàng đế, chín tuổi có thể đốt nhà xí, cướp cả con đường, dẫn theo gia đình cùng thế tử Nhữ Nam vương phủ làm đồng bọn, thật có thể nói là là danh chấn Lạc Dương trong ngoài, nổi danh phạm vi trăm dặm. . . .

Vì thế, thảng chạp trong gió lạnh, một gã hán tử cứ như vậy bị dọa đến hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Đào Hôn

Tám năm loáng một cái đã qua, chớp mắt đã đến mùa xuân Vĩnh Hi năm thứ chín.... ..

Một ngày, trong trời nắng ấm.

Phía đông Thành Lạc Dương, Cổ phủ.

Mùa xuân tháng ba, hoa anh đào rực rỡ, cành liễu đong đưa, bên trong phủ các đình sáng loáng thoáng, bướm bướm nhảy múa giữa cánh hoa, chim nhỏ hót líu lo. Nhưng mà nỡ chói lọi nhất là những đóa mẫu đơn muôn hồng nghìn tía.

Lúc này trong viện có một nữ tử đứng giữa trăm sắc mẫu đơn, mái tóc dài đen huyền buông thả, chỉ lấy gấm nhẹ nhàng cột lại, một đôi mắt to ngày thường linh động lúc này giống như lâm vào sương mù, lại giống như có chút thất thần, ngón tay tiem dài trắng nõn đang nắm một đóa mẫu đơn đỏ....

Lúc này, chỉ nghe thấy nhẹ nhàng “Khách cời” một tiếng.... (Vân Vân: ta cũng ko biết lúc bóp hoa kêu thành gì nữa, nên ta để nguyên văn, đừng trách ta mọi ng` @@).

“Ồi chao?”.

Ta nhìn chăm chăm cây mẫu đơn, trong tay đóa “Hoa thi” kia bị theo bản năng héo đi, nhất thời cánh hoa liền xếp lại một nửa, ho nhẹ một tiếng, liếc mắt một cái Cát Tường ở phía sau --- --- nha đầu bên người của ta.

“Cát Tường, biểu tình của ngươi là ý gì?”.

“Tiểu thư, lão gia sẽ phát điên mất. Đóa mà người mới bóp nát là lão gia dùng ba ngàn lượng mua chính là vương trong mẫu đơn..... một đóa cuối cùng”.

Ta nhẹ nhàng mở ra “Hoa tàn”, đóa hoa nhàu nát lách cách một tiếng rơi xuống đất.

Ta phui phui đám cánh hoa còn lưu lại trong tay, về mặt làm biếng, nói: “Ai nha, rụng. Cát Tường, ngươi nói, nó..... Có phải rụng hay không?”.

Chỉ thấy Cát Tường kia trên đầu rớt xuống một giọt mồ hôi lạnh, thanh âm có chút run run: “Là..... Là..... Là rụng”.

Ta nở ra nụ cười ôn hòa, vươn tay sờ sờ chớp mũi Cát Tường, thuận tiện đem giọt mồ hôi lau luôn.

“Vậy ngươi nói, nó là tự rụng, hay là.....”.

“Chính nó rụng, tuyệt đối là nó tự rụng! Cát Tường thể cái gì cũng không nhìn thấy!” Ta lời còn chưa nói xong, Cát Tường rồi đột nhiên một cái nghiêm đứng vững vươn ba ngón tay hùng dũng oai vệ chỉ đám mây xanh cùng ánh mặt trời chiếu khắp bầu trời.

Vừa định vỗ bả vai Cát Tường, vì nàng càng ngày càng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, tỏ vẻ một chút tán dương, bỗng nhiên, Cát Tường vươn một bàn tay gắt gao che miệng của ta, ánh mắt cảnh giác quét một lượt, đem thanh âm ép tới cực thấp: “Tiểu thư! Cần thận! Tai vách mạch rừng!”.

Ta mất sức chín trâu hai hổ lấy tay Cát Tường ra, hít mạnh vài cái: “Tai vách mạch rừng? Đây là trong Cổ phủ! Ngươi cho là Tư Mã tiểu tặc kia có thể vào? Sai..... Phải nói, ngươi cho là lỗ tai của Tư Mã tiểu tặc vào đây?” Bỗng nhiên, chớp mũi ngửi đến một mùi hương nhàn nhạt như có như không, tóc gáy trên người tất cả đều dựng thẳng lên.

“Ha ha..... Không ngờ ~ hóa ra Tiểu Diệc Khanh mỗi ngày ở trong phủ đều nghĩ đến ta, tiểu vương thật sự cảm thấy vinh hạnh”.

Một âm thanh hài hước nói ra, ta nghe thấy nhất thời cứng lại, khóe miệng chậm rãi, chậm rãi, giương lên ở độ cao kỳ quái.

Ta đưa lưng về phía hắn, nhếch miệng lên, nghiêng răng khanh khách vang dội.

Vương, bát, đàn!

“Tiểu thư! Ta che cho người! Người chạy nhanh ra cửa sau đi!” Cát Tường vừa nhìn thấy Tư Mã Kỳ hét lớn một tiếng, lập tức làm xong tư thế đứng tư thế chuẩn Hoàng Phi Hồng, vỗ song chưởng, đứng vững vàng trước mặt ta.

Nhìn không được nhất thời trợn mắt khóe miệng giật giật, ta hung hăng vỗ cái ót của Cát Tường, nói: “Đây là Cổ phủ không phải Nhữ Nam vương phủ! Ta vì sao phải trốn ra cửa sau?”.

Sau khi nói xong, vênh vao tự đắc nhìn về phía người mới tới: “A! Hôm nay... ngon gió tà môn nào thổi vậy, đem Tư Mã tiểu thể tử ngươi cũng thổi qua đến Cổ phủ chúng ta ~ nhưng mà, nơi này là hoa viên trước khuê phòng ta, cũng chính là khuê viên của ta! Ngươi vô duyên vô cớ xông vào, sợ là quá phận đi!”.

Này thật là thời đúng địa phương, ở nhà nhiều ngày như vậy, tay ta có chút ngứa.

Chỉ thấy một thanh niên mặc gấm trường bào rực rỡ đứng giữa hoa mẫu đơn, trên đầu mang bạch ngọc khảm kim quan, mày như lá liễu, đôi mắt hoa đào, mũi cao, mặc đồ tùy ý, vừa đứng mang theo một chút tiêu sái, thần sắc ra vẻ kính cẩn, khoe miệng ra vẻ nghiêng ngả mang theo ý cười, giống một con mèo đang cảm thấy hứng thú chuyện gì đó.

Thấy điều này, ta mày không khỏi suu một tiếng.

Không bình thường! Người này..... Hôm nay không bình thường! Tuyệt đối không phải thường ngày theo ta cùng chó cắn chó..... Không, phải nói là hoàn toàn không giống người”.

Lại nói tiếp, ta cùng tên tiểu vương này “Oán hận chất chứa” đã lâu, nhưng là không thể phủ nhận người quả thật đúng là vận hảo cầu, sinh ra dung mạo hoàn mỹ.....

Như vậy, ta vốn luôn luôn đối “Mỹ nhân” đều hết sức chiều cổ, vì sao lại cùng hắn thành oan gia đối đầu?

Hừ hừ..... Này cũng không thể không nói đến thân hình này của bản cô nãi nãi lúc tám tuổi.

Nhớ bản cô nãi nãi năm đó kia là một cô bé phần điều ngọc mài trí tuệ vô song thiên chân hoạt bát đáng yêu thiện lương, mặc cho ai thấy không phải kêu lên một tiếng đáng yêu! Tên Tư Mã Kỳ này, cư nhiên ở yến tiệc hoàng thất, trước mặt công chúng, lớn tiếng hỏi, tiểu hài tử nhà ai trưởng thành đáng đáp kỳ quái như vậy?”.

Ta, Cổ Diệc Khanh, từ tám tuổi năm ấy bắt đầu quyết định, cả đời cùng tên hèn hạ vận phận vô địch Nhữ Nam vương phủ tiểu thế tử Tư Mã Kỳ oán thù cả đời!

Nhưng mà, ngày thường ta nói một câu, hắn cũng đáp trở lại, Tư Mã Kỳ hôm nay cũng không thêm để ý ta trợn mắt nhìn, ngược lại cười đến càng thêm sáng lạn, sáng lạn khiến ta cả người sợ hãi.

Giác quan thứ sáu nói cho ta biết, ban ngày ban mặt, yêu nghiệt này cư nhiên dám cười như càn rỡ, cư nhiên xuất hiện ở hậu hoa viên Cổ phủ..... Sự tình tuyệt đối không đơn giản!

Quả nhiên, Tư Mã Kỳ cười xong, ẩn tình nhìn về ta đang đứng trừng mắt, mở miệng nói: “Tiểu Diệc Khanh, đừng giận nữa, cẩn thận gương mặt liền rớt xuống biết làm thế nào ~ Khụ..... Kỳ thật, hôm nay ta đến, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, mới vừa rồi, lệnh tôn đã đáp ứng gia phụ câu hôn, cho nên tính ra, ta coi như là con rể của Cổ phủ, cho nên, ta đến hậu hoa viên Cổ phủ tới gặp vị hôn thê của ta cũng không phải cái gì quá phận ~ Thứ hai, Tiểu Diệc Khanh thế nào tức giận? Không phải là trách cứ ta nhiều ngày không tìm người chơi đùa? Nếu là như thế, vì phụ..... Nga, không, tạm thời còn chưa phải, như vậy..... Tại hạ bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày đều đến đây, bồi Tiểu Diệc Khanh người chơi. Ha ha~ “.

Sét đánh một cái.

Vừa vận không khéo liền bổ trúng đầu hoa bá vương.

Hai mắt khê đảo, huyết áp tụt xuống, ta đỡ gáy thiếu chút nữa không ngất xỉu đi. Đương nhiên, ta hoàn toàn không có thời gian ngất, cho nên ta kéo áo choàng, lộ đến đầu gối, hoàn toàn không nhìn Tư Mã Kỳ phía trước bỗng nhiên nhũ mày, cắn răng giống như gió xoáy chạy như điên ra hoa viên, tìm Cổ lão cha cực kỳ vô lý kia!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mĩ Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: 1.2: Đào Hôn (Tt)

“Ta không đồng ý!”.

“Ta đáp ứng chính là đã đáp ứng! Nói cái gì nữa cũng vô dụng!”.

“Không được! Gà ai cũng được chỉ có hắn là không được!”.

“Gà ai cũng không được chỉ có thể gà cho hắn!”.

“Phụ thân!”.

Cổ Thường Ngọc đau đầu xoa mi tâm, có chút bất lực nhìn nữ nhi từ nhỏ đã bị chính mình dung túng đến vô pháp vô thiên ----- nặng nề thờ dài.

”Nữ nhi ngoan a.... Phụ thân nói, người mấy năm nay ở Lạc Dương cùng Tiểu thể tử Nhữ Nam vương phủ cần quấy, mọi người toàn Lạc Dương đều nói các người là một đôi, cần bản không có nhà khác làm mai người, phải biết rằng Nhữ Nam vương phủ là ai cũng đều không thể trêu vào! Vốn phụ thân còn lo, nếu Nhữ Nam vương phủ không đến hôn sự lần này, cả đời của người làm sao, hiện tại Nhữ Nam Vương tự mình đến đề xuất hôn sự, phụ thân dĩ nhiên là đáp ứng, hết thấy đều là vì tốt cho người a ~ nữ nhi của ta a ~“.

Ta trọn to hai mắt nhìn Cổ lão cha, ta khi nào thì cùng Tư Mã Kỳ thành một đôi được toàn thành Lạc Dương công nhận? Mắt những người đó đặt dưới chân sao?

Cổ lão cha thấy ta không đáp lời, lặng lẽ nhìn ta vài lần, mở miệng nói: “Người xem Tiểu thể tử Nhữ Nam vương kỳ thật cũng không có gì không tốt, lớn lên tuân tể, là người thừa kế Vương gia, tương lai tiền đồ tất nhiên rất sáng lạn, người có thể gả cho hắn. Làm sao không phải chuyện tốt?”.

Lời nói của Cổ lão cha nghe cũng có chút đạo lý, nhưng mà cái này cùng ước nguyện ban đầu của ta đi ngược lại mấy ngàn dặm a.

Kỳ thật là, bộ dáng của ta mấy năm nay hoành hành ngang ngược vô pháp vô thiên là muốn cho toàn Lạc Dương xem, cho toàn người trong thiên hạ xem. Khi ta từ trong bụng mẫu thân ra, thì biết chính mình mang dòng họ “Cổ”, sau lưng đại biểu cho cái gì, ta muốn mọi người biết rằng. Cũng dòng họ này, lớn lên nhất định không cho một đồng ruồi bộ muốn leo lên vị trí này.

Muốn gả ruồi bộ cho ta, còn phải khoan dung một ruồi bộ đực không ngừng thú ruồi bộ cái khác? Cho dù con ruồi kia đưa ta lên làm thủ lĩnh, ta cũng tuyệt đối mặc kệ!

Cho nên từ nhỏ cố tình ra vẻ mạnh mẽ, một bộ dáng hoàn toàn khác bình thường tiểu thư khuê các, có thể nói không chuyện ác nào không làm.

Huống chi, từ lúc tám tuổi biết Tư Mã Kỳ, ta cùng hắn quả thực chính là lửa với nước, từ tranh cãi phát triển đến quyền cước, từ người đánh đến đồng bọn đánh.

Khụ khụ.

Tuy rằng mỗi lần hình như đều là ta đã thương hắn. Thế nhưng, ta nghĩ toàn thành Lạc Dương không người nào không biết bốn tiểu thư là nhân thể nào. Ý là muốn lợi dụng hắn làm hòa mù, làm cái bình phong che chở, ai biết màn khói này ngược lại lại quay về đây xông chết mình, còn cái bình phong này ra vẻ hiển nhiên!

Nhìn bộ dáng khó xử của Cổ lão cha, nội tâm thầm thở dài một hơi, sợ là tranh cãi cũng vô ích. Người Cổ gia gặp phải người Tư Mã gia, rõ ràng mà nói vẫn là nể ba phần, huống chi Cổ lão cha còn không phải ở triều làm quan, cần bản không thể nào động đến Tư Mã gia. Cổ lão cha là một người nam nhân nuôi ta mười bảy năm, cũng là một chuyện không dễ dàng, nói thật, làm khó hắn ta cũng thật làm không được.

Không.

Con người đảo một vòng, nội tâm cười thầm, nhưng là trên mặt vẫn là một bộ dáng trời u ám, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn chằm chằm Cổ lão cha. Bị động tác bất thành linh của ta Cổ lão cha sợ tới mức lui về phía sau một bước, ánh mắt mang theo vài phần dè chừng nhìn ta, chỉ sợ ta còn nói ra cái gì kinh thiên động địa.

Gắt gao nhìn chằm chằm Cổ lão cha nửa ngày, nhìn gương mặt hắn còn vài phần tuổi trẻ từ trắng biến xanh từ xanh hóa tím từ tím thành xám, phỏng chừng lại sắp té xuống phải choáng váng, ta mới thu hồi ánh mắt, vung tay áo, quay đầu đi, nói: “Coi như là hắn được!”.

Cổ lão gia lúc này nghẹn một hơi thiếu chút nữa hít thở không thông, bị nghẹn nước mắt tuôn ra, nhưng đầu lại gật như con gà con mổ thóc, liên thanh đáp: “Đáp ứng là tốt rồi, đáp ứng là tốt rồi. Quả nhiên là nữ nhi ngoan của phụ thân.”.

Hừ nhẹ một tiếng, ta quay đầu bước đi, lúc quay đầu trong nháy mắt, vốn mặt âm trầm đột nhiên phấn khởi lên.

Người có Trương Lương kế, ta có quá tường thê. (*)

Quân địch đã tới, đánh không lại, chẳng lẽ ta còn không biết chạy?

“Tối nay. Nguyệt hắc phong cao...” Ta một thân tự chế quần dài áo dài đứng trên núi già ở hậu viện chỗ cách tường cao gần nhất, hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu nhìn trời, ngay cả một ngôi sao cũng không có.

“Quả nhiên là ngày tốt!”.

“Tiểu thư, người. lúc nào có thể xuống dưới?” Đã sớm nhảy ra ngoài tường, Cát Tường về mặt ngây ngốc ra hỏi.

Ta dùng khước mắt tà ác liếc nàng một cái, cô nàng này phá hư không khí, nói nàng ngốc. Cũng đúng là ngốc. Nhưng dù sao, cũng không hoàn toàn ngốc, chắc chắn.

“Đến đây!”.

Dứt lời ta nhẹ nhàng nhảy một cái, dáng người nhẹ nhàng như chim yến linh hoạt, sau đó một đường bay lướt xuống, cuối cùng.

Dừng ở trên người Cát Tường.

Hai người đồng thời ồ một tiếng, lập tức song song lấy tay che miệng, hai mắt nhìn nhau, sau đó không để ý đau đớn, một quai một quai biến mất ở Lạc Dương trong bóng đêm mờ mịt.....

.....

Bình minh.

Cổ Thường Ngọc mới thức dậy không lâu, còn đang ngồi trên bàn vì nữ nhi sắp gả cho Nhữ Nam vương phủ, không thể tưởng được bá vương chuyên gây sự nhà mình thật đúng là có thể gả đi ra ngoài, hôm nào đến chùa Bạch Mã cầu, đa tạ Bồ Tát phù hộ.....

“Lão gia! Đã xảy ra chuyện!” Quan gia Cổ Phúc cơ hồ là lao đến thư phòng Cổ Thường Ngọc.

Cổ Thường Ngọc cảm thấy quan gia này bất cứ lúc nào cũng kinh ngạc, tố chất vẫn là tương đương không đạt chuẩn, từ lúc bá vương nha đầu sinh ra ở Cổ gia, chuyện lớn gì còn không có gặp qua?

“Chớ hốt hoảng! Cổ gia chúng ta sắp thành thông gia với Nhữ Nam vương phủ, tùy thời phải bảo trì phong độ khí chất! Biết không! Đừng để người khác cảm thấy Cổ gia chúng ta không xứng với Nhữ Nam vương phủ!”.

Cổ Thường Ngọc tính tình luôn nhu hòa, gần đây vì việc hôn sự của nữ nhi, rốt cục thật lâu không thấy khí thế gia chủ, nhắm vào Cổ Phúc khiển trách.

Cổ Phúc đã hầu hạ lão gia nhà mình hai ba mươi năm, tự nhiên biết tính tình của hắn, căn bản không để ý, đi vào chủ đề: “Tiểu thư không thấy! Phòng thu chi nói buổi sáng hôm nay phát hiện đã phát hiện mất bạc.....”.

“Âm đông”.

.....

Cổ Phúc với tay nhẹ nhàng xoa xoa mồ hôi, tay phải vững vàng tiếp được Cổ Thường Ngọc té xỉu, trong lòng không phải không có sứt sật. Từ lúc bá vương đại tiểu thư của chúng ta sinh ra, chuyện lớn gì còn không có gặp qua? Nay lão gia, tâm lý vẫn là tương đương không đạt chuẩn đi.....

(*) Nguyên văn: Nhữ hữu Trương Lương kế, ngã hữu quá tường thê.

Trương lương là người nước Hán sau này là 1 trong “tam kiệt nhà Hán” cùng với Hàn Tín và Tiểu Hà, làm mưu sĩ cho Lưu Bang, ông có nhiều kế sách và mưu lược.

“Quá tường thê” là thang mây để treo tường, dùng trong việc đánh thành tương truyền do Lỗ Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc (Tống này là chư hầu của nhà Chu do con của Trụ Vương lập nên ko phải nhà Tống của Bao gia và Triệu ca).

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: 2.1: Chạm Mặt

Ở bên kia đại loạn, mà bên này người gây họa lại cười lừa, miệng ngậm cọng lúa nhàn nhã đi trên con đường hai bên xuân về hoa nở.

Cát Tường ở phía sau cũng ngồi trên một con lừa đi chạm làm tê cả người, không khỏi nhỏ giọng nói thầm “Trong đầu tiểu thư không biết suy nghĩ cái gì..... Có tiền không mua ngựa lại mua hai con lừa, đi chạm như vậy, bị lão gia bắt lại cũng chẳng trách được ai.....”.

Giọng của nàng kia, cho dù đến bên tai người khác cũng thành nói thầm, vài câu lầm bầm kia rơi vào trong tai ta, ta nhú mày, lấy cọng lúa trong miệng ra cầm trong tay, đầu cũng không thèm quay lại nói: “Người đứng là không hiểu ~ chúng ta hiện tại ăn mặc một thân bình dân áo vải, cưỡi hai con ngựa cao to mà đi, lúc ra khỏi cửa thành tất nhiên bị người ta để ý, nhiều một phần chú ý là thêm một phần nguy hiểm, kinh động phụ thân thì ta không sợ, sợ là kinh động Tư Mã tiểu tặc kia.....”.

Thiên hạ này là Tư Mã gia nhà hắn, vượt râu cũng không vượt râu hổ. Huống chi con hổ cũng không vừa gì?

Chờ ta đi ra khỏi ngoại thành Lạc Dương ba trăm dặm, cho dù trời nam đất bắc ta cũng đi. Bất quá, ta tạm thời còn chưa có quyết định đi đến đâu thôi.

Đi chậm chậm vừa đi vừa ngừng, thưởng thức phong cảnh ngày xuân ven đường, làm cho ta không khỏi suy nghĩ, thiên hạ to lớn, đến tận cùng ta nên đi nơi đâu, sau khi xác định được mục đích thay thành ngựa cũng không muộn. Cái đầu thông minh của bốn tiểu thư này cũng không phải là để không, đem vàng bạc để vào trong bao! Cát Tường rất mạnh mẽ, không cần thì không cần.

Thời gian như nước chảy, chỉ cần chảy thông là cứ thế mà chảy điên cuồng, cứ như vậy, qua hơn mười ngày.

Mới vừa đi mấy ngày hôm trước, trong lòng ta vẫn là rất tùy hứng, làm xong chuẩn bị tư tưởng bị bắt trở về. Nào ngờ ta đây không hoảng sợ không sợ nguy hiểm chậm như rùa như vậy lại đến Dương Châu.

Từ lúc ra Lạc Dương đến Dương thành, ta và Cát Tường liền mua mỗi người một bộ y phục nam trang, mua hai con ngựa. Trên đường đi chi lo sống phóng túng lãng phí thời gian, ung dung tự tại. Ngày qua ngày không bị ràng buộc, càng muốn chơi thêm một chút. Vì thế vừa đi vừa suy nghĩ, ngay lập tức quyết định đi đường vòng đến Dương Châu.

Vì sao ta muốn đi Dương Châu? Thứ nhất là muốn xem một cổ thành xinh đẹp này ở hiện đại đã bị hủy một nửa, muốn biết nơi ở thời cổ nổi tiếng “Phù giáp thiên hạ” đến tốt cùng khi thế ra sao, càng muốn biết, nơi trong thi từ được miêu tả: thủy sắc ba phần, ánh trăng ba phần, cảnh sắc thập phần tứ lệ như thế nào.

Bây giờ là tháng ba âm lịch, tại Lạc Dương thiên hạ mẫu đơn nở nhất phái phồn hoa, đến Nam Duyệt Châu (Lời tác giả: nay là Dương Châu, để đoạn sau cho hiểu rõ, vẫn là nói thẳng Dương Châu đi) mưa bụi lất phất, quỳnh hoa đua nở, mùi hoa phác mũi, thanh nhã vô cùng.

Dọc theo đường đi hướng chủ quán hỏi thăm mà đến, thành Dương Châu có hai khách quá lớn nhất là “Thiên Hạ lâu” và “Ngâm Thúy lâu”, hai lâu cùng tồn tại đã nhiều năm, nhưng mà Thiên Hạ lâu là dành cho hào phú hay hiệp khách đến, còn Ngâm Thúy lâu nghe tên liền biết là phần lớn dành cho văn nhân thi sĩ.

Căn cứ vào suy đoán như vậy, tính cách ta vốn từ nhỏ đã hướng tới giang hồ, nhưng mà nơi nào càng muốn đi lại càng không thể đi, nếu không nguy cơ bị bắt được lại càng lớn.

Ta nghĩ, dù là phụ thân ta hay Tư Mã tiểu tặc kia nghĩ nát óc đều không thể nghĩ ra được ta lại có thể trọ ở Ngâm Thúy lâu, bởi vì Ngâm Thúy lâu lấy văn làm trọng, khách muốn vào ở trọ phải thông qua khảo nghiệm của chương quây mới được, loại chiêu này thực hiện ra cũng là vì nó dựa trên quy luật bất biến, không chiếm được, vĩnh viễn là tốt nhất thôi.

Về phần vì sao ta sẽ trọ vào Ngâm Thúy lâu, kỳ thật rất đơn giản, trình độ học vấn của ta không cao, nhưng mà cổ nhân chính bọn họ trình độ học vấn rất cao a ~

Ta học còn không đủ sao?

Bất quá đạo văn là chuyện rất mất mặt, cho nên ta cũng không dám lấy cái gì Đường Thi Tống Từ đến lừa người ta, liền đem cái về đối đến ngàn năm về sau vẫn là không ai có thể đối đem ra, nói chỉ cần chương quây đối được, như vậy ta liền ngoan ngoãn đi ra ngoài.

“Yên tọa tri đường liễu”.

Năm chữ vừa ra khỏi miệng, chương quây kia lập tức thay đổi sắc mặt.

Theo sắc mặt chương quây là biết “thiên cổ tuyệt đối”, năm chữ này tách ra là lấy Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Ngũ Hành. Bởi vậy về dưới cũng phải có đủ đồng dạng Ngũ Hành, hơn nữa về trên tả rõ ràng là một bức họa sơn thủy tuyệt diệu, bởi vậy về dưới cũng phải có ý cảnh.

Quả nhiên, chương quây nghe xong thì vỗ tay, mặt vốn đang có vài phần thanh cao lập tức trở nên vô cùng thân thiết, khuôn mặt tươi cười chào đón nhiệt tình: “Công tử quả nhiên xuất khẩu phi phạm, ta hôm nay cuối cùng hiểu giang sơn đại có nhân tài! Xem công tử tuổi tuy còn trẻ xuất khẩu lại tỏ ra là không phải người bình thường, lại đến Dương Châu thành chúng ta, chắc là đi Nghi Sơn thư viện làm học sinh? Lấy tài học của công tử ngày khác khảo thủ công danh tất nhiên không phải việc khó!”.

“Nghi Sơn thư viện? Không, chương quây ngài hiểu lầm, ta chỉ là du ngoạn qua nơi này mà thôi.”.

Chương quây sững sốt, vội vàng nói: “Công tử này tài năng như vậy, thế nhưng không phải học sinh của Nghi Sơn thư viện? Xin hỏi là học trò của tiên sinh nào?”.

Ta ra về thần bí cười một tiếng, chấp tay nói: “Tiểu bối chỉ múa rìu qua mắt thợ mà thôi, cũng không có bái sư”.

Chương quây kia về mặt kinh ngạc qua đi, bỗng nhiên nở nụ cười, rung đùi đắc ý nói: “Công tử tài trí hơn người, nếu người nhà đồng ý, không bằng đến Nghi Sơn thư viện học tập, để Đình phu tử chỉ điểm một chút, bằng trí tuệ của công tử, công danh có thể bay xa a!”.

Đình phu tử là người nào mà lợi hại như vậy? Chỉ điểm một chút công danh liền đình?

Thấy vẻ mặt ta không tin, chương quây liền mở miệng lại giải thích nói: “Nghi Sơn thư viện đã mở hai mươi năm, hàng năm yết bảng từ Trạng Nguyên cho tới bảng nhãn cũng không biết bao nhiêu là từ đó đi ra, nhưng mà Nghi Sơn thư viện hàng năm chỉ chỉ tuyển có một lần, mỗi lần thu đệ tử đều phải trải qua phu tử bây giờ của thư viện là Đình Trình Ung làm khảo hạch trước, người đạt mới có thể đi vào thư viện học tập. Vận mệnh của công tử rất tốt, vừa vặn gặp phải năm nay Nghi Sơn thư viện chiêu sinh ba năm một lần, thời gian chiêu sinh lại vừa vặn kết thúc vào tháng ba này, nếu công tử có tâm khảo thủ công danh, thật không thể bỏ qua cơ hội tốt này a!”.

Nghe chương quây nói xong, lông mày của ta nhảy dựng lên.

Đúng vậy! Vì sao ta không nghĩ tới còn có thể có nơi như vậy?

Ăn ngon ở tốt, hoàn hảo có thể chơi --- --- trường học chơi không vui thì khắp thiên hạ sẽ không có chỗ nào chơi vui rồi!

Hơn nữa, phụ thân ta và Tư Mã Kỳ nghĩ đến đâu cũng không nghĩ ra ta ngày thường ngay cả sách đều không liếc mắt cứ nhiên sẽ đi thư viện làm học sinh đi!

Có câu là, đến không uống công a! Nhưng Nghi Sơn thư viện. Nghe. Thật có chút quen tai?

Ta lác lác đầu, đem cảm giác quen thuộc kỳ quái quăng ra sau đầu, dù sao loại cơ hội tốt này đến với ta, xem ra lão thiên gia vẫn là chiều cố ta a!

Hào! Quyết định như vậy đi, điểm đến chính là Nghi Sơn thư viện!

Đi vào chơi cỡ một năm rưỡi, đến lúc đó đi ra, sợ là tên Tư Mã tiểu tặc kia đã sớm cưới nhiều thê thiếp, mà phụ thân ta. Ta vốn sẽ không lo lắng, tuy rằng không phải cùng Cổ Nam Phong dòng họ trực tiếp, nhưng mà tốt xấu theo vai vế phụ thân ta cũng là biểu ca của nàng, người của Nhữ Nam vương phủ tuy rằng mất hứng, phỏng chừng cũng sẽ không đem phụ thân ta ra mà khai đao, như vậy ta có thể thanh thân ổn định tiến hành kiếp sống “Đi học” của ta.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: 2.2: Chạm Mặt (Tt)

“Tiểu thư, người nói. chương quỳ kia sẽ không phải là hồ ly giả dạng chứ? Chỗ này làm gì có cái thư viện kia?”.

Cát Tường thờ dốc quay đầu ào ào hỏi ta, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lúc này đầy bùn và mồ hôi, trên đỉnh đầu còn có vài cái lá khô.

Ta một đến thờ cũng không ra hơi, tay phải chống một cái cành cây do Cát Tường bẻ xuống làm gậy, trả lời: “Tuông. Tuông Ngâm Thúy Lâu. Là khách quán lớn như vậy. Cứ nhiên lại có chương, chương quỳ. lừa ta. Ồi! Một chết ta. Dám lừa ta đến chỗ. chim ko đi. Phù phù. Kêu trời trời không biết. Kêu đất đất chẳng hay.”.

Nói về ba ngày trước, ta và Cát Tường hai người hào hứng cảm tạ chương quỳ đã chỉ điểm con đường tương lai sáng lạn cho ta, liền xuất phát theo phương hướng chương quỳ nói, nhắm phía đông nam mà đi, ven đường còn hỏi thăm vô số người, rốt cục tìm được cái gọi là Nghi Sơn thư viện trong miệng chương quỳ kia ở trên “Nê Thu sơn”.

Từ buổi sáng hôm nay mặt trời vừa ló đầu, chúng ta bắt đầu đeo gánh hành lý lên núi, đến bây giờ ánh trăng sáng như bóng đèn.... Hoàn toàn không có phát hiện núi này trên có thư viện gì!”.

Đi theo đường mòn phía trước cũng không biết vì sao càng đi càng heo lánh, trời ạ! Chúng ta bây giờ thiên đường không đi, đất hoang không của chúng ta lại tới!

“Tiểu thư, ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi. Thật ra, nói thật. Em cảm thấy. Có thể. Có thể hay không.”.

Nhìn bộ dáng áp úng của Cát Tường khiến ta nổi giận, đặt mông ngồi xuống, thờ hồn hèn xong, mới nói: “Có thể hay không cái gì! Người nói ra a! Khi nào thì bị tật nói cà lăm!”.

Về mặt Cát Tường như mướp đắng nuốt nước miếng, nói: “Em là muốn nói, có thể hay không. Là chúng ta lạc đường?”.

Lúc Cát Tường nói lời này, trên đầu hai chúng ta là một ánh trăng tròn to chiếu sáng, phía sau vang tiếng thổi của gió.

Sau lưng truyền đến một thanh âm vang lên trong đêm “Ngao.”.

Nhất thời.

Cát Tường: “.....”

Ta: “.....”

Gió núi nửa đêm, phàn phật, phàn phật. Thổi đến tiếng kêu vui mừng của.

Giữa một không gian yên tĩnh, ta bỗng nhiên xoay người.

“Hắc hắc. Hắc hắc hắc.”.

“Tiểu, tiểu thư..... Người người người..... Người làm sao vậy?” Cát Tường âm thanh bắt đầu chậm rãi phát run.

“Hắc hắc hắc hắc.....”.

“Tiểu, tiểu thư..... Người, người đừng..... Đừng đừng dọa Cát Tường nha!” Thế nào khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bùn đã muốn bắt đầu vừa xanh vừa trắng.

Lúc này, ta đột nhiên quay đầu.

“A.....” Một tiếng thét kinh hãi vang lên rồi lại im bất, nhưng lại truyền đến một tiếng thân thể va chạm mặt đất thật vang dội “Ba”.

Ta mở to mắt, thấy Cát Tường “Nằm cứng đờ”, sau đó cầm cái cây than giữ lửa giờ lên, vươn tay chọc chọc mặt của nàng: “A? Mới dọa như vậy đã hôn mê rồi?”.

Nhìn quanh bốn phía một vòng, ầu, dọa ngất cũng tốt, cô gái nhỏ này cũng đã mệt cực kỳ, từ lúc mặt trời xuống núi cặp chân của nàng càng đi càng xiêu vẹo, nhưng mà ngại ta nên không dám kêu ngừng, nàng cũng không mạnh mẽ gì, gắng gượng chống đỡ lâu như vậy, thật sự là làm khó nàng.

Đứng lên vỗ vỗ chân, nghỉ ngơi lâu như vậy, cảm giác đau đớn ở bàn chân cũng giảm bớt chút, vẫn là thu thập chút cành cây lại đây đốt lửa mới được, lúc này tuy rằng đã là đầu xuân, nhưng là vào ban đêm nhiệt độ vẫn là rất thấp, hơn nữa lại là ở núi sâu nên càng lạnh.

Vốn đã đứng dậy đi vài bước, dừng lại, xoay người quay đầu, đem áo long hồ là cái duy nhất lấy trong nhà mang đi ra phủ trên người Cát Tường, sau đó dùng tay áo xoa xoa giúp cô gái nhỏ tẩy lá cây, bùn gì gì đó trên mặt, lúc này mới phát hiện bên má Cát Tường có một chỗ bị nhánh cây quệt trúng.

Ánh lửa bị gió núi thổi lay động, ta nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Cát Tường, than nhẹ: “Cát Tường a Cát Tường, muốn trách cũng chỉ có thể trách mệnh của người không tốt..... Theo một cái tiểu thư như ta..... đại a đầu của tiểu thư nhà khác người nào không phải là một tiểu cô nương thanh tú, người lại ngày ngày đi theo ta chạy đông chạy tây, cũng biến thành một người nửa phần khí chất cũng không có, chữ cũng không biết nhiều, hiện tại lại còn theo ta đào hôn trốn ra, cũng khó cho người..... Ta đi như vậy, cũng không biết khi nào thì có thể trở về, ta thì không vội, nhưng lại kéo dài chuyện thành hôn của người, làm thế nào mới tốt?”.

Nói xong ta cũng trầm mặc, cuối cùng, vẫn là than nhẹ một câu, tiếp tục đứng dậy đi kiếm củi.

Sờ soạng tìm nhánh cây châm lửa kỳ thật là thập phần khó khăn, đừng nhìn các đại hiệp trong TV đều ăn ngủ tại ngọn núi thật dễ dàng, diễn thì thật là đơn giản, trên thực tế nhánh cây có thể cháy chỉ có thể là cành khô không còn hơi nước, nếu không biết chọn trúng cành ẩm ướt thì toi công, nói cách khác là tự tạo ra một đồng khối làm chết chính mình, lãng phí khí lực của mình mà thôi. Cho nên dưới ánh sáng thế này mà tìm nhánh cây có thể đốt cháy của ta không biết bao nhiêu thời gian, đến khi cây than giữ lửa sắp tắt ta mới thu thập cành khô ôm trở về.

Đẩy cành cây ngăn trước mặt, ánh lửa ầu chiếu đến dưới bóng cây đại thụ gần chỗ hai người chúng ta nghỉ ngơi hồi nãy. Vừa nhìn thấy, nhất thời ta cả kinh buông tay, có thêm một người đang ngồi bên cạnh Cát Tường! Không..... khuya khoắt giữa núi sâu rừng già, mặc một thân áo trắng ngồi ở dưới tàng cây..... là người sao?

Không phải là son yêu tình gì gì chứ?

Kính ngạc qua đi, lo lắng còn lớn hơn kính ngạc.

Bản thân ta chính là một u hồn không thuộc về thời không này, nói theo khoa học chính là một trong những hiện tượng kỳ quái phi tự nhiên không thể giải thích. Như vậy, son tình yêu nghiệt là cái gì, có cái gì phải sợ? Hơn nữa, Cát Tường vẫn còn ở chỗ kia..... nhưng mà trông nàng vẫn giữ bộ dáng thẳng tắp như cũ, hoàn toàn giống như đức lức ta rời khỏi, ngay cả thân cũng không trở mình một cái..... Không phải là đã.....

Bất chấp da đầu run lên từng trận, ta cố hít sâu một hơi, trong tay nắm chặt than giữ lửa, cố lấy dũng khí hướng đến “người” kia.

Đầu của người nọ đang cúi thấp, thấy ánh lửa liền nhẹ nhàng nâng đầu lên, vì thế, lúc ta vọt tới phía trước liền thấy khuôn mặt của hắn.

Trước kia, nghe rất nhiều người nói đến mỹ nhân, bình thường ta đều cười nhạt, bởi vì nhìn mặt tên Tư Mã tiểu tặc kia đã lâu, đối với cái được gọi là mỹ nam mỹ nữ đã sớm miễn dịch.

Nhưng mà, người ở trước mắt, thật sự có thể sử dụng cái từ ta thường xuyên nghe được nhất đến để hình dung.

Tóc dài đen mượt tùy ý phủ lên vai, phía sau chỉ dùng một cây mộc trâm nhẹ nhàng cố định ở sau đầu, một đôi con ngươi nhẹ nhàng chớp mắt, dưới ánh lửa mong manh nhưng cả người lại giống như lưu quang liễm diễm, dưới sống mũi rất thẳng là một đôi phản bạc môi, lúc này khóe miệng hơi hơi gọi lên, tựa tiểu phi tiểu. Lúc này mới tháng ba trời vẫn còn lạnh, lại chỉ mặc một thân áo trắng mỏng, gió núi phớt qua, lùa mỏng nhu động, xuất trần như tiên (Vân Vân: ta ghét tả như thế này, một chết ta @@)

Khóe miệng càng lúc càng sâu, hướng về phía ta đang ngẩng ra: “Người đã trở lại”.

Câu chào hỏi giống như bằng hữu gặp nhau, thanh âm mát lạnh bình tĩnh, giống như từng hạt ngọc rơi xuống, rất dễ nghe.

Ta đột nhiên hoàn hồn, lui về phía sau hai bước.

Cái gì, cái gì mà “Người đã trở lại”, ý của hắn là..... Hắn đang đợi ta sao?

Một cỗ khí lạnh theo lòng bàn chân chảy ngược hướng lên trên, cả người ta run rẩy, theo trực giác há mồm nói: “Ăn ta không ngon đâu.....”.

Hắn nghe vậy sửng sốt, lại nở nụ cười, nói: “Được rồi, ta không ăn người, người lại đây đã.....”.

Nụ cười của hắn giống như có ma lực, đầu óc hỗn loạn, chân của ta đã muốn tự động từng bước đi về phía trước (Vân Vân: vừa nãy ai tuyên bố miễn dịch thể ==”). Lúc này, bên cạnh phát ra một loạt thanh âm, một giọng nói ôn nhuận truyền đến.

“Vân Tà, ta đã trở về! A? Bằng hữu của người nọ đã về rồi?”.

Sự xuất hiện của người này khiến động tác đi về trước của hai chân ta lập tức dừng lại, ta chợt thanh tỉnh quay đầu nhìn về phía hắn.

Cũng đồng dạng là y phục trắng, nhưng mà đầu tóc lại giống thư sinh đương thời, toàn bộ tóc được búi lên gọn gàng, sau đó dùng một khối lụa trắng quấn thành một cái búi nhỏ. Gương mặt ôn nhu tinh tế như nữ tử, một đôi bích mâu trong suốt, chớp mũi gọn gàng bị đông lạnh có chút đỏ lên, nhưng là khóe miệng vẫn là cong lên hoàn hảo, màu da trắng nõn, dáng người cao thon, góc áo bị gió núi thổi qua nhẹ nhàng phát phơ.

Ta nhìn người ở trước mắt, đầu óc khởi động liên tục, chỉ có thể tìm được một câu để hình dung người này, quân tử như ngọc.

“Ăn”.

Người ở bên kia lại ra tiếng, ta lập tức phản ứng quay đầu lại.

Bị – Người – Đùa – Giỡn!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: 3.1: Phan An

Xông lên một bước, trước khi chữ “Đ” phun ra khỏi miệng nam nhân ôn nhuận kia, đem tên sơn tinh kia..... Phi, phải nói là nắm cổ áo hắn kéo lên, sau đó quay đầu lại quét mắt nhìn hai tên nam nhân tự nhiên xuất hiện nơi này.

“Các người là ai?”.

Tên bị ta nắm cổ áo vẫn định thần nhìn chằm chằm vào ta, theo bản năng tay của ta lại dùng lực nắm thật chặt.

Tên nam nhân đứng ở bên cạnh hướng về phía ta, tay xua tay lia lia sốt ruột nói: “Không phải vậy không phải, chúng ta không phải là người xấu! Chúng ta là học trò của Nghi Sơn thư viện! Bởi vì gần đây là đợt chiêu sinh ba năm một lần của thư viện chúng ta, nhưng mà mỗi lần đến lúc chiêu sinh đều có rất nhiều người đều đã rẽ lầm đường vòng đến phía sau núi. Đường mòn phía sau. Phía sau núi bởi vì không có người đi lại đã sớm bị lá khô vùi lấp, sợ có học trò nửa đêm lạc đường mà bị thương, cho nên phụ tử mỗi đêm đều phân phó vài đệ tử tới nơi này quan sát, tiện thể dẫn học trò lạc đường về thư viện!”.

Nga? Là như vậy? Vậy hai người này đều là học trò của Nghi Sơn thư viện.....

Mặc kệ bọn họ có phải người xấu hay không, nhưng mà cái tên trước mắt này rõ ràng biết nửa đêm núi sâu, còn có ý trêu cợt người khác, rõ ràng chính là ý đồ bắt lương!

Bất quá, bây giờ người ta chiếm thượng phong..... vẫn là sợ bọn họ bỏ bọn ta lại ở sau núi, ta hừ nhẹ một tiếng, mới buông tay ra.

Ôn nhuận nam tử kia thấy ta buông tay, liền thở nhẹ một cái, cúi người xuống, khẽ cười nói: “Tại hạ Lương Sơn Bá, vị này là Mã Văn Tà, xem tuổi của công tử, hẳn là học trò lên núi tham gia chiêu sinh phải không?”.

Cái gì?

Lương Sơn Bá?

Mã Văn Tà?

“... ..” Ta nhú mày nhìn hai người trước mắt, vì phụ mẫu bọn họ mà bi ai.

Thật muốn chết mà, như thế nào lại đặt hai cái tên như vậy, còn để cho bọn họ gặp được..... May mắn..... Không có nhảy ra một cái Chúc Anh Đài.

Đợi chút!

Nghi Sơn thư viện!

Ta nói lúc trước nghe tên chương quây kia nói đến Nghi Sơn thư viện lại có cảm giác quen thuộc đâu! Đó không phải là.....

Nơi án mạng Lương Chúc? (Vân Vân: người ta cũng chưa chết mà ==’)

Bầu môi nhẹ một cái, ta nhìn hai người phía trước, một người thanh tú thanh nhã, một người ôn nhuận như ngọc, nhìn qua hình như quan hệ cũng không tệ lắm, thế nhưng lại bởi vì một nữ tử mà trở mặt thành thù?

Lắc đầu, mặc kệ, bọn họ trở mặt thành thù cũng được, muốn làm tình tay ba điên cuồng cũng không sao, hết thảy không liên quan đến ta.

Lập tức thả lỏng, ta là Nê Bò Tát (*), lữ lự đến là chạy về nhà, còn tâm tư gì lo lắng chuyện của bọn họ.

Thấy ta vẫn không mở miệng trả lời, Lương Sơn Bá kia có chút xấu hổ lại mở miệng nói: “Khụ. Xin hỏi cao tính đại danh của công tử?”

Ta đây làm một hơi dài, đáp: “Tại hạ họ Cổ, tên Khanh. Tây bối Cổ, Khanh trong “Ta không khanh khanh, ai làm khanh khanh”. Người đang ngủ kia, là thư đồng nhà ta Cát Tường, đúng như Lương công tử nói, chúng ta thật là từ Lạc Dương đến đây đi học, bởi vì không quen đường, cho nên lạc đường ra phía sau núi, vừa rồi. Xin hai vị công tử thông cảm, bởi vì đang nửa đêm, hai vị công tử lại đột nhiên xuất hiện, tại hạ cũng phản ứng quá mức một chút. Mong hai vị công tử đừng trách.”

Nói chuyện xong ngẩng đầu lên, mới phát hiện Mã Văn Tài vẫn một mực yên lặng không ra tiếng dùm một ánh mắt có chút đăm chiêu nhìn ta.

Trùng lại mắt một cái, nhìn cái gì chứ! Ta còn chưa tính nợ chuyện người đùa giỡn ta hồi này đâu!

Cũng không thèm để ý đến ánh mắt kia của hắn, ta quay đầu đi thẳng lại chỗ Cát Tường, vỗ nàng tỉnh lại.

Cát Tường mở to đôi mắt buồn ngủ mông lung như lọt vào trong sương mù, nhìn thấy ta, lại nhìn sang bên cạnh, lúc này mới đột nhiên mở to hai mắt nhìn chăm chăm hai người bọn hắn, lắp bắp mở miệng nói: “Ngươi, các ngươi. Là người hay quý?”

Hỏi xong, quay đầu nhìn thấy ta đang ngồi xổm bên cạnh, mới há mồm: “Tiểu.”.

Bụng miệng nằng ta lại, ta quay lưng về phía hai người bọn họ, nháy mắt với Cát Tường: “Đừng nói lung tung, hai vị này là học trò của Nghi Sơn thư viện, chúng ta quả thật lạc đường, là hai người bọn họ trong lúc tuần tra núi phát hiện ra chúng ta, bây giờ chúng ta đi theo hai vị công tử này về thư viện.”.

Cát Tường “Ngô ngô” mấy tiếng thật mạnh, ta mới buông tay.

“Dạ! Tiểu..... Công tử!”.

Cát Tường dùng ánh mắt nhanh như chớp nhìn sang hai người kia một vòng, liền bỏ dẫy thu thập hành lý của chúng ta.

Chúng ta đi theo sau lưng Lương Sơn bá, còn Mã Văn Tài lại đi sau lưng chúng ta, coi như là chu đáo cẩn thận. Đi được một chút, Cát Tường bỗng nhiên tiến đến bên tai ta, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư.”.

Ta trùng nằng một cái, theo bản năng quay ra sau nhìn, chỉ thấy ánh mắt Mã Văn Tài kia nhìn hai bên, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, tựa hồ không có chú ý tới chúng ta, thế này mới an tâm, đôi Cát Tường làm cái khẩu hình: công tử!

Cát Tường ngẩn người, mới ý thức được bản thân lỡ miệng, vội vàng che miệng liên tục gạt đầu, còn lén lút quay đầu nhìn trước nhìn sau vài cái.

Có người lén lút còn khoa trương như vậy sao? Ta trùng mắt liếc Cát Tường, cảm giác gân xanh đều nổi lên, hạ giọng nói: “Nói, ngươi muốn nói cái gì?”.

“Em là muốn nói, Nghi Sơn thư viện này thật sự là chỗ tốt a, Cát Tường lớn thế này, chỉ có hai người bọn họ có thể so được với tiểu thế tử. Đặc biệt.” Nói đến chỗ này, mắt của Cát Tường hướng về sau vài cái: “Vị công tử này.” (Vân Vân: bó tay với 2 chủ tớ nhà này ==’)

Ta gõ đầu Cát Tường, nhẹ giọng mắng: “Đúng là đầu của ngươi mỗi ngày đều nghĩ đến mấy thứ gì đâu không! Khó trách ta dạy chữ cho ngươi như thế nào cũng học không xong!”.

Cát Tường ủy khuất mếu máo, nho nhỏ tiếng trả lời: “Tiểu. Công tử người đâu có đã dạy em viết chữ nào đâu. ngay cả tên của người ta đều là do lần trước tiểu thế tử nhìn mới dạy người ta viết.”.

“Khụ. Khụ khụ.” Nghe thấy lời nói của nàng, nhất thời hại ta sặc nước miếng.

Cô gái nhỏ này thật là, nếu không biết đầu nàng thiếu gân, còn tưởng rằng nàng thích tên Tư Mã Kỳ. Trước kia ở thành Lạc Dương cũng không thấy nàng nói qua Tư Mã tiểu tặc kia tốt như thế nào, bây giờ lại cứ luôn miệng nói!

Nghe thấy tiếng ho khan của ta, Lương Sơn Bá đang đi phía trước quay đầu lại, ánh mắt có chút lo lắng: “Cổ công tử, núi đêm rất lạnh, không phải là bị

phong hàn chứ?” Nói xong liền cởi áo choàng xuống choàng cho ta.

Ta nhìn động tác của hắn cảm thấy buồn cười, Lương Sơn Bá này bản thân đều đông lạnh đến chóp mũi cũng đỏ lên, còn cởi áo cho người ta mượn, thật sự là người tốt hết thuốc chữa..... Cũng không nhìn xem bản thân trên người ăn mặc mỏng manh, mà ta trời mùa xuân còn khoác áo lông ngân hồ có thể lạnh được sao.....

Đang chuẩn bị giải thích ta không phải bởi vì bị lạnh mới ho khan, người phía sau liền ném một câu: “Lương huynh, người xem áo khoác của Cổ công tử đang mặc chính là tuyết son ngân hồ, so với áo choàng đơn bạc kia của người không biết ấm hơn bao nhiêu lần, áo choàng của người cởi ra, nhưng mà đến lúc đó ngược lại tự mình nhiễm phong hàn, không chỉ tiêu thư đồng của nhà người sốt ruột, liền ngay cả..... hiền đệ kia của nhà người cũng tất nhiên đau lòng.”

Ta liếc qua Mã Văn Tài một cái, người ta đưa áo cho ta mượn mặc là một mảnh hảo tâm, tuy rằng hắn nói ra cũng hợp tình hợp lý, nhưng là kiểu nào nghe bên trong lại có một loại mùi vị như trên tức.....

Bất quá, Lương Sơn bá kia cũng quả thật là người đầu óc rất thẳng, không phân cao thấp với Mã Văn Tài kia, ta liền vội vàng gật đầu, nói: “Đúng vậy, vừa rồi ta chỉ là nói chuyện nóng nảy, bị sắc nước miếng mà thôi! Lương huynh người vẫn là nhanh chóng khoác áo vào đi! Nơi này núi cao gió lạnh, nếu người bị phong hàn, ta thật sự áy náy!”

Lúc này Lương Sơn Bá mới lấy áo khoác trở lại, trên mặt còn một chút ý cười ấm áp: “Àn, ta đây sẽ không bị phong hàn..... Còn nữa, Văn Tài, người nói A Cửu được rồi, làm sao còn nhắc tới Anh Đài chi vậy.....”

Nghe xong câu này, cả người ta chấn động, chân trượt một cái, thiếu chút nữa từ trên sườn núi này lăn xuống dưới.

(*) Nê bò tát: Là người tiên đoán số phận Hùng bá trong phim Phong Vân.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: 3.2: Phan An (Tt)

Trăng tròn, sao sáng, gió núi soàn soạt.

“Nghị Sơn thư viện” bốn chữ to được khắc từ cảm thạch dưới ánh trăng ần ần tỏa ra ngân quang nhợt nhạt.

“Anh Đài, vị này là Cổ công tử, cũng bị lạc đường phía sau núi, may mắn gặp được ta và Văn Tài.....”.

“Nga..... Cổ công tử, nhĩ hảo, tại hạ Chúc Anh Đài”.

Chúc Anh Đài, hắn (nàng?) thân mặc áo ngoài học trò lụa mỏng màu trắng, mặt như quan ngọc, ánh mắt thanh tú, đôi con ngươi linh động vô cùng, phảng phất lưu quang, đứng phía trước ta, khom người đối ta làm một động tác chào hỏi nhẹ nhàng.

Ta chớp mắt vài cái, kéo kéo Cát Tường bên cạnh: “Cát Tường, người vỗ ta hai cái.....”.

Cát Tường hoang mang sắp khóc ra tiếng: “Công tử! Người điên rồi?”.

“Người mới điên! Đến đến..... mạnh một chút” Cả người ta vẫn cứng ngắc nhìn chằm chằm Chúc Anh Đài.

Bỗng nhiên, một tiếng nói nhẹ nhàng từ bên tai ta truyền đến: “Không bằng ta giúp người?”.

Cả người giật mình một cái, đột nhiên lui về sau ba bước, ta chỉ vào Mã Văn Tài: “Người, người.....”.

Đôi mắt kia ần lộ ý cười, miệng nhẹ nhàng cong lên, cảm hướng Chúc Anh Đài, nói: “Ta cái gì ta, ta nói ta giúp người, người lại chạy xa ba thước, không muốn ta giúp người thì thôi, người lại nhìn Anh Đài người ta không nhúc nhích, rốt cuộc là muốn làm gì vậy hử?”.

Ta thế này mới chậm chạp phản ứng lại, mặt oanh một tiếng đỏ bừng, ngượng ngùng gãi gãi đầu, ho nhẹ, cũng làm một cái tư thế chào hỏi với Chúc Anh Đài.

“Ngượng ngùng, bởi vì Chúc, Chúc công tử diện mạo có chút giống một bằng hữu của ta, cho nên nhất thời thất lễ..... Mong Chúc công tử đừng trách. Ta tên là Cổ Khanh, là người Lạc Dương”.

Chúc Anh Đài mỉm cười, cả người liền bỗng nhiên sáng ngời, giống như gió nhẹ phớt qua mặt nhẹ nhàng.

“Không có gì đáng ngại, Cổ công tử thẳng thắn đáng yêu, ta làm sao có thể trách móc”.

“.....” Ta giương miệng nhìn Chúc Anh Đài.

Thằng thần đáng yêu?

Chưa kịp phản ứng lại, thì nghe thấy bên cạnh một tiếng cười tinh tế, ta thẹn quá thành giận đảo mắt trừng Mã Văn Tài.

Cười cái gì! Lão tử bây giờ không thể thằng thần? Không thể đáng yêu sao?

Người khác nói ta thằng thần đáng yêu người cười cái gì!

Cảm thấy con tức sắp đốt tới lông mi, còn chưa kịp phát tác, thì bỗng nhiên nghe thấy cách đó không xa có mấy thanh âm gào to càng lúc càng gần, chỉ thấy Chúc Anh Đài nhẹ nhàng nhủ mấy hồi : “Bọn họ đêm nay cũng phụ trách trực đêm?”.

Lương Sơn Bá gật gù đầu: “Đúng, tối nay ta và Văn Tài phụ trách nửa đêm đầu, Phan An bọn họ phụ trách nửa đêm về sáng.”

Phan, Phan An?

Ta cảm giác cảm của mình “Ba” một tiếng, rớt xuống đất.

Tiện tay giữ chặt Mã Văn Tài không biết khi nào thì đứng ở bên cạnh ta, hai mắt ta mở to, lộ ra hung quang: “Người là nói. Phan An đó?”.

Trong mắt Mã Văn Tài lại là hiện lên một chút ý cười, khoe miệng hơi cong cong, cho ta một cái nháy mắt mắt hờn (Văn Văn: Ca cứ phóng điện lung tung)

“Đúng là. Phan An đó”.

Cả người vì cái nháy mắt kia của hắn run lên ba cái, ta “Suu” buông tay Mã Văn Tài ra, bắt đầu dùng tốc độ cực nhanh phui từ trên xuống dưới, tay chân luống cuống kêu Cát Tường: “Cát Tường! Nhanh giúp ta nhìn xem quần áo của ta còn nhăn hay không vậy!”.

Cát Tường nhìn một bộ dáng vẻ khần trương của ta, cũng lập tức tiến lên giúp ta sửa sang lại xiêm y, ngoài miệng lại lầu bầu : “Phan An là ai thế? Công tử quen biết sao? Khần trương thành như vậy. Hảo, được rồi”.

Ta hắng giọng một cái, liếc Cát Tường một cái, vươn một ngón tay, lắc lắc, vẻ mặt nghiêm trọng.

“Đội người xem gặp sẽ biết.”.

Đúng đó đi?

Là Phan An?

Bây giờ là Tây Tấn?

Phan An là người Tây Tấn?

Tuy rằng môn lịch sử của ta.Khụ. So với người bình thường kém một chút! Nhưng mà.

Thần tượng đầu tiên của ta là người thời nào thì dĩ nhiên ta còn nhớ rõ!

Không thể nghĩ tới.

Ta lúc sinh thời cư nhiên có thể ở tại chỗ khi họ cò gáy này thấy đệ nhất mỹ nam trong truyền thuyết kia soái trên trời dưới thế kinh thiên địa khiếp quỷ thần cổ kim nội ngoại a a a a a (tiếng vang vô tận).

Ta cảm giác hai mắt đều có thể tỏa ra hào quang gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng thanh âm âm ỹ đến chim hay thú cũng phải bay tán loạn càng lúc càng gần hơn.

Không có thời gian suy nghĩ trong lịch sử vì sao chưa từng nhắc tới Phan An là học trò của Nghi Sơn thư viện, càng không có thời gian đi hoài nghi vì sao trong phim Lương Sơn bá Chúc Anh Đài sao không có vai Phan An (nếu bọn họ là đồng học) càng không có thời gian đi để ý. Vì sao Mã Văn Tài đã muốn ngồi xổm xuống đất cười đến thất lung cong lại!

Ta hết sức chăm chú nhìn chăm chăm bóng người phía trước càng lúc càng gần.

Gần.

Gần!

Gần !

A!

Nhìn thấy!

Nhưng mà.....

“Cát, Cát Tường..... Ngươi, ngươi, ngươi vẫn là tát ta một bạt tai đi! Thật mạnh vào!”.

Ai tới nói cho ta biết là không phải bởi vì gió núi thổi mạnh mà sinh ra ảo giác đến trước mắt đi.....

Một đôi mắt đỏ xanh trong chớp chớp.

Hé ra khuôn mặt bánh bao mượt mà phần hồng nộn ẩn một cái có thể ra nước.

Này.....

Đây là Phan An?

Ta ảo tưởng bao nhiêu cái trăm ngàn năm Phan An?

Bao nhiêu trong cảm nhận thiên cô đệ nhất mỹ nam Phan An!

Trong lúc hai mắt ta đắm đắm lâm vào vô tận đã kích, thanh âm thì thầm lại vang lên.....

“Lương Sơn Bá! Mã Văn Tài! Ta tới đón các ngươi! A? Chúc Anh Đài tiểu tử ngươi đã đến à? Còn nữa, hai tên một thân đầy bùn này là ai? ! Chà ! Bọn họ làm sao lại bẩn như vậy? Hay là..... Xem ra lại là hai tên gốc nửa đêm lạc đường phía sau núi! Ngươi nói trên thế giới này như thế nào có người gốc như vậy a! Ha ha ha!”.

Hồn hên một tiếng.

Ta có thể cảm giác được gân xanh của ta đều muốn nổ tung.

Cát Tường vùng trộm nhìn nhìn ta, không xem còn đỡ, vừa thấy liền sợ tới mức hoảng hồn, vội vàng giữ tay áo của ta: “Đừng kích động, đừng kích động! Nơi này không phải Lạc Dương thành! Hết thầy đều phải nhẫn! Nhẫn! Công tử! Nhẫn!”.

“Nhẫn cái con khỉ!”.

Ta đi đến phía trước túm áo tên “Phan An” kia, sắc mặt âm trầm đến cực điểm: “Nói! Ngươi tên là gì! Ngươi đừng nói cho ta biết ngươi chính là Phan An!”.

Phan An” bị ta bỗng nhiên túm áo như vậy sợ tới mức kêu oa oa , hai người không rõ đi theo bên cạnh hắn cũng gào to kêu.

“Ngươi như thế nào đã man như vậy a”

“Ồ đâu ra người dung dữ vậy”.

“Ngươi nếu không buông hắn ra chúng ta liền đánh ngươi a”.

“Ngươi muốn thế nào a”.

Ngay cả Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá bên cạnh cũng kinh ngạc đứng sững sờ, kéo cũng không được, không kéo cũng không xong.

Ta khoe miệng gọi lên cười lạnh, dùng ánh mắt “Chết hết đi” đối hai cái ruồi bọ kia bắn phá một vòng, đến khi hai người đều ngoan ngoãn không dám lên tiếng mới đem ánh mắt dò đến mặt “Phan An”: “Ngươi nói thật cho lão tử ta nghe! Thăng thần khoan hồng, kháng cự bức cung! Nếu ngươi dám lừa gạt lão tử, lão tử liền đem ngươi lật ngang rút gân dựng thẳng lột da!”.

“Nói, nói cái gì, cái gì?” “Phan An” bị gương mặt vằn vẹo của ta sợ tới mức nói chuyện đều lắp bắp.

Ta dùng tay nâng cằm thịt tròn trịa của hắn, nhìn trên nhìn xuống, sau đó, giọng căm hận nói: “Còn có thể nói cái gì! Đương nhiên là nói rõ đồ vô si cuồng đồ nhà ngươi vì sao dám giả mạo Phan An ta yêu nhất! Ngươi có biết hay không ngươi làm như vậy quả thực chính là tội lớn không chỉ mất đầu là có thể xong việc!”.

“Phan An” kia sùng sốt, lập tức nhướng mày, mặt bánh bao thịt bỗng nhiên hiện lộ ra biểu tình thâm trầm.

“Nguyên lai. Là muốn hỏi danh hào của ta. Cho dù là muốn nhìn thấy ta trong truyền thuyết đại danh鼎鼎鼎鼎 lừng lẫy..... Cũng không cần kích động như vậy đi!”.

“Hử?”.

Ánh mắt ta nhú lại, “Phan An” kia lập tức mắt về thâm trầm, vội vàng xua tay nói: “Không đúng, không đúng, là ta kích động là ta kích động! Không. Không biết vị huynh đài này có thể buông tay ra trước, để ta tự giới thiệu ngắn gọn hay không?”.

Từ trong lỗ mũi phun ra vài đạo khí, buông tay đang túm áo hắn ra, nói: “Nhớ ngắn gọn!”.

Cát Tường vừa thấy ta buông lỏng tay ra, lập tức tiến lên giúp ta vuốt ngực, “Công tử..... Bình tĩnh, bình tĩnh.....”.

“Phan An” kia cười hắc hắc, không biết từ trên lưng làm sao bỗng nhiên rút cây quạt dài chừng một thước đi ra, ba một tiếng, mở ra.

Sau đó.....

Gương mặt bánh bao thịt của hắn, liền trốn ở phía sau cây quạt.

Bỗng nhiên!

Hắn đem khuôn mặt kia vươn sang bên trái cây quạt, ta hết hồn bị dọa nhảy dựng.

Lại bỗng nhiên!

Hắn đem khuôn mặt kia lại từ bên phải cây quạt xuất hiện, ta lại bị dọa nhảy dựng thật mạnh.

Sau đó, khuôn mặt bánh bao thịt lại bị nhét vào sau lưng cây quạt, bỗng nhiên cả người tại chỗ tự xoay một vòng, rồi sau đó, đứng nghiêm, hát lên:

Ta ~ chỉ có thể dùng một câu ~ bằng ý chân thành ~ dụng tâm đi ngâm thi ~

Đến nói cho người biết ~

Thỉnh ~ công tử người nghe một chút ~ nghe xong một câu này của ta ~

Hy vọng người một hồi ~ thật cao hứng ~

Kỳ thật ta ~

Này một câu này một câu này, một câu này! Kỳ thật chỉ có ba cái, toàn bộ chỉ có ba cái!

1, 2, 3!

Ta ~

Tên của ta gọi là Phan An ~ Phan An Phan An Phan An Phan An Phan An ~ Lại Phan An!

Ta chính là ta chính là ta chính là ~

Lúc này, hai tên đi theo bên cạnh hắn, liền gia nhập động tác của hắn, ba người cùng nhau hai tay chống nạnh, cùng nhau vui vẻ đá chân, trái phải, trái phải, trái phải, (như thể liên tục tuần hoàn...)

Tiếp theo, “Phan An” xoay đầu đến phía trước duỗi ra, quăng một cái mị nhãn, sau đó tiếp tục hát:

Chúng ta đến chúng ta đến chúng ta kêu một tiếng! Chúng ta đến chúng ta kêu tên của ta!

Chúng ta đến chúng ta đến chúng ta kêu một tiếng! Cùng người ~ nha! Kêu một tiếng!

Chúng ta đến đối với người đối với người đối với người, hoan, nhạc, kêu, thanh, hoan, nhạc, kêu, thanh, hoan, nhạc, kêu, thanh, vui mừng kêu một tiếng!

Lại Phan An Phan An Phan An Phan An Phan An! A Phan, An! A Phan An!

Cuối cùng, ba người bọn họ đã dùng động tác kết thúc tạo thành hình hoa sen đến lúc này cái vũ đài cuối cùng chấm dứt.

Lúc này đây.....

Tại ta cái gì cũng nghe không thấy, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng huyết áp tăng vọt tuột xuống, trước mắt biến thành màu đen, bước chân lao đảo, trong lúc hoảng hốt chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng nói tuy rằng dễ nghe nhưng mà khiến người chán ghét của Mã Văn Tài chết tiệt, rất gần lỗ tai của ta: “Phan An này, là Lại Phan An, nhữ dục tâm chi Phan An, nhữ danh Phan Nhạc, tự An, đến đây sớm hơn mấy năm Nga, chỗ ở cũ của hắn hình như.... Ngay tại Lạc Dương nga”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: 4.1: Chiến Dịch Đầu Tiên

Nghi Sơn thư viện kỳ thật rất to lớn, nhưng mà lại chỉ có hai phụ tử, một là Đinh Trình Ung, người kia chính là lão bà của hắn. Cho nên tuy rằng hắn cách ba năm mới thu đệ tử một lần, nhưng mà mỗi lần đều chỉ lấy 100 người, chương trình học cũng chia ra buổi sáng và buổi chiều, sau đó hắn và lão bà vừa vận tách ra dạy.

Nhưng mà Nghi Sơn thư viện hắn là tựa như phiên bản cổ đại của Thanh Hoa Bắc Đại (*), cả nước không biết có bao nhiêu người chen nỏ đầu muốn vào.

Cũng không phải nói Trường An và Lạc Dương không có danh sư, mà là Trường An và Lạc Dương tuy rằng có nhiều danh sư, nhưng quan to quý nhân càng nhiều hơn. Danh sư nào có thể không nể mặt một đại nhân một Vương gia?

Cho nên, danh sư cũng không nhất định có thể xuất trò giỏi, tố chất học sinh quyết định hết thảy.

Về phần Nghi Sơn thư viện, đầu tiên, núi cao hoàng đế xa, rồi đi trung tâm quyền lợi chính trị, tự nhiên cái loại áp lực đi cửa sau liền nhỏ hơn rất nhiều, thứ hai, Đinh Trình Ung là cái mười phần mười quái nhân.

Quái như thế nào?

Hắn nhìn không vừa mắt, không thu.

Lúc trước nghe chương quỳ nói, vào thư viện học là phải qua thi cử, nhưng vào ba tháng mùa xuân sẽ thu học trò, học trò tới không phải cùng một ngày, cho nên, trong ba tháng tổng cộng cử hành ba cuộc thi, phân biệt là thượng trung hạ.

Như vậy, có phải thi đậu, liền nhất định có thể đi học không?

Chưa chắc.

Đinh phụ tử quái, là quái ở chỗ này. Ngày thứ ba, sau khi công bố kết quả thi viết, sẽ triệu tập những học trò thông qua vòng thứ nhất cùng hắn vấn đáp, giống như phỏng vấn ở hiện đại.

Nhưng mà nghe nói vấn đề của hắn hỏi ra giống như về mặt của nữ nhân, vừa nhanh lại không bình thường!

Ví dụ, hắn có thể hỏi ngươi hôm nay đồ ăn của thư viện ăn được không, ăn ngon ở chỗ nào, vì sao không thể ăn, hoặc là, hắn sẽ hỏi ngươi cảm thấy cái cây ở hậu viện nhà hắn có vẻ tốt không, mọi vấn đề kỳ quái như thế.

Trong lúc người còn bị hắn hù như lọt vào trong sương mù không biết nguyên cớ, kết quả liền đi ra. Có vài người, liền như vậy choáng váng hồ hồ được giữ lại, cũng có rất nhiều rất nhiều những người khác, choáng váng bị “Thình” về nhà.

Từng có một người, lúc hắn biết được mình bị rớt, vẫn muốn tìm cái lý do để khóc, phát tiết phát tiết, nhưng mà, hắn từ lúc mặt trời gay gắt giữa trưa bắt đầu ngồi xổm trên đỉnh núi nghĩ lý do, nghĩ tới hoàng hôn đến xuống núi, đều chưa có nghĩ ra cái lý do có thể khóc. Bởi vì, ngày đó cũng là cái trời trong nắng ấm, Đinh Trình Ung cười đến khuôn mặt đầy nếp nhăn đều nở hoa, hỏi hắn, hôm nay đồ ăn có ngon hay không nha? Sau đó, người kia đáp, ăn ngon lắm. Sau đó, gương mặt sáng lạn của phụ tử kia liền càng sáng lạn, nói, ngươi đi đi, thất bại.

Mấy cái này, đều là theo chỗ Lương Sơn Bá kia tám mới biết được. Bởi vì ba người bọn họ, khụ. bao gồm cả Lại Phan An kia, đều là học trò thông qua ở thượng tuần cuộc thi. Cho nên bọn họ mới có đồng phục học sinh chính thức.

Nói đến đây, hôm nay, trời không xanh mây một đám cũng nhìn không thấy, ta đi vào Nghi Sơn thư viện đã là ngày thứ ba, một ngày trước khi cuộc thi viết hạ tuần bắt đầu.

Lúc này, ta đang ngồi ở nhà ăn cắn từng hạt com.

“Công tử. Người. Vì sao lại ăn chậm như vậy? Phòng ăn mọi người đều đi hết rồi. Đại thẩm dọn dẹp dùng ánh mắt thực ai oán nhìn chúng ta đã thật lâu nga.”.

Ta dùng một bộ biểu tình nghiêm túc nhìn một cái... Không. Cái bát còn lớn hơn khuôn mặt của ta, bên trong còn có cả tím có chút đen đen, lại dùng chiếc đũa nhẹ nhàng chọn hai hột com bỏ vào miệng chậm rãi ăn, nói: “Xuyt. Ta đang suy nghĩ.”.

“Suy nghĩ cái gì?”.

Ta dùng chiếc đũa gấp hai hạt com không tính là trong suốt, giơ lên trước mặt, híp mắt: “Ngươi xem. Nó. Là cái gì?”.

Ta gắng gượng bứt khỏi ảo tưởng về nha sĩ, bắt đầu tự hỏi, Bây giờ..... Đến Nói cho cùng..... Là tình huống gì chứ?

Đã xảy ra chuyện gì? Giữa Nghi Sơn thư viện trời sáng ngày hè sao có thể xuất hiện một tên cuồng đồ “Bóp miệng”? Còn nữa....

Trọng yếu nhất là.....

Cát Tường chết tiệt chạy đi đâu mất rồi! Sao còn chưa cứu “Giá”????

Vì thế, bắt đầu sống chết giãy dụa, xoay sang trái, ôi chao, xoay không được, xoay sang phải, ôi chao, cũng tránh không thoát!

Giãy dụa không có hiệu quả ta trừng mắt sống chết muốn nhìn rõ ràng đến tột cùng yêu nghiệt phương nào cư nhiên dám âm thầm đối cô nải nải ta hạ “độc thủ”!

Nhưng là bởi vì khoảng cách quá gần, cho nên chỉ có thể nhìn thấy hai tròng mắt màu đen bình thường nhưng lại có cái bóng chồng lên con mắt (chẳng lẽ ta bị loạn thị?).....

“Ấn... Là có vết thương nhỏ, bắt quá thôi..... Cũng là không nghiêm trọng ~ xem biểu tình vừa rồi của ngươi ta còn nghĩ đến ngươi nuốt mất cái lưỡi không hề linh hoạt của mình rồi chứ..... Ha ha ~” Hơi thở ẩm áp toàn phả vào trên mặt ta.

A!

(*)Thanh Hoa: trường đại học Thanh Hoa tại Bắc Kinh, Trung Quốc, Thanh Hoa được xem là trường đại học về khoa học và công nghệ tốt nhất Trung Quốc, trường này luôn đứng đầu trong rất nhiều cuộc xếp hạng các trường đại học tại Trung Quốc.

(*)Bắc Đại: trường đại học Bắc Kinh, TQ: cũng là một trường ĐH siêu khó vào, nằm trong nhóm các trường đại học hàng đầu ở Trung Quốc, nổi tiếng về luật và nghệ thuật, có khá nhiều nhà văn, thơ và chính trị của TQ tốt nghiệp trường này. Nói thêm: Chủ tịch Mao Trạch Đông cũng từng là nhân viên thư viện ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: 4.2: Chiến Dịch Đầu Tiên (Tt)

A?

Chưa đợi ta phản ứng lại lời nói nhẹ nhàng phiêu phiêu này là có ý tứ gì..... Miệng bỗng nhiên được tự do, cổ tay cũng được buông lỏng, ta liền chớp lấy cơ hội đẩy ra kẻ phía trước.

Vừa thấy.

Thiếu chút nữa giống như Đường Bá Hổ Đỉnh Thu Hương trong “Cảnh gặp mặt” ngã xuống đất phun huyết điên cuồng!

Ta vươn run rẩy vươn một ngón tay, chỉ vào cái tên phía trước kia đang nhẹ nhàng vỗ vỗ cái ghế bên cạnh liền ngồi xuống Mã Văn Tài, tức giận đến cả người phát run làm cho ngay cả nói chuyện đều lắp bắp.

“Ngươi ngươi ngươi..... Ngươi..... Ngươi làm gì!”.

TMD, ngươi nghĩ cô nải nải ta là ai!

Cô nải nải được xưng là đệ nhất bá vương hoa Lạc Dương! Ngươi có biết hay không?

...

Hảo!

Cho dù ngươi không biết!

Coi như cô nải nải bây giờ là một đại nam nhân hùng dũng oai vệ!

Nhưng mà tốt xấu gì cũng coi như là ngọc thụ lâm phong đi!

Như vậy.....

Miệng của bản cô.... Bản công tử là cho người muốn bóp là bóp sao? Đầu lưỡi bản công tử có linh hoạt hay không là người có thể phê phán sao?

“Thật sự là không biết lòng người tốt thế nào..... Người xem đi, ta không phải đang quan tâm bạn học cùng trường tương lai sao? Vừa rồi, ta vừa mới, thật là vừa mới a, đi ngang qua phòng ăn, sau đó liền vô tình không cẩn thận thấy Cô công tử, sau lại chợt nghe đến tiếng giết heo..... A, không, hẳn là tiếng thống khổ gào lên, khiến ta sợ hãi thôi, cho nên ta liền lập tức lại đây quan tâm xem có phải đã xảy ra chuyện gì cực kỳ bi thảm hay không.....”.

Mã Văn Tài một tay khoanh trước ngực, tay kia thì dùng một loại tư thế ta cho rằng phi thường cực độ thập phần đáng ghét vuốt ve hai cánh môi duyên dáng kia.

Đi?

Như vậy vừa nói, giống như..... Thật sự không đau nữa.....

Không được! Ta lắc đầu, bỏ nhanh ý nghĩ bị hấn tấy não ra khỏi đầu, khoát tay, hung hăng xắn hai tay áo, âm ngoan nói: “Ta xem người không phải đến quan tâm đầu lưỡi của ta, mà là đến hũ đi cầm dưới của ta! Còn nữa! Sự quan tâm của người ta xin nhận! Phiền người về sau đừng quá quan tâm đến ta! Ta nhận không nổi!”.

Bỗng nhiên, nhớ tới người nào đó, mắt ta bạo phát tia lửa quay đầu rống to: “Cát Tường! Người dám để công tử nhà người bị người khác khi dễ như vậy cư nhiên cũng không đi ra bảo hộ ta! Người nói! Người như thế nào làm thư đồng của ta..... A? Người lại là ai vậy? Tại sao người lại bám chặt Cát Tường?”.

Ánh mắt lướt qua có thể nhìn thấy, Cát Tường đang cùng một tên vóc dáng gầy lùn “dây dưa” cùng một chỗ, chân của người chèn cổ của ta, tay của ta nắm cổ họng của người, cảnh tượng kia, lòng lấy dữ dội, thê thảm dữ dội!

“Phát Tài, đừng đùa nữa, buông tiểu Cát Tường nhà người ta ra”.

Thanh âm của tên Mã Văn Tài đáng đánh đòn vang lên bất quá mới một giây, cái tên kêu Phát Tài gầy nhom đáng chết kia lập tức liền buông lỏng tay.....

Nhưng mà.....

Đừng tưởng rằng trạng thái giằng co của hai người có thể thuận lợi liền tách ra như vậy.....

Bởi vì, bây giờ là Phát Tài buông lỏng tay chân, Cát Tường liền ở khoảnh khắc Phát Tài buông tay, phát uy một cái, một đôi tay quét ngang thành thực, đem cái cổ của tên Phát Tài kia lập tức quật ngang!

Cùm cụp một tiếng

Ta cả người run lên hai cái, lấy ta sờ sờ cái cổ của mình, may mắn, người Cát Tường “Bê” không phải ta.....

Bất quá..... Không thể tưởng tượng được a không thể tưởng tượng được.....

Cát Tường nhà chúng ta nổi con dưng mãnh cư nhiên có uy lực lớn như vậy?

Cảm tình trước kia ta cùng Tư Mã tiểu tặc bóp cổ vài cái luôn kêu choáng váng choáng váng đầu cơ bắp đầy vết bầm máu đều là TMD giả vờ cho ta coi?

Nghĩ xong, ta đối với Cát Tường chính là “Hừ” một cái thật mạnh, rồi sau đó quét mắt nhìn cái tên biểu tình đang đầy vẻ hưng trí Mã Văn Tài, nói: “Cát Tường, buông hấn ra”.

Lúc này Cát Tường mới buông lỏng hai cái đuôi mạnh mẽ hữu lực, “Hừ” một cái rất mạnh liền xoay người đứng ở ta bên này, rồi sau đó còn muốn dùng tay lau hai cái phía dưới mũi, giờ hai cái nắm đầm mới vừa lòng nói với Phát Tài mắt đã muốn trợn trắng: “Dám đánh lên ta? Xem ra người là không biết Cát Tường ta là người ra sao hử? Hồi năm ta đánh khắp Lạc Dương vô địch tiểu tử người còn không biết ở nơi nào lải nhải..... A! Công tử..... Ta..... Ta cái gì..... Cái gì cũng chưa nói!”.

Sau khi phát hiện ta dùng ánh mắt “Ôn nhu” sâu đậm cảm tình đâm thủng vào nòng, Cát Tường lập tức nghiêm túc đứng vững bày ra tư thế chiêu bài ---- Lắc lắc đầu xoay xoay bả vai giả bộ thuận theo.

“Hừ..... Hồi đánh khắp thiên hạ vô địch thủ..... Cát Tường..... Năm đó là ai vừa bị nhéo nhéo vài cái liền chạy mất không thấy bóng hử?!!!”.

Hai má Cát Tường hiếm khi xuất hiện màu đỏ ứng như có như không, lấy khuỷu tay đụng đụng ta: “Ồi, Tiểu..... Công tử, đừng như vậy ~ người ta lúc đó chẳng phải đi theo người học hỏi sao..... Người đã nói, đánh thắng sau nhất định phải thối phòng một chút, chẳng sợ chém gió, cũng không thể để chỉ khí của người khác diệt uy phong của bản thân sao!”.

A? Ta còn có nói qua những lời này?

“Khụ...” Nhắm chặt mắt, ta từ chối không đáp lời Cát Tường, sau đó đem lực chú ý một lần nữa phóng tới trên người Mã Văn Tài, nhìn cái tên nam nhân đang ngồi chống má nhìn chúng ta, sau đó lộ ra vẻ mặt đầy ý cười mang vẻ “Gây rối”.....

Ta hít sâu một cái, đập chân hô to: “Cát Tường! Lên! Cho hấn nhìn một cái! Nhìn xem bản lĩnh của tiểu bá vương thành Lạc Dương ta! Hôm nay cứ nhiên lại dám trêu đùa chúng ta! Một lần hai lần ta đều có thể cho qua, hiện tại đều đến lần thứ ba, TMD lão tử không phát uy ngươi cho lão tử ta là mèo bệnh sao!”.

“A? Ngươi còn có danh hào kêu tiểu bá vương thành Lạc Dương?”.

Cái mũi của ta hình lên cao ngất.

“Đương nhiên!”

“Nhưng mà như thế nào ta chỉ nghe qua Lạc Dương nổi danh tiểu bá vương chỉ có một? Giống như..... Vẫn là một tiểu thư..... Là tiểu thư nhà ai..... Ân.....”.

Nói xong một hồi, Mã Văn Tài cúi đầu suy nghĩ

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Trộm Đề Thi

Ta nghe xong cứng đờ, nháy mắt kịp phản ứng, mắt tròn trắng lên: “Ngươi nghe ai nói vậy! Tiểu thư Lạc Dương người ta kiêu diễm xinh đẹp! Nào có cái gì nữ nhân là tiểu bá vương chứ! Ngươi không phải người Lạc Dương thì biết cái gì! Đều bị người khác lừa gạt! Tiểu bá vương thành Lạc Dương chỉ có một mình ta!”.

Phát Tài bên kia không biết khi nào thì tỉnh dậy vừa nghe ta nói năng lỗ mãng với chủ tử nhà hấn, lập tức giận mặt đỏ lên: “Ngươi dám nói với công tử nhà chúng ta như vậy! Ngươi tin không tin ta.....”.

Hấn nói còn chưa nói xong, Cát Tường không biết khi nào thì đã muốn chạy đến phía sau Mã Văn Tài liến hét lớn một tiếng: “Ngươi..... Ngươi gào to cái cái gì chứ! Nói còn nói..... Còn nói ta liến.....”.

“Liến như thế nào?” Thanh âm của Mã Văn Tài vang lên.

Cát Tường quay đầu nhìn Mã Văn Tài, cổ họng nghẹn lại, ngẩn người, rõ ràng bị cái tên giả tiên kia dùng “Guồng mặt hồ ly” làm mê muội, cho đến khi ta ho mạnh vài tiếng mới hồi phục tinh thần lại, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ lên, xấu hổ.

Nhưng mà Phát Tài và Cát Tường này một trước một sau hai khuôn mặt đỏ ửng thật ra lại tương đương xứng đôi, chẳng lẽ là em trai em gái ruột của Quan Vân Trường (*) sao.....

“Ta liến..... Ta liến một quyền đánh ngất ngươi! Ai..... Ai cho chủ tử ngươi khi dễ công tử của ta!”.

Cát Tường thật vất vả mới đứng vững, kiên trì đem lời nói xong.

Khóe miệng ta giật giật vài cái, nha đầu này, nói mạnh miệng cũng không lấy thực tế mà nói sao. Ngươi nếu thật có thể một quyền đánh Mã Văn Tài người ta, ngay bây giờ tiểu thư ta đã sớm xả giận, còn để ở trong lòng sao?

Tình huống lập tức căng thẳng lên, chỉ có guồng mặt hồ ly của tên Mã Văn Tài đáng đánh đòn kia vẫn là như cũ không đổi, hiển nhiên là hưng trí ngẩng cao đầu nhìn chúng ta ba người nháo thành một đoàn.

“Các ngươi đang làm cái gì?”.

Tiếng nói nhỏ nhẹ như chim bói cá lướt trên nước, rất là dễ nghe.

Ta theo thanh âm nhìn sang, lập tức nói: “Anh Đài! Ngươi mau tới phân xử, hai chủ tử này khi dễ người khác!”.

Chúc Anh Đài nhú mảy nhìn Mã Văn Tài, Mã Văn Tài cũng nhìn thẳng nàng, cuối cùng, nhột nhạt ý cười, trên mặt nhưng thật ra như trăng tròn sáng lạn, miệng nói ra lại hơi có ý trêu chọc: “Anh Đài đến đây, ta cũng chơi không được, không bằng, Anh Đài chơi với ta?”.

Chúc Anh Đài ánh mắt lạnh lùng, rõ ràng không có kiên nhẫn, trả lời cũng không lưu tình: “Ngươi đừng được một tác lại muốn tiến một thước, Sơn Bá cảm thấy ngươi không tồi mới thường đi cùng ngươi, nhưng mà Sơn Bá nhìn người ánh mắt như thế nào nhưng ta biết rất rõ, ngươi là cái người nào.....Ta không biết, cũng không muốn biết! Cô Khanh có phải bằng hữu của ngươi hay không ta không biết! Nhưng mà hấn cũng là bằng hữu của ta và Sơn Bá! Bây giờ ngươi đùa thư sinh người ta như vậy thì có gì đáng khoe chứ!” (Vân Vân: *lờm lờm* Sao bà chị lại nói ca của tôi như vậy)

Ta thừa dịp Mã Văn Tài đang nghe, kéo Cát Tường qua chạy chậm đến bên cạnh Chúc Anh Đài, lúc này mới thấy biểu tình của Mã Văn Tài, sững sờ.

Khuôn mặt kia vẫn là mang theo ý cười, nhưng mà rõ ràng có thể nhìn ra đến là mơ hồ nổi lên một cổ sát ý lạnh lùng, người xem cũng phải nổi da gà.

Nga a a..... Trình diễn trình diễn..... Lương Chúc phiên bản người thật trình diễn.....

Xem ra lịch sử không gạt người, Chúc Anh Đài và Mã Văn Tài quan hệ quả thật không tốt.....

Bất quá..... Ta vụng trộm quét mắt sang Chúc Anh Đài bên cạnh, chúng ta mặc quần áo ngoài ba tầng, ba tầng cổ áo cũng cao, nhìn không ra Chúc Anh Đài có hầu kết hay không. Đến bây giờ ta cũng còn muốn làm rõ ràng Chúc Anh Đài đến tốt cùng có phải hay không là nữ nhân.....

Phải tìm cơ hội điều tra rõ ràng.....

Vì sao ta muốn tra?

.....

Hào, ta thừa nhận kỳ thật ta chính là muốn biết chuyện Lương Chúc kia đến tốt cùng là BG (**) hay là BL (***)!

Lúc ta đang đi vào cõi thần tiên, bọn họ hai người giằng co nhưng thật ra vẫn nể mặt, cuối cùng dĩ nhiên là Mã Văn Tài phẩy tay áo bỏ đi.

Ta tròn mắt há hốc mồm mà nhìn gương mặt hồ ly kia biến mất ở cửa phòng ăn, đến lúc này mới phản ứng lại, cặp mắt sùng bái hào quang vạn trượng bắn thẳng đến Chúc Anh Đài.

Chúc Anh Đài nhìn ánh mắt của ta, xi một tiếng bật cười, nói: “Đừng một bộ dáng hâm mộ như vậy..... Kỳ thật Mã Văn Tài này không khó đối phó, người như thế, người chỉ cần đừng rất khách khí với hắn thì tốt rồi. Kỳ thật hắn cũng sẽ không đối với người như vậy”.

Ầm vang một tiếng.

Ta còn khách khí?

Ta bây giờ là thiếu chút nữa không đem nước miếng đều phun đến trên mặt hắn đi! Căn bản chính là hắn đãi ngộ khác biệt thôi! Người đối hắn không khách khí hắn cũng không dám đối với người không khách khí, ta đối hắn không khách khí hắn liền giống như xem hầu tử diễn trò!

Cát Tường xem vẻ mặt ta ngượng ngịu, bỗng nhiên khôn ngoan lên, xen mồm hỏi: “Lần này thật sự là đa tạ Chúc công tử, công tử nhà chúng ta còn chưa có chính thức thông qua cuộc thi, cũng không tính học sinh chính thức của thư viện, bị người khi dễ cũng là không kỳ lạ.

Chúc công tử lại đây là tìm công tử nhà chúng ta có việc sao?”.

Chúc Anh Đài mỉm cười gật đầu, cũng không đề cập đến Mã Văn Tài, trả lời: “Đúng vậy, ta đến sương phòng các người mới phát hiện không có người, hỏi Trình công tử ở gian phòng kế bên, hắn nói lúc hắn đi còn thấy các người ở phòng ăn này, vốn đang nghĩ đến người chốc lát liền trở về, cho nên ta đã ở bên kia đợi các người. Nhưng mà sau lại phát hiện thời gian cũng quá lâu, liền sinh lòng lạ lùng lại đây nhìn một cái.....”.

“Đều là do công tử thôi..... Cứ một hạt một hạt lựa từng hạt com mà ăn..... Còn nghiên cứu vì sao com lại gọi là com.....”.

Ta đẩy Cát Tường qua một bên, ngăn cản cô nàng này tiếp tục phá đồ hình tượng của ta, sau đó cười đến vẻ mặt sáng lạn nói tiếp: “Thế Chúc công tử lại đây tìm ta là có chuyện gì?”.

“Là thế này, buổi sáng hôm nay phu tử nói, cuộc thi hạ tuần thời gian đã định ở mười lăm tháng này.”

Ta ngẩn người, mười lăm?

“Cát Tường, hôm nay là..... ngày mấy?”.

Cát Tường cúi đầu bắt đầu đếm ngón tay, đếm đếm, bỗng nhiên ngẩng đầu: “Mười bốn!”.

Ta cảm giác trên trán bỗng nhiên thấm ra rất nhiều giọt mồ hôi lạnh, hôm nay mười bốn.

Vậy..... Mười lăm không phải là ngày mai rồi?

Cuộc sát hạch, bốn cô nương kiếp trước đã thi rồi..... Kỳ thật không sợ.

Hồi nhỏ ở kiếp trước đi học, lão sư ở trường học sắp xếp bài tập a luyện tập a cái gì toàn bộ hoàn thành, phải thật chăm chú, điểm thi cũng không tệ lắm. Đến đại học, phong cách học tập càng lúc rời rạc, ai không photo thu nhỏ sẽ không phải người! Kết quả là, photo so với ai khác đều cẩn thận, hơn nữa thi cử số cũng không tệ lắm, lần qua lộn lại tốt nghiệp vĩ đại.....

Nhưng mà sao.....

Đến cổ đại này..... Ta liền thật là không có cách.

Vì sao?

Hắc.

Hỏi rất buồn cười.

Nếu người là một sinh viên bình thường, cho dù là văn khoa, nếu không có sở thích đặc biệt. Như vậy.....

Xin hỏi người đời này từ nhỏ học tại trung học tổng cộng học qua bao nhiêu bài thơ Đường? Chỉ sợ ngay cả 300 cuốn bài thơ Đường dành cho thiếu nhi nổi danh kia, cũng không phải bài nào cũng thuộc lòng chứ!

Lại xin hỏi người đời này xem qua bao nhiêu quyển Kinh Thi?

Phong (160 quyển), nhĩ (105 quyển), tụng (40 quyển) 3 đại bộ phận người có biết cái mình học trong sách giáo khoa là ở bộ phận nào hay không?

Cho nên, đừng nhìn đám ngốc cổ đại luôn rung đùi đắc ý ngâm nga âm thanh như bò rống tụng kinh đọc thi có vẻ thực ngốc X, trên thực tế người ta mới nghiêm túc học tập thật sự ~

Nhưng là đối với ta là xuyên qua mà đến, trên không thông bao nhiêu thơ cổ, dưới không hiểu bao nhiêu Kinh Thi nguyên khúc.

Vậy..... Cuộc thi phải làm sao?

Cái gì? Lại làm phao?

Sao chép hết một quyển Kinh Thi sau đó trực tiếp mặc ở trên người mang tiến trường thi hả?

“Tiểu thư..... Làm sao bây giờ? Người..... Ngày mai thực tính đi thi?”

Dưới ánh nến, Cát Tường kia làm vẻ mặt ngưng trọng có chút quỷ dị.

Ta ngồi xếp bằng ở trên giường, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ánh nến, nửa bên mặt ẩn vào trong bóng đêm, bỗng nhiên cười quỷ dị.

Cát Tường nuốt nước miếng, lại mở miệng: “..... Tiểu..... Tiểu thư..... Người..... Người nghĩ ra cách?”

“Nghĩ ra!”

“Kia..... Tiểu thư lúc này..... Tính sao..... Làm như thế nào?”

“Tiểu thư nhà người ta sẽ không thể viết cũng không thể sao chép, muốn nói bừa cũng không thể bịa ra được..... Cho nên..... Lúc này chỉ có thể dùng một cái đường tắt mà đi! Dù sao..... Đường nào cũng đến La Mã thôi! A ~~~ ha ha ha ha ha ha ~~~~~”

“La Mã là cái gì? A..... Không, vậy..... vậy tiểu thư là chuẩn bị như thế nào?”

Lông mi của ta đều thành 1 đường, lấy tay chống cằm, cười không khỏi đắc ý.

“Trộm đề thi!”

(*)Quan Vân Trường: tên chữ của Quan Vũ, hay còn gọi là Quan Công, ai xem Tam Quốc diễn nghĩa là biết.

(**)BG: boy girl- truyện ngôn tình nam-nữ.

(***)BL: boy love - truyện dammei nam-nam.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: 5.2: Trộm Đề Thi (Tt)

Ban đêm, độ ẩm tương đối 40%, nhiệt độ không khí..... Ước chừng cỡ mười độ đi.

Địa điểm: cây tùng trước thư phòng của Đình Trình Ung trong truyền thuyết chưa từng gặp mặt.

Ta nhìn chăm chăm nhánh cây nho nhỏ rồi mới tiện tay bẻ ----- cây tăm kiêu mới của ta, cùng Cát Tường ngồi xỏm ắn nấp tại cây tùng trước thư phòng, đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm ánh sáng trong thư phòng.

Cát Tường: “Tiểu..... Tiểu thư.....”.

“Làm gì?” Ta hỏi đầu cũng không quay lại.

“Em cảm thấy..... Ân..... Cảm thấy.....”.

“Có rắm mau phóng! Không thấy tiểu thư nhà người bẻ bộn nhiều việc sao?” Vội vàng xem chừng thư phòng kia khi nào thì tắt nến, vội vàng chú ý khi nào thì “Người trong phòng đi chưa”.

Ta chà xát hai tay bị gió núi thổi hơi lạnh, con bà nó, may mắn trời hôm nay còn chưa có muỗi, nếu không ngày mai ta và Cát Tường phỏng chừng phải bị hút thành hai xác khô.

Thanh âm của Cát Tường có chút ủy khuất truyền đến: “Buổi tối hôm nay em nửa miếng khoai lang cũng chưa ăn đâu..... Cho nên..... Người ta thật sự không muốn phóng..... Nhưng mà..... Kỳ thật..... Chính là muốn nói..... Đêm tối như vậy, vì sao chúng ta phải gắn hai cành cây nhỏ lên đỉnh đầu như vậy? Nó đâm vào đầu em, đau quá a.....”.

Ta quay đầu liếc nàng một cái, lấy tay xoa xoa cái mũi có chút ngứa, nói: “Cái gì chúng ta, không gồm ta a, rõ ràng chỉ có một mình người”.

“Đúng vậy nha..... Vì sao tiểu thư không cần gắn, vậy em cũng.....”.

Ta tỏ vẻ đương nhiên trả lời: “Này không phải tốt cho sức khỏe người sao ~ tiểu thư của người là thân thủ kia phải gọi là mạnh mẽ vô song, không cần lo lắng người khác phát hiện ra ~ nhưng mà người sẽ gây chú ý ~ nguy trang nhiều một chút cũng tốt, xem! Người hiện tại không phải cùng cây tùng này hòa hợp nhất thể sao ~ hơn nữa..... Gắn hai nhánh cây ở trên đầu kỳ thật cũng rất dễ coi, người xem, một trái một phải thật đối xứng, rất đáng yêu a, so với ông già Noel xinh đẹp hơn”.

“Oa, tiểu thư, người vẫn là lần đầu tiên nói em đáng yêu ôi chao..... Nhưng mà, thừa dân lão nhân là cái gì vậy?” Biểu tình ủy khuất của Cát Tường kia nhất thời được thay bằng vẻ mặt cảm động, bất quá mới cảm động một giây, lại biến thành ủy khuất, nàng chia tay vào người của ta nói: “Tiểu thư..... Người gạt người ta! Người rõ ràng đang cười trộm!”.

Ta chụp tay nàng: “Đừng nói hươu nói vượn, ta cười trộm hồi nào! Tiểu thư ta là cái loại người như vậy sao? Hơn nữa, nguyệt hắc phong cao, cho dù ta cười trộm người có thể thấy? Rõ ràng chính là người nhìn lộn!”.

Cát Tường gờ tay giữ hai nhánh cây trên đầu khỏi bị gió thổi ngã, cắn ngón tay cúi đầu nghĩ nghĩ, sau một lúc mới ngẩng đầu nói: “Giống như..... Cũng là nga.....”.

“Đương nhiên là đúng rồi..... Tiểu thư ta lúc nào đã lừa gạt người.....”.

“Tiểu thư người rõ ràng thường xuyên gạt em.....”.

“A! Có người đi ra ! Xuyt xuyt! Đừng nói chuyện!” Thấy ngọn đèn mờ hồ ở cửa sổ thư phòng kia đã tắt, ta nhanh chóng đặt ngón tay ở bên miệng, ý bảo Cát Tường đừng nói nữa.

Qua một khoảng thời gian, chỉ nhìn thấy một cái quả cầu tròn màu trắng lẩn lẩn đi mở cửa, lại lấy tốc độ cực kỳ thông thả lẩn lẩn rồi đi.

Ta nháy mắt mấy cái, Cát Tường cũng nháy mắt mấy cái.....

Giây tiếp theo ta cùng Cát Tường lập tức bụm miệng, bả vai kịch liệt chấn động!

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ! ! ! !

Ta đã muốn cười đến đến mức bụng đều nghẹn đau, nhưng mà lại không dám cười ra tiếng, chỉ có thể giống như tên điên lấy mặt giấu ở trong tay mãnh liệt run rẩy.

Cát Tường phỏng chừng cũng tốt không hơn ta bao nhiêu, bên tai không được truyền đến thanh âm hút gió của nàng, nghe qua phi thường giống âm thanh nước nổ khanh khách.

Ta cười cái gì?

Người nhìn không thấy sao?

Đình Trình Ung Kia..... Kia! Quả thực chính là một phiên bản con người của Đa Lợi (thỉnh tự tưởng tượng một chú dê con tròn như quả bóng nhỏ)!

Hắn mặc một thân quần áo màu trắng, trên đầu đeo một cái tiểu quan, mặt cách quá xa hơn nữa rất tối ta nhìn không rõ, ước chừng có thể thấy một cái mặt hình tròn, tất cả tóc trên đỉnh đầu đều được buộc chặt lên, gương mặt sáng bóng kia lúc mới bước ra khỏi cửa nương theo ánh trăng có thể phản chiếu ra chút ánh sáng ~~~

Vốn dĩ người thời Tây Tấn mặc quần áo chính là rộng thùng thình, hai cái tay áo rộng lớn kia dưới gió phát phới, cổ áo lại bao kín chặt, đem dáng người “Mắt hờn” của Đinh Trình Ung kia bao vây càng mất hồn, đường cong hoàn mỹ không tỳ vết, tuyệt đối là hình hồ lô.

Lại nói chính là người thời Tây Tấn thói quen mặc quần ống rộng. Nhưng mà bởi vì mặc ống rộng hành động không tiện, bình thường đều đã dùng miếng vải gấm túm ống lại. Hiện tại hai cái chân ngắn nhỏ kia được bao vây ở trong cái quần thụng túm ống, theo gió phiêu a phiêu, cuộn sóng kia, hình thái kia, phong tư kia!

Không thể tưởng tượng được a không thể tưởng tượng được!

Cái tên Đinh Trình Ung nổi danh khắp thiên hạ thì ra lại là như vậy! Trước kia còn tưởng rằng lão nhân có tính tình tốt quái đản như vậy chắc cũng là bộ dáng đạo cốt tiên phong, nay quả thực chính là rõ đầu rõ đuôi đại đạo điên!

Ta cùng Cát Tường úp trên mặt đất lăn lộn cỡ nửa ngày, mới ôm cái bụng cười đến đau, cho đến khi bóng dáng Đinh phu tử kia đều nhìn không thấy, hai người mới chạy hướng đến thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đỗ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: 6.1: Hồ Ly Thường Lui Tới

Thư phòng của Đinh Trình Ung rất lớn, bởi vì tuy rằng bây giờ đã phát minh ra giấy, nhưng mà số lượng tạo ra vẫn là không thể đáp ứng đủ nhu cầu, cho nên rất nhiều sách cổ vẫn là dùng thẻ tre ghi lại. Trong thư phòng ít nhất phải có mười cái kệ sách cao ngất, thẻ tre cứ một quyển một quyển cuộn lại đặt gọn gàng ở mặt trên.

Ta vào phòng nhìn quanh ca thán một tiếng rồi thấp giọng nện, nương theo ánh lửa nhìn chung quanh một chút tình huống bên trong. Rất nhanh, ta liền đem mục tiêu tập trung ở cái bàn của đệ con phu tử, bên cạnh bàn học kia là hai cái giá sách tập trung tất cả những bộ sách bằng giấy, hơn nữa trên bàn còn chồng chất rất nhiều bản viết.

Đến gần thì thấy, quả nhiên, tất cả đều là một ít bút ký và văn chương thi từ gì đó của hắn. Như vậy..... Đề thi hẳn là từ đâu bắt đầu tìm đâu?

“Tiểu thư..... Phải tìm bài thi từ chỗ nào mới được? Nơi này nhiều đồ như vậy..... Một buổi tối làm sao có thể lục hết tất cả?”.

Cát Tường lại đây nhìn mấy cái, đôi nàng mà nói chính là một đồng ngôn ngang, nghi hoặc hỏi ta.

Ta gõ gõ đầu nàng, nói: “Người đừng quan tâm, người lại không biết chữ, làm sao mà tìm? Đi đi đi, giúp ta đến bên ngoài canh chừng, ta tự tìm là được”.

Sau khi Cát Tường rời khỏi đây, ta liền bắt đầu lục ghi chép trên bàn học này.

Suy luận của ta là như vậy, cái gọi là đề thi, khẳng định muốn định ra một chút, tốt xấu cũng là của thứ nhất để khảo hạch tài học của đệ tử, chắc chắn không có khả năng lung tung lên ra một cái đề mục, khẳng định sẽ ở hai ba cái đề mục bên trong tuyển một cái, như vậy, khẳng định sẽ có bản nháp.

Chỉ cần tìm được bản nháp kia của hắn, mọi việc liền OK!

Nhưng mà..... Nhìn phía trước kia đám trang giấy nói nhiều không không nhiều, nói ít càng tuyệt đối không ít, ta như cầu, có loại cảm giác muốn một phen nổi lửa thiêu hủy toàn bộ chúng nó.

Nhưng mà, thực rõ ràng, ta đã nghĩ rất đơn giản!

Từ nửa đêm trước tỉnh tề xem xét đến nửa đêm sau hứng thú tề nhạt, ta gần như bỏ ngang, ngồi ở trên ghế sau cái bàn của Đinh Trình Ung, một chút có một chút không lật xem kia đám trang giấy gần như không dứt. Tìm lâu như vậy, gần như không có cái gì gọi là dấu vết để lại, toàn bộ đều là một đồng văn vẽ loạn thất bát tao do Đinh Trình Ung tự mình viết.

Nói đến đây, bỗng nhiên nhớ tới Tư Mã tiểu tặc, trước kia thường nghe người ta nói văn của hắn viết rất tốt, lúc ấy trong đầu giận bất quá liền đi tìm mấy cuốn đến xem có phải hay không thật sự có trên phổ đồn thổi tốt như vậy. Kết quả sao, tốt hay không tốt ta là nhìn không ra được, nhưng mà chỉ xem ở chỗ chọn từ dùng câu thật ra thực không hề kém so với Đinh Trình Ung này chút nào.

Mở miệng cười cười, ta cảm thấy có chút mệt nhọc ngất mi tâm, nội tâm thâm trầm chính mình nghĩ đến mấy thứ bát nháo gì đó, khó thể né được cái địa phương kia, tránh đi khỏi người kia, dù sao cũng không thể bỏ nó ra khỏi đầu được.

Trong tay có một tờ giấy, tâm trạng có chút chán nản, kỳ thật nơi này tuy rằng không tính là cái chỗ tốt gì để sống yên phận, nhưng khó mà đến được cái chỗ không có cái gì khi ho có gió, chỗ thích hợp tị thế nhất chính là mấy chỗ hẻo lánh như thế này.

Nhưng mà đêm nay nếu tìm không thấy đề mục nào, bằng năng sức lực của ta, phỏng chừng sáng sớm ngày mai ta nên đóng gói hành lý cho chủ tớ chúng ta hai cái trực tiếp xuống núi cho nhanh.

Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, ta bị hoảng sợ, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm hai cánh cửa kia.....

Ai? Không có khả năng là Cát Tường..... Nhưng mà Cát Tường năng như thế nào lại không lên tiếng báo động..... Chẳng lẽ!

Ta buông tờ giấy ghi chú cầm trong tay, bắt đầu có chút ngồi không yên.

Trong lúc ánh mắt ta nhìn chăm chú!“. “Chi nha~~~~”.....

Cửa bị đẩy ra.

Ánh trăng bao phủ ánh lên giống như ánh sáng bạc của áo choàng thủy sắc thêu vân của người kia đang tùy ý khoác, tóc ở phía sau tùy ý thả lỏng, ở hai bên tai vén lên dùng một sợi dây thêu tùy ý buộc lại, thanh phong ân ân, thổi vào một bên tóc bay lên, lướt qua khuôn mặt tinh xảo, dưới ánh trăng thanh tịnh và đẹp đẽ, diện mạo của người nọ càng có vẻ phát ra thật sự xuất trần như tiên.

Ta nhú nhú mày, không thể không thừa nhận, Mã Văn Tài thật sự bộ dạng cũng đủ xuất, so với Tư Mã Kỳ cũng không kém, hơn nữa phong thái lại thẳng một bậc.

Bất quá, cái đó chỉ giới hạn trong lúc hắn không nói lời nào.

“Nửa đêm vô sự, Cỗ đệ đệ, đi làm tặc nha ~“.

Âm cuối mềm nhẹ ngân nga, giống như con mèo nhỏ ở trong lòng người cọ cọ. Hồ ly chính là hồ ly, bộ dạng giống tiên nhân cũng vô dụng, mở miệng một cái thì tiên khí cái gì cũng bay mất, ngược lại từng đợt yêu khí từ đầu đang lan ra.

Thấy người đến là hắn, nội tâm mơ hồ buông xuống.....

“Này mà vẫn không rõ sao, Mã huynh?”.

Ta đáp thẳng thắn nhanh nhẹn .

Hắn đi đến, đến đứng ở trước bàn học, đối diện cách ta một cái bàn. Ngọn nến trên bàn đã sắp cháy hết, tim đèn ba chi nhẹ nhàng bập bùng.

Nửa ngày, hắn nở nụ cười, đôi con ngươi cười đến cong cong, trông rất đẹp mắt.

“Ngươi ngược lại thẳng thắn đến đáng yêu”.

Ta điều chỉnh tư thế, lại ngồi xuống ghế trúc, vuốt hai lọn tóc hai bên, bộ dạng không để ý lắm, ánh mắt nhìn chăm chú, nói: “Cám ơn khen ngợi. Này không có gì để giấu diếm, ngươi thích cáo trạng liền chạy nhanh cáo đi, bản công tử không thêm đề ý.”

“Không thêm đề ý? Ân..... Cỗ hiền đệ, không bằng đề cho ta tới hỏi hỏi một chút..... Ngươi nửa đêm không người đến thư phòng của phu tử làm cái gì..... Không phải là..... Chạy tới trộm đề thi chứ?”.

Ta cười cười: “Mọi người hiểu được, đừng mãi mãi kéo kéo như vậy. Muốn cáo trạng ngươi cũng sẽ không xuất hiện ở trong này, ngươi rốt cuộc muốn làm gì? Cho dù ngươi nhầm chán, cũng không đến nỗi đi theo dõi ta như vậy chứ?”.

Hắn xoay người, cách một cái bàn học to như vậy, chống tay nghiêng người sát đến trước mắt ta, một đôi mắt như làn nước mùa thu mang ý cười nhìn chằm chằm ta không chớp mắt.

Sau đó, dùng biểu tình của một người cực kỳ vô hại, thỉnh linh phun ra một câu: “Này uy , nếu ta giúp ngươi thông qua cuộc thi, như vậy..... Ngươi coi như là tiểu người hầu của ta, thế nào?”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: 6.2: Hồ Ly Thường Lui Tới (Tt)

Đầu ngón tay của ta run run, ta nổi giận.

TMD cả nhà người, người coi cô nài nài là kẻ ngốc hả? Tiểu người hầu?

“Bằng vào người?”.

Ta dùng giọng khiêu khích.

Hắn nhìn ta, vẻ mặt cười đến yêu nghiệt.

“Tiểu Cô công tử thành Lạc Dương, ý ta sao..... Chính là nghĩ như vậy, Lạc Dương êm đẹp người không ở, mang theo một gã sai vặt ngốc, đến ngọn núi xa xôi này..... Tuyệt đối là có nguyên nhân. Đầu năm nay thế nào, chỉ có Lương ngọc tử kia mới giống kẻ ngốc không ngại xa ngàn dặm đến học ở cái trường trên ngọn núi hoang vu này..... Ôi chào ôi chào, người đừng dùng cái loại ánh mắt này xem ta ~ ta khác xa tên Lương ngọc tử kia nga. Kỳ thật, tiểu người hầu đối với ta mà nói, chính là có cũng được mà không có cũng không sao, bất quá nha ~ ta cảm thấy những ngày mờ mờ trong ngọn núi này thực tại là nhảm chán muốn chết, như thế nào cũng phải tìm thú để làm chứ, đúng không?”.

Tìm thú vui?

Lông mi ta đều nhắm lại, thiếu chút nữa không vỗ bàn mà chỉ vào mũi hắn cả giận nói, người cho người là cái gì chứ! Người có biết hay không cô nương ta là người ra sao! Cứ nhiên dám đem cô nương ta trở thành việc vui đùa giết thời gian?

Thấy ta sắc mặt không tốt, hắn vừa cười cười, vẫn giữ thanh âm ngân nga tận xương như cũ: “Nha, kỳ thật, người không có quyền lựa chọn a ~ trừ phi... Người không ngại ta sai người đi Lạc Dương hảo hảo hỏi một chút gần đây nhà ai ở Lạc Dương đã đánh mất tiểu chủ tử nga?”.

Vẫn là âm cuối ngả ngón kia, trong phút chốc ta xem mặt Mã Văn Tài liền giống như nhìn đến hồ ly khiến cả người không được tự nhiên.

“Người coi ta là ngốc tử sao? Ta thật nếu có cái gì ản tình ta sớm trốn đi rồi, còn có thể với người ở trong này chơi lâu như vậy?”.

Lúc này ta là thật sự không nhịn nổi nữa, suu một tiếng liền đứng lên, lườm ánh mắt nhìn thẳng của hắn!

Cô nài nài ta mấy năm nay ở Lạc Dương đi ngang đường cái dựng thẳng đường cái, ai cũng không dám cùng ta lên tiếng, bây giờ chỉ có một tên Mã Văn Tài cứ nhiên dám tới uy hiếp ta!

“Đi? Ha ha... Người có thể thử nhìn một chút a.....”.

Ta hận nghiêng răng theo dõi khuôn mặt tươi cười kia của hắn, phi, coi như mắt cô nương ta bị ghen đi! Ai nói mặt của hắn có hai phần tiên khí, hiện tại nhìn gần như vậy, thật sự chính là một tên hồ ly tinh!

Đứng dậy, mới vòng qua cái bàn, cả người ta liền cứng đờ, Mã Văn Tài trong nháy mắt liền đã dùng khoảng cách quá gần mặt đối mặt đứng ở trước mặt ta.

Đi phía trái từng bước..... Bất kịp.

Hướng phải một bước..... Cũng bị chặn lại.

“Người đến tốt cùng muốn thế nào? Người có thể yên tĩnh một lát hay không? Từ tối hôm đó ở trên núi bắt đầu người luôn luôn lại tìm ta phiền phức, người TMD là muốn như thế nào? Ta nói cho người, lão tử đánh không lại người không có nghĩa là lão tử sợ người! Cho dù người chạy đến Lạc Dương đem gốc gác lão tử tra ra thì như thế nào! Ta một không có giết người hai không có đốt nhà ta còn sợ người đi tra? Lão tử bây giờ trốn cuộc hôn nhân thì làm phiền ai?

A? Lẽ nào làm phiền đến người!”.

Ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm hắn, ta bực bội đối hắn gằm nhẹ. Chỉ thấy Mã Văn Tài sau khi nghe vậy thần sắc hơi lộ vẻ kinh ngạc, nhìn ta từ trên xuống dưới lại ngược từ dưới đi lên nhìn vài cái qua lại, mới dùng vẻ mặt ngạc nhiên không hiểu vì sao nói: “Đầu năm nay Lạc Dương thực thiếu nam nhân như vậy? Ngay cả tiểu oa nhi chưa dứt sữa cũng bị ép buộc thành hôn?” (Văn Văn: bó tay với ca luôn @@)

Ta vừa nghe câu này thiếu chút nữa bốc khói thành không khí, ác khí kẹt ở yết hầu, không để ý liền bị nước miếng của chính mình nghẹn khiến cả khuôn mặt đều đỏ bừng, ngón tay run lẩy bẩy chỉ vào cái tên mới quăng vào mặt ta một câu nửa ngày không nói được chữ nào.

“Được rồi được rồi, làm tiểu người hầu của ta có rất nhiều chỗ tốt a ~ người xem, không chỉ giúp người thoải mái thông qua cuộc thi, hơn nữa phòng chừng người cũng không muốn ăn cả tím giống cục than của nhà ăn kia hết ba năm đi! Ta có thể đảm bảo người làm tiểu người hầu của ta mỗi ngày đều ăn ngon uống tốt nga! Hơn nữa, người chỉ cần theo giúp ta giết chút thời gian, mấy việc khác một mực tuyệt đối không cho người làm! Ha ha..... Như vậy, thì như thế nào?”.

Cái gì? Tốt như vậy?

Ta dùng ánh mắt cực kỳ không có chút tín nhiệm nhìn Mã Văn Tài, nói: “Không được làm cho ta làm chuyện gì có tổn hại tự tôn!”.

“Hảo”.

“Không được cho Phát Tài nhà ngươi khi dễ Cát Tường nhà ta!”.

“Hào. Hấn không có bản lĩnh kia”.

Bánh ngon như vậy từ trên trời rớt xuống ?

Khả năng? Không có khả năng nha?

Vô luận hấn nói được tốt như vậy, ta có cảm giác mãnh liệt không tín nhiệm đối với yêu cầu đột nhiên của thằng nhãi này, hơn nữa. Làm tiểu người hầu! Không phải tác phong của cô nãi nãi ta!

Kết quả là, ta bấu môi, vuron ngón út đảo ngoáy lỗ tai, thái độ ngả ngón nói: “Phụ thân ta từ nhỏ đã giáo dục ta, trên trời là sẽ không vô duyên vô cớ rớt xuống cái bánh bao thịt, nếu có một ngày phát hiện đầu mình bị cái gì rớt trúng, kia chỉ có một khả năng, chính là.....”.

“Là cái gì?”.

Quét mắt nhìn Mã Văn Tài một cái, giữu cọt một tiếng, đáp: “Phân chim”.

Phòng chừng là không dự đoán được câu trả lời của ta như vậy, Mã Văn Tài lập tức ngẩn người, rồi sau đó đầu hơi hơi cúi xuống, đầu vai run run, sau đó một trận tiếng cười tràn ra.

Nói thật, tiếng cười này quả thật rất thẳng thắn, nhưng mà cũng nên đặt ở ánh mặt trời sáng lạn ba tháng mùa xuân! Khuya khoát như vậy nghe đến cái loại cười này, tổng cảm thấy có chút lạnh người.

Ta nhìn tên Mã Văn Tài cười giống như cực kỳ thoải mái, tròn mắt quẹo ngang liền nghiêng sang bên cạnh người hấn ngo ra ngoài, bên ngoài đã lâu không một tiếng động, cái gì cũng nhìn không thấy, không khỏi nuốt nước miếng, còn thật sự bắt đầu tính toán chút nữa nếu cái tên thoạt nhìn không thể nào giống bình thường nhân này khỏi xướng cái gì điên khùng, phải tìm cách thoát khỏi!

“Ha ha ha ~ ta thật thật không nhìn lầm ~ thú vị... Thú vị... Thật thật là có thú... Xem ra ta lần này đến Nghi Sơn thật đúng là sẽ không còn nhàm chán...”.

Ta bị mấy từ “Thú vị” của hấn liên tục dội xuống, lỗ mũi thờ không tự giác rút gân, lập tức sau lưng cảm thấy một trận gió lạnh lướt qua, hung hăng run lên vài cái.

“Ai.... Ai thêm quân ngươi thú vị hay không thú vị! Dù sao bốn thiếu gia chính là không làm cái gì người hầu! Còn có, ngươi hiện tại tốt nhất lập tức rời đi! Bằng không.....”.

Ta xăn xăn hai cái ống tay áo rộng thùng thình, lộ ra một cái trắng bong.... Không, cổ tay cường tráng! Vuron năm ngón tay, răng rắc nắm thành hai nắm đấm, lỗ mũi hướng lên trời ngê hấn, “Đã thấy nắm đấm của ta chưa! Ngươi lập tức rời đi! Đừng làm trở ngại bản công tử! Còn nữa! Không cho phép nói cho người khác tối hôm nay ngươi tại chỗ này đã thấy cái gì! Nếu không..... Hừ hừ.....”.

“Nếu không..... Sẽ thế nào?”.

Một đôi mắt hạnh liên như vậy gắt gao nhìn chăm chăm vào ta, ta một chút đứng hình, qua một khoảng thời gian mới phản ứng lại: “Không..... nếu không..... Ân..... Tạm thời ta còn chưa nghĩ ra! Bất quá, dù sao có ngươi chịu!”.

Hấn thấy ánh mắt ta giống đề phòng cướp, chỉ cười đến làm cho người ta muốn một quyền đánh vào mặt, lại nghe hấn nói: “Ồi chao, đừng dùng loại ánh mắt này xem ta..... Nguyên lai nói đến cùng, ngươi là để ý cái danh tiểu người hầu a? Vậy, ta hỏi ngươi, nếu ta làm tiểu người hầu của ngươi, ngươi có thể cam đoan ta mỗi ngày có thịt ăn có rượu uống sao?”.

Ta sừng sốt, cắn răng lắc lắc đầu.

“Ta đây lại hỏi ngươi, ngươi có thể tự bản thân thông qua thi viết, thi vấn đáp hay không?”.

Hàm răng ta phòng chừng nghiền muốn nát nhưng chỉ có thể lắc đầu.

“Cho nên ta mới nói a.....” Hấn bỗng nhiên nghiêng một cái về phía trước, gương mặt hồ ly cùng ta mũi đối mũi: “Ha ha ~ làm người chuyện này a, tổng phải có trên có dưới..... Đúng không?”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiểu Người Hầu

“Cho nên ta mới nói a.....” Hần bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, gương mặt hồ ly cùng ta mũi đối mũi: “Ha ha ~ làm người chuyện này a, tổng phải có trên có dưới..... Đúng không?”.

Cái móng vuốt hồ ly kia còn nhân lúc ta không kịp phòng bị néo mặt của ta một cái.

Ta phản ứng lui về sau vài bước, lỗ tai không hiểu sao tự nhiên nóng nóng, con bà nó, hần..... hần đang làm cái gì?

Rõ ràng đùa giỡn? Vậy bây giờ, ta nên đem hần phân loại thành BL hay BG?

Ta hận nghiền răng, buộc tay buộc chân khỏi đánh hần vài phát..... Chẳng lẽ thực sự phải cùng hần “Vật lộn”?

Nói thật ra..... Nhiều năm qua ta ồn ào đánh đông đánh tây như vậy, kỳ thật một lần cũng chưa thật sự động thủ, mỗi hồi đều là một đám gia đình trong phủ và một đám chân chó trong Tư Mã vương phủ đánh cho hừng hực khí thế cảnh xuân tươi đẹp, ta chỉ cùng Tư Mã tiểu tặc đứng ở chính giữa vòng chiến xả mồm mép nước miếng tung bay.....

Nhưng mà..... Tường Cổ Diệc Khanh ta thanh khiết thông minh thiên hạ vô song như vậy, sao có thể ngoan ngoãn bị nắm cái mũi đi như vậy, không có chút khúc mắc nên đáp ứng yêu cầu của hần sao?

Thiên hạ này móng vuốt bí mật của Tư Mã gia nhiều dữ dội, ta làm sao có thể dễ dàng tùy tiện tin tưởng hần như vậy chứ!

“Láo! Ai với người biết trên biết dưới! Huống hồ! Ta cũng phải bắt cứ giá nào cũng phải ở lại cái thư viện này.....”.

“Nha nha ~ Cổ tiểu đệ, vì sao không chịu đáp ứng yêu cầu của ta? Nghĩ đến Nghi Sơn thư viện này a ~ đường xá cách Lạc Dương rất xa, chỗ lại hẻo lánh, chính là chỗ để rời xa thị phi tuyệt hảo a..... Bảo đảm tiểu tân nương bị người đào hôn kia cũng tuyệt đối tìm không thấy ~”.

Ta bị một câu của hần á khẩu không trả lời được, oán hận quét hần liếc mắt một cái, hừ một tiếng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ.

NND, hần thật đúng là hiểu rõ a! Ngay cả ta vì sao coi trọng nơi này đều rõ ràng! Ai chẳng biết nói này thư viện trước không thôn sau không quán quả thực là “Dễ thủ khó công” hảo địa phương?

Nhưng mà mấu chốt là..... Ta quay đầu nhìn hần một cái, dưới ánh nến lay động gương mặt đầy ý cười mang hứng thú kia càng phát ra say mê..... Theo tình huống hiện tại, quả thật cũng chỉ có hần có thể giúp ta..... Nhưng mà, thật sự tin được sao? Hần thật sự chỉ vì cảm thấy ta thú vị mới giúp ta lưu lại đây?

Thiên sứ và ác ma ở trong đầu đánh nhau một trận, ta mới chậm rãi mở miệng nói: “Người giúp ta thông qua cuộc thi, ta liền coi người làm bạn! Trước mặt người khác ta sẽ gọi người một tiếng đại ca, đây là nhượng bộ lớn nhất, cái khác, tuyệt đối không được!”.

“Hảo”.

Thanh âm nhẹ nhàng một tiếng hảo, đem một đồng lòng lẽ thuyết phục ta chuẩn bị thật lâu toàn đồ ngược vào bụng.

Dễ dàng đáp ứng như vậy?

Hần hí hửng, nói: “Ta đã nói rồi, chỉ cần phân ra cao thấp..... Liền không sao cả, người bảo ta một tiếng đại ca coi như là biết rõ quan hệ cao thấp này, cho nên, không thành vấn đề”.

Lại là chết tiệt cái gì quan hệ cao thấp! Ai cùng người phân cao thấp! Bất quá, như vậy..... Đối ta chính mình mà nói, đã muốn là biện pháp tốt nhất hiện thời.....

“Vậy..... Cho dù ta đáp ứng với người, nhưng mà cuộc thi kia..... Người cho là dễ dàng như vậy có thể thông qua? Người phải biết rằng, còn có chưa đủ mười canh giờ nữa ta sẽ phải đi thi a! Ăn ngay nói thật, tuy rằng lão tử là ngút trời anh tài! Nhưng mà..... Vẫn là khó khăn tương đối lớn..... Khụ.....”.

Trên mặt hần xẹt qua một chút thần sắc kinh ngạc, nói: “Làm sao có thể khảo không xong? Chính là một ít tâm thường thi từ ca phú..... Nếu muốn, ta giúp người đem đề mục trước tiên lấy ra.....”.

Ta buồn cười nhìn quét từ trên xuống dưới này cái tên tự cho là tinh chuẩn nam nhân, trên thế giới này, có câu, gọi là người định không bằng trời định!

Hần tính có lợi hại nhưng lọt vào tai ta thì Lạc Dương trốn chạy đi ra căn bản hoàn toàn chính là cái chơi bởi lêu lổng sống phóng túng không chỗ nào không lên hoàn toàn vô địch phá sản “Nhị đại”!

Càng tính nhảm ta này “Nhị đại” cùng bình thường ăn chơi trác táng căn bản khác nhau!

Những điều ăn chơi trác táng biết ta đều biết, tiểu thư khuê các sẽ không, ta càng thêm sẽ không!

“Này người đã đoán sai ~ tiểu gia ta phiêu đồ ảm thoỉ không gì làm không được! Nhưng mà thôi, thi từ ca phú thứ này ~~ chắc chắc, học nhiều vô dụng ~ học nhiều vô dụng ~ cho nên, Văn Tài tiểu ca ca, người vừa mới nói bảo đảm ta có thể thông qua cuộc thi a ~ nhưng đừng có lật lọng nga, khiến cho ta làm đệ đệ thất vọng!” Ta đắc ý cười, đã lâu chưa có cảm giác xóc người hạnh phúc vậy a: “Còn nữa..... Nơi này ta đã tìm khắp qua một lượt, Đình Trình Ung căn bản không có định ra đề thi trước..... Cho nên, như thế nào giải quyết vấn đề này, còn có đại ca người nhọc lòng a!”

Thế xác và tinh thần thư sướng dứt lời, ta hô một tiếng thoỉ tắt ngọn nến trên mặt bàn, đứng dậy đi ra ngoài, cước bộ vô cùng nhẹ nhàng.

Cùng hân sát bên người mà qua, trong nháy mắt bỗng nhiên hân kéo tay của ta lại, ánh trăng ngân quang đổ xuống, vẻ mặt hồ ly tươi cười của hân ta nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy hân thân sắc tự nhiên, nói: “Ngày mai chờ thiên ngoại phi tiên đi cứu người nha ~”.

Ngày thứ hai diễn ra cuộc thi sát hạch, ánh sáng mặt trời nhô lên cao, tuy nói là tháng ba mùa xuân, nhưng mà mặt trời vẫn là có điểm nóng rất nóng bỏng, ...

“Nói”.

Hào đề.

Đúng là nan đề!

Đình Trình Ung mặt bánh bao thịt hồng hào, hai chân tròn vo thịt ùng ục ùng ục đến một khoảng trống bên trong vườn trúc tại thư viện này thiết lập một trường thi ngoài trời, mở miệng khẩu đề “Nói”, lấy “Nói” làm trung tâm, đề cho chúng ta viết văn.

Ta xoay xoay bút lông, nhìn giấy trắng trống trơn phía trước.....

Sờ soạng gương mặt bị phơi nắng có chút nóng lên, lông mi ta càng nhắm càng chặt, Mã Văn Tài quả nhiên là kẻ lừa đảo chết tiệt.

Nhớ đến đêm qua, bị gương mặt kia của hân lừa dối, ta cư nhiên theo bản năng gật gật đầu, lúc phản ứng trở lại đã còn không kịp, chỉ có thể dưới tình huống không cam tình không nguyện cam chịu gọi hân là “Thiên ngoại phi tiên”.

Ngẩng đầu nhìn xem đám ngọc chung quanh vui đầu viết điên cuồng, lại nhìn Đình Trình Ung ở phía trước ngủ gà ngủ gật, ta nhẹ “phở” một tiếng nhô bút lông ra khỏi miệng, bắt đầu thu thập dụng cụ chuẩn bị chạy lấy người.

Tối hôm qua đứng ra ta không nên nghe hân lừa dối! Ai biết có phải kế hoãn binh cái gì hay không! Ở lại chút nữa đừng nói ta là vừa ra khỏi trường thi liền lập tức có đám người nào bắt ta đem về Lạc Dương!

Mông của ta vừa mới rời khỏi ghế trúc còn chưa kịp 1 li, bỗng nhiên.

Một bài kiểm tra đầy chữ trên mặt liền như vậy quang minh chính đại “Thuận gió mà đến”.

Nhẹ nhàng a nhẹ nhàng, bay tới trên mặt bàn của ta.

Ta trừng mắt nhìn bài thi “Từ trên trời giáng xuống” này, sau đó quay đầu nhìn chung quanh một vòng, chỉ thấy chung quanh một bầy vịt trắng cao thấp chằng chịt vẫn là vui đầu viết viết, ngồi ở trước nhất Đình phu tử còn đang là buồn ngủ thiếu chút nữa dùng cái trán đụng xuống mặt bàn, giống như, có vẻ như, hoàn toàn không có người thấy bài kiểm tra trong tay ta từ trên trời giáng xuống?

Hắn là làm như thế nào được?

Ta nheo lại ánh mắt, hướng ánh nắng ngẩng đầu. Chỉ thấy giữa đám thúy trúc, mỗi cây đều là đã trồng rất nhiều năm, thân trắng kiện thẳng tắp đột ngột từ mặt đất mọc lên, bởi vì năm tháng, cho nên cành trúc dày cành lá nhiều trên đỉnh có chút hơi hơi bị cong. Gậy trúc quay chung quanh “Nơi thi” này, cành lá giống như là ẩn ý vây quanh một vùng không gian nhỏ này. Nhỏ nhỏ một mảnh, bị lá trúc bao lại, ánh mặt trời tỏa ra cũng là có chút có chút loang lổ chen lá tiến vào.

Trong tầm mắt có thể thấy được, quả nhiên, một mảnh lụa mỏng màu trắng tại trên đầu cành trúc kia bị gió xuân thoỉ trùng nhẹ nhàng phát phơ. Dưới ánh mặt trời sắc sỡ, ta thấy không rõ mặt của Mã Văn Tài, nhưng mà..... Ta biết..... gương mặt hồ ly kia nhất định cười đến yêu nghiệt.

Nhưng trong cái bầu không khí như vậy, tạo hình như vậy, thực làm cho người ta cảm thấy người kia được ánh sáng bao phủ giống như đại tiên xuất trần, ta chậm rãi giơ tay lên.

Hướng lên đôi hung hăng nheo mạnh một cái.

Tê ~~~~~

Một tiếng hút không khí, cuối cùng thần trí đã trở về. Lắc đầu, đem cái loại cảm giác mất hoa mê huyền đáng ghét này bỏ ra. Phi phi phi, rõ ràng chính là một tên yêu nghiệt, còn giả làm đại tiên cái gì!

Có chút oán hận nhặt lại bài thi lên, gờ đầu bút lông vào miệng liếm một cái, liền bắt đầu tuyệt kỹ của ta ----- sao chép bài. Nhanh chóng sao chép xong, mực vẫn chưa khô, ta liền đứng dậy đánh thức Đinh phu tử ngủ đang ngủ chây nước miếng.

Đinh Trình Ung ho nhẹ một tiếng, mở to đôi mắt sưng mù buồn ngủ hỏi: “Nhanh như vậy đã viết xong?”.

Ta gật gật đầu, trực tiếp đem bài kiểm tra nhét vào trong tay hắn, quay đầu bước đi. Thoáng nghe thấy Đinh Trình Ung kia giống như nói một câu “Cuồng thảo..... (*)”.

(*)Cuồng thảo: một trong những lối viết nhanh thời xưa, nổi tiếng khó nhìn.

Đi ra khỏi trường thi, chỉ thấy Cát Tường xa xa liền tới, hành động đầu tiên đó là túm tay áo của ta khẩn trương hỏi: “Thế nào thế nào? Công tử người viết được không?”.

Sau đó lại hạ giọng, thần sắc cực kỳ lên lút hỏi: “Đêm qua tiểu thư phòng chừng có thu hoạch lớn phải không? Bất quá tiểu thư người cũng thật không có phúc, tuy rằng em không có tự giác trong lúc canh cửa mà ngủ gục, nhưng mà nếu người có thể đem em trở về phòng vì sao không tiện đường đem em khiêng lên trên giường. Ôi..... Ngủ nguyên một buổi tối dưới sàn, bây giờ thắt lưng em đau quá a.....”.

Ta nhìn Cát Tường sinh lực dư thừa, cảm giác khác thường trong lòng kia rất cực phai nhạt đi, nghe xong lời nói của nàng ta nhin không được khỏe miệng rút rút, khỏe mắt cũng rút rút.

Nói đến việc này! NND, nội tâm ta liền lập tức trào lên một loại ham muốn muốn đập Cát Tường một trận thật vũ lực.

Chuyện là.....

Đêm qua, vừa ra khỏi cửa liền thấy Cát Tường té trên mặt đất tạo thành hình chữ đại, ta quay đầu liền giận dữ trừng Mã Văn Tài, nói hắn “Bức lương vì xướng” không thành cũng không cần dùng “Giết người lấy máu” để uy hiếp ta!

Hơn nữa, cho dù “Giết người lấy máu” cũng không cần phải “Vứt xác hoang dã” táng tận lương tâm như vậy!

Mã Văn Tài vron mũi chân đá đá “Thi thể” Cát Tường, quay sang ta liếc mắt một cái, nói, tiểu thư đồng nhà người là tự mình ngủ gục sau đó lại tự mình nằm úp sấp xuống, lúc ta đi vào cũng đã là “Xác chết”, cho nên ta cũng không có nghĩa vụ gì đem hắn đi chỗ nào.

Cuối cùng, ta nổi cơn tức giận đến tóc đều sắp rụng thẳng hết đi, ngạnh cổ cứng nghen ra câu “Đại ca” mới khiến cho hắn khiêng Cát Tường đem trở về, bất quá hồ ly hắn cái bụng nhỏ như con gà con cư nhiên không chịu trách nhiệm, trực tiếp ném Cát Tường trước cửa phòng chúng ta coi như xong việc, nhẹ nhàng cho ta vài câu, Cổ tiểu đệ ngày mai gặp, sau đó liền thực hành đi!

Chỉ để lại ta một cái “Thi thể” đánh ngáy khò khò đứng ở trước cửa phòng, gió đêm thổi vù vù, thổi ta cả người run rẩy vài cái, cuối cùng vẫn là ta ra vài tuyệt chiêu kéo lôi đá các loại mới đem được Cát Tường vào phòng!

Bất quá bởi vì bây giờ không còn khí lực quảng năng lên giường, thêm nữa cũng buồn ngủ không chịu nổi, cho nên liền dùng cái chăn bông dày đem lại chỗ nàng “Cuốn cuộn”..... Vậy thôi.

Song, nói thật ra, cô nàng Cát Tường này, cũng là một kỳ nhân, bị hành hạ đến thế kia, nàng cư nhiên vẫn là ngủ say hoàn toàn không hề tỉnh!

Nghĩ đến đây, lại thấy Cát Tường ngáp một cái thật to, vỗ vỗ cái thắt lưng lười vô cùng sáng khoái, sau đó nói: “Công tử! Em đói bụng! Buổi sáng thức dậy còn chưa có ăn điểm tâm đâu! Còn có, thật kỳ quái a, sáng nay lúc em rời giường phát hiện chính mình cuộn chăn bông ngủ trên sàn! Hơn nữa..... Buổi sáng hôm nay lúc công tử thức dậy sao lại không kêu em?”.

Ta cảm giác được gân xanh trên trán muốn bạo phát, cố nén lại, hí mắt một cáo, khỏe miệng cười nhẹ, hỏi: “Người thức dậy lúc nào?”.

Cát Tường nghiêng đầu nghĩ nghĩ, nửa ngày, mới cười đến ngốc hề hề nói: “Hình như là vừa mới này! Chạy tới đây tường chờ công tử khảo xong rồi mới đi ăn cơm! Lại nói tiếp cũng thực lạ, em vừa mới đến, công tử người liền đi ra đó! Tốc độ thực mau nha! Ha ha!”.

“Ba” một tiếng, ta ban cho cái trán của Cát Tường một chiêu “Chụp não Long Trảo Thủ”.

“Người nói nghe thật hay a! Người xem xem! Có ai làm thư đồng như nhà người không! Thư đồng nhà người khác không phải sáng sớm thức dậy hầu hạ mài mực cho chủ tử bọn hắn! Người nhìn người mà xem, ngủ còn trẻ hơn chủ tử nhà mình, lại còn vừa thấy mặt đã kêu đói! Bây giờ công tử ta còn đói hơn người! Quả thực vừa nhìn thấy người đã nghĩ trực tiếp cắn người ăn luôn cho xong!”.

Ta ra vẻ mặt dữ tợn nhìn Cát Tường, Cát Tường thấy ánh mắt của ta lập tức rút lui trở về, liên tục xua tay nói: “Công. Công tử! Em sai lầm rồi! Em không đói bụng! Hoàn toàn không đói bụng! Hiện tại cho dù có thịt rồng xuất hiện ở trước mặt Cát Tường, Cát Tường cũng không đói bụng! Công tử chưa ăn no một ngày thì Cát Tường cũng không đói bụng! A.....?”.

Bỗng nhiên, một cái nắm com gạo nếp xuất hiện ở giữa hai người ta và Cát Tường.

Từng hạt com trong suốt trong sáng đáng yêu vạn phần, ở dưới ánh mặt trời toát ra một loại ánh sáng như bạch ngọc.....

Cát Tường nói đến một nửa bỗng nhiên đình chỉ. Liền nhìn chăm chăm xem cái nắm com gạo nếp kia, trong con người cũng chỉ có hình nắm com đang phóng to..... Lại phóng to ra.....

Cuối cùng, vẫn là ta phản ứng trước, bộ dạng nhìn com nắm thượng của Cát Tường đang phát ngốc kia. Không khỏi tự đáy lòng cảm thán một câu.

Ôi chào!

Nghiệp chướng nga!

Nha hoàn thân tín nhà người khác người nào không phải huệ chất lan tâm! Làm sao nha hoàn nhà ta lại giống một cái thùng com a!

Bên này, Mã Văn Tài mang gương mặt hồ ly tinh đang cười tủm tỉm, lại giờ giờ như như cái com nắm bao ở trong lá sen đáng yêu kia trước mặt Cát Tường, đến lúc này Cát Tường mới cảnh giác nhìn hấn, cũng không tiếp nhận.

A a?

Trong lòng ta lặng xuống vì hành động Cát Tường mà cảm động không nhỏ, xem ra Cát Tường này vẫn là có hai phần khí phách!

Quả nhiên là theo ta nhiều năm, có chủ tử đội trời đạp đất nha hoàn còn có thể bị một cái nắm com dụ dỗ sao?

Vừa mới rồi tiểu thư hiểu lầm người! Hào Cát Tường của nhà ta!

Ta dùng ánh mắt cảm động nhìn về phía Cát Tường, 0.001 giây sau, chỉ thấy Cát Tường bỗng nhiên dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Mã Văn Tài, mở miệng nói.

“Chỉ có một?”.

“.....”

Cát Tường, com nắm quả nhiên bắt được người.

Mã Văn Tài lại sững sốt, rồi sau đó cười cười đem com nắm nhét vào trong tay Cát Tường, nói “Đương nhiên không chỉ.....”.

Sau đó quay đầu nói với Phát Tài ở phía sau, “Phát Tài, người dẫn vị tiểu ca này đi ăn com đi, hấn thích ăn bao nhiêu cái liền ăn bao nhiêu cái, ăn không xong muốn gói mang đi cũng được”.

“Này uy, người cho ta đã chết a? Trước mặt ta mà dụ dỗ thư đồng của nhà ta?”.

Ta mở to mắt trừng bóng dáng Cát Tường đã đi theo Phát Tài xa khuất.

“Ta nếu thật muốn dụ dỗ, cần dùng mồi đi dụ sao? Ha ha. Thi cử như thế nào?”.

Ta bĩu môi, nói: “Người đều làm đến thiên ngoại phi tiên, ta còn có thể thi không đạt sao?”.

Hấn cười cười, tay giơ lên, liền đặt ngay lên đầu vai ta, động tác trôi chảy tự nhiên, giống như là dĩ nhiên phải vậy.

“Người. Làm. Làm cái gì?” Giãy tay hấn ra, ta liền chạy xa ba bước.

Hấn có chút tiếc hận nhìn cái tay của bản thân bị đẩy ra, dùng một loại ánh mắt đồng tình kỳ quái nhìn ta, nói: “Người xác định, không cần ta ôm người đi?”.

Ta sững sốt, làm cái gì ôm ta? Dưới tình huống như lọt vào trong sương mù này, hai chữ “Đương nhiên” của ta vừa mới ra khỏi miệng. Sau này, lúc ta nghĩ đến chuyện này, kia thật là một cái hối hận đứt ruột.

Lúc ấy, lời của ta vừa ra khỏi miệng, liền bị hấn kéo khuỷu tay vài cái lắc mình, liền tránh được đám thư đồng bên ngoài đang chờ chủ tử thi xong. Đến chỗ ít người qua lại, mới đứng còn không kịp hỏi đến tột cùng có chuyện gì, liền cảm giác tay của Mã Văn Tài khoát lên lưng của ta, tiếp theo liền bị người xách cổ áo bay lên trời.

Không kịp kinh hô, liền cảm giác chính mình bị xách lên xuyên qua rừng trúc.

Trước kia không phải chưa từng nghe qua khinh công. Nhưng mà vẫn tưởng lời đồn bậy, đều là mấy tên cổ nhân khoa trương.

Nguyên lai thật đúng là có khinh công nha.

Bắt quá.....

Cái kia cái gì hang hồ cái gì đầm rồng, lăng mạn bay qua rừng trúc là không có khả năng phát sinh ở trên người ta!

Bởi vì....

Thật là khó chịu!

Ta bây giờ quả thực chính là biến thành một dạng như bị thất cổ! Cổ áo xiết chặt ta một chút cũng không thở nổi, nhưng mà trừ bỏ lấy tay chân vô lực đứng đưa, một chút năng lực phản kháng đều không có, cổ họng bị ép chặt, muốn gọi lại nói không ra! Quả thực chính là rõ ràng khổ không nói nổi!

Huống chi bị xách cổ áo ở trong rừng trúc “Lắc lư”, còn bị cành trúc quẹt qua mặt, xước tay ngẫu nhiên còn bị đập vào đầu vài cái!

Không biết đã qua bao lâu, dù sao ta đã muốn cảm thấy bản thân cách cái chết không xa.... Bỗng nhiên.... Cổ được buông lỏng....

Ta liền vô lực té trên mặt đất ho mạnh vài cái, hút mấy đợt không khí, hốc mắt đỏ lên quay đầu cảm tức nhìn Mã Văn Tài!

“Ngươi là muốn giết người a!”.

Hắn ngồi xổm trước mặt ta, gương mặt hồ ly cười đến thoải mái, lấy tay chọt chọt chóp mũi của ta: “Hảo vô tội a, là ngươi kêu ta không được ôm ngươi, ta đây chỉ có thể xách ngươi tới đây~”.

Ta oán hận liếc hắn một cái, nam nhân này, quả thực chính là xấu xa cực điểm! Cực kỳ đáng hận! Cực kỳ đáng hận!

“Đừng lãng phí thời gian, bọn họ sắp xuất phát, chúng ta hiện tại phải đi ra ngoài, bằng không liền tụt lại phía sau, tụt lại phía sau sẽ không vui nha~”.

Ta không hiểu ra sao nhìn hắn: “Có ý gì?”.

Hắn cười khê nâng cái cảm tình té chỉ về phía trước, ta nhìn theo phương hướng kia, chỉ thấy cách đó không xa có một chỗ trống không cỏ, có sáu người đứng ở nơi đó thảo luận gì đó. Nhìn kỹ, chỉ thấy Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá đã ở đó, ta quay đầu nhìn nhìn Mã Văn Tài, tên này gật gật đầu, kéo tay ta, nói: “Đi, hai ta tìm việc vui làm đi”.

Mã Văn Tài đem ta kéo hướng đến chỗ mấy người đó, ta đi cũng không được không đi cũng không được, này trước sau đều muốn làm không rõ ra tình huống chỉ có thể kiên trì đi theo đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Tìm Kiếm Hoa

Nói về một ngày nọ, Lương Sơn Bá nói với Chúc Anh Đài, Chúc hiền đệ, ta đã lâu không viết bài văn, tay cũng ngứa một chút, không bằng chúng ta đến chỗ nào đó tìm cảm hứng đi?

Chúc Anh Đài trả lời, hảo, gần đây gác đêm nhiều, đến buổi tối cũng không buồn ngủ, ta nghe nói phía sau ngọn núi này có một loại hoa chỉ nở rộ vào ban đêm một lát sau liền tàn, nếu có thể tìm được hoa này, thế nào cũng có cảm hứng.

Mà hai vợ chồng son này vừa nói ra, lại vừa vận khéo không khéo để cho cái tên bát quái đồng chí Lại Phan An kia không cẩn thận nghe thấy, tên này chết cũng không bỏ, kéo hai con chó nhỏ nhà hắn đòi cùng lên núi với Chúc Anh Đài.

Mà ngay thời điểm này, vừa vặn Mã Văn Tài lại đi ngang qua, thấy nháo thành một đoàn, vừa hỏi ra, phát hiện ra hoạt động “Hữu ích thể xác và tinh thần”, không nói hai lời nhấc tay nói một câu, việc này rất là thú vị, ta cùng Cổ tiểu đệ nhà chúng ta cũng tham gia đi!

Lương Sơn Bá kia là một người thành thật, vẫn cảm thấy mình và Mã Văn Tài là hảo huynh đệ, hảo huynh đệ đã nói như vậy, dĩ nhiên là bằng lòng.

Vì thế, từ từ, hai người thành năm người, năm người thành bảy người.

Bảy người đi, tất có phiền phức..... Nhìn thấy phía trước Lương Chúc kia hai người thân mật với nhau, Phan An ba người gào to, nghĩ đến chính mình thật đúng là thê lương, không hiểu vì sao bị Mã Văn Tài kéo đến đây.....

Chơi vui.... Chơi vui.... Chơi vui ngươi không thể tự chơi sao? Rõ ràng đúng là sợ hãi bị nứt.... Ngươi có biết cô nãi nãi bây giờ.....

Rất đôi a ~!

Cả một ngày cũng chưa có gì đi vào bụng, bây giờ đôi đến tay chân có chút phát run, đi đường núi cảm thấy dưới chân thật nhẹ nhàng, có loại cảm giác giống như hóa thành bướm bay lên trời.

Đường lên núi gấp ghe, ta mang bụng đói như vậy đi đến, trên đường loạng choạng, rất là khó chịu. Bụng dọc đường vang lên, trong lòng ta tràn đầy cảm phẫn, quay đầu xuống cho Mã Văn Tài ánh mắt sắc nhọn liên tục.

Từ từ, ta bị tụt lại phía sau. Bất quá, ta đi sau vĩnh viễn sẽ chỉ là, đối lập nhau. Bởi vì cái tên có khuôn mặt hồ ly kia vẫn đi theo phía sau ta, ta chậm, hắn cũng chậm, ta mau, hắn cũng mau. Dù sao mỗi lần quay đầu, hắn luôn cách ta khoảng cách ba bước, không hơn, không kém.

Sau đó hắn thấy ta quay đầu, thế nào cũng híp mắt cười thành gương mặt hồ ly. Lúc này, ta lại nhìn không được trừng mắt để giải mọi hận trong lòng.

Từ từ mặt trời xuống núi, ánh dương đỏ như máu.

Bọn họ mặc một thân lụa trắng là đồng phục học trò chính thức của thư viện đều ánh lên một chút hồng nhạt.

Cũng không biết là ta cực kỳ đói hay là như thế nào, nhìn góc áo của bọn họ phía trước kia theo thân thể đi tới mà tung bay, suy nghĩ có chút mơ hồ, thế nhưng lại hoảng hốt nhớ tới Tư Mã Kỳ.

Nhớ không rõ là lúc mấy tuổi, mười hai, hay là mười ba?

Lần đó, là hoàng gia tổ chức dạo hoa viên.

Bởi vì ta vẫn không thích gặp loại gặp gỡ đối trá sắc mặt này của hoàng tộc hoàng thân quốc thích, cho nên một mình đi vào phía sau núi thưởng thức mặt trời tàn hồng. Khi đó cũng giống như lúc này, có chút hoảng hốt, gió núi cũng thế, mặt trời cũng thế, cảm thấy chính mình là đang ở trong mộng, hết thấy đều không giống thật, hơn mười năm cuộc sống giống như hoàng lương nhất mộng.

Trong lúc ngây người, bước chân vẫn không ngừng, hướng theo mặt trời kia dần dần yên lặng đi xuống, mơ hồ trong lúc đó, cước bộ không vững, vấp ra khỏi vách đá sau núi kia.

Một đôi tay ngay tại khi đó đưa ra, đem ta chút nữa đến trước quỹ môn quan kéo trở về.

Ta còn nhớ rõ, khi một chút mặt trời cuối cùng chiếu rọi trên mặt Tư Mã Kỳ mười sáu mười bảy tuổi, ánh lên thần sắc kiên định mà ta chưa từng thấy qua.

Sau đó, hắn nói, tiểu tử kia, từ hôm nay trở đi, mạng của ngươi chính là của ta.

Lúc đó, lúc này.

Hoàng hôn đỏ tươi, khi đó, là tìm ai đập nhanh.

“Ngươi đang suy nghĩ gì vậy?”.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến một câu hỏi, ta bừng tỉnh ngẩng đầu, chỉ có thể cười hơi có chút cứng ngắc, bụng ta hớp tặc róc lên một tiếng, liền đáp: “Ta đói bụng”.

Mã Văn Tài không biết khi nào đã đi đến cùng ta sóng vai thoáng dừng lại, ánh mắt nhìn ta bỗng nhiên có chút lóe ra, rồi sau đó liền đối với mấy người đi ở đằng trước cất giọng kêu nhỏ: “Mọi người không bằng ngay tại nơi này nghỉ ngơi một chút đi”.

Khi mọi người quay đầu, ngón tay hắn chỉ vào ta: “Người này kêu đói bụng”.

Bởi vì quả thật cũng là đến thời gian ăn cơm chiều, vì thế chúng ta một nhóm tám người, hai hai một tổ, đều ở chỗ của mình đào cái hố nhỏ hài lòng nướng bữa tối của chúng ta ----- khoai lang (Văn Văn: ta cũng ko biết tác giả viết gì nữa, vừa mới nói bây nay thành tám, thôi, có sao ta edit vậy mọi người cứ tưởng tượng theo cách mình đi)

Mã Văn Tài đem đến ba củ khoai lang nhét vào tay ta, cười tủm tỉm ném một câu, hảo hiền đệ, cơm chiều của chúng ta phải dựa vào ngươi, nhớ rõ, đừng đem mấy củ khoai lang nướng cháy mất nga, nguyên buổi tối của chúng ta chỉ có 3 củ khoai lang để đầy bụng mà thôi a ~

Sau đó, người bảy chuyển tám không biết đi lừa gạt nơi nào nữa.

Đáng thương ta.

Ta một người đối meo giương mắt nhìn ba củ khoai lang sống, nhìn quanh một vòng, những người còn lại cũng không tốt hơn ta, cả mặt đều bám bụi gom lá khô, thế là cùng cảnh ngưng ngưng đi qua nhờ người khác. Hơn nữa thật sự là đói cực kỳ, liền chỉ có thể tự mình học theo động tác của người khác mà làm.

Đến khi cả mặt đều phủ bụi đen, cũng đã nướng được ba củ khoai lang kia nướng xong, ta nhìn chăm chăm mấy củ khoai lang mà rung động, mặt thêm nhỏ dần.

“Hắc! Tiểu ca, Ánh mắt của ngươi nhìn thật là~~”.

Ta hít sâu một hơi, lại tới nữa.

Lại Phan, An!

Không thể nhìn được nữa, sức chịu đựng của ta có giới hạn.

“Cái gì mà thật là? Ai đó kỳ kỳ nhìn đến đồ ăn đều hắt là lộ ra vẻ mặt như ta thôi! Còn nữa, người bên kia không phải đang nướng sao! Chạy lại đây làm cái gì!”.

Ta tràn ngập mãnh liệt bất mãn đối với hành vi không có việc gì mà chạy qua đây của hắn, hơn nữa phi thường thẳng thắn thành khẩn đem tất cả bất mãn để ngoài mặt.

Lại Phan An hếch mũi hít hít hai cái, cười hắc hắc, làm như không thấy sắc mặt bất mãn của ta: “Ta nghĩ thấy của người bên này thơm hơn một chút!”.

Nói vừa xong liền đưa tay hướng đến vài củ khoai lang nóng bỏng sờ sờ, ta nhanh tay lẹ mắt vỗ mạnh vào cái tay ăn trộm của hắn.

“Nói bậy! Đều là khoai lang như nhau, làm sao có thể của ta thơm hơn bên kia! Người qua đây muốn khiêu khích sao? Muốn ăn đòn sao?”.

Hắn vuốt vuốt mu bàn tay bị ta đánh cho đỏ hồng lên, cũng thật sự không hề có động tác tiếp theo, ngược lại ngồi xuống ở bên người ta. Ta cảnh giác nhìn hắn, cẩn thận đề phòng hắn giẫy tiếp theo lại làm ra chuyện gì kinh động nữa.

Hắn vươn tay muốn đặt lên vai của ta, ta né sang một bên, gương mặt bánh bao nộn nộn kia ngẩn người, cũng không tỏ vẻ bất mãn.

“Không bằng người cũng kêu ta đại ca đi, về sau ta cũng có thể bảo vệ người nga!”.

Ta hừ một tiếng, quay đầu đem lực chú ý trở lại ba củ khoai lang đã sắp chín bảy tám phần.

“Ai ai, người đừng tỏ vẻ không tin ta a, phụ thân ta lúc xuất môn cho ta thật nhiều thật nhiều bạc nha! Nếu người kêu ta đại ca, ta liền cho người mấy thỏi, thế nào?”.

Đôi mắt đậu xanh lúc này chớp chớp thật sự sáng như sao.

Chức Anh Đài có nói, tên Phan An này phụ thân là nhà giàu có nhất ở Giang Nam, sĩ nông công thương, triều nào cũng đều thoát không được tư tưởng về cấp bậc. Có tiền nhiều lại như thế nào, vẫn như cũ là cấp thấp nhất, nói trắng ra ngay cả một tên tú tài cũng có thể nói người một thân đầy mùi tiền. Xem ra Lại lão gia tử chính là ôm loại tư tưởng này, thế nào cũng phải để cho con của mình đến Nghi Sơn thư viện học vài năm, xem ba năm sau khoa cử có thể hay không lấy được một cái danh tú tài đương đương cũng là tốt.

Phải nói Lại Phan An này, kỳ thật cũng không phải người xấu gì, chính là khoe khoang một chút, phòng chừng tử nhỏ chính là ở trong núi bạc nuôi cho lớn, ngốc ngốc tổng thích lấy bạc chơi người. Hai tên cam tâm tình nguyện đi theo phía sau hắn, rõ ràng chính là hướng về một thân vàng bạc hắn mà đến.

Cho nên, đối với hắn, ta cũng không thể nói là chán ghét, chính là một người ngốc như vậy, không muốn trêu chọc.

Vẫn như trước không để ý tới hắn, ta thử khoai lang, tay mới đụng tới, tê. Nóng quá.

“Người không phải ngại ít chứ? Ôi. người từ Lạc Dương đến đúng là có khác, được rồi được rồi. Vậy. Thêm hai thỏi nữa?”.

Thử lại thử, ân! Cầm được rồi! Oa! Nóng quá nóng quá!

Ta quăng quăng củ khoai lang nóng bỏng trong lòng bàn tay để nó nhanh nguội một chút.

“Thế nào thế nào, vì sao không nói lời nào? Đi theo ta thật sự tốt lắm nha, mỗi ngày ta đều mang cho người đồ ăn ngon, tìm cái chơi vui! Ngày hôm qua ta bắt được con dê mền vương ngay tại phía sau núi, bằng không. Ta đưa cho người nha.”.

Ánh mắt nhú lại, ân. Lời này. Sao nghe quen quen thế. Bây giờ đều lưu hành một dùng mấy lời này để dụ người sao?

“Khụ. bạn học Lại Phan An, Cổ tiểu đệ chỉ biết nhận một ca ca là ta a, người nha, tới chậm một bước nga ~ ha ha. Còn nữa. nếu người không trở về, mấy củ khoai lang của người bên kia cũng sắp nướng cháy hết nha ~”.

Cái bóng bao phủ ta và Lại Phan An vươn tay tới lấy khoai lang trên tay ta, rồi sau đó nhét vào tay ta một củ khoai được bao lại bằng khăn tay thêu cầu cung điệu tinh xảo.

Lúc hoàn hồn lại, phát hiện Lại Phan An đã kêu lên một tiếng liền chạy trở về, ta lắc đầu, tên ngốc này thực không phải ngốc bình thường. Bất quá, người ngốc tổng nên có ngốc phúc đi.

Bên cạnh có người ngồi xuống, cuối cùng một chút ánh tịch dương đều che đi, cả người ta được bao phủ ở dưới bóng dáng của hắn.

“Sao lại không ăn?”.

Ta dùng một chút, lấy tay sờ sờ cừu cung điều bao ngoài khoai lang: “Thủ công thù là hàng thượng đẳng, dùng để bao khoai lang, rất nghiệp chương”.

Mã Văn Tài cười khê: “Chỉ là một cái khăn thô, không là cái gì, nói đến người thật sự là đói bụng một ngày, nhanh chóng ăn đi, khoai lang nóng ăn mới ngon”.

Dứt lời, hắn vươn tay cầm lấy một củ khoai lang khác, sau đó lột vỏ ngoài khoai lang, động tác tao nhã tự nhiên, giống như hoàn toàn không cảm giác khoai lang nóng bỏng tay.

Ta nhẹ nhàng cắn một ngum khoai lang, vừa vào miệng liền tan, thơm mềm ngon miệng.

“Người vừa đi đâu vậy?”.

“Muốn biết nga?” Âm cuối vẫn ngân như trước, yêu nghiệt khiến cho người ta đi đứng như nhũn ra.

Ta liếm liếm môi có chút khô nóng: “Không nói cũng được, ai thèm”.

Dứt lời, liền nghe thấy tiếng cười từ bên cạnh nhẹ nhàng truyền đến, rất là dễ nghe.

Vào đêm, gió núi mang đến chút cảm giác mát mẻ.

Bóng người bao phủ ta, ấm áp hơi thở phả vào vành tai, bên tai chỉ nghe giọng nói nhỏ nhẹ của hắn.

“Kỳ thật.... Ta chỉ là đi ngoài a”.

Từ một tiếng.

Nửa củ khoai lang đã bị ta bóp thành bùn.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hải Hoa Quỳnh

Ánh trăng đã lên đến đỉnh đầu.

“Chúc hiền đệ, không biết hoa quỳnh kia có phong thái ra sao nhỉ.... Ta thật sự là không chờ đợi được nhìn đến nó!” Lương Sơn Bá kia mang khuôn mặt nhỏ nhắn tỏ vẻ hào hứng, không biết khi nào một cánh hoa hồng nhạt bay tới dính vào bên tóc mai cũng không hề phát hiện.

“Hoa nở rộ dưới ánh trăng, vẻ đẹp tự nhiên, tự nhiên là đẹp hơn hoa trồng trong chậu”.

Chúc Anh Đài điềm nhã cười, vươn tay giúp hắn lấy xuống cánh hoa phấn hồng kia đi, động tác lưu loát tự nhiên, cho dù hai người đều mặc một thân nam đồng phục nhưng không có một cảm giác bất nhã.

Lương Sơn Bá ha ha cười, nói: “Nếu Chúc hiền đệ có muội muội, khẳng định cũng có thể so với hoa quỳnh càng xinh đẹp”.

Chúc Anh Đài nghe vậy cứng đờ, cánh tay lấy hoa đứng ở giữa không trung, nửa ngày, mới chán nản để xuống, nhưng nhìn không ra cái gì khác thường, lại nghe hắn nói: “Trong nhà..... Quả thật..... có một muội muội”.

Ta nhìn Lương Sơn Bá nghe vậy liền lộ vẻ mặt cao hứng, trong nội tâm thầm nghĩ, dọc đường ta quan sát, khung xương của Chúc Anh Đài kia cũng coi như cao gầy, nhưng mà cổ tay không tinh tế, cái gáy trắng nõn, cho dù là công tử nhà giàu được nuôi dưỡng tốt cũng là không thể so sánh. Tám chín phần mười quả thật là một nữ tử.

Nhưng mà sao đi thích một tên ngốc tử như vậy, vô luận Chúc Anh Đài là nam hay là nữ, đường tình này đúng thật là nhấp nhô khó đi a.

Còn không chờ Lương Sơn Bá mở miệng, một thanh âm sát phong cảnh vang lên.

“Oa oa, Chúc Anh Đài, người có muội muội sao? Vậy nàng lớn lên giống người không? Ha ha ~ nếu có bảy phần tương tự, vậy tất nhiên là một tuyệt đại giai nhân!” Lại Phan An lộ vẻ mặt thêm nhỏ dãi.

Lúc này, yêu nghiệt bên cạnh ta bỗng nhiên mở miệng: “Lại huynh, người đừng sớm lộ ra thần sắc vui mừng như vậy.... Nói không chừng.... Tiểu muội Chúc gia người ta đã sớm có hôn phối rồi.... Nha, có phải hay không a”.

Mã hồ ly vừa thốt lên xong, lông mi ta nhảy dựng lên mấy cái.

Đúng vậy! Ta như thế nào đã quên cái quan trọng nhất chứ!

Mã Văn Tài kia.

Người ta là một nhân vật phản diện không thể thiếu trong chuyện xưa Lương Chúc a!

Nghĩ vậy, bước chân ta vụng trộm xô dịch về bên cạnh một chút, ân ân. Vẫn là bảo trì chút khoảng cách đi, không khỏi về sau bị liên lụy nhập vào cái gì bị kịch tình yêu trong lịch sử.

Không biết sao, chân mới dịch một bước nhỏ, liền đạp trúng đến một ít đá vụn, dưới chân vừa trượt, còn không kịp kinh hô, khuỷu tay liền bị Mã Văn Tài nắm lại.

“Nha, Cố hiền đệ..... Người cần phải cẩn thận dưới chân chứ, đường ở phía sau núi này tuy rằng không thể xem như đặc biệt gấp ghenh khó đi, nhưng mà nơi này khe đặc biệt nhiều, ban đêm lại nhìn không rõ, người đi không cẩn thận ngã, cả khuôn mặt đều đập vào mấy tảng đá sắc nhọn. Như vậy đúng là đẹp không thể biết ~ ha ha ~” Tuy rằng lời nói của Mã Văn Tài vẫn bất chính như trước, nhưng mà thần sắc thật là so với bình thường cũng còn thật sự hơn một chút.

Ta lúc này mới theo bản năng nhìn về bên chân, quả nhiên cách ta không đến một thước đó là một cái khe của sơn cốc nứt ra, nghĩ đến Mã Văn Tài vừa mới nói, thế này mới có chút nghĩ mà sợ, nhưng mà nội tâm lại có chút tức giận. Nếu không muốn tránh các bọn nhân vật phiền toái các người, ta bây giờ bị người giáo huấn sao!

“Đúng vậy đúng vậy, Cố hiền đệ người thật thật phải cẩn thận dưới chân nha!” Lương Sơn Bá hảo tâm cũng ra tiếng quan tâm, bất quá câu hiền đệ vừa ra khỏi miệng hắn, ta liền nhìn thấy sắc mặt Chúc Anh Đài rõ ràng lạnh thêm vài phần.

Trong bụng ta run lên, gốc từ a gốc từ, người đừng có vô tâm hại người chứ.

“Đa tạ đa tạ, Lương huynh người cũng để ý dưới chân.”.

“Ha ha, Lương huynh này thật đúng là người tốt duyên nga ~” Ánh mắt Mã Văn Tài nhú lại, ánh mắt dừng lại trên người ta, lại nhìn sang Lương Sơn Bá bên kia: “Ta vì Cố tiểu đệ kêu ta một tiếng đại ca nhưng dùng không ít thời gian, không thể tưởng được Lương huynh chỉ một hai câu là được, so ra ta kém nhiều nha ~”.

Ta đưa khuỷu tay vụng trộm đẩy vào bên hông Mã Văn Tài một cái, chỉ nghe hắn tỉnh té thét lớn một tiếng, ta nhanh chóng ngẩng đầu cười nói: “Lương huynh người đừng nghe hắn nói bừa, ta tuổi xấp xỉ mọi người, cũng thật là hợp ý, nếu ta lần này cuộc thi có thể thông qua cùng chư vị trở thành cùng trường cũng là duyên phận, xưng huynh gọi đệ cũng là tình lý bên trong sao ~ vừa rồi Mã..... Đại..... Đại ca nói như vậy, không phải là chê cười tiểu đệ sao! Ha ha.....”.

Dứt lời, ta hung hăng từng mắt nhìn Mã Văn Tài. Gương mặt hồ ly của hắn lại tỏ ý cười, cũng không có để ý.

Cứ như vậy mà nao loạn, dọc theo đường đi thật sự cũng không buồn. Bất quá, trải qua một đoạn bài nhạc đệm, đoàn người đi cẩn thận dưới chân rất nhiều, cũng không có sự cố gì.

Ta ở eo núi vòng vo đi tới đi tới, liền ngẩng đầu nhìn lên, chỉ cảm thấy trắng sáng nhô lên cao, ánh trăng trắng trắng phủ khắp ngọn núi, gió nhẹ thoảng hương, tuy rằng ban đêm, tiếng chim kêu xa xa, đêm trăng ở trong núi như vậy, lại một chút cũng không gọi người cảm thấy sợ hãi.

Đáng tiếc a đáng tiếc.

Ta tiếc hận nhìn mọi người phía trước tán gẫu coi như thân thiện, lại không khỏi oán giận quay đầu liếc mắt Mã Văn Tài.

Tại một đêm ngày tốt cảnh đẹp thích hợp yêu đương vụng trộm như vậy, cô nương ta cư nhiên cùng một đồng con một sách nhàm chán, bên người còn phải đi theo một quái nam nhân so với hồ ly còn khó đoán, ôi chao, người nói, mệnh ta sao lại khổ như vậy?

Bỗng nhiên, phía trước lại truyền đến một tiếng thét kinh hãi: “A!”.

Còn không kịp lắng nghe, phía sau ta liền xẹt qua một cái bóng trắng, tốc độ như bay tiến nhanh đến phía trước.

Ta trong một chớp mắt nhìn bóng dáng Mã Văn Tài, sùng sốt.

Thanh âm vừa rồi, giống như. Là của Chúc Anh Đài.

“Sơn Bá! Người xem! Kia hẳn chính là hoa quỳnh!”.

“Đúng vậy đúng vậy! Ngọc cốt băng cơ nở rộ vào đêm, quả thật là danh bất hư truyền!”.

Lại Phan An cùng ba người kia hưng phấn vô cùng, chuyển đi ồn ào này không tệ đi. Đuôi mắt ta liếc qua thấy bóng dáng Mã Văn Tài có chút cứng ngắc, đứng ở cách đám người kia hai thước, cũng không có đi về phía trước.

Oa.....

Ta còn nghĩ đến cái gì để gào to, nguyên lai là phát hiện đóa hoa quỳnh..... Thật sự là một đám cỏ nhân nhàm chán.....

Biết rõ nguyên lý sinh học của hoa quỳnh vì sao lại nở vào ban đêm, ta đối hoa quỳnh không có chút hứng thú, thật vất vả đẩy ra nhìn cái khe nhỏ trước mặt.

Tất cả mọi người tập trung tại một đoạn dốc..... Nguyên lai hoa quỳnh cư nhiên sinh trưởng ở trong một cái khe hẹp.

Cái khe tính ra cũng khá lớn, độ rộng cách đối diện cũng ước chừng năm sáu thước, nhưng mà phía dưới gấp ghềnh, ánh trăng sáng ngời cũng nhìn không thấy phía dưới, mơ hồ cũng thấy không rõ phía dưới sâu cạn ra sao.

Lúc này, Lương Sơn Bá ngồi xổm xuống, vuron tay nghĩ đi hái đóa hoa quỳnh kia.

Chúc Anh Đài vừa thấy, liền lập tức kéo hấn lại: “Lương huynh, ngại làm cái gì?”.

Lời này vừa ra, ta mang theo hai phân đùa cợt nhếch miệng không tiếng động cười cười, ngốc từ không hiểu về hoa.

Lương Sơn Bá lộ vẻ mặt ôn nhu, nói: “Chúc hiền đệ không phải thích hoa này sao, dọc theo đường đi vô số lần nghe người nhắc tới hoa này khí phách thế nào, hái xuống cho người mang về không phải.....”.

Nghe thế, ta nhin không được mở miệng nói: “Hoa quỳnh chỉ nở một cái chớp mắt, cho dù hái xuống, cũng.....”.

Lương Sơn Bá nho nhã quay đầu cười cười, một hàng răng trắng ở dưới ánh trăng cười rộ lên thật đẹp: “Ta biết, nhưng mà Anh Đài thích, cho dù chỉ là một cái chớp mắt, nhưng có thể có được, chung quy cũng là tốt. Không phải sao?”.

Một câu của hấn, liền đem tất cả điều ta muốn nói đổ về trong ngực.

Chỉ thấy hấn lại quay đầu nhìn về phía Chúc Anh Đài, nói: “Không sợ, ta từ nhỏ đã bị người hay nói giỡn nói dài tay dài chân, ở đây Văn Tài cùng ta cao nhất, cũng chỉ có ta với tôi”.

Chúc Anh Đài chỉ có thể lộ ra lo lắng trong mắt nói: “Vây..... Người nắm lấy tay ta, đừng đến lúc đó ngã xuống đã có thể thật nguy hiểm, đêm trăng cũng thấy không rõ bên trong sâu cạn, ta xem khe này ít nhất cũng sâu hơn mười trượng.....”.

“Anh Đài, để cho hấn cầm lấy tay của ta đi. Người..... Không đủ khí lực đâu”.

Bỗng nhiên, Mã Văn Tài vừa rồi vẫn không tiếng bất thình lình thốt ra một câu.

Góc độ chỗ ta đứng không nhìn thấy mặt Mã Văn Tài, chỉ có thể nhìn thấy bàn tay thon dài xinh đẹp của hấn đưa ra.

Chúc Anh Đài trên mặt liên tục hiện lên vài vẻ mặt, có do dự, nhiều hơn là không tin tưởng.

Lúc này, quân tử thật sự Lương Sơn Bá đã mở miệng: “Không còn gì tốt hơn, có Văn Tài giữ ta là tốt nhất, Anh Đài ngại cũng đừng khoe sức, ta thấy nếu có chuyện, lúc đó không phải người kéo ta, ngược lại là ta dắt người đồng loạt đi xuống dưới luôn ~”.

Chúc Anh Đài nghe thấy Lương Sơn Bá nói như vậy, mấy người bên cạnh cũng ồn ào nói như vậy chính là tốt nhất, chỉ đành phải buông lỏng tay Lương Sơn Bá ra, sau đó dùng ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm chỗ Lương Sơn Bá cùng Mã Văn Tài nắm tay.

“Tốt lắm, mọi người đều lui ra một chút, đừng che khuất ánh trăng.....” Chúc Anh Đài nói.

Khi mọi người lui ra phía sau, ta nhìn thấy Chúc Anh Đài cùng Mã Văn Tài sát bên người mà qua, mà nàng thì tại bên tai Mã Văn Tài nói câu gì. Bởi vì vị trí thay đổi, ta lúc này thấy Mã Văn Tài sau khi nghe xong Chúc Anh Đài nháy mắt mấy cái nhìn chỗ hấn cùng Lương Sơn Bá nắm tay.

Về tui cười hồ ly luôn có thể thấy ở trên mặt Mã Văn Tài lúc này tìm không được một tia dấu vết, trong lòng ta không hiểu sao nhảy dựng, dự cảm bất hảo này lên trong lòng. Vội vàng đẩy Lại Phan An bên người ra, hướng cái vị trí cách khe hẹp gần nhất chạy tới.

Hết thấy chuyện tiến hành giống như động tác quay chậm.

Ta nhìn thấy Lương Sơn Bá ngồi quỳ trên mặt đất, hơn phân nửa cái thân mình vuron ra ngoài khe, sau đó vuron tay.....

Nhưng mà, không khỏi dự kiến, quả nhiên với không tới đóa hoa kia, vì thế, hấn càng rướn người xuống, cơ hồ toàn bộ nửa người trên đều đi xuống sườn dốc, ta thấy gân xanh trên tay Mã Văn Tài đột hiện, hiển nhiên đã muốn bắt đầu dùng sức giữ Lương Sơn Bá.

Một tắc, nửa tắc nữa.....

Vội tới, ngón tay thon dài kia nhẹ nhàng ngắt một cái, đóa hoa quỳnh như bạch ngọc liền rơi vào trong tay Lương Sơn Bá.

Dưới ánh trăng, chỉ thấy Lương Sơn Bá hưng phấn mà quay đầu nói: “Hái được rồi.....”.

Nhưng mà, hết thấy đều bất thành linh, nhưng ở trong mắt ta, lại là chắc chắn.

Ta nhìn thấy ngón tay Mã Văn Tài bắt đầu thả lỏng, kia gân xanh đang thối lui, thực rõ ràng, hần nói lòng sức lực! Thả tay!

Mã Văn Tài hần cư nhiên...

Đầu óc ta còn chưa kịp phản ứng lại đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, thân thể đã không chịu nổi chế liễn xông ra ngoài.

Động tác ngăn ngừi trong nháy mắt, giống như phim quay chậm cỡ phần ngàn của giây.

Ta nắm lại lúc tay Lương Sơn Bá còn chưa hoàn toàn buông khỏi tay Mã Văn Tài, bắt chắp Mã Văn Tài bên cạnh giống như kéo lên, cũng không nghĩ tới....

Lực tác dụng là tương tác lẫn nhau.

Vì thế, hần lên.

Cho nên, ta xuống.

Suru suru tiếng gió xẹt qua vành tai, mắt ta mở to đối diện một đôi mắt tỏ vẻ không thể tin được, thanh âm của Chúc Anh Đài kêu lên sợ hãi, cùng phía sau một đôi tay vào thời điểm cuối cùng nắm lấy thất lưng của ta...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ta Bị Đả Kích

Một hơi kẹt ở cổ họng, trong phút chốc trong đầu ta trống rỗng, đừng nói là kêu sợ hãi, ngay cả phản ứng cũng trì hoãn. Chỉ có thể trừng mắt nhìn Lương Sơn Bá bị ta kéo đi lên, sau đó chính bản thân ta bay ra bên ngoài....

Hết thấy tựa như động tác chậm, một đôi tay ở thời điểm cuối cùng ôm thất lưng của ta, bởi vì nguyên do trọng lực kéo xuống, chột trượt đến bả vai, ta chỉ cảm giác được thân mình giống như nhẹ nhàng rung động, đó là chỗ vai nghe thấy cùm cụp một tiếng, tiếp theo một trận đau nhức.

Đau đớn làm ta có một chút phản ứng trở lại, cắn răng nương theo ánh trắng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Mã Văn Tài nửa người treo ở ngoài sơn cốc, ngón tay gắt gao nắm chặt ta không buông, gương mặt hồ ly thoảng trắng bệch không còn ý cười nữa, thanh âm có nửa phần tức giận quát ta: “Nắm chặt tay ta!”.

Vai bên trái bây giờ rất đau, ta căn bản không có biện pháp dùng sức, chỉ có thể cố hết sức đưa lên tay phải....

Nhưng mà thân mình nhoáng lên một cái, tay Mã Văn Tài liền theo quần áo của ta trượt xuống!

“Bả vai của ta.... Giống như bị trật khớp, rất đau, không có cách nào dùng sức....” Tiếng tim đập giống như nổi trống thùng thùng không ngừng, ta cảm giác được thất lưng đều bị đá vụn cắt qua, lại là cảm giác xé rách da thịt, nhưng mà rõ ràng cảm giác được Mã Văn Tài cũng là gian nan mới giữ được ta, cho nên cũng không dám lộn xộn nữa.

“Người đừng động.... Chờ ta.... Kéo người đi lên....” Mã Văn Tài có chút thở gấp, động tác hồi nãy cũng kéo đến gân cốt của hần, giữa trán hần thấm ra một tầng mồ hôi, có thể cảm giác được cánh tay đang nắm tay của ta có chút run run, nhưng mà bàn tay ấy nắm chặt đến nỗi có thể bóp nát xương cốt của ta.

“Văn tài! Ta cũng hỗ trợ!” Người ở bên trên phòng chừng cũng bị tình hình hồi nãy làm hoảng, Lương Sơn Bá là người phản ứng trước hết, lập tức bỏ nhào vào cạnh sơn cốc vươn tay hỗ trợ kéo ta.

Chỉ dựa vào sức của hai người muốn kéo thể trọng một người sống, cho bọn họ, cho ta, đều không phải một chuyện dễ dàng, đến khi cuối cùng lôi được ta hoàn toàn ra khỏi khe hẹp kia, hai người đều suy sụp ngã xuống đất thở mạnh hồng hộc.

Bả vai của ta đã muốn sưng lên rõ ràng, là một loại cảm giác đau đớn xương cốt xé rách, còn có chỗ thất lưng kia một mảnh đều là đau nhói, ta chỉ cảm thấy chính mình đau hai tay run lên trong đầu một trận trắng bệch, cả người chỉ có thể không ngừng bắt đầu run lên, nhưng mà lại phải gắt gao cắn chặt răng không cho chính mình hô đau.

Chúc Anh Đài trước tiên hướng lại đây, thấy bộ dáng ta cả người phát run cũng không dám tùy tiện chạm vào ta, thần sắc lo lắng toàn viết ở trên mặt, có chút sốt ruột hỏi: “Không có việc gì chứ? Vừa rồi thật sự là làm ta sợ muốn chết!”.

Ta thật sâu hút mấy hơi thở, mới miễn cưỡng có thể ra tiếng đáp: “Không sao..... Không có việc gì....”.

Lại Phan An ba người cũng rất là thân thiết đều ngồi xổm bên cạnh ta hỏi han, cuối cùng Lại Phan An thấy ta luôn luôn run rẩy, liền vươn tay muốn đỡ ta dậy.

Lúc này, một tiếng nói nhẹ nhàng vang lên.

“Người đừng loạn chạm vào hấn! Xương bả vai của hấn bị trật rồi!”.

Rồi sau đó, tay phải không có bị thương bị nắm lên, đặt ở trên cổ người đó, rồi sau đó thân mình liền lập tức bị ôm lấy. Lúc này đau nhức đã có chút mờ hồ, chỉ cảm thấy ở trong đau đớn tựa vào trong lòng một người có một loại hương hoa lan ả ả nhàn nhạt. Ánh trăng lơ mờ, xuyên qua rừng trúc, lúc sáng lúc tối.

Không biết như thế nào, giữa ý thức mơ hồ, chỉ cảm thấy chính mình đau cực kỳ, không hiểu sao cảm thấy thực ỳ ỳ khuất.

Thực ỳ ỳ khuất thực ỳ ỳ khuất.

Vì sao, vì sao ta muốn ngàn dặm xa xôi đi đến địa phương quỷ quái này.

Vì sao không cho ta ở Lạc Dương thanh thản vui vẻ làm người rảnh rỗi phú quý. Ta không nghĩ trêu chọc ai, một đường mãnh liệt bá đạo cũng là vì không cho đám vương tôn công tử này thích mình.

Ta sai lầm rồi sao?

Vì sao?

Vì sao? Vì sao Tư Mã Kỳ người muốn thích ta?

Vì sao chết tiết ta giống như cũng có chút thích người?

Vì sao vì sao vì sao.....

Rất muốn hỏi vì sao là.....

Vì sao người họ Tư Mã, ta họ Cố.....

Nếu, chúng ta đều là người bình thường, đầu đường cuối ngõ lớn lên, cả đời như người bình thường thoải mái kia, thật là tốt biết bao?

Thật là..... Thật tốt.....

Ta cắn chặt hàm răng nhẹ nhàng nói lỏng, từ chỗ sâu trong yết hầu nhẹ nhàng tràn ra tia nước nờ, cảm giác được người đang ôm ta lập tức dừng lại.

“Nếu đau quá, thôikhóc đi, sẽ đỡ hơn rất nhiều a.....”.

Những lời này giống như cho ta một cái có, cổ họng buông lỏng, nhẹ giọng nước nờ trong nháy mắt biến thành gào khóc.

Nước mắt giống như dê vỡ không cách nào cản nổi, chỉ cảm thấy bả vai người nọ bị ta khóc ướt một nửa, sau đó lại là một trận gió xuyên qua như lọt vào trong sương mù không thật, cuối cùng, ở một mảnh hỗn độn cảm thấy bản thân bị đặt vào một nơi mềm mại, mùi hoa lan tràn vào mũi, càng cảm thấy không đúng.

Giữa朦胧 lung, chỉ cảm thấy trước mắt có một người, giúp ta lau đi mồ hôi lạnh trên trán, động tác ôn nhu dễ gần, nhưng mà chỉ qua một thời gian, người nọ liền đứng dậy, là muốn đi rồi sao?

Trước khi ý thức mất đi, liền cảm tay người nọ, gấu gao không buông.

Ánh mắt nhắm lại, ngay cả chính mình cũng không biết vì sao, kêu ra một cái tên tới nay đã muốn cố ý quên đi.

“Tư Mã..... Kỳ.....”.

“Đứng lên ăn điểm tâm a!”.

Khi gương mặt hồ ly xuất hiện cùng mặt trời buổi sáng ở trước mắt ta nói một câu.

Ta quả thật bị sét đánh trúng.

Đột nhiên mờ to hai mắt, ta có chút rối loạn nhìn khuôn mặt phía trước kia. Ta nháy mắt mấy cái, gương mặt hồ ly kia cũng nháy mắt mấy cái, ta lại nháy mắt mấy cái, hồ ly kia như trước cũng đi theo nháy mắt mấy cái.

Rồi sau đó, ta nói: “Ta sẽ không chịu trách nhiệm”.

Giương mặt hồ ly vui vẻ liền suy sụp, lộ vẻ mặt bi thương: “Sớm đoán được ngươi là phụ bạc tình lang”.

Bả vai lại là một trận đau, nhắc nhở ta tối hôm qua đã mạo hiểm. Ta nhìn cảnh vật xung quanh, nói: “Đây là ổ hồ ly sao?”.

Mã Văn Tài nhẹ nhàng nâng ta dậy, thật cẩn thận không đụng tới bả vai của ta, làm cho ta nghiêng nửa thân mình dựa vào bên mép giường, đáp: “Nha nha, cái gì mà ổ hồ ly, thật là vong ân phụ nghĩa, nghĩ ta đêm qua lúc người nào đó ý đồ muốn làm anh hùng không để ý an nguy phi thân giải cứu, còn không để ý cô tay bị trật khớp đau đến thần trí hoàn toàn biến mất khóc thét, hơn nửa đêm một đường ôm trở về trị liệu.”

Nói đến đây, ta đột nhiên cúi đầu, vừa nhìn như vậy, khiến ta xanh cả mặt, nửa ngày cảm thấy đầu lười thối lại phát ra không ra tiếng.

Trong bụng rối lên, dùng khăn trương dùng khăn trương. Có thể là ta suy nghĩ nhiều.

Dùng sức cắn cắn lưỡi, mới đem đầu lưỡi hoạt động được nửa phần, mở miệng lắp bắp nói: “Cát. Cát Tường đâu?”.

Mã Văn Tài kia lại dùng chiêu bài nụ cười hồ ly lóe sáng chói mắt, nói: “Nàng a? Phòng chừng là. Còn đang ngủ!”.

Tốt lắm, lập tức, nửa phần đầu lưỡi còn lại đã cuộn cuộn nổi lên đến đây.

Chỉ nhìn thấy cái mặt hồ ly để sát vào, cười tùm tùm đánh giá ta một chút.

“Ngươi là không phải muốn hỏi ai giúp ngươi băng bó? Có phải hay không lại muốn hỏi ai giúp ngươi đổi quần áo? Có phải hay không cũng muốn hỏi.”.

Trước mắt bạch quang lóe lên, ta lớn tiếng át đi giọng hân: “Ta cái gì cũng không muốn hỏi! Ngươi cái gì đều đừng nói cho ta! Còn nữa. Ta. Ta muốn trở về phòng mình! Hôm nay. Hình như công bố thành tích!”.

Dứt lời liền tỏ ý đồ giả dựa muốn rời giường, trong đầu vẫn đối chính mình tiến hành tự thôi miên, ta không biết ta không biết ta cái gì cũng không biết.

Một ngón tay thon dài nhẹ nhàng vươn, sau đó trên vai trái của ta, chọc một cái.

“A! Đau quá! Ngươi làm gì! Muốn ta đau chết sao!” Ta hít sâu một hơi, đau đến mắt phát xanh, chu đôi môi sống chết trừng tên Mã Văn Tài tội ác đầy mình kia.

Chỉ thấy Mã Văn Tài đem cái ngón tay đầy tội ác kia đưa ra giữa ta và hân, rồi sau đó, nói: “Ngươi xem, đây là cái gì.”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi không thèm đáp.

Hân lại nói tiếp: “Ngươi hiện tại ngay cả một cây ngón tay đều động không được, còn muốn lộn xộn? Aha ha ~ tiểu Cổ đệ đệ thật là đáng yêu. Nha, có phải hay không?”.

Nói đệ đệ hai chữ, âm thanh của hân bỗng nhiên đè thấp, ra vẻ khàn khàn thần bí, một đôi mắt hồ ly còn chớp chớp với ta.

Ta xem cái ngón tay trước mắt kia luôn luôn tại hoảng a hoảng a hoảng ra về đặc ý, trắng nõn chỉ vân nhân mới có, lại mơ hồ có thể thấy một ít vết chai, nhưng vẫn có hình dạng thon dài xinh đẹp tuyệt trần, móng tay xác chắc xinh đẹp, tính ở trong đám nam nhân xem như nhất lưu cực phẩm.

Vì thế, ta càng nhìn càng chặt, càng tiến lại gần.

Cuối cùng.

“Ca suất” (Vân Vân: ta ko biết lúc cắn phát ra tiếng gì nữa nên để nguyên văn)

Nói đến Nghi Sơn vẫn lãng phong thanh một ngày nào đó, đi qua phòng Mã Văn Tài mọi người có thể nghe thấy luôn luôn không sợ hãi không hoảng hốt mang theo vẻ mặt vạn năm không thay đổi tươi cười, giống như, rỗng giậm thét to.

Một khắc sau, ta buông răng nanh ra.

Vừa lòng nhìn hai dấu răng sắp xếp đều đặn thật có tính nghệ thuật trải rộng tại cái ngón tay từng trắng nõn không dấu vết kia, gật gật đầu, nói: “Ngươi nói a, bí mật của ta nếu cho người khác biết đến ngươi liền ngủ lơ oanh đình chuyên oanh mặt, còn có, sinh con không P mất!”

Mã Văn Tài rút ra khăn tay lau lau nước miếng dính trên ngón tay, bắt đầu nhìn ta: “Ngủ lơ oanh đình cũng được thôi, ta khi nào thì nói qua sinh con không P mất?”.

Ta vươn ngón tay phải, nói: “Ngươi xem, đây là cái gì.” Ngón tay quơ quơ lác lác, “Ta nói tính. A! Ngươi làm gì, ngươi đang làm gì!”.

“Lấy tri (này) ngân (nhân) chi khiêu (nói), hoàn thử (trị) tri (này) ngân (nhân) chi chống đỡ (thân)!” Mã Văn Tài cắn ngón tay của ta, miệng mơ hồ không rõ trả lời.

“Ngươi này ma quỷ! Ngươi buông ra cho ta! Ngươi là không phải nam nhân!” Ta thân mình bên trái không thể động đậy, tay phải lại bị hán quân chế, kêu một cái không thâu a.

Đang lúc này, cửa một tiếng đẩy ra.

Bốn con mắt bên ngoài kia, chống lại bốn con mắt ngồi ở trên giường.

Bốn con mắt bên ngoài kia cùng phát ánh sáng trong suốt như ngọc bắn thẳng đến bốn con mắt trên giường, bốn con mắt trên giường có hai con rõ ràng có chút chột dạ nháy mắt, mà mặt khác hai con kia trước sau như một cười như hồ ly trộm được gà.

“Tiểu.... Công tử! Người.... Hai người....” Cát Tường hai má hồng phấn, ánh mắt ở ta cùng Mã Văn Tài loạn chuyển vòng vòng: “Hai người tối hôm qua cùng nhau ngủ a?”.

Khuôn mặt Phát Tài kia so với Cát Tường càng đỏ hơn vài phần, chính là một lướt một cái kín đáo đánh giá ta, nói thầm câu ta nghe không được, dường như là: “..... Nguyên lai..... Là cái này sao.....”.

Ta rút mạnh tay lại, lúc này Mã Văn Tài đã hơi thả lỏng hàm răng, ta đem hai ngón tay tùy ý ở trên chân cọ hai cọ, sau đó không để ý nó bị loang lổ máu răng, vươn tay chính là đối hai người ở ngoài, nói: “Các ngươi hai cái thu hồi cái loại ánh mắt này cho ta! Cái đó cái gì.... Phát Tài! Ta và công tử của nhà ngươi cái gì cũng chưa phát sinh! Còn nữa, Cát Tường! Ngươi muốn chết sao! Công tử ta tối hôm qua bị thương trở về, ngươi cư nhiên không đến chiếu cố ta bây giờ mới xuất hiện? Ngươi xem xem bây giờ đã đến giờ nào! Nếu ta thật sự có cái gì ngoài ý muốn chết mất, sợ chờ ngươi đến đây liền ngay cả tro cốt mảnh vụn cũng không còn!”.

“Phi phi phi! Công tử! Người đừng nói mấy lời này.... Cát Tường sai lầm rồi, ngày thường tham ngủ quen.... Đêm qua thật sự không biết công tử người bị thương.... Vừa mới là Phát Tài đến kêu em, em mới biết được công tử người ở chỗ này..... Công tử người trăm ngàn đừng nói mấy lời như vừa rồi nữa.....” Cát Tường thấy ta thật sự tức giận, bị ta nói như vậy hốc mắt lập tức liền đỏ lên.

Ta thấy nàng như vậy, sừng sốt, giấy lát liền hiểu được, cổ nhân đối với chuyện nói chết là kiêng kị thật sự, hơn nữa ta còn nói đến cái gì tro cốt, đối với Cát Tường mà nói, lời này hình như là trọng điểm. Vì thế, liền ho nhẹ một tiếng, nói: “Còn không lại đây đỡ ta trở về phòng!”.

Cát Tường vừa nghe, liền lập tức chạy vào, mới đứng dậy, liền nghe thấy Mã Văn Tài ở bên cạnh vừa rồi vẫn không hé răng nói: “Ta đưa ngươi trở về đi, ngươi như bây giờ, đi lại không tiện”.

“Không cần ngươi đưa....” Ta theo bản năng chính là đồ một câu trở về. Nhưng mà, Mã Văn Tài lúc này tuy rằng gương mặt vẫn là mang ý cười như thường, thần sắc lại so với ngày thường đứng đắn hơn rất nhiều.

Cổ họng ngạnh ngạnh, liền không hé răng để cho hán đem ta bế đứng lên.

=====

Thật vất vả về tới phòng của mình, Mã Văn Tài cũng không có đặc biệt nói cái gì nữa, chỉ là dặn dò vài câu cho Cát Tường nên chú ý miệng vết thương thì rồi đi, trước khi đi còn để lại một lọ thuốc trị thương.

Ta mở nắp cái chai ngửi ngửi, một trận được hương thơm mũi mà đến, thơm mát rất dễ ngủ.

“Cát Tường, ngươi đi nhìn xem, danh sách cuộc thi đã có chưa”.

Ta đem cái chai kia đặt ở dưới gối đầu, liền nghe thấy nhếch miệng lết thân đi châm trà, Cát Tường vừa thấy, vội vàng đem ta đỡ xuống, sau đó châm ly trà phóng tới trong tay ta.

“Hào, em đi ngay, nhưng mà tiểu thư người trăm ngàn đừng lộn xộn.... Trên lưng kia trầy da rất nhiều.... Cũng không biết có thể hay không để lại sẹo.....”.

Nói đến này, Cát Tường lại là một trận thanh âm hít hít cái mũi.

Ta khoát tay, uống ngụm trà, nói: “Ngươi hít mũi cái gì, chỉ có ngôi sao này nọ mới dựa vào da thịt ăn cơm, hưởng chi, lưu sẹo lại như thế nào, có lưu sẹo hay không phải là ngươi biết ta biết, còn có ai biết?”.

“Còn có Mã Văn Tài.....”.

Tiếng Cát Tường nho nhỏ nói thầm dừng ở trong tai ta, ta trấn định một hồi, kỳ quái nhìn nàng: “Hắn có biết hay không lại có vấn đề gì? Một thời gian sau mọi người mỗi người đi một ngã, thiên hạ to lớn chỉ sợ rắc cuộc gặp không người”.

Cát Tường nhìn nhìn ta, chu miệng nói: “Tiểu thư, Cát Tường cảm thấy người chịu thiệt”.

Ta miệng đầy trà thiếu chút nữa phun ra ngoài.

“Chịu thiệt? Ôi, không có rồi, ngày hôm qua may mắn là hấn kéo ta một phen, nói cách khác ta liền rơi vào son cốc tử....” Nói tới đây, ta không tự chủ được cúi đầu nhìn chính mình, giống nhau có thể thấy vai cùng trên lưng này bằng bó dễ bảo mảnh vải tử.... Bỗng nhiên trong đầu nóng lên, cái gì chịu thiệt không ăn mật bí mật không bí mật toàn quăng đến ngoài không gian, bởi vì ta nhớ tới.... Tới hôm qua trên núi.... Mã Văn Tài hấn.... Giống như..... Là cô ý buông tay Lương Sơn Bá ra?

Cảm thấy chân động mãnh liệt, vô đầu, chết tiệt, ta làm sao lại quên chuyện trọng yếu như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hồ Ly Này Thật Phúc Hắc

Hầu như không huyền niệm chút nào, thi viết ta đã qua, ngày mai Đình Trình Ung giáp mặt khảo hạch.

Ta sờ sờ miệng vết thương bên hông, bộ dáng như vậy làm sao đi thi a....

Bởi vì ta hành động không tiện, Cát Tường trở về báo cho biết ta kết quả cuộc thi sau liền đến phòng ăn làm đồ ăn cho ta. Nhưng mà cũng không biết là nửa ngày không có chỗ làm hay là sao, ta thể nhưng không thể không biết đối.

Làm một người im lặng mà ngốc lâu, thì có thể suy nghĩ lung tung.

Mã Văn Tài vì sao lại muốn hại Lương Sơn bá đây?

Vấn đề này.... Nếu dựa theo lịch sử mà nói, cơ hồ là không có gì lạ.

Nhưng mà, lịch sử thường thường lại là lời của một phía, chiếu theo Mã Văn Tài cũng không giống cái loại người keo kiệt ghi hận kẻ khác....

Nhưng mà.... Không thể nghi ngờ, kỳ thật Mã Văn Tài là có ý với Chúc Anh Đài.

Ta nhớ rõ, lúc ấy ở vách đá, nghe thấy một tiếng thét kinh hãi của Chúc Anh Đài, hấn liền đã vội đi lên.... Chúc Anh Đài đối hấn lại không hề có cảm giác..... Vì sao?

Đang lúc ta loạn suy nghĩ, cửa liền dát chi một tiếng bị đẩy ra, ta tưởng Cát Tường, mở miệng nhân tiện nói: “Cát Tường, ta không muốn ăn đồ ăn đầy mỡ ngấy, chính người ăn luôn thì....”.

Đầu vừa nhắc, lại phát hiện Mã Văn Tài cầm theo một cái hộp đồ ăn hướng ta quơ quơ, mặt hồ ly cười tủm tỉm.

Ta không dự đoán được là hấn, liền ngăn người, nói: “Người.... Người tới làm gì....”.

Hấn xoay người khép lại cửa, liền đi tới cái bàn bên cạnh đem hộp đồ ăn mở ra, nói: “Này không phải đưa đồ ăn ngon đến cho người đây sao. Vừa rồi ta bên ngoài thấy Cát Tường, nàng đang cầm một mâm móng giò kho tàu trở về. Ta thấy một mâm kia đầy mỡ ngấy, xem sợ người cũng là ăn không vào, liền cho Phát Tài cùng nàng chia nhau ăn luôn, sau đó phân phó Phát Tài trở về nấu chút cháo lại đây”.

Dứt lời liền đi tới bên giường muốn đỡ ta, ta chịu đựng bên hông đau đớn, một phen đẩy hấn ra, liếc hấn một cái, nói: “Già bộ lòng tốt cái gì, ai cho người nhiều chuyện!”.

Hấn đưa tay búng cái trán của ta, nói: “A! Mới nửa ngày sao thái độ quay ngoắt nhanh như vậy a? Quả nhiên chính là nữ....”.

Ta một phen che cái miệng của hấn, oán hận trừng mắt nhìn hấn: “Ngũ lôi oanh đình chuyên oanh vào mặt!”.

Mất hồ ly nhú lại, đem tay của ta xả xuống dưới, nói: “Tốt lắm tốt lắm, biết rồi chuyên oanh vào mặt. Người nói cho ta nghe một chút đi, người bây giờ là có chuyện gì đây, nguyên ngày hôm nay ta cũng không lại đây, làm sao đắc tội người?”.

Ta lại trừng hấn một cái, nói: “Có kẻ rất ác độc! Đừng tưởng rằng người đã cứu ta ta coi như cái gì cũng chưa nhìn đến! Buổi sáng nay ta ngủ mơ, lập tức đã quên chuyện này!”.

Hấn nhìn ta, vron ngón tay thon dài sờ cằm, nửa ngày, ngón trở dựng thẳng lên, nói: “Nguyên lai người là suy nghĩ chuyện này a?”.

Ta hừ một tiếng, nói: “Đương nhiên!”.

Bỗng nhiên, một trận bóng ma đánh úp lại, tín hiệu nguy hiểm trong đầu ta reo lên, lỗ chân lông lập tức dựng đứng, ôm thắt lưng không để ý đau đớn liền nhanh chóng bò nhào vào ở trên giường lăn ra sau nửa vòng!

Nhưng mà.....

Mã Văn Tài duỗi móng vuốt ra, ngăn ta lăn lộn, sau động tác này, hấn đã muốn là nửa người trên cơ hồ toàn “Nằm úp sấp” ở trên người ta, chỉ có điều vô cùng có kỹ xảo không có đề đến miệng vết thương của ta.

Ta bắt đắc dĩ quay đầu nhìn hấn, nói: “Người đang làm gì! Cút ngay cho bọn thiếu gia!”.

Nói lại, từ khoảng cách gần như vậy xem Mã Văn Tài..... làn da thật là đẹp, trắng nõn trong sáng, cái mũi cũng rất cao, theo hấn cười khê có chút đọng tới chóp mũi của ta.

Bên tai ta mơ hồ nóng lên, ta tăng thêm giọng điệu nói: “Có nghe thấy không! Cút ngay!”.

Dứt lời liền đưa tay xô hấn ra, dùng một chút lực liền lại là một cái đại động tác, thất lưng co rút, ta nhất thời đau đến thở hắt.

Một bàn tay ở thất lưng của ta ba ba điểm hai cái, cảm giác đau bỗng nhiên giảm bớt rất nhiều, trong lòng ta biết Mã Văn Tài là giúp ta điểm huyết, nhưng là còn không kịp cúi đầu xem liền một phen bị hấn giữ lấy, bây giờ là mặt đối mặt mũi đối mũi mắt đối mắt, còn nữa, miệng kém một chút liền đối miệng.

Ta cảm thấy trong nháy mắt hàm răng cơ hồ ngứa ngáy, đáng giận.

Nhưng mà thứ nhất là không thể động, thứ hai cũng không dám động, chỉ có thể thả lỏng miệng, động tác cực kỳ mềm nhẹ vận động cái môi, chậm chạp nói: “Người... Muốn..... Bị..... Đánh..... Sao... Dám..... Đề..... Bán..... Thiếu..... Gia..... Cần..... Thận..... Bán..... Thiếu..... Gia..... Ân?”.

Điện quang hỏa thạch, chỉ thấy Mã Văn Tài.

Tuy nói là chuồn chuồn lướt nước bay nhanh một chút, nhưng mà.....

Ta.

Vẫn là cứng ngắc.

Môi cứng ngắc, tay chân cứng ngắc, ngay cả đầu óc cũng cứng ngắc.

Mã Văn Tài dùng tay giữ tại hai bên đầu ta, đem mặt hơi nâng cao chút, khi nhìn ý cười bên miệng càng sâu, sâu đến ngay cả hai cái nhọt nhạt lê xoáy kia đều hiện đi ra: “Người suy nghĩ nửa ngày không phải là vì vậy sao? Người không muốn đối ta phụ trách không sao, bằng không..... Ta đối với người phụ trách là được? Ha ha.....”.

Đầu óc cứng ngắc của ta nhất thời rạn nứt.

Hấn đem ta là người nào!

Ta nhất thời có chút cảm giác thẹn quá thành giận, tự cảm thấy hấn giống như đem ta trở thành một cái con mèo nhỏ đặt ở trong lòng bàn tay thường thức, muốn đẩy ngã liền đẩy ngã, muốn dựng đứng lên liền dựng đứng lên.

Ta liếc mắt một cái, nồm mép vừa lật, nước miếng chầm nhỏ tung bay: “Phốc phi! Đừng hiểu lầm, ai muốn người phụ trách! Ta nói người cư nhiên như vậy lập tâm bắt lương muốn hại Lương Sơn Bá!”.

Mã Văn Tài dương tay áo chắn nước miếng, tay áo liền cương ở giữa không trung như vậy, nửa ngày, tay áo mới buông đến, bắt quá bên miệng thường có nụ cười hồ ly kia giống như trở nên rất nhẹ.

Hấn đem ta kéo đến, động tác lại vẫn là mềm nhẹ, đem gối đầu kéo qua đến đặt ở sau thất lưng ta, hấn sờ sờ đầu ta, nói: “Ăn cháo đi, sắp lạnh rồi”.

Dứt lời liền đưa tay lấy hộp đồ ăn trên bàn, ta một phen giữ chặt tay hấn, thần sắc khó được đứng đắn: “Hấn coi người là hảo huynh đệ, người thực tại không nên như vậy”.

Mã Văn Tài cúi đầu nhìn ta, hôm nay đầu của hấn vẫn chưa thức quan, lại là một cây thanh ngọc trầm tử vô cùng đơn giản đứng lên, lúc quay đầu nhẹ nhàng hai nhành tóc mai vừa mới xẹt qua mặt ta.

“Huynh đệ? Vị hôn thê của ta chạy theo hấn, ta làm sao có thể coi hấn là huynh đệ?”.

Lời này vừa nói ra, ta thật sự là sửng sốt.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới hấn cư nhiên nói thẳng ra như vậy.

Trong lòng nghĩ tới hấn sẽ cho vô số lý do, nhưng là cố tình không nghĩ quá hấn sẽ liền như vậy vô cùng đơn giản đem sự tình nói ra.

Ta có chút gian nan nuốt xuống nước miếng, có chút lắp bắp nói: “Hấn..... Người..... Ách.....”.

Ngón tay thon dài trắng nõn của hắn giơ lên, một nhành tóc mai liền cuốn ở trên đầu ngón tay, tóc đen như mực cùng ngón tay một đen một trắng, rất là rõ ràng, động tác nữ khí như thể phát sinh ở trên người hắn sẽ không có cái loại cảm giác phản cảm, chỉ cảm thấy sợi tóc kia nhẹ nhàng đến trong lòng người, nhẹ nhàng ngứa một chút.

Hắn xoay người để sát vào ta, trong mắt mỉm cười, ta vừa định lui ra sau, tay hắn đã xoa sau gáy của ta mà cưỡng chế đè lại, ta không thể động đậy, chỉ cảm thấy đến hơi thở ấm áp nhẹ phẩy đến trên mặt, nhọt nhạt hương hoa lan quanh quần chớp mũi.

“Như thế nào, ta còn nghĩ đến người đã sớm biết?”

Ta dừng một chút, nói: “Làm sao có thể..... Ta..... Làm sao có thể biết? Ta là bán tiên biết bầm què sao!”

Hắn lại là cười, buông ra tay đặt tại trên cổ ta, nói: “Nga..... Vậy xem như ta đa tâm, thấy ánh mắt của người lúc nào cũng chuyển động trên người ba chúng ta, lại không có việc gì thì nhìn chằm chằm Chúc Anh Đài, ta còn nghĩ đến người đã sớm biết.....”

Đứt lòi, trên mặt hồ ly còn lộ ra một bộ biểu tình tựa tiếu phi tiếu.

“Ta..... Là nữ nhân lại làm sao có thể nhìn không ra Chúc Anh Đài chính là nữ nhân.....” Ta càng nói thanh âm càng nhỏ ngữ tốc càng nhanh càng mờ hồ, hơn nữa mang theo vẻ mặt nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhìn biểu tình của ta, Mã Văn Tài ha ha cười, vỗ vỗ vai của ta, nói: “Tốt lắm tốt lắm, không đùa người nữa, lại ăn cháo, lúc này còn không ăn là lạnh thật nha”.

Nhìn hắn đứng dậy lấy cháo, ta nhũn mày nói: “Này, cho dù vị hôn thê của người trốn..... Cũng không nhất định là bởi vì Lương Sơn bá không tốt, có thể nàng chính là thuần túy không nghĩ gả cho người? Khụ..... Cũng không phải nói người có cái gì không tốt..... Nhưng mà..... Có rất nhiều thời điểm có thích hay không cùng lấy hay không lấy không có liên quan đi..... Không thể oán Lương Sơn Bá người ta.....”

Ta bị nhiễu loạn đến rối loạn, trong đầu gương mặt Tư Mã Kỳ lập tức hiện lên vài lần, dừng lại một chút, nói không được nữa.

Khi cháo thịt một chén còn tỏa nhiệt khí đưa tới trước mặt, ta còn là ngờ ngác. Nghe được Mã Văn Tài nói: “Còn không nhận? Là muốn ta đút cho người sao? Ân~?”

Phục hồi tinh thần lại, gật gật đầu, ta đưa tay tiếp bát, bắt đầu ăn từng ngụm, Mã Văn Tài ngồi ở bên giường, giường mắt nhìn bên ngoài đã muốn buông xuống màn đêm, hơi có chút xuất thần.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn một cái, nội tâm thầm than một câu, đa tình tổng vì vô tình khổ, ai lại hiểu được nhìn như vô tình thường cũng là đa tình nhất.

Rõ ràng thoát nhìn cháo thịt thơm ngát đến miệng mà ăn đến vô vị, miễn cưỡng ăn hơn nửa bát, ta hoàn toàn hết muốn ăn.

“Như thế nào, không cần?”

“Ân”.

Mã Văn Tài cầm chén tiếp nhận, bỏ vào hộp đựng đồ ăn, nhân tiện nói: “Lúc ta mới đến đã cho Phát Tài mang theo Cát Tường đến sau núi hái thảo dược chống mù giảm sưng, bây giờ chắc cũng sắp trở lại, ta đi qua nhìn xem đi. Người hảo hảo nghỉ ngơi”.

“Hảo”.

“Không có việc gì thì ngủ nhiều một chút, đừng chạy tới chạy lui”.

“Hảo”.

“Đêm nay cũng đừng tắm rửa, kêu Cát Tường lấy chậu nước nóng lau người cho người là được”.

“Hảo”.

“Lúc đổi băng.....”.

Ta giường mắt nhìn hắn, nói: “Người vì sao đối ta tốt như vậy? Chúng ta không thân chẳng quen, người như vậy, không thể không làm ta hoài nghi ý đồ của người.....”.

Hắn ha ha cười, mắt lộ ra hứng thú: “Ta Mã Văn Tài không phải quân tử, nhưng cũng không phải tiểu nhân. Người không cần cố kỵ ta như thế, huống chi người cũng không có gì đáng giá để ta có ý đồ. Ta chỉ bắt quá là muốn đem người tiểu nữ oa nhi này dưỡng cho tốt, chờ nhìn lúc vị hôn phu ở Lạc Dương kia của người tìm được người, cái gọi là thích không thích cùng lấy hay không lấy chồng không có liên quan..... Đến tốt cùng thông được hay không thôi”.

Hồ ly này thật phức tạp.

Tuyệt đối phúc hắc!

Hầm rằng ta hôm nay đã muốn ngựa vô số lần lại ngựa một lần nữa, nắm gối đầu lên đã nghĩ chọi qua, hấn lại cười, lại nói: “Đừng lộn xộn nga, ngốc một lát miệng vết thương bị nứt ra, Cát Tường lại không trở về, tránh không được ta lại muốn giúp ngươi thoa thuốc một lần nữa nga ~”.

Vì vậy, ban đêm trăng sáng sao thưa ở nơi này.

Nghi son thư viện học trò cư nội thứ năm mươi tám người truyền đạt mọi người lân cận có thể nghe thấy một tiếng loáng thoáng rít gào.

“..... Con bà nó..... Ngươi..... Mối! Ngươi..... Bồn thiếu gia..... Cút!”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Nghe Trộm

Ngươi đã gặp siêu nhân mặt bánh bao chưa?

Ngươi đã gặp siêu nhân mặt bánh bao để tóc dài chưa?

Ngươi gặp qua siêu nhân bánh bao tóc dài hoa râu có hai bên ria mép vênh vênh chưa?

“Vị đồng học này, vì sao nãy giờ ngươi vẫn chảy nước mắt?”.

Siêu nhân bánh bao hỏi như thế.

Ta ôm bụng, ráng nén cười nói: “Phu tử, ta thật sự vì có thể đi vào diện thí (*) cảm giác được rất vinh hạnh rất cảm tạ thể cho nên khắc chế không được bản thân vẫn xúc động đến rơi lệ.....”.

(*)Diện thí: có nghĩa là phỏng vấn nhưng ghi vậy có chút hiện đại quá nên ta để nguyên văn.

Vì sao Đinh Trình Ung này luôn có thể gây cho ta vô hạn kinh hi cùng mắc cười chứ?

Vì sao mỗi lần ta nhìn đến hắn đều có thể cười đến sắp rút gân?

Thẳng đến thật lâu thật lâu về sau.....

Điều này, vẫn là một điều bí ẩn.

.....

Bánh bao siêu nhân nghe vậy, mắt lộ ra vẻ hiểu rõ, nói: “Đúng vậy nha, mỗi lần chiêu sinh đều có nhiều học trò nói có thể đi vào diện thí mà cảm thấy hoảng hốt mất ngủ cũng thỉnh thoảng sinh ra một chút đa nghi.....”.

Ta lập tức sinh ra xúc động muốn lăn lộn trên mặt đất, vì thế, gắng gượng tự kiềm chế, run rẩy nghiêm mặt, hình chữ “Xuyên” giữa trán càng sâu, nói: “Đúng, đúng vậy. Kia..... Phu tử, ngài có thể ra đề mục.....”.

Bánh bao siêu nhân nấn vuốt cằm ria bên phải, nói: “Àn, hảo. Vậy..... Ta ra đề mục!”.

“Àn, tốt”.

“Kia..... Ta thật sự ra đề mục!”.

“... Àn, hảo”.

“Ta nói thật sự nga, ra đề mục!”.

Đang lúc trông mắt của ta đã kiềm chế không được, muốn bay lên hình thành một cái thuẫn thiên nhiên xem thường, bỗng nhiên, bánh bao siêu nhân vỗ lên bàn, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Nhà ngươi ở chỗ nào!”.

“Thành Lạc Dương”.

“Trong nhà có ai!”.

“Gia phụ, ta, còn có hơn mười hạ nhân”.

“Có nuôi thú cưng không?”.

Thú cưng?” Ta cả kinh, nhanh chóng hoàn hồn: “Được cái?”

Đến phiên bánh bao siêu nhân cả kinh, thờ hốc vì kinh ngạc, tiếp theo đến, “Được có gì, cái lại có gì!”.

“Được tên là Hoàng Phi Hồng, là một con đế mền, cái tên Chi Hoa, là một con. heo”.

Bánh bao siêu nhân run rầu lên, tiếp tục, “Con heo là giống gì?”.

Ta đưa tay lau mồ hôi, môi mấp máy, “Giống heo có thể ăn, ăn ngon, đâu cần so đo ăn là loại nào!”.

“VẬY. Ngươi vì sao lại nuôi nó?”.

Về mặt của bánh bao siêu nhân bỗng nhiên trầm lại.

Ta cúi đầu, nửa ngày, dịu dàng và đau thương ngẩng đầu.

“Vì ăn nó”.

“Bánh!”.

Bánh bao siêu nhân lại vỗ bàn. Ta ngẩng đầu nhìn hấn, chỉ thấy hai đồng đồ rục tả hữu trên mặt kia run run vui vẻ.

Rồi sau đó, hấn dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nói với ta: “Ngươi, thông qua!”.

.....

“Ồi.” Ta chóng thất lưng, khó khăn đi ở trên con đường nhỏ.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, sắp đổi gió, mây đen dày đặc, tiếng gió thật lớn, mưa gió sắp đến a.

Sớm biết vậy kêu Cát Tường đi theo, làm chi để nằng ngu như heo cũng luyến tiếc kêu nằng, ta đây là tự tìm ngược, người ta làm tiểu thư ta cũng làm tiểu thư, ta sao thảm như vậy, đừng phải nha hoàn hình người hồn trư kia chứ.

Xem ra phải nhanh chân lên, lấy tốc độ này, phỏng chừng còn không có trở lại phòng đã bị ướt sũng, ngày thường không sao, bây giờ trên lưng miệng vết thương còn chưa lành, gặp mưa sẽ thảm.

Như đã nói qua, Mã hồ ly cho Cát Tường mang tới thảo dược thật đúng là dùng được, thoa ở trên lưng mơ hồ có một cỗ cảm giác mát lạnh, đau đớn đều nhẹ rất nhiều.

Thấy một cái ngã rẽ, phía trước là một mảnh rừng trúc, ta nhớ nhớ, hình như lần trước bị treo bay đi chính là tại chỗ gần đây, khi đó mơ hồ giống như xẹt qua tiểu viện từ chúng ta ở? Hơn nữa giống như ở giữa còn nhìn đến một cái đình các loại.

Vặn đầu nhìn đường cũ, đường tu lại bằng phẳng, nhưng mà lại vô nhân đạo, một cái đình cũng không có, quanh co khúc khuỷu vẫn kéo dài đến không nhìn rõ đằng trước, xem ra nếu không quay về kịp thì ngay cả cái chỗ che mưa cũng tìm không thấy.

Thoáng suy nghĩ một chút, liền quyết định hướng rừng trúc đi, dù sao đường nào cũng về tới La Mã, hướng này hẳn là đúng và , cho dù nhận sai, chút nữa trời mưa xuống ít nhất có thể có cái đình trốn mưa.

...

Mưa lộp bộp trên lá trúc, bắn tung tóe lên mình ta.

Trời mưa trên núi thật đúng là gấp, phản phát liên lập tức rút xuống, ta ôm thất lưng về phía trước mặt mơ hồ có thể thấy được đình chạy tới.

Vừa định nói chính mình còn không tính thực xui, thật đúng là có thể tìm được chỗ trú mưa, liền một chút dừng chân, lập tức trở lại ẩn phía sau khối đại thạch bích ở sau đình.

Vừa mới ngấm đến ba chữ to rồng bay phượng múa trên thạch bích, Dật Tiên Đình.

Thật thật là Dật Tiên.

Không phải nói ta một thân ướt sũng, mà là nói hai người ở trong đình.

Ta lau tóc mái ướt đầm, hướng trên thạch bích nhích lại gần, tận lực che miệng vết thương bên hông khỏi dính mưa, quay đầu nhìn về phía đình, Mã Văn Tài cùng Chúc Anh Đài áo trắng gió tung bay, hai người dung mạo khí chất vốn là thượng đẳng, như vậy đứng trong rừng trúc trong gió, có vài phần cảm giác tiên nhân.

Ta nhẹ giọng nói: “Cái gọi là bát quái, nhân sinh nơi nào không phân phùng nha. Các người đoạt ta chỗ trú mưa, ta nghe một chút các người nói gì, cũng không quá đáng đi.....”.

.....

Đại thạch cách đình kỳ thật chính là ba bốn thước, nói có xa không xa nói gần cũng không gần. Bọn họ đưa lưng về phía ta nói chuyện, thêm tiếng mưa rơi lộp bộp, ta thực nghe được không rõ ràng.

Bát quái vẫn là mơ hồ có thể nghe thấy là đang khắc khẩu, đương nhiên, động khí chỉ có Chúc Anh Đài, Mã Văn Tài nhưng thật ra trên mặt vẫn thản nhiên, nhưng mà nụ cười hồ ly ngày thường không thấy.

Từ từ, mưa dần dần ngừng, biến thành mưa nhỏ lất phất, ta cả người đều ướt đầm, thất lưng cũng đau, liền ngồi xuống, tựa ở trên tảng đá.

“Mã Văn Tài, ta nói cho người, ta cho tới bây giờ vốn không thích người, ta cũng không cần người thích ta”.

Thanh âm của Chúc Anh Đài truyền đến rõ ràng, ta nghe xong cười cười, lại lau mặt, nước mưa đều chảy vào mắt đi, xót xót.

Ta tựa vào trên tảng đá, giương mắt xem cảnh trúc sum xuê, sau cơn mưa càng phát ra xanh mướt.

Ta nghĩ, lời Chúc Anh Đài nói như vậy, ta là nói không ra.

Rất tổn thương người .

Lại nghe thanh âm của Mã hồ ly ngày thường thanh nhô lúc này mang theo vài phần chân thành, hắn nói: “Anh Đài, chúng ta từ nhỏ đã quen biết, ta đối với người mọi cách ki hạo, vì sao người lại luôn đối ta xa cách phòng bị?”.

Nguyên lai hồ ly người cũng sẽ đối nhân mọi cách ki hạo? Ngày thường trước mặt người ngoài thật đúng là giấu kĩ đâu, một chút cũng chưa nhìn ra đến người cùng Chúc Anh Đài nguyên lai vẫn là quen biết từ nhỏ.....

Bất quá..... tâm của hồ ly người còn rất tinh tế, được người thích, hẳn là cũng thực hạnh phúc.

Trong đầu xẹt qua gương mặt của Tư Mã Kỳ, hồi nhỏ có một thời gian, đặc biệt nhớ nhà, nhưng mà cũng tự biết là không có khả năng trở về, liền đổi không trở về Cổ phủ.

Lúc Tư Mã Kỳ tại dưới vòm cầu tìm được ta, cũng giống ta hôm nay, cả người đều ướt đầm.

Hắn như vậy bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt ta, vừa lạnh vừa đối lại quật cường không hiểu, sờ sờ đầu ta, theo ta nói, ngoan, không náo loạn, chúng ta về nhà.

Ngốc tử a ngốc tử, ai cùng người về nhà? Về nhà ai?

Huống chi nơi này căn bản là không có nhà của ta.

“Ta Chúc Anh Đài treo không nổi cành cao của nhà người! Từ nhỏ người đối ta mọi cách ki hạo lại như thế nào, cha người thân là Thái Thú, lại cường đoạt dân nữ! Cướp di nương của ta sau lại bội tình bạc nghĩa! Di nương của ta sau buồn bức mà chết, là trách nhiệm của ai? Cha người đã là như vậy, người bây giờ lại muốn làm một lần nữa phải không!”.

Ta lôi kéo quần áo bên hông, nước dính trên miệng vết thương rất là khó chịu.

Kỳ thật, chẳng trách mấy nam nhân này đều thích nữ tử như Chúc Anh Đài vậy.

Thế giới này, có mấy người phụ nữ có thể có dũng khí nói ra kỳ nguyện cả đời nhất thế một đôi nhân? Bội tình bạc nghĩa, tại đây loại xã hội nam tôn đơn giản giống như cơm bữa.

Ai nói người xuyên qua đến liền đặc biệt có dũng khí, đó là đòn thổi ra thôi.

Ai cũng muốn sinh tồn, muốn sinh tồn sẽ thích ứng, thích ứng xã hội này thích ứng thế giới này. Sức lượng của một người quá nhỏ, không thể nghi ngờ là châu chấu đá xe. Nói ta không có dũng khí cũng tốt, nói ta không đánh cuộc một lần này cũng tốt, ta đối hứa hẹn đã là quá xa xỉ.

Nhưng chỉ cầu ta buông tha hắn, hắn cũng có thể buông tha ta.

“Anh Đài, từ mười ba tuổi năm ấy, đêm Thất Tịch đó xuất hiện tại đại hội hoa đăng Giang Lâu, ta liền thích người, nếu nói mới trước đây là một loại đối muội muội yêu thích, như vậy từ khi đó bắt đầu là tình yêu nam nữ. Phút hân ta như thế nào đối tam nương là chuyện của cha ta, ta là ta, cha ta là cha ta, không thể gộp lại mà nói, người đối ta vốn là có chứa thành kiến.....” (Vân Vân: nhiều lúc thấy ca thiết tội nghiệp, cũng không biết là tại sao Chúc Anh

Đài lại chọn Lương Sơn Bá, gặp ta là ta chọn Mã hồ ly *tượng tượng-ing~*)

“Thành kiến? Thái Thú quý phủ đại thiếu gia, từ nhỏ bao nhiêu oanh oanh yến yến ái mộ, chuyện tình yêu của ngươi ta chẳng lẽ còn nghe được thiếu sao? Mã Văn Tài, đừng nói ta căn bản không thích ngươi, cho dù ta thích ngươi, ta cũng sẽ không chọn ngươi! Ngươi về sau đừng theo ta nói chuyện, cũng ít tiếp cận Sơn Bá đi!”

Oanh oanh yến yến a.

Bỗng nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt Mã Văn Tài, quả thật là tinh xảo xuất trần a. Hơn nữa giờ tay nhắc chân luôn mang vài phần phong độ tiêu sái, chẳng trách nữ nhân nhào tới.

Thái thú, chức quan không tính nhỏ. Chỉ không biết, nhất phương thái thú công tử được hoan nghênh, vẫn là Lạc Dương một cái tầm thường thể tử được hoan nghênh?

Bên kia là một trận chậm rãi đi xa tiếng bước chân, ta nhếch miệng, rốt cục đi rồi sao?

Mệt mỏi quá a, cũng thật lạnh, thất lưng cũng đau.

Nhưng là không muốn động đây.

Tự giễu cười cười, cười chính mình đúng là vẫn còn bị nuông chiều phá hư. Bị Tư Mã Kỳ nuông chiều, đã từng a, ta đi chỗ nào, hán đều có thể tìm được ta, sau đó lôi kéo tay của ta, mang ta trở về.

Một đạo bóng ma bao phủ ở trên người ta, ta ngẩng đầu, nói: “Kỳ thật ta cũng không phải rất muốn cho ngươi hỗ trợ, nhưng mà, bây giờ của ta thất lưng đau, mưa, phỏng chừng là đã sưng lên”.

Mới nói xong, cả người ta cứng ngắc một cái.

Mã Văn Tài sờ sờ đầu ta, sau đó một phen đem ta bế lên, sau đó cúi đầu nói: “Lần sau nghe lời, tìm chỗ tốt hơn một chút, biết không, ân ~?”.

Ta có chút mất tự nhiên gật gật đầu, không ngẩng đầu nhìn hán.

Cổ đại này có lưu hành bế kiều công chúa sao?

Đồ mờ hôi một cái, nói thật, ra về bao gồm lần này, ta đã bị hán bế như vậy hai lần.

Nghĩ vậy, ta mị hí mắt, ho nhẹ một tiếng, nói: “Xem bộ dáng ngươi thuần thực như vậy, chỉ sợ ngày thường nữ nhân yêu thương nhưng nhớ ngươi liền lập tức toàn bộ đều nhận, ôn hương nhuyễn ngọc a ôn hương nhuyễn ngọc. Khó trách Chúc Anh Đài người ta không tin ngươi”.

Mã Văn Tài nhẹ nhàng mà cười ra tiếng, nâng bước chân, lồng ngực đang nói chuyện mang theo từng đợt chấn động rất nhỏ, hán tựa hồ lại cúi đầu xem ta, hơi thở toàn bộ phủ trên mặt ta.

“Vậy ngươi sai lầm rồi, ta nhưng là người khiêm tốn, ngày thường nhuyễn ngọc ta khẳng định không ôm, bất quá hôm nay chạm vào cái ngọc cứng, nói thật, cũng không có gì để kiêng kỵ. Huống hồ, quan hệ của ta và ngươi, đã sớm không chỉ ôm một cái như vậy, không phải sao? Ha ha.”.

Cảm giác mất tự nhiên vừa rồi của ta toàn bộ biến mất, ngẩng đầu hung hăng trừng hán.

TMD, hồ ly đáng chết!

Đáng đời, Chúc Anh Đài người ta không cần ngươi, TMD, thực sự rất đúng! Ngươi này một giây trước còn thâm tình chân thành nói, ta yêu ngươi a, yêu thật nhiều năm a, giây tiếp theo liền ôm ta nói, ta và ngươi a sớm không phải quan hệ như thế!

“Là một nữ nhân cũng không thèm muốn ngươi! Đáng đời ngươi!”.

Hán lại là cười, nhẹ nhàng mấy câu: “Không quan hệ, ngươi tự xưng ta, là một nam nhân”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Trường An Ảnh Đế

Mắc mưa trận này, làm ta bị bệnh.

Nằm mềm nhũn ở trên giường qua hơn mười ngày.

Rốt cục ta cũng có khí lực thất lưng cũng không đau, đứng mảnh dẻ ra cửa phòng.

“Hắc! Nhĩ hảo a!”.

Nháy mắt mấy cái.

Lại nháy mắt mấy cái.

Ta đột nhiên rút lui hai bước, nhìn chăm chăm Hắc Thán Đầu(*) phía trước kia, nói: “Ngươi. là. ai?”.

(*)Hắc Thán Đầu: kẻ đen như than.

Quan sát từ trên xuống dưới một lượt, tuy rằng màu da đen như cục than, nhưng mà đôi mắt vừa tròn vừa lớn, cười rộ lên còn có hai cái răng khểnh, bộ dáng rất chân thành sinh động.

Hắc Thán Đầu thập phần quen thuộc, trước sau nhìn xung quanh đánh giá vài cái, cười hi hi chấp tay nói: “Vị đồng học này, nhĩ hảo a! Ta là học trò thi vào hạ tuần, sẽ ngụ ở cách vách phòng! Ta gọi là Hoàng Thu Thanh, là Trường An nhân sĩ! Về sau mọi người chính là đồng học, xin chỉ giáo nhiều hơn a!”.

Hoàng Thu Sinh đến từ Trường An?

Ta cười cười, nháy mắt mấy cái với hắn nói: “Nhĩ hảo, ta là Tăng Chí Vỹ đến từ Lạc Dương!”.

Người nọ ánh mắt tròn tròn chớp chớp, kinh ngạc đánh giá ta một chút, nói: “Đồng học, tên ngươi rất hay a! Vừa nghe chính là rất vĩ đại!”.

Ta dùng biểu tình vô cùng chân thành, cực kỳ thật sự nói: “Đúng vậy, mọi người đều nói như vậy!”.

.....

“Tiểu thư! Vừa rồi người đó là ai a?”.

Cát Tường nâng hộp thức ăn tiến vào, quay đầu nhìn nhìn bóng dáng vừa mới bước chân rời đi.

Ta đối nàng ngoác tay: “Hắn a, ảnh đế đến từ Trường An a! Đến đến đến, ta thật đối! Ngày hôm qua cái mũi còn có chút nghẹt, hôm nay không hiểu được vì sao vừa rời giường liền cảm thấy thất lưng cũng không mỏi, chân cũng không đau.” Ta hưng hăng cắn miếng thịt lợn: “Ăn thật thơm! Thích a!”.

Cát Tường gặp ta ngay cả com cũng chưa và đã đem một miếng thịt lợn to quăng vào miệng cắn, vội vàng đem đồ ăn khác cũng lấy ra, vừa bung vừa nói: “Em xem a, đây đều là công lao của Văn Tài công tử!”.

Ta liếm liếm đầu ngón tay, nhìn nàng liếc mắt một cái: “Làm gì làm gì, mới vài ngày a, liền Văn Tài công tử Văn Tài công tử! Ngươi đây là cả thể xác và tinh thần đều bị thu mua!”.

Cát Tường nhìn ta liếc mắt một cái, lắc đầu nói: “Tiểu thư a, em nói a, tiểu thư người còn vong ân phụ nghĩa! Văn Tài công tử mấy ngày nay đều là tự mình đi hái thuốc cho người, Phát Tài ca nói đó, mấy ngày trước trời mưa liên tục, vài lần Văn Tài công tử hái thuốc trở về quần áo đều ướt đầm! Phát Tài ca còn nói, mỗi hồi hắn sắc thuốc Văn Tài công tử còn tự mình đi qua xem mấy lần đâu! Sau đó Phát Tài ca.”.

Ta cười hắc hắc, chặn đứng lời nói của nàng: “Phát Tài ca a Phát Tài ca, không bằng ta làm chủ đem ngươi gả cho Phát Tài kia được không? Đờ phải luôn bắt tại bên miệng nhắc không ngừng!”.

Nói đến Cát Tường cùng Phát Tài, vài lần gặp mặt trước đều như đối thủ một mất một còn, mỗi hồi đều phải động thủ đánh hai hiệp mới yên tĩnh. Nhưng mà bắt đầu từ một nắm com kia, quan hệ của hai người này xuất hiện biến hóa nghiêng trời lệch đất!

Phòng của học trò chúng ta tập trung ở trong một cái viện, nhưng mà tại đây ở trên núi cái gì cũng không nhiều, chỉ nhiều chỗ ở, cho nên chúng ta một cái đại viện từ lại phân rất nhiều tiểu viện từ, như tứ hợp viện không sai biệt, từng cái tiểu viện ở ba đến bốn người, nhìn như độc lập lại có thể thông nhau, phòng của ta có vẻ ở giữa, nhưng mà phòng của Mã Văn Tài lại phân ở bên ngoài phía sau núi, hơn nữa sân của hắn kia chỉ có một người ở, cho nên liền tự mình làm một phòng bếp nhỏ, thường xuyên kêu Phát Tài đến trần nhỏ dưới chân núi đi mua chút đồ ăn trở về tự mình làm.

Từ khi Cát Tường ăn qua nắm com kia, thì yêu thượng tay nghề của Phát Tài, cô nàng này da mặt cũng ước chừng dày, tự động lựa chọn quên đi bản thân mình ở không lâu trước kia còn dùng chân đạp Phát Tài người ta thiếu chút nữa đứt hơi, mỗi ngày nếu xoay người rời giường không thấy ta, lập tức vọt tới chỗ Mã Văn Tài kia tìm Phát Tài kiếm đồ ăn.

Bộ dáng Phát Tài tuy gầy teo nhưng là người có tay nghề, trong lúc ta bệnh tất cả thức ăn đều là hắn bao, mấy cọng rau xanh đều có thể làm thành nộm đáng yêu, ngay cả ta một cái bệnh nhân không có gì khẩu vị nhìn đều cảm giác miệng muốn ăn.

Mấy ngày nay thường xuyên qua lại, Cát Tường cùng hắn liền quen thuộc, tuy rằng gặp mặt vẫn là động thủ hai chiêu, nhưng mà đã thành quan hệ vui đùa.

Vốn tưởng rằng mặt Cát Tường sẽ đỏ hồng lên nói ta vài câu, nàng bỗng nhiên nghiêm nghị nhìn ta, nói: “Tiểu thư, Cát Tường thề qua, tiểu thư đến thế nào Cát Tường đi ra thế nào, tuyệt đối không bỏ lại tiểu thư một mình!”.

Lòng ta nhất thời nghẹn lời, cười một cái, nói: “Hào hạo, đừng nói vấn đề này, ăn cơm, ăn cơm.”.

Xem đầu ta thành cái gì, cư nhiên quên bản thân còn đang trong tình cảnh đào hôn, còn cùng Cát Tường người ta nói vấn đề lấy hay không lấy phu.

Bất quá, nghĩ đến cũng không phải cái biện pháp, Cát Tường năm nay cũng sắp tròn 16, cũng là cô nương choai choai không nhỏ, cô nhân bình thường nữ tử kết hôn cũng không kéo quá 17 tuổi, đến 18 thành gái lỡ thì, chung thân đại sự của nàng ta thật là không nên trì hoãn.

Vốn đang cắn miếng thịt thật sự thơm không biết làm chi bỗng nhiên lạnh nhạt, ta bên nhai bên đi vào còi thần tiên, thẳng đến Cát Tường mở ra tầng thứ hai của hộp thức ăn, đem một chén thuốc bụng đi ra, nhất thời vị thuốc đắng chát nhẹ nhàng bay đầy phòng.

Ta nhượng mảy, nắm cái mũi đem thuốc đẩy ra, vẫy tay nói: “Đổ đi đổ đi! Ta đã khỏe rồi, không uống!”.

Cát Tường ngăn cánh tay của ta, đem thuốc nâng lên đến, lắc đầu nói: “Không nên không nên, Văn Tài công tử chỉ biết người khẳng định nói như vậy, vừa rồi lúc em lấy thuốc công tử liền dặn dò người nhất định phải uống hết!”.

Ta cùng Cát Tường đẩy tới chặn lại, thật sự chịu không nổi ma công của nàng, ta nắm cái mũi nói: “Ồi, được rồi, chịu không nổi người, lấy đến!”.

Cát Tường cười hắc hắc, đem chén thuốc nhét vào trong tay ta, ta cúi đầu nhìn chén thuốc đen như mực kia, hít sâu một hơi liền ực ực mấy lượt nuốt xuống.

Một chén thuốc đi xuống, ta nắm bắt yết hầu, đầu lưỡi đều đắng đến run lên.

Cát Tường tiếp nhận cái chén, bỗng nhiên hô nhỏ một tiếng, thò tay vào trong ngực sờ soạng lên, nửa ngày, lấy ra một bao giấy dầu mặt nhăn nhoe, đưa cho ta nói: “Văn Tài công tử phân phó nói tiểu thư uống thuốc xong thì cho người cái này!”.

Ta le le cái lưỡi, nói: “Là cái gì?”.

Mở ra vừa thấy, cũng là mấy viên mứt hoa quả, ta dùng một chút, Cát Tường lại cười.

“Em nói tiểu thư a, Văn Tài công tử kia đối với người cũng thật tốt, không thua tiểu thế tử! Không không không, em cảm thấy công tử so với tiểu thế tử còn cẩn thận hơn.....”.

Ta đem mứt hoa quả ném vào miệng, ê ẩm ngọt ngào, nhất thời đem vị chua sót kia đè ép xuống.

Giương mắt nhìn nhìn Cát Tường cả người phát ra phản hồng sắc, ta lắc đầu, nói: “Người thật sự là trúng độc hồ ly, hết thuốc chữa, hết thuốc chữa ~”.

Bất quá.....

Ta cúi đầu nhìn nhìn kia mấy viên mứt hoa quả, nửa ngày, lại lấy một viên ném vào miệng.

Xem ra, ta hẳn là đi tìm hán nói tiếng cảm ơn.

.....

Đi sâu vào trong viện, ta bị đường nhỏ ngoằn ngoèo khiến sắp hôn mê.

Nhìn mấy khoảnh sân giống nhau như đúc vòng qua một cái lại một cái, ta thở dài: “Vì sao vĩnh viễn mỗi lúc cần Cát Tường nàng đều nhất định đang ngủ?”.

Bất quá..... Ta nhìn tới nhìn lui, thật nhiều người mặc đồng phục học sinh, cũng đứng nha, chiều sinh tuần thứ ba đã sớm xong rồi, ngày mai bắt đầu chính thức đi học, ai nha nha..... cuộc sống học trò a..... Ta bao nhiêu năm đã không trải qua.

Bỗng nhiên, thấy phía trước một cái bóng dáng quen thuộc quẹo vào cửa, ta hí mắt, đó là Mã hồ ly không sai đi?

Vì sao Hắc Thán Đầu kia cùng một chỗ với hán?

Nghĩ nghĩ, ta liền đi qua, còn chưa đi đến cửa bọn họ hai người liền đã đi ra đến đây.

Mã Văn Tài vừa thấy ta, vẻ tươi cười hồ ly đó là tự nhiên mà sáng lên, nói: “Mấy ngày nay tinh thần khá hơn nhiều chưa?”.

Ta nhìn phía sau hán, nói: “Àn, cảm ơn thuốc của người.....”.

Hắc Thán Đầu nhìn đến ta, cười hắc hắc, đối ta vẫy tay nói: “Lại gặp mặt, Tăng Chí Vỹ!”.

Mã Văn Tài cười ha ha, vỗ vỗ đầu ta, nói: “Khi nào thì ngươi đổi tên thành Tăng Chí Vỹ?”.

Hắc Thán Đầu sừng sốt, nghi hoặc nhìn Mã Văn Tài, nói: “Văn Tài, huynh lời này có ý tứ gì? Hắc không phải kêu Tăng Chí Vỹ sao?”.

Mã Văn Tài quay đầu, đối hắc nói: “Ngươi này a..... Không phải gọi là Tăng Chí Vỹ gì gì, chắc là đứa nhỏ này giỡn chơi với huynh”.

Ta hướng đầu gối của Mã Văn Tài dùng một cước đá qua, ống quần màu trắng nháy mắt liền dính một cái dấu chân đen tuyền.

“Ai là đứa nhỏ!”.

Gương mặt hồ ly của Mã Văn Tài hướng ta tiếp cận, dưới tình huống không kịp đề phòng liền bị hắc nheo mắt: “Hào hảo, ngươi là người lớn..... Bất quá người lớn bình thường cũng không chơi kiểu tiểu hài tử vậy đi, mọi người sắp cùng trường ba năm, ngươi ngay cả cái tên thật cũng không nói cho hắc.....”.

Ta bĩu môi, nhìn người nọ dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn chúng ta nói: “Ngươi ngừng a, hôm nay hay nói giỡn, kỳ thật tên của ta là.....”.

Lúc này, Mã Văn Tài đánh gãy của ta nói, đối Hắc Thán Đầu cười: “Vị này tên Cổ..... Khanh”.

Bỗng nhiên, gió núi nổi lên, những cây ngô đồng xanh biếc trong viện bị thổi rung động làm sàn sạt.

Hôm nay ta vẫn đội mũ, tóc dài tùy tiện ở sau đầu tung lên, lúc này bị gió thổi tung bay.

Biểu tình của Hắc Thán Đầu dùng một chút, chợt lại đối ta cười, cặp mắt to kia sáng trong suốt vẫn là đơn thuần vô hại như vậy.

“Nguyên lai là Cổ Khanh đồng học, huynh không cần chú ý, chúng ta đều là người trẻ tuổi, chỉ đùa một chút là chuyện tầm thường, ha ha ~”.

Ta gật gật đầu, cười đến sáng lạn tự nhiên.

Mã Văn Tài gõ đầu ta một cái, nói: “Nói vậy ngươi còn chưa có đi lấy sách vở ở phòng tứ bảo đi?”.

Ta ngạc nhiên nói: “Sách vở ở phòng tứ bảo?”.

Phòng tứ bảo?

Nhìn ta nghi hoặc, Mã Văn Tài lại nói: “Đình phủ tứ kiêu kị nhất học trò khoe khoang, cho nên tất cả giống nhau phải dùng phòng tứ bảo do thư viện phát”.

Ta gật gật đầu, hiểu được.

Mấy người cổ nhân này trong giấy và phòng tứ bảo, bút cùng nghiên mực được chú ý nhất, trong đó đặc biệt nghiên mực vì tôn.

Ta là không sao cả, dù sao ta cũng nhìn không ra mực từ tảng đá ngàn lượng hoàng kim một khối cùng mấy chục văn một khối mài đi ra có cái gì khác nhau.

Dù sao đều là đen.

Hắc Thán Đầu bỗng nhiên nói: “Nói đến nghiên mực, Trường An gần đây có một cái nghiên mực Hùng Túc thật sự chấn động”.

Mã Văn Tài nói: “Nga? Như thế nào chấn động?”.

Nghe thấy Trường An, ta dừng một chút, cũng nhìn về phía Hắc Thán Đầu.

Chỉ nghe Hắc Thán Đầu kia dùng vẻ mặt hứng thú nói: “Vì nghiên mực kia, mấy nhà thế náo nhiệt, thiếu chút nữa là đánh nhau”.

Gương mặt hồ ly của Mã Văn Tài tràn đầy ý cười, cũng cảm thấy hứng thú nói: “Vì sao?”.

“Vốn là nghiên mực Hùng Túc kia là có một đôi, trong đó một cái ở trong tay Tư Mã tiểu thế tử Tư Mã Kỳ nhà Ngũ Vương gia, một khác chỉ tại trong tay một cái đồ cổ lão bản ở Trường An. Trước là tiểu thế tử Tư Mã Phạm nhà Lục Vương gia đến đó, liền nhìn trúng nghiên mực kia, vừa định mua lại sinh ra biến cố! Nguyên lai là Tư Mã Kỳ ở Lạc Dương không biết vì sao lại trở về Trường An, cũng là vì cái nghiên mực kia. Chạm một bước Tư Mã Kỳ nói một câu chậm đã, liền muốn mua nghiên mực kia. Tư Mã Phạm là con của Sở vương, lại ở Trường An lớn lên, ý thân mình liền kiêu ngạo, cũng không chịu nhường. Nay nhất nháo, liền nháo lớn. Mọi người chia phái, giúp Tư Mã Kỳ, giúp Tư Mã Phạm, trung lập..... Trong lúc nhất thời rồi bởi náo nhiệt”.

“Nga? Trường An này không hổ là vương đô, mỗi khi đều có thể ra chuyện mới mẻ..... Ha ha..... Bất quá Tư Mã Kỳ không phải đã có một cái nghiên mực kia sao?”.

Hắc Thán Đầu lắc đầu, nói: “Hắc vì sao nhất định phải giành nghiên mực kia căn bản là không có người biết, chỉ biết là vẫn khiêm tốn có lẽ chỉ có giai quân tử cũng có lúc quắc mắt nhìn trừng trừng không chút nào nhượng nhịn.....”.

Lời nói của Mã Văn Tài cùng Hoàng Thu Thanh ta đã nghe không vào nửa phần, bởi vì, ta biết vì sao Tư Mã Kỳ nhất định phải mua nghiên mực kia.

Năm ấy, ta không cẩn thận làm vỡ nghiên mực Hùng Túc của hấn, hấn bắt lấy ta kêu ta bồi thường, ta cười hắc hắc nói không bồi thường.

Hấn nói, làm sao không bồi thường? Trên đời này còn có một cái giống nhau như đúc.

Ta lúc ấy không tin, nghĩ rằng hấn lừa ta, cười đến thập phần vô lại, nói với hấn, không tin không tin, muốn trên đời này thực sự có cái giống nhau như đúc ta gả cho người, như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chép Sách Cũng Mất Hồn

Đã từng..... Ta nghĩ rằng.....

Đầu óc giống như đôi phiến xoay về bên trái một trăm tám mươi độ, sau, một cái đại luân hồi, lại quay về bên phải một trăm tám mươi độ.....

Là đi ngược lại với khoa học tự nhiên, cơ thể con người và luân lý đạo đức không thể nào hoàn thành nhiệm vụ

Nhưng mà, bây giờ ta lại thử nghiệm loại hành động mà phạm là phim truyền hình hay điện ảnh cổ trang đề tài về trường học đều có xuất hiện, bị ta gọi là động tác “Khiêu chiến góc độ xoay cực hạn của xương cổ: Bất khả tư nghị vô địch đại luân hoàn”.

Ở một chỗ sâu trong rừng trúc, từng cái bàn thấp hình chữ nhật sắp xếp chỉnh tề, chúng ta tổng cộng gần một trăm người đều mặc một thân đồng phục học sinh màu trắng, trên đầu đều đội mấy cái nón kiểu mấy tên thư sinh ngốc.

“Hà bì nùng hĩ ~~~~ Đường Đệ chi hoa ~~~~ (Vân Vân: TT.TT ta cũng ko biết edit sao nữa)

Bóng dáng đường cong tuyệt mỹ của bánh bao siêu nhân thoáng qua, thì thầm như thế.

Ta xem thẻ tre bằng phẳng mở ra, bắt chước đám ngỗng ngốc phía trước đem cái nón hình vương lần thứ hai mươi tám xoay về phía trái mất hồn một trăm tám mươi độ, đem trường âm theo xoang mũi cộng hưởng mà ra: “Làm gì nông hĩ..... Đường đệ chi hoa.....”.

Oa..... Cứ xoay như vậy, dùng nói ba năm, ta ba tháng chắc sẽ xoay ra xương cổ trật chỗ.....

Lòng ta thờ dài một cái.

Bánh bao siêu nhân bỗng nhiên tạm dừng ở phía trước ta một thước, sau lại rút lui hai bước ngang hàng với ta, hai đồng thịt hồng tròn trịa trên mặt hơi run lên, thì thầm: “Hạt vô túc ung? Vương cơ chi xa ~~~~”.

Nón ta vung lên, đem xương cổ hướng bên phải lại một lần nữa xoay một trăm tám mươi độ một cách bình thường tiêu sái, thì thầm: “Hạt vô túc dừng? Vương kê chi xa ~~~~”.

Gà? Nhộng?

Cảm thấy kỳ quái ta rút cục lần đầu tiên cúi đầu xem thẻ tre kia, nhìn thoáng qua, nhanh chóng ngẩng đầu.

Không thể không thừa nhận, ta này năm xưa được xưng là phần tử trí thức cao, cử nhân tốt nghiệp đại học, cư nhiên ở hơn mười năm sau rõ đầu rõ đuôi trở thành cái người nửa mù chữ, vừa rồi liếc mắt một cái.....

Ít nhất ba phần hoàn toàn không biết là chữ gì.....

Lại nói tiếp, ta vụng trộm quay đầu trừng mắt nhìn Mã Văn Tài liếc một cái. Hấn búi tóc thúc quan xong, ngũ quan càng phát ra vẻ tuấn tú, một đôi mắt xé nhẹ nhàng nhử lại, cười như không cười, mười phần tướng hồ ly!

Hấn tiếp theo Đinh bánh bao thì thầm: “Hà bì nùng hĩ ~~~~ hoa như đào lý ~~~~”.

Chữ “Ly” cuối cùng dùng âm thanh hồ ly độc môn của Mã gia kéo dài một cái, chấn động run lên.

Hoa lệ lệ, ta nổi da gà.

Chết tiết hồ ly! Chết tiết yêu nghiệt !

Đọc mắt hồn như vậy làm chi! Có biết hay không người ngồi sau lưng cô nải nải a! Có biết hay không cô nải nải nghe âm thanh hồ ly kia của người chân sẽ nhuyễn a!

Hắn xem ta trừng hắn, cư nhiên đối ta chớp chớp mắt trái, ta cả người run lên, lập tức quay đầu.

Vừa quay đầu.....

“Oa!”.

Một cái bánh thật lớn!

Ta nhìn chăm chăm Đinh bánh bao không biết khi nào đã muốn đưa đầu tiến đến trước mặt ta, chỉ thấy hai gò má hắn phình hồng, hai bên ria cong cong vẫn hơi hơi run run, liền nuốt nước miếng, nói: “Ách..... Đinh phu tử a..... Tuy rằng trong sách chỉ nói nam nữ thụ thụ bất thân..... Nhưng mà, kỳ thật là..... Nam nam càng thêm thụ thụ bất thân..... Huống chi sư nương đều sinh mấy em bé, ngài làm như vậy rõ ràng..... Không được tốt đi?”.

“Cái đó không cần người lo lắng! Người.....” Đinh bánh bao sắc mặt đen lại, hai cánh hoa trên mặt từ đỏ thành tím, vươn một ngón tay thịt ra, ở không trung vẽ một đường cong hoàn mỹ.....

Ba!

Ngón tay giống như một cây đinh đâm vào thề tre của ta.

Ta mị hí mắt, vừa nhìn thấy, lập tức nở nụ cười.

Hắn chỉ câu là “Bình vương chi tôn, tề hầu tử”. Không có từ lạ! Ha ha!

Lúc ta đang đắc ý, Đinh bánh bao ra lệnh, nói: “Người! Đọc câu tiếp theo đi!”.

Ngón tay mập mạp “Kỳ” một tiếng ở thề tre trượt xuống một li, thẳng chỉ một hàng phía dưới.

Ta nhìn chăm chăm mấy từ kia.....

Câu này là gì? Duy ti y mãn.

Ai nha..... một chữ cuối cùng..... là.....

“Ân hử!” Ngón tay của Đinh bánh thịt lại hung hăng đâm hai cái ở trên thề tre.

Ta xoa xoa hai giọt mồ hôi lạnh thấm ra bên trán, mở miệng thì thầm: “Đây câu duy gì ~~~~ duy ti y..... Y.....”.

“Y cái gì?”.

Nhìn hai cánh hoa thịt run run kia, ta a cái cười, đáp thật là gian nan: “Dân.....”.

Đinh bánh thịt mặt sùng sốt, rồi sau đó ho nhẹ một tiếng, lưng áo tròn tròn hình cung lại là mắt hồn uốn éo, xoay người trước khi rời đi dùng cây thước chuyên dụng của phu tử “Sắt” một tiếng, gõ lên thề tre của ta, nói: “Tập trung một chút!.... Chính mình cũng còn biết nam nam thụ thụ bất thân kia.....”.

Câu nói cuối cùng kia tuy nói nhỏ giọng, nhưng mà vài người chung quanh vẫn là có thể nghe thấy.

Đám ngổn ngốc bốn phía, một đám đều quay đầu kinh nghi nhìn ta, sau đó lại dùng ánh mắt tò mò nhìn Mã Văn Tài, cuối cùng lúc ánh mắt chuyển tới trên mặt ta biến thành đã hiểu rõ!

Ta oanh một chút cảm thấy chính mình vành tai đều đỏ, giận a.

Hung hăng đối đám ngổn ngốc này một trận nhìn quét, bọn họ thấy ta mất lộ ra hung quang, lập tức đều quay đầu, kia xương cổ tự phát lại bắt đầu một trăm tám mươi độ thay đổi liên tục, làm bộ như gì cũng không phát sinh cùng kêu lên thì thầm: “Tề hầu tử ~~~~ bình vương chi tôn ~~~~”.

Ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm bóng dáng tròn vo kia.

NNN!

Cô nải nải ta không muốn làm danmei!

Nghĩ vậy, vẫn là một cái không nhìn xuống, nhanh chóng quay đầu đối Mã Văn Tài liếc một cái xem thường, ánh mắt còn không có lật lên thì thấy kẻ kia ở phía sau cười đến là bạch răng sáng phát quang [b](Vân Vân: quảng cáo PS a~~~)[/b], một đạo ánh mắt trời đảo qua, còn nòng một tiếng tránh hạ.

Ta tuy rằng tức giận, nhưng mà không dám lại nhìn nữa, sợ Đinh bánh bao chút nữa sẽ cho ta một câu “Vây đồng học này, người giải thích cho ta câu

này.....”.

Nếu như vậy, ta đây liền chết, không nhận ra không hiểu, còn giải thích cái rắm a.

Chỉ thấy Đinh Trình Ung chậm rãi đi đến trước Chúc Anh Đài, thước vổ vổ trên bàn của nàng, nói: “Chúc Anh Đài, người giải thích một chút câu “Gì bí nùng hĩ” này nói nội dung là cái gì.....”.

Chúc Anh Đài mỉm cười, mắt hạnh híp lại, rất là xuất trần, chỉ nghe thanh âm trong trẻo nam nữ khó phân biệt kia nói: “Nói đến vương cơ xuất giá, xe phục xa xỉ”.

Đinh Trình Ung nấn vuốt sợi ria nhỏ kia, gật gật đầu, chậm rãi đi thông thả bước đến phía trước gật đầu, nói: “Tốt lắm, các vị đồng học, hôm nay học đến đây, đêm nay mọi người trở về chép Quốc Phong? Triệu nam sao nhỏ, số ngu, cùng gì bí nùng hĩ các mười lần, ngâm nga thuần thực, ngày mai..... Kiểm tra thí điểm a! Còn nữa..... Cô Khanh!”.

Ta cả người chấn động, ngẩng đầu ưỡn ngực ngồi rất là đoan chính, cung kính đối Đinh bánh bao nói: “Có học trò!”.

Cây thước của Đinh bánh bao “Sắt sắt” gõ vài cái, hần nói: “Người vừa rồi ngồi học thất thần! Chép phạt 50 lần! Sáng mai giao cho ta!”.

Ta nhất thời trợn mắt há hốc mồm.

Bây giờ là làm cái gì?

Đóng phim?

Chép sách?

Dùng bút lông chép sách?

Còn năm mươi lần?

Ta có thể thấy chính mình đông lại trong nháy mắt, sau đó theo tiếng gõ sắt sắt của Đinh bánh bao vỡ thành từng mảnh bay đi.....

.....

“Cát Tường!”.

Ta dùng một cước đem cửa đá văng, thần sắc hung ác.

Cát Tường trừng lớn ánh mắt quay đầu nhìn ta phá cửa mà vào, nửa cái bánh bao bị cắn đến một nửa rõ ràng đứng hình ở giữa không trung, mảnh vụn dính ở bên khoe miệng theo động tác quay đầu nhẹ nhàng chấn động rớt xuống, bụi a bụi, nhẹ nhàng a nhẹ nhàng, rơi xuống trên mặt bàn.

“..... Tiểu. Tiểu thư!” Cát Tường phản ứng đầu tiên là ngây người, phản ứng thứ hai chính là đem bánh bao kia quăng ra phía sau, hai tay ở trên người “Sắt sắt” cọ hai cái: “Em cái gì cũng chưa ăn!”.

Tròng mắt của ta theo bánh bao kia ở trong tay Cát Tường bắt đầu bay đi liên vẫn ở trạng thái sắp bạo ra, bánh bao kia ở không trung không ngừng rơi xuống mảnh vụn nhỏ nhỏ, giống như tuyết rơi, giống như.....

“Ba”.

Cuối cùng, bánh bao kia rơi xuống, không nhiều cũng không thiếu, vị trí hoàn mỹ, góc độ hoàn mỹ, rơi xuống gối đầu của ta.

Đưa tay đỡ sau gáy, gương mặt hung ác của ta kia nhất thời suy sụp xuống, đổi thành mướt đáng.

Cát Tường không rõ ý tưởng, chỉ nói ta lại nổi con như thường, lập tức xông lên đỡ ta ngồi vào ghế trên.

“Cát Tường, tiểu thư xin lỗi người.....”.

Ta nhìn Cát Tường, vẻ mặt bi thương.

Cát Tường dùng một chút, cúi đầu, nói: “Tiểu thư vì sao lại nói như vậy..... Tiểu thư đối xử với Cát Tường là vô cùng tốt.....”.

Ta động tình lắc lắc đầu, nói: “Không! Không tốt!”.

“Không! Tiểu thư! Người trăm ngàn không thể nói như vậy.....” Cát Tường hốc mắt đỏ lên, cầm tay của ta nói.

Ta rút tay về, làm bộ đáng Tây Thi ôm ngực: “Nếu ta thật sự đối xử tốt với người.....”.

Cát Tường dùng dằng vốc tiều tụy, ánh mắt nhìn ta, ôn nhu thêm đau thương.

Tay phải ta bỗng nhiên duỗi ra, dùng sức quăng, nhắc tới!

”Bánh!”.

Một quyển thẻ tre thật dày liền như vậy đến trên bàn, sau đó ngón tay đẩy.

“Ta nếu thực đối xử tốt với người người sẽ không không biết chữ! Nói. Người xem chữ xong. không biết viết. vẽ cũng được đi?”.

.....

Nhất vòng xuân ánh chuyển lục ba, bất giác Minh Nguyệt thượng chi đầu.

Cổ nhân ngủ sớm, mặt trời mọc thức dậy, mặt trời lặn đi ngủ, cái gọi là đốt đèn học đêm bất quá chính là chúng ta đời sau chín mười giờ.

Ta đầu cũng không có nâng, nói với Cát Tường: “Cát Tường, ta nói a.”.

Cát Tường tới, trên tay cầm lấy một cái đùi gà đầy mỡ, đây là vừa mới theo Phát Tài kia lấy được, nói: “A? Tiểu thư, người nói gì?”.

Ta gân xanh giật giật, lớn tiếng nói: “Ta nói! Người không giúp được việc thì thôi, nhanh chóng ngủ đi! Đừng cầm đùi gà đầy mỡ tại đây, ta xem đều ngán!”.

Dứt lời, ta vẫn không ngừng tay, khéo mắt khẽ nâng liếc Cát Tường.

Chỉ thấy nàng vừa nghe ta oán thăm đùi gà của nàng, lập tức há mồm to nhanh chóng cắn, đùi gà kia bị lấy vận tốc ánh sáng tiêu diệt nháy mắt liền chỉ còn lại có một cây xương, cuối cùng nàng còn lưu huyền liếm đầu ngón tay, mới nói: “Em ăn xong rồi! Cát Tường không ngủ được! Tiểu thư chép sách chép đến lúc nào Cát Tường liền bồi tiểu thư đến lúc đó!”.

Ta đem bút tựa vào nghiên mực, bóc lên chương giấy vừa chép xong kia, thổi thổi, nhẹ nhàng nói: “Ta không ngủ người sẽ không ngủ?”.

Quả nhiên như ta định trước, một giờ còn chưa tới, bánh bao ăn xong rồi, đùi gà cắn xong rồi, ngay cả dư hương đùi gà liếm không còn, Cát Tường, cũng ngủ, còn ngủ nước miếng quang quác ẩm ướt một góc bàn.

Ta ngắt mi tâm, nhìn xấp giấy kia, hận không thể ném nó vào nhà xí!

Không biết là Đình bánh bao kia có cố ý hay không!

Vơ vét của cái a vợ vét của cái a! Lừa gạt a lừa gạt a!

Ta xem xấp vàng vàng thô thô được gọi là giấy viết, liền giống như thấy bạc trắng bóng ra bên ngoài.

Biết rõ thế giới này giấy mắc như vậy, còn phạt ta chép sách, phạt ta chép sách ta cũng liền nhận, giấy chép sách ta đều phải tự mình trả tiền, không có thiên lý a không có thiên lý.

Nhớ lúc ta nhập học còn giao một thỏi vàng đâu.

Có biết hay không bây giờ một khối bạc nhỏ liền đủ người khác một nhà sống hơn nửa năm a.

Cảm giác bản thân mình bị lọt vào ổ thỏ phi, nghiêng răng ngựa đem giấy thổi thổi, liền tùy tay vung quăng đến xấp giấy kia.

“Ai. Chép như vậy, khi nào thì là kết thúc a. Năm mươi lần. còn là người sao! Viết đến tháng sau đều chưa được năm mươi lần!”.

Ta híp mắt nhìn xấp giấy kia có thể nói thành “Cuồng loạn thảo” cuồng thảo, lau mồ hôi.

Ân. Nghệ thuật a nghệ thuật.

Bất quá. Nghệ thuật như thế nào! Ta đều chỉ nghệ thuật được 15 lần!

Trời ạ.

Ai tới cho ta một con ngỗng.

Ta nhỏ cọng lông ngỗng đến viết cũng tốt thôi.

Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa rất nhỏ, ta ngẩng đầu hỏi: “Ai?”.

Khuya thế này đến?

Cửa dật chỉ một tiếng đẩy ra, gió đêm thổi một trận hương lan nhột nhột thấm vào trong phòng, ta nhướng mày, nói: “Mã hồ ly? Hơn nửa đêm, ngươi tới làm gì?”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Người Cởi Hay Không Cởi?

Cửa bị dật chỉ một tiếng đẩy ra, gió đêm thổi một trận hương lan nhột nhột thấm vào trong phòng, ta nhướng mày, nói: “Mã hồ ly? Hơn nửa đêm, ngươi tới làm gì?”.

Mã Văn Tài một đôi mắt phượng híp lại, nhẹ nhàng chớp động, tựa như vạn đạo lưu quang. Mái tóc đen dài xõa xuống, vén lên để qua bên vai, một sợi dây buộc tóc trắng buộc phía đuôi tóc. Toàn thân sa y trắng thuần, không dùng bất cứ trang sức nào, lại hợp với ngũ quan trên mặt càng tỏ vẻ ôn nhu.

Hết thấy.

Đều thực hoàn mỹ.

Ngoại trừ.

Mã hồ ly kia đưa tay đóng cửa cùng lúc mình đến trước mặt ta với một tốc độ khiến ta khó có thể tin.

Lúc ánh mắt ta còn chưa có hoàn thành một cái quá trình đóng mở, một ngón tay của hắn, đã sắp đặt đến cầm ta vốn dĩ bởi vì giật mình mà hơi hơi giật lên, hơi thở ôn nhuận như hoa lan lao thẳng tới mũi.

Miệng hồ ly hé ra, nói: “Nhớ ta không?”.

Ta hí mắt, vẻ mặt bình tĩnh, nói: “Điên rồi sao?”.

Hắn khẽ thở dài, trên mặt dần theo vài phần u sầu, nói: “Ngươi thực nhẫn tâm nha ~”.

Lại là âm cuối nhún nhảy nhún nhảy câu hồn kia.

Nghe được khiến ta hung hăng run run một chút, móng vuốt vung lên, phui tay hắn, lui ra sau hai bước.

Không chơi với ngươi, hồ ly đáng chết.

Hơn nửa đêm đến nơi này chộc ta!

Có biết hay không ta bây giờ còn ở trong tình hình chép sách nước sôi lửa bỏng a?

“Ngươi lại đây làm gì! Giúp chép sách thì lưu lại, đến làm phiền ta thì đi, bổn thiếu gia bây giờ bề bộn nhiều việc!”.

Mã Văn Tài cười một tiếng, lắc lắc đầu, đi đến cái bàn bên cạnh của ta lật xem.

“Ngươi chép nửa ngày chỉ được nhiều đây?”.

Ta gật gật đầu, trong tay cầm bút lông còn nhiều mực nước, tròn mắt xoay chuyển, nháy mắt cười đến ánh mắt trời sáng lạn, đi đến phía trước hai bước nói: “Không bằng ngươi giúp ta được không?”.

Mã Văn Tài ngẩng đầu, sợi tóc mượt mà xẹt qua chớp mũi, hắn vươn tay nhẹ nhàng vén lên, tóc kia tựa như lụa sa tanh phát phơ một cái.

Mắt hồ ly mang ý cười tùm tùm, nói: “Hào.”.

Ân? Đáp ứng nhanh như vậy?

Vốn định hắn giúp phải hao tổn một chút công phu, không biết hắn lại sáng khoái đáp ứng như vậy.

Ánh mắt híp đánh giá hắn từ trên xuống dưới một chút, nói thật ra, Mã Văn Tài người này ta thật sự là đoán không ra cũng xem không hiểu.

Hắn luôn hành động thực ra ngoài người khác dự kiến.

Mượn chuyện hắn thích Chúc Anh Đài mà nói, lần trước lúc nghe đến bọn họ nói chuyện, thực cảm thấy hắn rất thật tình. Nhưng mà bây giờ như vậy, lại

giống như một chút cũng không để tâm, nhưng thật ra mỗi ngày lại chạy tới chỗ này của ta mà làm phiền.

Hắn thấy ta nửa ngày không lên tiếng, liền cười nói: “Làm sao vậy? Ta đáp ứng chép giúp ngươi còn không được sao? Về mặt ngờ ngác, vậy là sao?”.

Ta nhẹ nhàng liếc hắn một cái, nói: “Phụ thân ta từng nói, người mang về mặt hồ ly thích nhất cười gạt người. Nói, ngươi như vậy rõ ràng có phải hay không muốn ra điều kiện? Nếu thật muốn ra điều kiện, trước tiên nói cho xong, đừng đến lúc đó giúp ta chép xong thì sư tử há mồm to nha, ta cũng không nhận nợ.”

Mã Văn Tài đứng lên, hướng ta đi tới hai bước, ta lập tức theo phản xạ lui ra sau hai bước.

Thằng nhãi này rất thích dùng “Chóp mũi” thân mật đối thoại với ta, ta khả chịu không nổi cứ tiếp xúc gần gũi với hắn như vậy!

Nói ta là người không định lực cũng tốt, gì cũng được, dù sao ta thực thành thực, ta thừa nhận ta chịu không nổi khuôn mặt của Mã hồ ly kia!

Ngươi thử xem, một soái ca soái măt hồn cứ cùng ngươi mặt dán mặt nói chuyện, ta sợ các đồng chí có năng lực thừa nhận của xoang mũi thấp phòng chừng máu mũi sẽ dùng động thái “Phun” mà dùng mạnh mà tiến ra.

Này cũng không phải là ta nói giỡn.

Hắn thấy ta lui ra phía sau, vẻ tươi cười trên mặt hồ ly càng sâu, một bước đến bên người ta, nắm lên tay của ta, đầu ngón tay như có như không, trong lòng bàn tay ta run lên một cái nổi lên một tảng mồ hôi, lúc này, bút lông vốn bị ta nắm trong tay quá chặt chẽ kia đã muốn đến trong tay hắn.

Hắn thấy ta còn thất thần, liền nhéo mặt của ta, nói: “Lại đây.”.

Ta đối động tác nhéo mặt của hắn đã thích ứng rất nhiều, phản ứng lại xong, lấy tay tùy ý lau mặt, tiến lên nhìn hắn đến tận cùng là muốn gì

Chỉ thấy hắn mở ra xấp giấy, sau đó lại rút ra bản “Cuồng loạn thảo” phi thường nghệ thuật của ta ở trên mặt bàn. Nhìn một cái, liền bắt đầu hạ bút, suu suu vài cái, một tờ giống hệt bản “Cuồng loạn thảo” của ta xuất hiện!

Ta oa một tiếng hô: “Ngươi không đi làm máy in người thật sự là lãng phí!”.

Càng đáng tiếc là đầu năm nay không có ngân phiếu, bằng không.

Hắn giương mắt xem ta, mắt lộ ra nghi hoặc: “Máy in?”.

Ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Không có gì không có gì. Ngươi cứ làm cứ làm đi.” Bỗng nhiên, ta lại dùng một chút, đưa tay đề lại tay cầm bút của hắn: “Không vội không vội! Ngươi còn chưa nói ngươi có điều kiện gì đâu! Trước tiên là nói cho sáng tỏ a, bạc không thương lượng a!”.

Mã hồ ly lắc lắc tay, ý bảo ta đem móng vuốt buông ra, nâng má híp mặt hồ ly cười nói: “Nghĩ ta thu thù lao thế nào a?”.

Ta khư một tiếng, liếc mắt xem thường, nói: “Ta là người có tiếng công bằng công chính công khai! Giống lần trước ngươi giúp ta thông qua cuộc thi, ta liền kêu ngươi một tiếng đại ca, ta cũng không thích thiếu người ta cái gì.” Nói đến đây, ta lại bĩu môi: “Bất quá, vẫn là một câu, bạc không thương lượng!”.

Nói giỡn. Ta bây giờ nhưng là kẻ không có thu nhập, cái gì đều phải giảm một chút! Huống chi bên người còn nuôi một nha đầu có được hồn heo vô cùng cường đại ----- Cát Tường.

Mã hồ ly nghiêng nửa đầu, nhìn ta cười, cũng không mở miệng.

Ta không chịu nổi, đưa chân chính là đá một cái, trên ống quần sáng choang kia lại có một cái dấu đen.

Hắn bỗng nhiên ha ha cười to, nhìn ta, nói: “Ta không cần tiền của ngươi, đêm nay, ngươi liền giúp ta giặt quần cũng được”.

.....

Đêm, gió núi soàn soạt.

Tháng tư, cuối mùa xuân, gió đã mang theo chút lạnh.

Ta cùng Mã Văn Tài đứng ở bên cạnh một con suối phía sau viện.

Ta nói: “Cởi!”.

Mã Văn Tài nói: “Cởi như thế nào?”.

Ta lại nói: “Tùy ngươi cởi ra sao cũng được, dù sao cởi đi!”.

Mã Văn Tài nói: “Không cởi được không?”.

Ta phục lại nói: “Ngươi không coi ta sao làm được cái gì! Đừng dong dài! Lại dong dài ta liền xé quần của ngươi!”.

Mặt của hồ ly bắt đầu biến hóa, thẹn thùng lại đau thương, “Ngươi thật thô lỗ”.

Mặt của ta cũng biến hóa theo, khóe miệng khẽ nâng: “Thô lỗ là bản tính của ta, còn nữa, đừng dong dài! Coi!” (Vân Vân: mèn đét ời, đọc tới đây đồ ai ko nghĩ bậy, mọi tư tưởng lập tức dừng lại =]])

Làm cho ta giặt quần sẽ trả giá đại giới!

Mã hồ ly quả nhiên là Mã hồ ly, móng vuốt hồ ly kia luân phiên vung lên, cứ nhiên một chút thời gian liền đem năm mươi lần Kinh Thi chép xong. Nếu không phải hẳn là Mã hồ ly, ta nghĩ ta nhất định ngay tại chỗ bay lên cho hẳn một cái ôm!

Nhưng mà đang lúc ta cao hứng nhất, hẳn đột nhiên thốt ra một câu, giặt quần cho ta, lập tức.

Vì thế, ở dưới tình huống không thể phản bác, ta cùng hẳn đi tới phía sau cái sân này, hơn nữa đã xảy ra đoạn đối thoại vừa rồi.

Đang lúc ta suy nghĩ làm thế nào lột “Da” tên hồ ly kia, bỗng nhiên, bên cạnh phát ra tiếng roi của cái gì, ta đột nhiên nhìn về phía phiến cỏ lau cao đến giữa ngực kia.

Đã nửa đêm như vậy.....

Chẳng lẽ.....

Ta lập tức lên đến bên người Mã Văn Tài, hạ giọng nói: “Chẳng lẽ là heo núi? Khó trách ngươi cùng Phát Tài luôn có móng giò mà ăn! Còn gạt chúng ta nói là Phát Tài xuống trần nhỏ đi mua, nguyên lai các ngươi đều thích đồ ăn hoang dã!”.

Mã Văn Tài vươn tay捏 cái mũi của ta, nói: “Cái đầu này của ngươi cả ngày đều chứa cái gì, nơi này sao có heo núi? Ta thấy..... Hẳn là có người ở bên kia.....”.

Ta vuốt vuốt cái mũi, nói: “Người? Đây hơn nửa đêm làm sao có thể có người?”.

Mã Văn Tài nhìn ta liếc mắt một cái, nói: “Ngươi ta không phải là đứng ở chỗ này sao, chẳng lẽ chúng ta cũng không là người?”.

Ta dừng lại, giống như cũng đứng a.....

Nhưng mà, khuya khoắt, có thể có người nào?

Chẳng lẽ.....

Hai mắt ta bỗng nhiên tỏa ánh sáng, ngẩng đầu đối Mã Văn Tài nói: “Đây ư, chúng ta đi nhìn xem đi!”.

Mã Văn Tài nhìn ta về mặt hưng phấn, nhủ chân này, nói: “Ngươi làm gì hưng phấn như vậy?”.

Ta lấy khuỷu tay đụng hẳn, nói: “Hắc hắc, ta nói a, niên đại này nam nhân đều mặt phấn a, loại mặt tối trong thư viện này nhìn thật là náo nhiệt!”.

“Náo nhiệt?”.

Ta vươn một ngón tay, đối Mã Văn Tài ngoéo một cái, nói: “Ngươi có muốn xem hay không?”.

Mã Văn Tài sừng sốt, bỗng nhiên, lộ ra cái biểu tình hứng thú, gật gật đầu.

Ta hừ hừ hai tiếng, hai tay khoanh ngực, ngẩng đầu trắng rầm, thần sắc lúc ẩn lúc hiện.

“Ta được xưng thần thám vô địch tiểu bá vương thành Lạc Dương mang ngươi tới kiến thức vì sao kêu Minh Nguyệt hạ sáng trung!”.

.....

Cỏ lau luôn luôn ẩm ướt, ta lần thứ năm đạp trúng vũng bùn sau cũi đầu tiếp theo ánh trăng sáng ngời nhìn về phía cặp nhuyễn giấy bạch của Mã Văn Tài kia.

Vì sao a vì sao, mọi người đều là người, vì sao người ta có thể cỏ lau tưng trung quá, phiến bùn không dính hai.....

Mà ta.....

Ta lại cúi đầu nhìn nhìn giày của mình, run lên mấy cái, ần..... Đáng ghét, tất cả đều là bùn.

Cát Tường a Cát Tường, ta rốt cục tìm được chân lý vì sao ngươi ở bên người ta.

Nếu không có người, vốn không có giấy trắng a (sau lưng to lớn vang lên ca khúc không có XX đảng vốn không có tân X quốc...)

Biết tầm quan trọng của Cát Tường, ta rất là kích động cho rằng quả nhiên vẫn là làm tiểu thư nhà giàu người ta tốt, ít nhất đập đến bùn còn có người giặt giày.....

Tuy rằng nuôi Cát Tường không biết hàng năm phải tốn bao nhiêu đũa gà cùng móng giò heo.....

“Chúng ta vì sao phải vòng lớn một cái vòng lẩn quẩn như vậy?” Mã Văn Tài hỏi, tại bụi cỏ lau ẩm ướt trơn trượt, hần như cũ vẫn là tư thái thông dong, còn có thể thường thường đỡ ta một phen.

Ta nhún nhún cái mũi, nói: “Chắc chắn, người cái này không hiểu, cái gọi là JQ, chính là thành lập ở không thể cho sáng tỏ trước mặt người khác, một khi đã như vậy, kia như thế nào có thể đả thảo kinh xà?”.

Cũng không để ý hần nghe có hiểu hay không, ta vươn tay đẩy ra bụi cỏ lau kia tiếp tục đi về phía trước.

Chậm rãi, rốt cục có thể nghe thấy một tiếng vang rất nhỏ, còn có vài tia rên rỉ cũng rất nhỏ.....

Rên rỉ?

Ta nghe vậy nên huyết khí cuộn cuộn, tim đập gia tốc, hormone kích thích của tuyến thận tăng vọt hai phần! Cảm chắc tay của Mã Văn Tài, ta hưng phấn mà lắc lắc, hướng bên chỗ phát ra âm thanh chỉ đi qua.

Mã Văn Tài cười cười, híp mắt hướng bên kia nhìn qua.

Nhưng mà hần so với ta cao hơn rất nhiều, ta đặt ở trong đám nam nhân cũng không tính đặc biệt thấp bé, chỉ là không tính cao lớn, nhưng mà cũng chỉ có thể kham kham đến xương quai xanh của Mã Văn Tài.

Ta nhẹ giọng hỏi: “Như thế nào như thế nào, thấy cái gì?”.

Mã Văn Tài định thần nhìn đầu kia vài lần, ý cười bên khóe miệng càng sâu sắc, nói: “Thấy có một cái gì, ngồi trên ở một cái bụng của một cái khác.....”.

Ta một phen che miệng lại, đè nén xúc động muốn nắm tay hô to.

Mãnh a mãnh!

Không thể tưởng được ra khỏi Lạc Dương cư nhiên còn có tiểu thần thám thành Lạc Dương ta có thể khai ra JQ!

Thực là toàn thân nhanh nhẹn a!

Nhớ ngày đó, lúc Tư Mã tiểu tặc đi Văn Hoa Lâu, ta tiểu thần thám thành Lạc Dương năm ấy vừa vặn mười hai tuổi, ôm oán giận của người xuyên qua vì sao Tư Mã tiểu tặc có thể phiêu Lạc Dương đệ nhất danh kỹ mà ta không thể phiêu, ta quyết định, rình coi một phen.

Đương nhiên, nếu ta thật sự có thể rình coi thành công, sẽ không phát sinh chuyện sau đó ta cùng Tư Mã tiểu tặc mỗi bên mang hơn mười cái gia đình ở đầu đường Lạc Dương quần đấu.

Nói đến chuyện đó ta liền thương tâm, ta còn giành trước Tư Mã tiểu tặc nhìn thấy nữ nhân kia kêu Oanh Oanh, phiêu kỹ cũng muốn phân trước sau chứ! Không biết vì sao nữ nhân kia cư nhiên một phen đẩy ta ra, sau đó nhộn nhạo hai đồng vĩ đại trước ngực chạy thẳng đến Tư Mã Kỳ rõ ràng đi theo ta sau lưng!

Ai, không nói không nói, thương tâm.

Bây giờ là quan trọng nhất chính là màn diễn phía trước!

Ta lôi kéo Mã Văn Tài hướng đến chỗ phát ra thanh âm, cho đến khi thanh âm kia đã muốn thực rõ ràng truyền đến, ta liền cứng rắn lôi kéo Mã Văn Tài cúi thất lưng tiếp cận mục tiêu cuối cùng kia.

Bất quá, kì lạ, vì sao sau khi đi đến nơi này liền chỉ có thanh âm của một nam nhân?

Cả người nổi da gà ra bên ngoài, chẳng lẽ trần gian bên ngoài biến thành thiên nữ u hồn?

Trong đầu bỗng nhiên vang lên một ca khúc nổi tiếng.

“Nhân sinh mộng..... Như con đường dài..... Làm cho phong sương phong sương kia lưu trên mặt..... Mộng đẹp chốn hồng trần có bao nhiêu phương..... Tìm âu yếm trong mộng ảo si ngốc..... Đường theo ai mờ mịt.....”.

Bỗng nhiên, Mã Văn Tài nói: “Sao lại không đi nữa?”.

Ta run run một chút, nói: “Ngươi. Đi lên trước.”.

Hắn nhìn ta liếc mắt một cái, vẻ tươi cười hồ ly hiện lên, gật đầu nói: “Hào”.

Dứt lời, liền cúi thắt lưng đến phía trước, chỉ thấy cánh tay dài của hắn duỗi ra, phiến cỏ lau kia nhất thời khai sáng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Có Một Con Ngỗng, Gọi Là Con Gà Con

Chỉ thấy cánh tay dài của hắn duỗi ra, phiến cỏ lau kia nhất thời khai sáng.

Phía trước Mã Văn Tài dừng một chút, bất động.

Ta bị hắn cản trở, cái gì cũng không nhìn thấy, gấp đến độ không được, vội vàng nói: “Tránh ra a? Chớ cản trở ta!”.

Một phen đẩy hắn ra, ta tròn mắt nhìn thấy.

Cũng ngậy người.

Dưới ánh trăng, cỏ lau, nữ thiếu niên, còn có, một con ngỗng.

Xin mọi người tự ghép mấy chữ ở trên.

Trên một tảng đá to chính giữa đám cỏ lau, nữ thiếu niên tóc dài để thả, sợi tóc mềm mại theo gió nhẹ nhàng phát động, một đôi mắt hoa đào nhấp nháy, hắn chống má nhìn chúng ta, giờ lên nụ cười, rất là xinh đẹp, chỉ nghe hắn nói: “Các ngươi cũng không ngủ a?”.

Sau đó, con ngỗng trên cái bụng kia phịch một chút, cánh vung lên, thật là tiêu sái, kêu lên hai tiếng.

“Cạc cạc!”.

Ta dấu hiệu xuất hiện “□” có chút rối loạn....

Nhìn chằm chằm cái cánh ngỗng, ta nghiêng đầu một cái, nói: “Ca. Cạc cạc?” (Vân Vân: ta chào thua mỡ nữ 9 r', nói chuyện vs vịt luôn ==')

...

Về mặt ta đầy hắc tuyến, nhìn đôi tổ hợp quý dị này.

Dưới ánh trăng, cư nhiên.

Không phải BL, không phải GL, mà là nhân thú.

Ông trời a.

Mã Văn Tài đẩy đẩy ta, nói: “Mặt của ngươi sao lại vắn vẹo như vậy?”.

Ta quay đầu, nhìn hắn, dưới ánh trăng, ta cười đến thực tà ác, nói: ” Ông trời a ông trời....”.

Mã Văn Tài nhú nhú mày, nói: “A?”.

Ta túm tay áo hắn, chỉ hướng thiếu niên cùng ngỗng kia, nói: “Kích thích a kích thích! Lạc Dương không có kích thích như vậy a!”.

Mã Văn Tài nhìn ta, lại nhìn con ngỗng cùng thiếu niên, biểu tình chuyển từ nghi hoặc bỗng nhiên dừng một chút, tiện đà cười ra tiếng, hắn vỗ vỗ đầu ta, nói: “Cũng chỉ có đầu của ngươi mới nghĩ ra!”.

“Này uy, các ngươi sao không trả lời ta? Các ngươi sao cũng không ngủ a?”.

Thiếu niên đứng dậy, đem ngỗng ôm vào trong ngực, vuốt đầu ngỗng, giống như đang giúp nó trấn an.

Ngỗng kia nghiêng đầu cọ cọ tay hắn, một con ngỗng có vẻ mặt khá thông minh, “Cạc cạc..... Cạc cạc ca.....”.

Chỉ nghe thiếu niên kia tiếp tục nói: “Ngươi là Mã Văn Tài, ngươi là Cổ Khanh, đúng hay không?”.

Ta nhanh chóng thu về mặt “Sói tươi cười” lại, ho khan nói: “Ngươi làm sao biết chúng ta?”.

Trong ấn tượng của ta không hề biết nhân thú luyện nam nhân vật chính này đi.... Hay là.... Nữ nhân vật chính?

Oa oa.... Hào kích thích hào kích thích....

Mã Văn Tài cũng ho nhẹ một tiếng, nói: “Chú ý không chế mặt của ngươi.... Nó có chút biến hình....”.

Ta vừa nghe, lập tức nâng tay đỡ mặt mình, nói: “A.... Ngượng ngùng, nó chịu kích thích liền dễ dàng như vậy, xoa xoa là tốt rồi.... A! Lý (ngươi) làm gì (cái gì) đó!”.

Mã Văn Tài vừa cười vừa tăng thêm sức mạnh, nói: “Ngươi không phải nói muốn xoa xoa, ta này không phải là giúp ngươi xoa sao.....”.

Ta cầm lấy tay hắn, dùng sức gỡ xuống, quát: “Có xoa như ngươi vậy sao! Cái này gọi là chà xát! Ngươi là chà xát quần áo hay là a nhào bột mì! Còn nữa.....” Ta xem thiếu niên mặt có hưng phấn nhìn ta và Mã Văn Tài, nhỏ giọng nói: “Nói đến quần áo, quần của ngươi còn chưa có còi!”.

Mã Văn Tài liếc ta một cái, cười cười, ngược lại cao giọng, nói: “A? Còi quần a? Có người ngoài ở đây, không tốt lắm đi. Trở về ta lại còi được không?”.

Ta trừng lớn ánh mắt, lập tức quay đầu nhìn thiếu niên kia, chỉ thấy hắn dùng biểu tình bình tĩnh đại ngộ nhìn ta và Mã Văn Tài, sau đó nói: “A.... Các ngươi là đi ra yêu đương vùng trộm!”.

Vì thế, dưới ánh trăng, con ngỗng cũng về mặt nghiêm nghị, nói: “Cạc cạc!”.

.....

“Ai yêu đương vùng trộm!” Ta cả giận nói.

Ngươi mới là Thụ trong tác phẩm nhân thú luyện! Lại nói lung tung! Tin hay không ta YY ngươi!

.....

Hào, ta thừa nhận, ta đã muốn YY.

Thiếu niên về mặt đương nhiên nói: “Các ngươi a!”.

Ngỗng kia lại là đương nhiên phụ họa: “Cạc cạc!”.

Huyết áp ta tăng vọt, một chân hướng đến bụng Mã Văn Tài, chỉ nghe hắn hét lớn một tiếng, ta quay đầu trừng hắn: “Hò ly đáng chết! Ngươi có ý! Trở về ta sẽ tính sổ với ngươi!”.

Sau đó lại quay đầu nhìn thiếu niên kia: “Này u, vị này, đồ có thể ăn lung tung, nhưng mà nói cũng không thể nói lung tung nha! Ngươi xem gặp chúng ta hai cái đã nói là yêu đương vùng trộm, ta còn thấy ngươi hơn nửa đêm không ngủ được ôm một con ngỗng lắm bầm lâu bâu, cảm tình ngươi cũng là yêu đương vùng trộm nha?”.

Thiếu niên kia, nháy mắt hoa anh đào mấy cái, đem đầu mềm mại có thể đi chụp quảng cáo tóc lúi về phía sau, sau đó vỗ vỗ mông ngỗng, đối với ta nói: “Ngươi này nói sai rồi, ta chỉ là vừa đến không lâu, còn lạ giường đâu, ngủ không được liền đi ra tản bộ phơi phơi ánh trăng.... Còn nữa, ta cùng Tiểu Kê Kê..... Là huynh đệ nga!”.

Tiểu.....

Tiểu Kê Kê? (Vân Vân: nghĩa là con gà con)

Thấy bộ dáng nghi hoặc của ta, thiếu niên gãi gãi cái đầu ngỗng của “Tiểu Kê Kê”, nói: “Đúng vậy nha, trước kia a, ta từng nghĩ Tiểu Kê Kê là một con gà con, sau lại mới phát hiện Tiểu Kê Kê là một con ngỗng! Lúc phát hiện a, Tiểu Kê Kê đã muốn.....”.

Thiếu niên ý đồ khoa tay múa chân diễn tả một chút, nhưng mà phát hiện tay mình đang bận ôm ngỗng, vì thế, chỉ thấy hắn động tác sạch sẽ lưu loát vung con ngỗng, kẹp ở dưới nách, sau đó dùng hai tay diễn tả kích thước cỡ một quả bóng đá, nói: “Đã muốn lớn như vậy nga! Tuy rằng đã biết hắn là ngỗng, nhưng mà dù sao đều kêu quen, cho nên ta liền vẫn kêu nó Tiểu Kê Kê.....”.

Dứt lời, thuận tay lại vỗ mông ngỗng.

Con ngỗng kia từ phía sau hắn, xoay ra cái đầu thật dài, đối chúng ta nói: “Ca!”.

Mã Văn Tài ha ha cười, híp đôi mắt hồ ly nói: “Nguyên lai con ngỗng này tên Tiểu Kê Kê, tên hay, tên hay”.

.....

Ta đầu đầy mồ hôi lạnh, nói: “Vậy nguoi là ai.....”.

Chỉ nghe kia thiếu niên thực thanh thúy nói: “Ta gọi là Tiểu Ách a!”.

Ta nhất thời đứng hình, Tiểu Nga?

Nhất thời trong đầu không ngừng xoay quanh: có một người tên Ngổng nuôi một con ngổng, tên là Tiểu Kê Kê..... Có một người tên Ngổng nuôi một con ngổng, tên là Tiểu Kê Kê..... Có một người tên Ngổng nuôi một con ngổng, tên là Tiểu Kê Kê.....

Mã hồ ly vỗ vỗ đầu ta, nói: “Làm cái gì đâu, đứng cũng có thể ngăn nguoi? Nghe nguoi ta nói phải nghe cho hết được chứ, đầu của nguoi a..... Không có một khắc không loạn tưởng. Hắn tên Thôi Tiểu Ách, là con trai của thái thú Phan Dương, Thôi Tịnh, cũng là đồng học của chúng ta”.

Thôi Tiểu Ách đi tới, ta thế này mới phát hiện hắn tuy vẫn là vẻ mặt thiếu niên mang tính trẻ con cư nhiên cao hơn ta ít nhất nửa cái đầu, liền thốt ra: “A? Nguoi mấy tuổi?”.

“Mười tám a!”.

A? Mười tám tuổi?

Tính ra không phải là còn lớn hơn ta?

Gặp ta dùng vẻ mặt không tin nhìn hắn, Thôi Tiểu Ách lấy tay nhéo mặt baby của mình, đôi mắt hoa đào cười như nước ản tình: “Ta giống mẫu thân ta, mặt con nít”.

Sau đó đem Tiểu Kê Kê từ dưới nách lấy ra, lại cười sờ sờ đầu của nó, ta bỗng nhiên cảm thấy động tác này thấy thế nào nhìn quen mắt..... Rất quen mắt, còn rất chói mắt nữa.....

A!

Mã hồ ly chính là luôn dùng biểu tình như vậy sờ đầu ta!

Quay đầu trừng Mã Văn Tài, chẳng lẽ thẳng nhãi này vẫn đem ta làm thú cưng?

Mã hồ ly hí mắt, vẻ mặt cười hệt như hồ ly, sau đó đưa tay sờ sờ đầu ta, nói: “Ngoan”.

Một phen đánh bay tay hắn, răng của ta lại bắt đầu ngứa: “Nguoi là mỗi thời mỗi khắc đều muốn bị đánh!”.

Đang muốn phát tác, Thôi Tiểu Ách liền mở miệng nói: “Các nguoi cảm tình thật tốt a! Xem ra đồn đãi là sự thật!”.

Đồn đãi?

Cái gì đồn đãi?

Ta nhìn Mã Văn Tài, còn có, ta cùng hắn cảm tình hảo?

Cái tên Thôi Tiểu Nga này là nuôi ngổng đến mất lợt trông đi! Hắn dùng con mắt nào nhìn đến ta cùng Mã hồ ly cảm tình tốt?

Tiểu Kê Kê “Cạc cạc” kêu hai tiếng, ý đồ định đứng lên, Thôi Tiểu Ách một phen bắt cổ của hắn, vỗ vỗ đầu của hắn, sau đó đối chúng ta nói: “Thời buổi này nam phong sớm không phải chuyện lạ, trong giới văn nhân còn nhiều loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt, mọi người đều biết. Chẳng qua nơi này là thư viện, đệ tử rất nhiều đều là người bình thường xuất thân, không quen nhìn cũng là tự nhiên, nhưng mà a.....” Thôi Tiểu Ách lại sờ sờ đầu con ngổng kia, vẻ mặt ám áp: “Ta ủng hộ các nguoi a!”.

Ta nghe hắn nói, lập tức không lý giải, thất thần hé ra mặt nhìn hắn, nửa ngày, đầu óc còn chưa có xử lý thông tin liền thốt ra nói: “Cám ơn nguoi lý giải a..... A..... A? Cái gì?”.

Ta đưa tay nhéo áo Thôi Tiểu Ách, không nhìn Tiểu Kê Kê đối ta phần nộ kêu cạc cạc, quát: “Ai muốn làm nam phong với hắn a! Các nguoi có làm hay không a!”.

“Đừng kích động đừng kích động.....”.

Tay bị Mã hồ ly rút ra, hắn cười ha ha một tiếng đưa tay ôm vai của ta, ta đột nhiên quay đầu muốn mắng hắn lại phát thần kinh, không biết làm sao quay đầu, trên môi truyền đến xúc cảm ấm áp mềm mại, nguyên lai quay đầu góc độ vừa lúc môi liền gặp phải má của hắn, ta nhất thời ngẩn ngơ.

Bên cạnh truyền đến tiếng kinh hô của Thôi Tiểu Ách, kèm theo Tiểu Kê Kê cạc cạc cạc cạc, khiến ta chấn động tỉnh lại.

Phản ứng lại liền đẩy Mã hồ ly ra, sau đó lui hai ba bước, xoa xoa miệng, nói: “Nguoi làm gì!”.

Bên tai một trận nóng lên.

Phi.

Ta khách sáo bản thân một chút, xấu hổ cái gì xấu hổ, thật đúng là làm cổ nhân mười mấy năm liền ngay cả tư tưởng đều biến cổ, mới đụng tới một chút, tính cái gì.

Ta tất nhiên là một trận quần bách, Thôi Tiểu Ách kia lại cười, mắt hoa đào nháy a nháy, lại là một động tác quen thuộc nữa, đem Tiểu Kê Kê kẹp dưới nách, vỗ tay nói: “Ha ha, hôn trúng hôn trúng!”

Ngươi không nói lời nào sẽ chết a?

Ta trừng mắt nhìn Thôi Tiểu Ách, có nam nhân nào nhiều chuyện như ngươi vậy sao?

Mà lúc này, Mã hồ ly lại là đưa tay chụp tới, xuất phát từ cảm xúc xấu hổ trăm năm khó gặp, ta từ vừa rồi bắt đầu vốn không có nhìn hấn, lần này không kịp phòng thủ liền bị hấn làm giật mình, liền cong vẹo tựa vào trong lòng hấn, hấn cúi đầu, tay trái khoát lên vai trái của ta, cầm lại dựa vào thượng vai phải của ta.

Ấm áp hơi thở toàn bộ nhào vào bên tai ta, thanh âm vốn dĩ rất dễ nghe của hấn từ sau tai truyền đến, dùng ngữ nhẹ nhàng chỉ Mã hồ ly mới có: “Nha ~ Tiểu Nga, ngươi nói như vậy là sai lầm rồi, ta và Tiểu Khanh Khanh a....”.

Ta cả người tóc gáy dựng thẳng, cũng không dám lại tùy tiện quay đầu, cắn răng nói: “Ngươi đừng nói lung tung!”.

Hấn cười hắc hắc, nói với Thôi Tiểu Nga về mặt ý cười nói: “Quan hệ của ta và Tiểu Khanh Khanh a.... Không phải là.... giống ngươi và Tiểu Kê Kê sao!”.

Lại là dưới ánh trăng, thổi phù một tiếng, theo sau mà đến chính là chỉ một tiếng.

Ta sờ sờ nắm đấm, nhìn Mã Văn Tài cười lạnh nói: “Ôi, thực ngượng ngùng, sao cái mũi của ngươi lại cao như vậy nha, ta mới không cần thận liên đụng phải.”.

Mã Văn Tài ôm cái mũi đỏ máu, mắt lại lộ ra ý cười, nói: “Tính sao đây a , lần đầu tiên đỏ máu của ta nhưng lại hiến cho Tiểu Khanh Khanh ngươi a....”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Mỹ Nhân Tiểu Sư Muội

Ngày hôm qua cùng Mã hồ ly “Quần lấy nhau” đến nửa đêm, khi trở lại phòng cũng sắp ‘ánh trăng treo cao’, phòng chừng ít nhất cũng là giờ Dần, ngủ không được một lát liền cư nhiên bị Cát Tường vô tình.

Ta nhìn mặt Cát Tường, đầu óc vẫn là một mảnh mơ hồ, có chút phân không rõ phương hướng, mắt buồn ngủ mông lung nói: “Cát Tường, ta muốn ăn hạt dẻ cao của Tụ Phúc Lâu.”.

Cát Tường xoa xoa ánh mắt, ánh mắt so với ta còn mê mang, nhưng mà ngoài miệng lại thanh tỉnh thực: “Tiểu thư, người ngủ mơ a, cái gì hạt dẻ cao, chúng ta hiện tại tìm cái bánh bao cũng không có. Mau thức dậy, hôm nay Đình phu tử dặn người giờ mẹo canh ba liền tập trung đi học sớm. Tiểu thư tối hôm qua dặn em mấy lần.”.

Ta thể này mới phản ứng lại, mở to một đôi mắt đầy tơ máu, cao hấp đánh giá Cát Tường một chút, kinh động nói: “Ngươi hôm nay sao thức dậy sớm vậy?”.

Cát Tường mặt mê mang lộ ra nụ cười mơ màng, nói: “Phát Tài nói, em kêu người thức dậy, hấn liền làm bánh bao cho em ăn.”.

Chữ ăn trên đầu có một cây đao a.

Ta nhìn về mặt si mê của Cát Tường, bắt đầu có loại dự cảm mãnh liệt, nàng về sau sẽ bị bánh bao bắt cóc...

.....

Sáng sớm trên đường, ánh mặt trời bàng bạc, cỏ xanh động sương, một mảnh vui sướng hướng vinh.

Ta há miệng, ngáp một cái, trong tay cầm lấy một quyển thẻ tre hướng học đường đi đến, mấy người chạy vội đi học lướt qua bên người, ta tiện tay bắt được một cái, lại ngáp một cái, nói: “Đồng học, cho hỏi vấn đề a, chúng ta ngày hôm qua đi học cũng không sớm như vậy, vì sao hôm nay giờ mọo cạnh ba phải tập hợp a?”.

Ta xem ánh sáng mặt trời nhiễm thượng nửa phần vàng óng ánh, lúc này ánh trăng còn chưa có lặn đâu, có cho người ta sống hay không a!

Thư sinh kia mảy rậm mắt to, đôi môi nhếch, vẻ mặt ngay thẳng, nhưng mà hấn cư nhiên dùng gương mặt ngay thẳng như vậy theo ta nói: “Cổ Khanh đồng học! Xem ra ngươi còn không biết a! Sư mẫu cùng Đình tiểu sư muội đêm qua đã trở lại, bắt đầu từ hôm nay trở đi chúng ta sẽ đi học sớm! Nghe nói, buổi sớm Đình sư muội sẽ đến học cùng chúng ta đâu! A! Không có thời gian! Đồng học, ta đi trước!”.

Dứt lời, hấn đem tay của ta vung ra, lập tức lòng bàn chân giống như có gió cát bước như lao xuống chạy vội mà đi.

Nhức đầu, ta xoa xoa mi tâm nói: “Xem ra vì mỹ nữ, mỗi người nam nhân đều có thể làm Lư Tường a....”.

Giương mắt nhìn mặt trời đã ló ra nửa cái đầu, ngáp một cái thật to.

Không chút hoang mang đi ở trên đường, nhìn mấy tên không ngừng lấy cao tốc lướt qua ta Lư Tường số 1, Lư Tường số 2, Lư Tường số 3, Lư Tường số 4, 5, 6, 7.

Ta sờ sờ cằm, tiểu sư muội a....

Trong thư viện cư nhiên còn có thể có công khai nữ nhân a....

.....

Ta mới đi đến thư phòng, thì phát hiện hầu như đều đến đông đủ, còn thấy Thôi Tiểu Ách ngồi ở đằng trước quay đầu đối ta cười, mắt hoa đào vẫn câu người như cũ, ta cũng đối hấn gật gật đầu, đi tới vị trí của mình ngồi xuống, nhìn cái bàn trống rỗng phía trên, Mã Văn Tài cũng chưa có đến.

Bỗng nhiên, ta ngẩng đầu, nhìn không biết khi nào đi vào bên cạnh Hoàng Thu Thanh, nói: “Hắc Thán Đầu? Làm sao vậy?”.

Hoàng Thu Thanh răng trắng sáng lóa mắt, cười chỉ chỉ cái bàn của Mã Văn Tài, nói: “Kỳ thật, ta muốn đổi vị trí với Văn Tài....”

Ta dừng một chút, thốt ra nói: “Vì sao?”.

Nói ra miệng, mới cảm thấy bản thân kỳ cục, bọn họ đổi vị trí, đâu có chuyện gì liên quan tới ta, lại nói: “Kia phải hỏi hấn....”.

Còn chưa nói xong, liền cảm giác một đôi tay đè nặng vò vò đầu ta, Mã hồ ly thanh âm từ trên đỉnh đầu truyền đến: “Ta không muốn đổi vị trí”.

Ta nghe hương lan quen thuộc, mảy nhú lại, trong lòng lại bởi vì nghe hấn nói như vậy cũng thoải mái không ít, nói con người của ta nhất gan cũng tốt, bụng nhỏ như con gà con cũng được, dù sao ta chính là không muốn cùng người từ Trường An đến có nhiều tiếp xúc.

Một phen đẩy cánh tay trên đầu ra, ta ngẩng đầu nói: “Sao lại đến trễ như vậy? Không sợ bỏ qua màn xuất trường kinh điển của tiểu sư muội?”.

Nhưng mà ý tứ châm chọc hàm xúc trong lời nói của ta lại bị hoàn toàn bỏ qua, trên đỉnh đầu hai người vẫn đang giằng co.

Hoàng Thu Thanh đối với Mã Văn Tài cười đến sáng lạn, nói: “Văn Tài, chúng ta quen biết nhiều năm, đổi vị trí, lại có gì phải khách khí....”.

Mất hồ ly Mã Văn Tài nhú lại, vỗ vỗ cái đầu của ta, nói: “Nếu là quen biết nhiều năm, nói vậy ngươi cũng biết tính tình của ta”.

Hoàng Thu Thanh nhìn hấn, không nói chuyện, vẫn cười như cũ, nửa ngày, cúi đầu xem ta, nói: “Tiểu Khanh đồng học, ngươi cũng muốn ngồi cùng Mã huynh?”.

Ta xem thường, Hắc Thán Đầu a Hắc Thán Đầu, ngươi đừng kéo ta xuống nước được không, hơn nữa, ngươi thế nào cũng phải hỏi một cách không trình độ như vậy, muốn gây sự sao?

Ta liếc mắt nhìn hấn, hỏi ngược lại: “Vậy vì sao ngươi lại muốn ngồi ở đây?”.

Hoàng Thu Thanh nhìn Mã hồ ly, nói: “Ta cảm thấy Tiểu Khanh ngươi là người ngoài chân thành, hơn nữa đến từ Lạc Dương, Bồn gia (*) ta cũng ở Lạc Dương, đặc biệt có cảm giác thân thiết....”.

(*)Bồn gia: người trong gia tộc.

Ta cắt ngang lời của hấn, nói: “Bồn gia của ta không phải ở Lạc Dương, ngươi không cần đối ta có cái gì cảm giác thân thiết. Hơn nữa ngươi nói như vậy không khỏi cũng quá gò ép, ta và ngươi ở tại cùng một viện, mỗi ngày đi ra đi vào cũng không chỉ thấy mặt hai ba lần, còn chưa tính thời gian đi học, cho nên muốn thể hiện thân thiết cũng không nhất định thế nào cũng phải ngồi ở đây đi. Hơn nữa.... Chỗ ngồi này, là do rút thăm quyết định, chúng ta lên đời sẽ không tốt cho lắm”.

“Ngươi muốn ngồi cùng hấn như vậy? Ngồi cùng ta không tốt sao?” Hoàng Thu Thanh lại nói.

Ta giương mắt nhìn hấn, nói: “Ngồi cùng hấn vốn là không có gì hay, nhưng mà ngồi cùng người. Ta cũng nhìn không ra may mắn chỗ nào”.

Ánh mắt thật to của Hoàng Thu Sinh chớp chớp, đôi mắt đen như mực bình tĩnh nhìn ta, nói: “Ta có thể nói cho người nghe chuyện ở Trường An.”.

Lòng ta thót một cái, nhìn Hoàng Thu Thanh, thanh âm cũng có chút run run chính mình không chế không được: “Ta đối Trường An không có hứng thú.”.

Bỗng nhiên, đầu vai bị đè lại, thanh âm nhẹ nhàng của Mã hồ ly vang lên: “Nha. Thu Thanh, đứa nhỏ này gọi ta một tiếng ca, ta tự nhiên bảo hộ hấn ba phần, hơn nữa, có một số việc không phải đúng trường hợp cũng đừng nói ra”.

Chúng ta ba người tư thế biểu tình giống đang nhân thoại việc nhà, tự nhiên không hấp dẫn được lực chú ý của người khác, hơn nữa những người khác đã sớm bị động tĩnh bên ngoài học đường hấp dẫn, tuy rằng cách một cái màn trúc tĩnh tế, nhưng mà vẫn là có thể nhìn ra bên ngoài ẩn hiện dáng người tĩnh tế yếu điệu của nữ tử.

Rất nhanh, màn trúc bị xóc lên, một giọng nữ tao nhã trong trẻo vang lên, “Chào các học trò, ta là sư mẫu của các người, từ hôm nay trở đi, ta sẽ đến dạy buổi học sáng”.

Ta lướt qua vai của Hoàng Thu Thanh nhìn, chỉ thấy một vị mỹ phụ trung niên đứng ở phía trước Đình Trình Ung, dung mạo tuyệt đẹp, khí độ xuất trần, đôi mắt trầm như u thủy, bình tĩnh lạnh nhạt.

Đây là phu nhân của Đình bán bao?

Ta có chút giật mình nhìn vị sư mẫu kia, một nữ tử như vậy cư nhiên sẽ gả vào trong núi này, cho dù ở Lạc Dương, nữ nhân khí độ như vậy cũng là hiếm thấy.

Giống như biết nghĩ hoặc trong lòng ta, Mã hồ ly bỗng nhiên mở miệng nói: “Đình phu tử thời trẻ kỳ thật cũng là một mỹ nam tử, học phú ngũ xe, cũng không muốn nhập sĩ, sư mẫu xuất thân danh môn, nghe nói vốn là muốn vào cung làm phi, nhưng mà sau lại ái mộ tài học của Đình phu tử, dứt khoát vứt bỏ vinh hoa cùng Đình phu tử đi vào trong núi này định cư, có thể nói là chỉ làm uyên ương không làm tiên.”.

Ta quay đầu nhìn hấn, chỉ thấy thần sắc của hấn khó được đứng đắn, sợ là nhớ tới Chúc Anh Đài?

Chỉ làm uyên ương không làm tiên.

Những lời này, thế gian này lại có mấy người không nghĩ?

Lại nghe Đình phu nhân kia nói: “Giờ học buổi sáng nội dung bao gồm đàn tranh, văn học, múa kiếm, bởi vì buổi học sáng thời gian bắt đầu có vẻ sớm, hy vọng các học sinh có thể kiên trì, không cần đi muộn. Còn nữa, cuối cùng nói chuyện này, chính là con gái của ta và Đình phu tử, mỗi ngày cũng sẽ đi theo mọi người cùng học buổi sáng, hy vọng các người có thể vui vẻ ở chung. Đến, Nhan Thư, vào đi”.

Đình Nhan Thư. Tên rất văn nhã, vừa nghe chính là mỹ nữ.

Ta đối nàng tò mò càng sâu, nhưng mà bỗng nhiên nhớ tới phía trước còn đứng hai vị thần giữ cửa, liền đẩy Hoàng Thu Thanh, nói: “Đến giờ học rồi, vị trí không có gì phải bàn, người đi về trước, miễn cho một lát sư mẫu quở trách”.

Hoàng Thu Thanh ngẩn người, lại nhìn ta cùng Mã Văn Tài, vậy mới gạt đầu, cầm lấy thẻ tre hướng chỗ ngồi đi đến.

Mà lúc này, vừa vặn Đình Nhan Thư vén lên màn trúc tiến vào.

Vừa tiến đến, tạo thành oanh động không nhỏ.

Đám ngổn ngốc này chờ nửa ngày, không nhiều không ít đều phát ra thanh âm hít không khí.

Chỉ thấy Đình Nhan Thư không thoa phấn trang điểm mà nhan sắc như ánh bình minh ánh tuyết, mi giống như tân nguyệt, da thịt nhẵn nhụi, nhược cốt tiêm hình, một thân văn cầm xiêm y màu phấn hồng càng sảo đáng người xinh đẹp linh động.

Tất cả học sinh đều đã ngồi xuống, chỉ Hoàng Thu Thanh cùng Mã Văn Tài hai người còn đứng, Đình Nhan Thư vừa tiến đến liền nhìn đến Hoàng Thu Thanh, rất nhanh tầm mắt liền dừng ở trên người Mã Văn Tài, rốt cuộc chuyện không ra.

Đến khi Đình sư mẫu nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, nàng mới phản ứng lại, hé ra mặt cười hơi hơi phiếm hồng, càng hiển xuân tâm, đám ngổn ngốc này không rõ ý tưởng lại đều nhìn đến thần hồn điên đảo.

Ta nơi này cũng là nhìn xem thật nhất thiết rõ ràng, xuân tâm nhộn nhạo a, nhất kiến chung tình a, tình tiết rất ác tục a.

Ngẩng đầu nhìn Mã Văn Tài, đã thấy hấn căn bản không thấy Đình Nhan Thư, chính là nhìn Hoàng Thu Thanh bóng dáng hơi có chút dăm chiêu.

Ta kéo kéo ống quần của hấn, nói: “Còn không ngồi xuống”.

Hắn cúi đầu xem ta, lại là sờ sờ đầu ta, gật gật đầu, nói, hạo.

Từ đầu tới cuối không liếc nhìn Đinh Nhan Thư một cái.

Mỹ nhân bị xem nhẹ, tự nhiên mất hứng, ta ngẩng đầu nhìn Đinh Nhan Thư, chỉ thấy nàng môi đỏ mọng hơi vênh, hai mắt biểu lộ khê cẩu.

Ta lắc đầu, Mã hồ ly quả nhiên là Mã hồ ly, không trách Chúc Anh Đài người ta oán thâm người, gương mặt như vậy, tới chỗ nào cũng quyến rũ nữ nhân, nữ nhân nào dám tin người, dám muốn người.

Ta bên này ở oán thâm, bên kia Mã Văn Tài lại mở miệng, hắn nói: “Tiểu Khanh Khanh, người về sau vẫn là ít cùng Hoàng Thu Thanh lui tới....”.

Ta dừng một chút, quay đầu nói: “Ta cùng với hắn vốn là không quen”.

Hắn gật gật đầu, lại lộ ra nụ cười hồ ly quen thuộc, néo néo mặt của ta, nói: “Vậy mới ngoan”.

Ta la một tiếng, nói: “Đừng đùa giỡn ta, điểm phúc của người tới rồi”.

Hắn mắt lộ ra nghi hoặc, nói: “Điểm phúc?”.

Ta ý bảo hắn xem đằng trước Đinh Nhan Thư, hắn gương mặt nhìn, liền cười nói: “Tiểu sư muội này thật đúng là là một tiểu mỹ nhân, eo nhỏ kia chính là câu người”.

Ta tròn mắt một cái, nói: “Uổng người có gương mặt như vậy, mở miệng ra chính là nói loại chuyện này. Thật là nghiệp chướng....”.

Hắn ha ha cười: “Ta mở miệng là nói loại chuyện nào, ta đối người thường đều không phải như vậy, Tiểu Khanh Khanh người hẳn là cao hứng”.

Ta còn không kịp mở miệng phản bác, điểm phúc của Mã hồ ly liền theo trời cao nện xuống.

Chỉ nghe sư mẫu kia nói: “Nhan Thư, người có thể thấy được hàng thứ ba vị trí thứ bảy không? Vị trí của người chính là chỗ kia”.

Đinh Nhan Thư thanh âm vừa nghe liền biết là hơi vui mừng, ta ngẩng nhìn cái bàn không bên cạnh ta, bởi vì chỗ của ta vừa vận chính là hàng thứ hai vị trí thứ bảy.

Đinh đại tiểu thư với Mã hồ ly, tuy rằng thắng bại vừa nhìn liền phân ra được, nhưng mà trong núi nhảm chán quá ba năm, không có chút tiêu khiển, lấy cái gì để sống?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Dã Ngoại Uyên Ương, Hai Cặp Thành Đôi

“Tiểu thư, người đang tìm cái gì?” Cát Tường đi theo phía sau ta phóng lên, tiếp được quần áo ta mới quăng ra.

Ta nói: “Cát Tường, người có thấy cái ngọc bội kia hay không a? Có phải đã cất đi rồi hay không?” Dứt lời quần áo trong tay lại bay lên, gì cũng không có, nhưng....

Cát Tường mở to mắt lại bay qua một cái, tiếp được quần áo xong, vẻ mặt nghi hoặc, nói: “Ngọc bội gì cơ?”.

Ta dừng một chút, đẩy ra đồng quần áo đã bị ta lật tới lật lui như trộn dưa muối, ngẩng đầu nhìn nàng, “Chính là cái đó....”.

Nói chưa xong, Cát Tường vỗ tay một cái, đột nhiên tiếp lời nói: “Nga! Tiểu thư người nói là cái ngọc bội Lưu Vân Bách Phúc phải không?”.

Ta phiên chán nhức đầu, nói: “Người có thấy sao?”.

Cát Tường lại nói: “Không có thấy a, em vốn dĩ không biết tiểu thư cũng cầm theo a.... Đây chính là của Tư Mã tiểu thế tử....”.

Ta khoát tay, không cho nàng nói tiếp, nói: “Không thấy là được rồi. Không có việc gì.... Người nhanh xếp quần áo lại đi....”.

Cát Tường hơi hơi bĩu môi, lâu bầu nói: “Tiểu thư a.... Người không phải cố ý sao.... Nào có ai tìm đồ giống người như vậy a, quần áo nhả hết rồi, em lại phải xếp lại một lần nữa....”.

Ta quay đầu đưa mắt thoáng nhìn, nàng rụt cổ lại, nói: “Không không không, em không nói chuyện em không nói chuyện.... Em lập tức đi xếp quần

áo.....”.

Ta giương mắt nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, hiện đã cuối mùa xuân, mặt trời sắp xuống núi nhưng sắc trời đã không tối như trước, còn có thể rõ ràng xem vật.

Nghĩ nghĩ, ta đối Cát Tường nói: “Cát Tường, com tối người liền tự đi tìm Phát Tài đi, ta đi ra ngoài một lát, đừng chờ ta”.

Cát Tường vừa xếp quần áo vừa nói: “Đã tối rồi! Tiểu thư muốn đi đâu?”.

Ta mở cửa ra: “Sắc trời còn chưa có tối, ta đi ra ngoài đi dạo, người đừng để ý ta”.

.....

Cổ nhân thích ngọc, cũng trọng ngọc.

Năm trước ta mười sáu, làm lễ cập kê.

Nhớ rõ lúc ấy, ta được một cái song hoàn kế, cà lơ phát phơ đi vào đại sảnh, liếc mắt một cái lại thấy Tư Mã Kỳ tiểu tặc đứng ở đằng trước, lập tức ta liền đứng hình, quay đầu lại thấy Cổ Thường Ngọc cười đến đương nhiên.

Sau đó trong nguyên buổi lễ cập kê, ta đều thấp phần hoảng hốt, đến lúc cô của ta cài trâm lên đầu, Tư Mã Kỳ tiếp nhận, đi đến trước mặt ta, thanh âm dễ nghe nhẹ nhàng lượn lờ ở bên tai, hần nói lời chúc phúc: “Cát tiết thời thần, nãi thân nhĩ phúc. Kính nhĩ uy nghi, thực thận nhĩ đức. Mĩ thọ vạn năm, vĩnh thụ hồ phúc”.

Ta nhìn thấy ngón tay thon dài của hần đưa lên đầu ta, nhẹ nhàng kéo một cái, búi tóc của ta rớt xuống, một đầu tóc dài thả tung, rồi sau đó Tư Mã Kỳ quỳ xuống cùng ta mặt đối mặt, cũng bắt đầu giúp ta chải đầu.

Ta khi đó, liếc hần một cái, đều không có dừng khí.

Thẳng đến tiến hành lễ dâng rượu, ta phải đáp tạ Tư Mã Kỳ vì làm khách, ở trước mặt hần tưởng cúi đầu, không biết chân còn chưa có quỳ xuống đất, liền bị hần cầm tay ngăn trở, trường bào che đầy, người khác nhìn không ra động tác nhỏ của chúng ta.

Ta ngẩng đầu, dùng ánh mắt nghi vấn nhìn hần, hần lại nhẹ nhàng mà dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe thấy đối ta nói: “Bây giờ đừng bái, tổng sẽ có lúc nên bái.....”.

Hần nói xong ta liền cảm giác được một khối vật cứng bị nhét vào trong tay, ta gắt gao nắm lấy, rút cuộc cũng không thấy Tư Mã Kỳ liếc mắt nhìn một cái.

Kết thúc buổi lễ, ta trở lại trong phòng, mở tay ra, thấy cái vật cứng kia, nguyên lai là một cái ngọc bội.

Là ngọc bội Lưu Vân Bạch Phúc, ngọc chất tốt nhất, nắm ở lòng bàn tay hơi hơi lạnh lạnh, lại làm cho tâm của ta càng chìm xuống.

Ta vốn là ngồi ở trước gương đồng, giương mắt vừa thấy liền thấy được mấy cây trâm tinh xảo trên đầu, cắn răng một cái, rút hết xuống, quăng chúng hướng góc tường cho hả giận, trên tay cao cao nâng lên cái ngọc bội kia, lại cuối cùng không đành lòng.

Từ lúc đó, ngọc bội liền vẫn đeo tại trên cổ ta, không dám đeo nó ở bên hông, không dám cho người khác nhìn thấy, càng..... Không dám làm cho Tư Mã Kỳ biết.

.....

Đêm qua rõ ràng còn tại, vì sao hôm nay đã không thấy tăm hơi đâu?

Dọc theo những con đường đã đi qua, đã muốn phía trước phía sau tìm mấy lần, đều hoàn toàn không có phát hiện.

Ta sờ sờ một mảnh trống trơn trước ngực, trong lòng cũng là trống rỗng, muốn nói chút cái gì, nhưng cũng nói không rõ.

Thờ dài một câu, ta ngẩng đầu nhìn đám cỏ lau phía trước, nơi này là chỗ cuối cùng, nếu tìm không thấy, quên đi đi, có một số thứ..... Là sớm nên buông tay (Vân Vân: đọc đến đây cũng thấy tội cho Tư Mã Kỳ, quen với nhau từ nhỏ vậy mà...)

Ta cười tự giễu, ta đẩy ra cỏ lau liền hướng bên trong đi đến, cỏ lau vốn liền dày đặc sum xuê, tìm đồ vật nói dễ hơn làm, nương ánh trăng, nhìn căn bản thấy không rõ phía dưới, ta tìm vật đó kỳ thật cũng là cho chính mình một cái hi vọng cuối cùng mà thôi.

Chậm rãi sờ soạng đi về phía trước, dần dần, nghe được tiếng người.

Không phải chứ.....

Tại đây?

Ta tỉnh thần bỗng nhiên chấn động, ngẩng đầu nhìn xem ánh trăng to tròn, ân. Cũng phải, đêm hôm nay ánh trăng sáng đẹp như vậy cái, đúng là thời cơ tốt để yêu đương vụng trộm.

Bất quá trải qua chuyện Tiểu Nga của Thôi gia lần trước, ta đã sớm bình tĩnh không ít, lần này hai ánh mắt chưa chính thức nhìn thấy “Thực vật” liền không bao giờ hưng phấn trước nữa!

Giương mắt nhìn khắp nơi mờ mịt cỏ lau, quên đi quên đi, tìm không thấy tìm không thấy, tìm không thấy cũng tốt a.

Chặt đứt hi vọng, bản thân ta có thể ung dung tự tại hơn.

Đề cao tỉnh thần hướng tiếng người nọ đi đến, mơ hồ còn có thể thấy ánh lửa lóe ra, ta cái này thật đúng là tỉnh thần tăng cao, tay chân cũng theo bản năng nhẹ đi không ít. (không còn cách nào khác, làm kẻ trộm nhiều thành thói quen.)

Nhưng là, càng tiếp cận ánh lửa kia lại càng kinh sợ.

Quả nhiên, nhẹ nhàng đẩy ra một tầng cỏ lau cuối cùng kia, thấy được, có hai người dựa vào nhau ngồi ở dưới cây đại thụ, phía trước là một cái đồng lửa nhỏ nhỏ, hai cái bầu rượu nhỏ để ở một bên, nói đến lúc hưng trí, một người trong đó liền thống khoái mà làm một ngụm, tên còn lại nhìn hẩn, ánh mắt ôn nhu, nhẹ nhàng cười, đi theo uống một ngụm nhỏ.

Hai người này một người ngọc diện vi đào, một người ôn nhuận khuyên ngừng, cho dù ta khoảng cách như vậy xa, cũng cảm thấy thật thật là một đôi bích nhân.

Đúng vậy, này hai người đúng là Lương Sơn bá cùng Chúc Anh Đài.

.....

Nhìn hai người phía trước một câu thơ, một đôi uống, ta bỗng nhiên nghĩ tới Đình Bính Bao cùng sư mẫu, bọn họ tuổi trẻ khi cuộc sống có phải hay không cũng liền như vậy? Như vậy có phải hay không đã có thể so với thần tiên?

Nhìn hai người phía trước cười đến vui vẻ, ta trong lòng bàn tay nắm thật chặt.

Không thể làm cho bi kịch của bọn họ phát sinh, cả đời nhất thế một đôi nhân, nguyện bọn họ đường đi có thể đi hết.

Trong đầu hiện lên gương mặt của Mã hồ ly, hẩn giống như mây lại như sương, căn bản làm cho người đoán không ra hẩn bước tiếp theo muốn làm gì. Hẩn đối Chúc Anh Đài là đề ý, lại có vẻ cả lơ phất phơ, nếu không phải chân tình, cũng chỉ có giống vậy.

Hẩn, quyết tâm nhất định phải có.

Nội tâm cả kinh, ta như mộng mị, ngẩng đầu nhìn Chúc Anh Đài, trong ánh lửa, con người ngày thường thoạt nhìn luôn thanh nhã lúc này vừa thấy đó là vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Ánh mắt lại dời về phía Lương Sơn bá, luôn luôn ôn nhu, vĩnh viễn vì người khác suy nghĩ, lại cố tình sinh ra tại nhà nghèo.

Cho dù từ Nghi Sơn thư viện đi ra ngoài lại như thế nào, chế độ khoa cử của Ngụy Tấn căn bản là không hoàn chỉnh, là trò chơi của người giàu có, vốn không có cái gọi là công bằng.

Đương triều thực hành cửu phẩm công chính chế, từ trung ương quan viên, ấn xuất thân, phẩm đức và khảo hạch dân gian nhân tài, chia làm cửu phẩm, cửu phẩm công chính chế là sát cử chế thay đổi, chủ yếu phân biệt là đem sát cử chỉ quyền, từ địa phương quan sửa từ trung ương nhằm mệnh quan viên phụ trách.

Nhưng mà, chế độ thủy chung là từ quan địa phương chọn lựa nhân tài. Thế tộc thế lực cường đại, thường ảnh hưởng công chính quan khảo hạch nhân tài, sau lại thậm chí giới hạn cho dòng dõi xuất thân.

Thượng phẩm vô hàn môn, hạ phẩm vô thế tộc, chính là hình dung chân thật của khoa cử. Hẩn Lương Sơn Bá lại có ngút trời anh tài, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm một Huyện lệnh nhỏ nhỏ, Mã Văn Tài lại là con trai duy nhất của thái thú Hàng Châu, so sánh đâu chỉ chênh lệch ngàn dặm.

Nghe nói Chúc gia cũng có thân thích phương xa làm trong triều, bản thân cũng là vọng tộc nhất phương, thân là người của Chúc gia chỉ sợ cũng không phải có thể dễ dàng gả cưới.

Mã Văn Tài cùng Chúc Anh Đài nguyên bản còn có hôn ước trong người! Khó trách Mã Văn Tài vốn là không vội không vã, hẩn chưa bao giờ sợ quá không chiếm được Chúc Anh Đài! Mà hẩn chính là muốn cho Chúc Anh Đài trở nên càng thêm cam tâm tình nguyện một ít, đổi một lòng một dạ.

Ta chậm rãi thối lui, không đi quấy rầy hai người phía trước, nội tâm lại cảm thấy không biết vì sao đối quyết tâm của Mã Văn Tài sinh ra một tia chán ghét.

Thế gian này không phải mọi chuyện đều có thể nắm chắc ở trong tay, không phải cho rằng đương nhiên đều nhất định sẽ phát sinh, không phải tất cả nữ tử đều có thể nhận tất cả đương nhiên!

Ta muốn giúp Lương Sơn bá cùng Chúc Anh Đài, không cho bị kịch lịch sử lại phát sinh!

..... Về phần Mã hồ ly.....

Ta nhưc đầu, bỗng nhiên vỗ đầu thăm mắng chính mình rất ngốc, Mã hồ ly ta làm sao cần quản, Hàng Châu mỹ nữ nhiều dữ dội, tuyệt không thiếu một cái Chúc Anh Đài này, Chúc Anh Đài chạy, hấn một cái thái thú con, còn sấu không có người khác?

Ừ, cứ như vậy!

Nội tâm thăm lam quyết định, ta xoay người chậm rãi đi trở về.

Đang lúc ánh trăng nhô lên cao, cô lau lay động thật có một một phong vị khác.

Trải qua một hồi đấu tranh nội tâm, cảm giác trống rỗng trong lòng ta bởi vì ngọc bội bị mất sớm đã không thấy tăm hơi, một thân thoải mái mà trở về phòng, ven đường còn thành thói thường thức hoa nhỏ cỏ nhỏ trùng nhỏ bướm bướm nhỏ.

Nhưng mà, cái gọi là chuyện xưa, nào có khả năng chỉ đơn giản như vậy.

Quả nhiên, ta lại bắt gặp yêu đương vùng trộm

Bất quá yêu đương vùng trộm này cũng không phải là "Hàng giả" như Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài vậy, nhưng mà thật sự, hàng thật giá thật yêu đương vùng trộm

Chính cái gọi là, trắng treo đầu cành liễu, gian tình sau hoàng hôn.....

Câu này xin dừng ở hai người phía trước, Mã hồ ly cùng Đình mỹ nhân.

Đình mỹ nhân đứng là mỹ nhân, dưới ánh trăng, bóng cây lác lác, mà nàng, đương nhiên sẽ không lựa chọn đứng ở dưới bóng cây sẽ ngăn trở gương mặt nàng, nàng đứng bên ngoài, đắm chìm trong ánh trăng, con mắt sáng nhẹ chớp, lưu quang vây quanh.

Mã hồ ly đứng là anh tuấn, dưới ánh trăng, bóng cây lác lác, mà hấn, phải dựa vào thân cây, căn cứ ta nhiều ngày quan sát, thẳng nhai này trong nội tâm nhất định cảm thấy bản thân so với ánh trăng càng sáng ngời.

Đình mỹ nhân cười, nhu tình như nước, đưa tay nhẹ phẩy tóc dài bóng như tơ lụa, như nước nhu tình, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe nói: "Văn Tài ca ca.....".

Ta cả người như động kinh run run tựa lá rụng vài cái, hảo một cái Đình mỹ nhân, ngơ ngác đến ta.

Mã hồ ly quay đầu, nhẹ nhàng cười, nói: "Tiểu sư muội, đã trẻ thế này, ngơ ngác hèn ta đi ra là có chuyện gì?".

Đình mỹ nhân mặt đỏ lên, then thùng xoay đầu không nhìn tới Mã hồ ly, nói: "Văn Tài ca ca..... Ta nghe phụ thân nói, tài đánh đàn của huynh thật cao siêu, tinh thông nhiều loại nhạc khí..... Nhan Thư hôm nay chính là nghĩ đến muốn nói một chuyện.....".

Ta mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm kia hai người, muốn nói một chuyện.....

Liếm liếm môi có chút khô, ta sờ sờ cằm, thì ra..... Lúc này tỏ tình sao?

Hồ ly ca ca, hồ ly ca ca, chàng thích ta sao?

Hồ ly ca ca, hồ ly ca ca, chàng cảm thấy chúng ta làm thành một đôi chim bay có được không?

Ta âm thầm cười, Đình mỹ nhân quả nhiên là Đình mỹ nhân, có tri thức hiểu lẽ nghĩa chim nhỏ nép vào người, ta chờ nhìn ngơ ngác như thế nào bị Mã hồ ly ăn ngay cả xương cốt cũng không thừa.....

Ta đưa tay che miệng, cười đến vui vẻ, "Nghịch chương a nghịch chương a, "Hung án" hiện trường a..... Nhưng là vì sao ta xem cao hứng như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Quyến Rũ, Là Cần Lý Do

Mã hồ ly bật cười, mắt hồ ly nhú lại, nói: "Tiểu sư muội có chuyện mời nói".

Chỉ thấy Đinh mỹ nhân trong mắt ẩn tình, một đôi mắt ngập nước chớp nhẹ, rất mê người: “Văn Tài ca ca, kỳ thật muội nghĩ tới hỏi huynh có thể đàn. Nhan Thư ngu dốt, chỉ biết đàn tỳ bà, nhưng mà tài nghệ không tinh, phụ thân nói nam tử bình thường là sẽ không đàn tỳ bà, trong số đệ tử phòng chúng cũng chỉ có Văn Tài ca ca mới có khả năng chỉ giáo muội.....”.

Mã hồ ly vốn dựa vào thân cây mà đứng, bây giờ đứng dậy đi về phía Đinh mỹ nhân, chỉ thấy mặt của Đinh mỹ nhân theo khoảng cách Mã Văn Tài càng gần liền càng hồng.

Ừng đồ, phấn hồng, đo đỏ..... Đỏ bừng.....

Cuối cùng, sẽ nổ tung chăng?

Ta xem mùi thân mật, ảo tưởng hữu thần.

Rất cục, Mã hồ ly đứng nghiêm ở trước người Đinh mỹ nhân, lấy ngữ điệu vô cùng ái muội tuyệt diệu của dòng họ Mã nói: “Tỳ bà nha. Ta là mới biết sơ một chút, chỉ giáo không thể nói rõ..... Chỉ là cùng nhau luyện tập cùng nhau tiến bộ vẫn là có thể..... nha, tiểu sư muội, đúng hay không?”.

Oa, Mã hồ ly, người đúng thật là chủ nghĩa cộng sản, cùng nhau luyện tập cùng nhau tiến bộ cuối cùng đạt tới cùng nhau.

Khụ.

Ta vươn ngón tay xoa xoa cái mũi, cảm giác máu trong mũi bắt đầu khởi động, hít vào, nhanh chóng tiếp tục rình coi.

Phi phi. Không phải rình coi.

Là đi ngang qua, đi ngang qua..... Đi ngang qua không cần thận nhìn thấy được sẽ không tính là lỗi của ta. Tuy rằng ta bây giờ đang ngồi, hơn nữa phía trước có một tòa núi giả nhỏ.....

Đinh mỹ nhân đã muốn xấu hổ đến cúi đầu, cúi đến ta đều nhìn không thấy mặt.....

Ta nắm tay, ráng nhịn không hô to, ngẩng đầu! Không ngẩng đầu ta làm sao thấy biểu tình của người! Thật là.....

Đang lúc này, Đinh mỹ nhân quả nhiên ngẩng đầu một cái, nhìn thẳng Mã Văn Tài, giống như dùng suốt đời lớn nhất khí lực phát ra thanh âm như muỗi kêu, kiên định lại run run : “Văn Tài ca ca, huynh. Thích tỳ bà không?”

Ta tròn mắt lên, người nào a..... Đinh mỹ nhân a, người thật không có tiền đồ.....

Trăng mới vừa lên đã chạy tới quyến rũ người ta, phải xuất hết tất cả chiêu thức chứ! Nào có như vậy cọ xát nửa ngày mới nghẹn ra một câu có thích tỳ bà hay không.

Bất quá.....

Nếu người trả lời không thích người chính là kẻ ngốc.....

“Không thích”.

Ta mới xem thường một nửa nhất thời bị đứng lại, há to miệng xem Mã hồ ly kia, chỉ thấy Mã hồ ly tươi cười như cúc như trước, một câu vừa nói kia cũng là rõ ràng lưu loát.

Đinh mỹ nhân cũng đồng dạng bị dọa, phục hồi tinh thần lại về mặt đỏ bừng, dưới ánh trăng, ta đều có thể thấy một đôi mắt đẹp lập tức ửng ửng mờ mờ, ngay cả thanh âm đều run run, nói: “Văn Tài ca ca.....”.

Nhưng mà, khi ta còn đắm chìm ở đã kích vô hạn Mã hồ ly cư nhiên cự tuyệt mỹ nhân, lại nghe thấy hán mở miệng nói: “Ta không phải đặc biệt yêu thích tỳ bà, nhưng mà..... Chỉ cần là Nhan Thư tiểu sư muội đàn tỳ bà, vô luận như thế nào ta đều thích”.

Nửa cái xem thường của ta rốt cục thành một cái đầy đủ.

Mã hồ ly quả nhiên là Mã hồ ly, ta thực xin lỗi Đảng thực xin lỗi nhân dân, ta vừa rồi cư nhiên trong phút chốc nghĩ đến hán cũng là chính nhân quân tử, ta sám hối ta, ta lĩnh phạt!

Đang lúc ta oán thầm nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa, bỗng nhiên, thanh âm có chứa ý cười của Mã hồ ly truyền đến: “Đúng rồi, tiểu sư muội người đợi chút. Bên kia Tiểu Khanh Khanh, người còn muốn đứng đó bao lâu nữa?”.

Ta cả người cứng đờ, theo bản năng hướng núi giả kia rút lui ra sau.

Lừa gạt bản thân, ngày tốt cảnh đẹp như vậy, mỹ nhân như hoa ở phía trước, ta bên này rút người lại, người nhìn không thấy ta nhìn không thấy ta nhìn không thấy ta.....

Cước bộ chậm rãi đi bước lui sau một cái.....

Bỗng nhiên, hương hoa lan xông vào mũi, lỗ mũi nở to, đột nhiên theo bản năng xoay người tự động chạy!

Đầu gối mới nâng lên làm một cái động tác đuổi thân, thậm chí còn không kịp bước ra một bước.....

“Ba”.

Cổ áo, đã bị nín lại.

Thanh âm mất hồn của Mã hồ ly xuất hiện ở bên tai: “Chạy cái gì nha, hử?”.

Nguy rồi, bị bắt được!

Ta cả người cứng ngắc, thốt ra nói: “Ta không chạy.....”.

Mã hồ ly cười hắc hắc, néo néo mặt ta, khều khều cằm ta, nói: “Không chạy..... Ha ha..... Vậy ngươi đứng lại, chúng ta hảo hảo trò chuyện, đêm trăng như thế này, một người đi ra nơi này làm gì? Hử?”.

Ta nuốt nước miếng, nói: “Ra..... Đi ra tản bộ, tiêu hóa tiêu hóa.....”.

Mã hồ ly nhú ánh mắt lại, cười khiến ta cảm giác sau lưng từng trận gió thổi ta toát mồ hôi lạnh, “Nga..... Tiêu hóa tiêu hóa..... Nhưng mà sao ta lại nghe Phát Tài nói ngươi đêm nay chưa ăn cơm.....”.

Cát Tường ngươi này cắn người miệng mềm! Tung tích của tiểu thư nhà ngươi liền tiết lộ cho người khác nghe được dễ dàng như vậy sao?

Ta vuốt ve móng vuốt hồ ly đang néo cằm ta, nhìn phía sau hắn, khô cằn cười hai cái, nói: “Này không phải là đang đi ra kiếm thức ăn sao.....”.

Mã hồ ly nhú lại lông mày, theo ánh mắt của ta nhìn ra phía sau, quay đầu cười đến thực đáng đánh đòn: “Đi kiếm thức ăn cũng phải nhìn người nào..... Không phải mỗi người đều có thể đi..... rất dễ dàng bị dã thú trái lại ăn luôn nga”.

Ta xem Mã hồ ly cười đến càng ngày càng làm cho người ta nổi da gà, bỗng nhiên, cả người giật mình một cái!

Ta đây đang làm cái gì!

Dựa vào cái gì ta phải trốn tránh tên hồ ly không biết xấu hổ này!

Đại biểu ánh trăng ta tiêu diệt ngươi!

Ta ho khan một tiếng, dùng một chương đẩy ra hắn, nói: “Này! Đừng cứ chằm chọc ta! Chuyện của ta lúc nào đến phiên ngươi quản!”.

Nghe vậy, Mã hồ ly môi độ cong giờ lên đến một cái cực kỳ khả nghi, nói: “Nga..... Ta mặc kệ chuyện của ngươi..... Vậy sao ngươi cứ đi nghe lén chuyện của ta?”.

Ta ghen lời, ho nhẹ nói: “Từ viết, rình coi vô tội..... Còn nữa, ngươi đối đãi Đinh mỹ nhân thuần khiết như vậy, rất không phúc hậu.....”.

Mã Văn Tài nhẹ nhàng cười, trả lời: “Từ viết, thiên hạ nữ tử rất nhiều, có nữ không quái phi quân tử, nguyện giả thượng quái hĩ.....”.

Ta trừng hắn liếc mắt một cái, vô si a vô si a, hồ ly rất vô si a..... tai họa của nữ nhân a.....

May mắn ta không phải nữ nhân.....

..... A? Không đúng, ta là nữ nhân! Nhưng mà.....

Ta đột nhiên cúi đầu nhìn vùng đất bằng phẳng phía trước ngực, nhất thời có cảm giác lệ tuôn.

Hào, ta thừa nhận ta sai lầm rồi, ta quả thật không giống nữ nhân.....

Đang lúc ta vì sự thật tàn khốc mà bị thương, chỉ nghe một giọng nữ mềm mại vang lên: “Văn Tài ca ca..... Tiểu thân ái..... Là ai..... A, Cổ đồng học?”.

Văn Tài ca ca, Cổ đồng học, hảo một cái chênh lệch như trời và đất.

Không gọi ta Khanh Khanh tiểu ca cũng kêu một tiếng Cổ tiểu ca cũng được..... Tuy rằng là “Già”, nhưng mà cũng có chút ít còn hơn chứ sao! (Văn Văn: ở đây họ Cổ của Tiểu Khanh là họ Già, ta thấy đề họ Cổ hay hơn nên ko đổi ^^)

Nhất thời, ta mang theo vài phần ai oán, ngẩng đầu nhìn nữ chính trong “Ban đêm JQ ký” -----Đinh Nhan Thư, Đinh đại mỹ nhân.

Rồi sau đó, cười một cái so với vừa rồi càng ai oán, nói: “Hắc..... Đinh sư muội..... Khéo như vậy a. Ngươi..... Cũng đi ra tản bộ a.....”.

Nhưng là, ta lại xem nhẹ oán phụ là to lớn đồ sộ vĩ đại, lại thần kỳ!

Đinh mỹ nhân chỉ cần nhẹ nhàng nâng mắt một cái, ta liền nhìn không được mở mắt.

Nghiệp chướng a....

Nhan Thư tiểu sư muội, ngươi có thể hay không dừng dừng ánh mắt ai oán như vậy nhìn ta a....

Ta và ngươi có khổ đại cừu thâm như vậy sao....

“Tiểu thân ái.... Là chỉ ngươi.....?”.

Mã hồ ly đáp rõ ràng: “Đúng vậy, là Tiểu Khanh Khanh”.

Hồ ly đáng chết, ngươi thế nào cũng phải đem ta làm thành phần tử đoạn tụ sao!

Ta hung hăng trừng mắt nhìn Mã Văn Tài, kiên trì đối Đinh mỹ nhân cười một cái, nói: “Ngươi..... Có thể gọi ta Khanh Khanh tiểu ca nga.....”.

Đêm lạnh, gió lớn, phần phật phần phật, nhất thời trời đất một mảnh yên tĩnh.

Đầu tóc ta bị gió thổi dán tại trên mặt, rất thê lương.

Ta đưa tay vuốt một cái, đem tóc bỏ ra, nhìn Đinh mỹ nhân còn đang đại ra nói: “Nếu không.... Cô tiểu ca cũng được..... A..... Ha ha a.....”.

“Ba!”.

Một mảnh lá cây theo gió bay tới, dán đến trên mặt ta....

Tầm nhìn của ta nhất thời lại tối đen lần nữa....

TMD, này tháng tư, không nên có lá cây lớn như vậy bay đầy trời a....

.....

Thời gian nhoáng lên một cái mấy ngày, mỗi ngày đi học ta tranh luận khổ đến cực điểm, Đinh mỹ nhân ngay tại phía bên phải ta, vừa thấy đến ta liền che miệng cười khẽ.

Có đôi khi cười ngoan, còn có thể hơi hơi đỏ mặt, đối ta nói, a, thực xin lỗi,.....

Ta liền chỉ có thể ngoài cười nhưng trong không cười trả lời, không sao, ngươi cười đi....

Bi thương dữ dội.

Nhưng mà.... Bi còn có bi bi, bi đến Hoàng Hà không còn trở về nữa....

Tỷ như....

“Cô tiểu ca, sáng thức sớm như vậy?”.

Ta vừa lại gần, Mã hồ ly liền ra chiêu công kích, HP: 100.

Ta xem thường: “Không đi ra kiếm ăn tự nhiên tinh lực dư thừa, thức sớm ngủ sớm hảo!”.

Lập tức đánh trả, HP hao tổn: 20.

“A, thức ăn đã ngoại? Cô tiểu ca còn có thể tìm thức ăn đã ngoại?”.

Công kích không có hiệu quả, HP vẫn 100 như cũ.

Ta đập bàn một cái, thề tre tử chụp trên bàn rung động: “Bản ta như thế nào sẽ không có thể đánh đã thực! Ngươi đừng xem thường ta!”.

Ương ngành chống cự, HP hao tổn 30.

Mã hồ ly chống má mỉm cười, hôm nay hấn đem mái tóc dài đen mượt toàn buộc cao lên, đem gương mặt hồ ly tinh tai họa nhân gian toàn bộ lộ ra, phồng chừng chút nữa Đinh mỹ nhân vừa thấy huyết áp lập tức tăng vọt, một ngày nào đó Đinh mỹ nhân vỡ mạch máu nhất định là bởi vì hấn!

Đại biểu Khương Tử Nha (*) ta tiêu diệt ngươi!

(*)Khương Tử Nha: Tề Thái Công, tên thật là Khương Thượng, tự là Tử Nha, nên thường được gọi là Khương Tử Nha, là khai quốc công thần nhà Chu thế kỷ 12 trước Công nguyên và là vua khai lập nước Tề tồn tại từ thời Tây Chu đến thời Chiến Quốc. Khương Tử Nha được biết đến như một vị tướng tài vĩ đại và là người góp phần lập nên sự nghiệp nhà Chu kéo dài hơn 800 năm, là triều đại kéo dài nhất trong lịch sử Trung Quốc.

“Nga..... Vậy Cổ tiểu ca chuẩn bị dùng cái gì tìm thức ăn dã ngoại?”.

Ánh mắt đầu tiên là quét đến trên mặt ta, mũi ta theo bản năng hít sâu hai cái, nhìn cái gì vậy, ta nói nguoi soái không có nghĩa là ta không soái! Nhớ năm xưa ta cũng được xưng là Lạc Dương đệ nhị soái ca a!

Rồi sau đó, ánh mắt thuận thế xuống, đến..... ngực, ngực của ta theo bản năng co rụt lại.

“Lui cái gì, nguoi vốn sẽ không có cái gì. Yên tâm”.

Phốc.....

Máu chảy thành sông, HP -100.

Khương Tử Nha, ta thực xin lỗi nguoi.

Đang lúc ta nội thương không dứt, âm thanh tao nhã của Đinh sư mẫu vang lên: “Tốt lắm, các vị đồng học, bây giờ chúng ta đến rừng trúc tập hợp, buổi học sáng hôm nay là múa kiếm”.

Lực chú ý của ta lập tức đã bị hấp dẫn, múa kiếm?

Mới mẻ a.

Khóe mắt liếc liếc Mã hồ ly, ta nói: “Lúc múa kiếm nguoi cần phải cẩn thận rồi, đao kiếm không có mắt, nguoi phải biết rằng ta này tuy rằng võ công cao cường nhưng mà chuyện ngoài ý muốn là tránh không được, tỷ như cái gì kiếm thoát sao a, sao thoát kiếm a.... Khi có phát sinh. Thỉnh chú ý an toàn, nếu không phải cố ý, thứ lỗi không phụ trách a.....”.

Hồ ly khóe mắt mỉm cười, nói: “Hảo”.

Ta khiêu khích thất bại, vô cùng không nhẹ nhàng, thiết một tiếng, liền đi ra ngoài.

Mới đi đến rừng trúc, phát hiện phía trước một loạt nón trắng vây quanh một vòng, ta vóc dáng không đủ cao, bị bọn họ che lấp, chỉ có thể loáng thoáng thấy có hai người đang múa kiếm

Chỉ nghe có người nói: “Thật nhìn không ra Lương Sơn bá ngày thường một bộ mềm nhũn, múa kiếm thật đúng là khá tốt”.

Lại có người trả lời: “Chúc Anh Đài cũng không sai a, xem thân thể kia gầy teo ốm yếu, cổ tay nhưng là ra chiêu kiếm kiếm hữu lực, hình thái cũng tuyệt đẹp”.

Người bên cạnh vội vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy, sư mẫu đã nói, kia muốn hai người đối luyện, ba tháng sau còn muốn tiến hành đấu theo tổ đâu! Nghe nói còn có phần thưởng!”.

Ta vừa nghe, nhất thời ánh mắt sáng lên, nhưng mà.....

Muốn đấu.....

Hai người.....

Còn theo tổ.....

Ta ánh mắt oạch lưu xoay một vòng tròn, Thôi Tiểu Ách?

Ấn..... Không được, tiểu thụ họ Thôi kia cả ngày ôm ngỗng, xem bộ dáng cũng biết ai cùng hấn một tổ kẻ đó sẽ chết chắc.

Nếu không..... Khóe mắt bỗng nhiên thấy cục than, Hoàng Thu Thanh cũng đứng díp nhìn lại đây, mắt to chớp chớp, cười đến thực sung sướng.

Ta toàn thân phát lạnh, rùng mình một cái, lập tức gạt bỏ.

Kia còn có ai a.....

Bỗng nhiên, ta dừng một chút, chậm rãi quay đầu nhìn cái tên chậm rì rì đi ở phía sau, nhàn hạ Mã hồ ly.....

Sờ sờ cằm, nhân vì tài tử điều vì thực vong.....(*) Ta cũng có thể vì phần thưởng mà khom lưng!

(*)nhân vì tài tử điều vì thực vong: người chết vì tiền, chim chết vì ăn

Nếu để mặc cho thằng nhãi Mã Văn Tài này ở không rảnh rồi, lỡ hấn lại làm ra quái chiêu gì muốn chia rẽ Lương Sơn bá với Chúc Anh Đài người ta, Lương Chúc bị kịch từ nay về sau kham khổ a.....

Cho nên.....

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo vĩ đại, Mã hồ ly.....

Thấy ta nhìn hấn, Mã hồ ly đi thong thả bước đến bên cạnh ta nghi hoặc nói: “Làm gì nhìn ta như vậy?”

Ta cười hắc hắc, ôm lấy cổ của hấn, tiến đến bên tai hấn nói: “Ngươi là của ta!”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thật Xin Lỗi, Ngươi Bị Lộ Ra Ngoài

Ta cười hắc hắc, ôm lấy cổ của hấn, tiến đến bên tai hấn nói: “Ngươi là của ta!”.

“Có ý gì?”.

“Múa kiếm a! Chúng ta một tổ đi!”.

“Nha..... Múa kiếm a..... Còn gì nữa?”.

Con mắt của Mã hồ ly neho lại, ánh mắt ái muội bay tứ tung kia khiến ta chấn động tim gan run rẩy, lập tức muốn bỏ tay ra: “Không có gì không có gì!”.

Đáng tiếc, thời gian đã chậm.

Cánh tay treo ở trên cổ hấn bị bắt lấy, sau đó đầu hồ ly hướng bên tai ta gần sát, thanh âm bao hàm ý cười truyền đến: “Nga..... Hại ta hiểu lầm nha. Bất quá a, nếu là ngươi nói muốn, ta lúc nào cũng có thể hiến thân”.

Ta mồm mép run rẩy không kèm chế được, kiên trì trả lời: “Vậy lúc ngươi chuẩn bị hiến thân nhớ rõ phải gột rửa sạch sẽ.....”.

Cùng hồ ly chung sống, da mặt không dày là không thể sống, không giữ thể diện cũng không thể sống được.

A di đà phật, thần yêu thể nhân.

Bất quá có mặt không cần da hơn nữa không sợ chết vẫn là rất hiếm có thực, tỷ như hồ ly.

Vì thế một tên hồ ly họ Mã đem loại tuyệt kỹ không biết xấu hổ phát huy đến cực hạn, hấn nói: “Rửa a..... Cùng rửa chứ? Ân ~” (Vân Vân: *nhiệt huyết sôi trào* ta muốn có JQ~~~~~)

“Phốc!”.

Tiếng “Ân” mất hồn của Mã hồ ly kia kết hợp với tiếng “Phốc” do nắm đấm va chạm với bụng mà sinh ra, trong phút chốc, dư âm lượn lờ.

“Ôi! Đau quá!” Mã hồ ly chột kêu lên.

A? Đau quá?

Ta cũng không dùng bao nhiêu sức lực đi? Kêu lớn tiếng như vậy làm chi.....

Bỗng nhiên, ta đột nhiên tỉnh ngộ, vừa ngẩng đầu.....

Trong lúc nhất thời, thiên bạc phơ, đã mờ mịt, đàn ngỗng bốn phía quay đầu nhìn.

Chỉ thấy ta một tay ôm lấy Mã Văn Tài, tay còn lại “Tiếp xúc” với bụng của Mã Văn Tài rất là thân mật.

Hơn nữa, chết tiệt là, từ lúc ta sinh ra tới nay lần đầu tiên oán hận bản thân, TMD lùn như vậy.....

Bởi vì lùn, nắm đấm của ta và chỗ ‘tiếp xúc’ với bụng Mã hồ ly có vẻ hơi thấp.....

Đám người cùng ta ánh mắt giao nhau, tập thể trầm mặc một chút, lại tiện đà bộc phát ra vang tận mây xanh : “Oa! ! ! ! !”.

“Rất bừa bãi!”.

“Mã Văn Tài thật đáng thương....”.

“Nhìn không ra kia Cổ Khanh ở rõ như ban ngày thế nhưng....”.

“Chính là a! Uống cho hần sinh ra còn nhân khuôn nhân dạng(*)”.

(*)Nhân khuôn nhân dạng: ý về đẹp trai đẳng hoàng.

Khóe miệng ta rút cuộc run rẩy không thể kiềm chế, theo bản năng lấy tay về, nhưng tay lại bị hần nắm thật chặt, ta sống chết dùng mắt trừng Mã hồ ly, nhưng mà hần cư nhiên mắt hồ ly híp híp, tia cười mơ hồ khóe miệng kia cong lên, tay nắm càng lúc càng chặt!

Hào dạng, hồ ly đáng chết! Đùa giỡn ám chiêu!

Bên này lấy không được ta lấy bên kia!

Kết quả là, cánh tay đang cùng hần “Vật lộn” rút trở về.

Nhưng mà, chính cái gọi là ma cao một thước, đạo cao một trượng, hồ ly họ Vô tên Sĩ cao hai trượng!

Không biết khi nào móng vuốt hồ ly đã xuất chiêu, gắt gao nắm chặt tay ta đặt ở trên bụng, lại cứ liên tục kêu: “Đau.... Ân~”.

Âm thanh mát hờn của hồ ly vừa ra, ở đây ngay cả nam nhân xương cốt đều nhuyễn một nửa, ta cả người cứng đờ, cắn chặt răng, bắt đắc dĩ thấp giọng nói: “Chơi đã chưa! Ngươi sẽ không sợ Chúc Anh Đài thấy?”.

Hần bỗng nhiên quay đầu, một đôi mắt hồ ly cười đến vui vẻ, thanh âm chỉ có chúng ta hai người có thể nghe được: “Ta muốn nàng nhìn thấy”.

Ta nhất thời sững sốt, không biết phản ứng ra sao.

“Tốt lắm tốt lắm, bên kia, đừng náo loạn, buổi học sáng bắt đầu! Mọi người lại đây lĩnh kiểm!”.

Đình sư mẫu vỗ vỗ tay, ở xa xa nói.

Mã hồ ly cười nhẹ một tiếng, thả lỏng tay, đối với nhóm người kia cười nói: “Tốt lắm tốt lắm, không chơi nữa. Ta vừa rồi kỳ thật là giỡn với Tiểu Cổ đệ đệ của chúng ta, mọi người đừng hiểu lầm a! Tốt lắm, đi học, đi thôi đi thôi”.

Mấy người phía trước kia nhìn hần thoải mái tự nhiên như vậy, liền tin là thật, đều thở dài sao lại đùa giỡn như vậy vân vân, liền đều xoay người đến chỗ của sư mẫu kia lĩnh kiểm.

Như vậy lập tức, liền chỉ còn một mình ta đứng ở tại chỗ không nhúc nhích.

Lúc ta hoàn hồn mới phát hiện tay của mình như trước vẫn gắt gao nắm, chớp mũi còn ần ần lượn lờ hương hoa lan dễ ngửi trên người Mã hồ ly kia.

Giương mắt nhìn lại, chỉ thấy xa xa Chúc Anh Đài đã dừng kiểm lại, ánh mắt cùng Mã Văn Tài giao nhau, chỉ chớp mắt một cái, liền quay đi.

Ta xem bóng dáng Mã hồ ly, gió nhẹ phớt qua, áo trắng đồng phục bị thổi dán tại trên người hần, vai thực rộng, cũng rất gầy yếu, nhưng mà, lưng so với ai khác đều thẳng.

Mã Văn Tài, người xác định người đối Chúc Anh Đài.... Là yêu sao?

Hay là chính là một cái chấp niệm từ nhỏ đến lớn....

Mà thôi?

Một trận gió nhẹ phe phẩy lướt qua, cảnh trúc nhẹ lay, ta giương mắt xem trời không xanh lam kia, trời cao biển rộng, đến tột cùng tự do lòng người là người khác cho, hay là cho mình?

Khốn đốn cuối cùng chính là mình thôi....

...

Đình Nhan Thư ngồi ở trên cái bàn ven rừng trúc, bắt đầu đánh đàn tranh, u trúc mỹ nhân, tiếng đàn bay bổng.

“Tốt lắm, vừa rồi Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá hai người đối chiêu không sai, các con lại cho các đồng học còn lại biểu diễn một lần đi” Đình sư mẫu nói.

Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài hai người nhìn nhau cười, gật đầu đáp ứng, rút kiếm đứng ở giữa, nhẹ nhàng khom người chào nhau, kiếm phong nhẹ nâng, bắt đầu.

Xem Chúc Anh Đài múa kiếm, có thể nhìn ra nàng quả thật là xuất thân từ thế gia danh môn, một tay dùng kiếm uyển chuyển lưu lưong tuyệt đẹp, vũ động đứng lên, kiếm cùng trường tuế kết hợp cương nhu, thay đổi thất thường, kỹ thuật tiêu sái oai hùng, lại mang vài phần phiêu dật xuất trần.

Người xem chỉ cảm thấy điệu múa tươi mát rõ ràng, lại tao nhã như mây, trong nhu có cương, trong cương có nhu. Áo dài đón gió, giáng môi châu nhan, tóc đen bay lên, quay người lại xoay người, như cầu vồng xuất hiện, lại như nước chảy mây trôi.

Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài so sánh với, tất nhiên là không hơn, nhưng mà cũng không kém, bộ dáng ngày thường động bất động liền mặt đỏ kìa hoàn toàn không thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hơi hồng cũng thấm ra mấy giọt mồ hôi nhỏ nhỏ. Dùng kiếm tốc độ hơi chậm chủ yếu là mây bay nước chảy lưu loát sinh động, hẳn cùng với Chúc Anh Đài chiều chiều đối kháng, làm như mũi kiếm tưởng hướng thực ra là kiếm ý triển miên.

Kiếm thông tình, cũng hợp ý, kiếm ý, tình ý.

Ánh mắt Lương Sơn Bá nhìn Chúc Anh Đài phủ sương mù giống như sợi tơ tình đan xen kéo dài, cuốn lấy người giống như hãm sâu trong đó không thể tự thoát ra được.

Nội tâm thầm than một câu, nếu khi ta đến là lúc nhìn đến Lương Chúc hai người thường thức tài năng của nhau, như vậy bọn hắn bây giờ đã sớm lâm vào lưới tình, chẳng qua một người là biết mà không thể nói, người còn lại là rơi vào mà không hay.

Ngay cả ta đều có thể nhìn ra được.....

Như vậy, Mã hồ ly.....

Ta giương mắt, quả nhiên nhìn thấy ý cười trên gương mặt hồ ly kia quả nhiên ít đi vài phần, nhưng mà đôi môi kia vẫn là hơi hơi cong lên, nổi lên một tia cười lơ đãng như có như không.

Không biết vì sao, Mã Văn Tài cười như vậy làm cho ta có loại cảm giác xa lạ, giống như kỳ thật ta cho tới bây giờ không biết hắn.

“Ngây ngô nhìn lâu như vậy, mặt của ta rất được đi”.

Ta dừng lại, sau đó nhướn mày quay đầu.

Chư thiên thần phật, thực xin lỗi, ta lại phạm sai lầm.

Kỳ thật từ thủy tới chung Mã hồ ly chính là Mã hồ ly, không thay đổi chút nào!

“Là rất được, nhìn đã muốn xé nó” Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hắn đem mặt của ta xoay về hướng hắn, sau đó đem mặt đưa lại gần ta, nói: “Người nữ sao?”.

“Phi, hồ ly không biết xấu hổ! Mấy câu này cứ treo bên miệng, người thực NND không biết xấu hổ a!”.

Hắn ha ha cười, nhéo mặt của ta: “Ôi..... Tiểu Khanh Khanh a, người thật đúng là không biết ta, ta vẫn thật sự không biết xấu hổ~~”.

Mặt của ta bị hắn kéo sắp biến hình: “Người cái đồ quỷ đầu to TMD không biết xấu hổ..... A! Đau quá!”.

Ta đánh bay tay hắn, bụm mặt, trợn mắt nhìn!

TMD! Coi mặt của ta là vô quý sao? Có biết cô nãi nãi ta về sau còn muốn dùng khuôn mặt này đi ra gặp người hay không a?

“Về sau không được nói thô tục nhiều như vậy. Biết không.....” Mắt hồ ly nhú lại, vồ vồ đầu ta.

Ta đang muốn phát tác, liền nghe được bên người truyền đến một câu nhẹ bay bay: “Hai người các người có thể hay không yên tĩnh một chút?”.

Ta quay đầu nhìn lại, một gương mặt như trái mướp đắng đập vào trong mắt.

Oa, thật đáng a.

Người tới một bộ dáng như trái mướp đắng, không phải là xấu, chính là vừa thấy chính là làm cho người ta cảm giác đáng thương, vừa thấy bộ dáng chính là lam nhân bạc mệnh, da mặt kia kêu một cái trắng, hơn nữa thất lưng nhỏ, ngay cả khuỷu tay đều gầy yếu chỉ còn tinh tế như một cây trúc.

Ta lắc đầu, lại là một tên tiểu thụ.

Bất quá, thụ là thụ, nhưng mà vẫn không che giấu được một chuyện thực.

Ta đánh giá từ trên xuống dưới xong, mở miệng nói: “Ngươi là ai vậy a?”.

Sự thật chính là, ta không biết.

Mặt mướp đắng sừng sốt, nhướn đôi mày lá liễu tràn ngập khiêu khích run lên, môi đỏ mọng cắn một cái, nói: “Hừ. Ngươi. Không biết phân biệt!”.

Dứt lời liền dậm chân một cái rồi đi, ta xem thất lung tinh tế kia nhao lên một cái lắc lắc, ta sờ sờ cằm, nói: “Thật mắt hòn”.

Thanh âm của Mã hồ ly truyền đến: “Ngươi nguyên lai là hảo này a.”.

Ta quay đầu trừng mắt: “Ta cho dù hảo hảo cũng không hảo ngươi! Còn nữa. tên mướp đắng kia là ai a? Thành linh chạy đến la người ta, sau đó lại giả bộ thần bí như vậy.”.

Mã hồ ly sừng sốt, nói: “Mướp đắng?” Rồi sau đó bỗng nhiên cười ra tiếng, “Ha ha, muốn cho hắn biết ngươi gọi hắn như vậy đêm nay hắn phải thất cổ.”.

“Vì sao?”.

“Hắn là con trai của Huyện lệnh Nghi Sơn, tên Tiêu Điều. Kỳ thật tính cách cũng không có gì, chỉ có điều thích rồi rắm chút chuyện nhỏ, kiêu kỳ nhất người khác nói dung mạo của hắn, nghe nói hắn tự cho mình rất cao. Hơn nữa, hắn chính là người phụ trách ghi danh nhập học của chúng ta, mọi người đều biết hắn.”.

Ta quay đầu nhìn eo nhỏ của tên mướp đắng kia, không khỏi vỗ tay khen: “Tên hay a tên hay. Nhưng mà, vì sao ta không biết?”.

Mã Văn Tài ha ha cười, nói: “Bởi vì lúc ghi danh là ta đi giúp ngươi. Tốt lắm, linh kiếm đi thôi, chúng ta trễ nhất”.

.....

Cái gọi là hai người luyện tập, chính là cùng Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài hai người đối chiêu.

Sau đó Đình sư mẫu cùng Đình mỹ nhân, làm mẫu cho chúng ta, chúng ta học theo từng chiêu từng thức.

Xem hai mỹ nhân kia một lớn một nhỏ múa kiếm đến chính là nhược liễu phù phong, diễm tuyệt thiên hạ, nhưng mà, quay đầu vừa thấy.

Ta thở dài, nói: “Nhân sinh a, luôn mâu thuẫn như thế”.

Dứt lời tiện tay vung lên thanh kiếm, soàn soạt xé gió.

Mã Văn Tài chợt lóe, tránh đi chiêu thức trong gió hỗn độn tuyệt vời của ta, nói: “Có ý gì?”.

Rồi sau đó hắn đưa tay xoay một cái, mũi kiếm đỉnh mũi kiếm của ta, mang theo kiếm của ta vọt một cái quay trở về một cách xinh đẹp.

Ta không thể hợp với loại múa kiếm chậm rì rì này, “Ầm ầm” hai tiếng đẩy ra kiếm của hắn, trở lại thể hiện tư thế đại bàng giương cánh, thân mình chuyển động, miệng cũng không ngừng.

Ta ánh mắt nghiêng nghiêng nhìn đôi bên cạnh chúng ta, thanh âm không lớn không nhỏ nói: “Bên kia là tiên cảnh, bên này chính là địa ngục a.”.

Mã Văn Tài xoay tay dùng chuôi kiếm gõ lên cái đầu gối ta mới nâng lên, cổ tay lật lại, mang theo kiếm của ta múa lên: “Là có ý gì?”.

Ta hướng bên cạnh nói nhỏ: “Hắc bạch vô thường”.

Chỉ nghe loảng xoảng một tiếng, trái mướp đắng đỏ trắng kia rốt cục nhện hết nổi, một phen đẩy ra cục than Hoàng Thu Thanh đang cùng hắn đối chiêu, cao giọng nói: “Ngươi nói cái gì!”.

Ta đi theo mũi kiếm của Mã Văn Tài xoay ba cái vòng lớn, rồi xoay tròn trở lại một lần, ai, mệt mỏi quá, nhảy tango cũng chưa mệt như vậy: “Ta gì cũng chưa nói.”.

Mướp đắng đỏ trắng rất tức giận, vì thế biến thành vô hồng, hắn nổi giận đùng đùng hướng ta đi tới, bất quá vừa thấy chính là sẽ không biết dùng kiếm, cứ nhiên nắm kiếm liền hướng ta nơi này “Đâm” lại đây.

Ta oa một tiếng lui lại mấy bước, tuy nói mấy thanh kiếm đều chưa có mải, cắt không được, nhưng mà đầu của nó vẫn là nhọn a!

Mướp đắng đỏ trắng ngươi giết người nha!

Mã hồ ly vừa thấy, liền đưa tay cản trở, cổ tay tinh tế của mướp đắng đỏ trắng cầm kiếm không vững, một thanh kiếm liền bị đẩy ra.

Ta thờ phào nhẹ nhõm, nhìn Tiêu Điều kia cả người tức giận đến run run, cắn môi trắng bệch nói đều nói không được, cứ trừng mắt nhìn ta, ta cảm thấy

mềm nhũn, nói: “Được rồi được rồi, ta không chọc giận ngươi nữa”.

Dứt lời đi lên, nắm chuôi kiếm tường nhật kiếm lên đưa cho hắn, không biết ta mới vừa cầm kiếm lên, Tiêu Điều cư nhiên tức giận hướng ta bên này đánh tới!

Xuất phát từ quán tính, ta liền thuận tay chặn lại!

“Xoẹt!” Một tiếng.

Ta nháy mắt mấy cái, nhìn nhìn tay của mình, lại ngẩng đầu, nhìn nhìn mặt của mướp đáng vô trắng đã sắp chuyển sang màu xám.

Rồi sau đó, cuộc đời lần đầu tiên cảm thấy có điểm ngưng ngừng, mặt đỏ hồng, nhìn mướp đáng vô trắng, ta tương đương chân thành nói xin lỗi: “A, thực xin lỗi, ngươi bị lộ ra ngoài...”

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đồ Mi Hoa Nở, Nơi Nào Xuân Sự

“Cát Tường a, ngươi nói, trăng trong núi này có phải rất đẹp hay không?”.

Ta đứng ở trước cửa sổ, giương mắt nhìn, ánh trăng như sương, sáng trong mê ly, thỉnh thoảng còn nghe côn trùng linh tinh kêu vang.

Trong nháy mắt, mùa hè sắp tới.

Cát Tường cuộn tròn ở trên cái tràng kỷ nhỏ của nàng, mí mắt cũng nâng lên một chút, nói: “Phải đó phải đó..... Đẹp quá..... Tiểu thư..... Người còn chưa ngủ a.....”.

Ta liếc nàng một cái, thấy nàng đã cuộn mình thành hình con tôm ôm trứng, liền cười lắc lắc đầu, nói: “Thói quen này của ngươi thật sự là, mùa đông sợ lạnh cuộn thành con tôm còn có thể giữ ấm, bây giờ đều đã mặc áo đơn, ngươi như vậy không biết nóng sao?”.

Cát Tường nửa ngủ nửa tỉnh, lầu bầu dứt quãng nói: “..... Ừ..... Con tôm cũng tốt..... Gió núi lạnh như vậy làm sao nóng được..... Tiểu thư cho ở đây là Lạc Dương a..... Còn nữa..... tư thế ngủ của tiểu thư không phải càng kỳ quái sao.....”.

Ta bật cười nói: “Ngươi này ngủ mơ liền nói hươu nói vượn, tư thế ngủ của ta sao lại kỳ quái?”.

Cát Tường trở mình, dúi đầu vào chăn, thanh âm đã nhỏ không thể nghe thấy: “Tiểu thư ngủ... Thích ôm chăn... Ôm chăn... Mặc cho ai cũng xả không ra...”.

Còn chưa nói xong, đã không còn thanh âm, thay vào đó là tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Ta ngẩn người, nhìn Cát Tường đã muốn ngủ say: “Có thể ngủ dễ dàng như vậy, kiếp trước chắc chắn là con heo nhỏ”.

Lại đảo mắt nhìn ánh trăng kia, thật sự là cực đẹp, mờng lung sâu thẳm, trong lòng nháy mắt vòng vo vài hồi, rốt cục vẫn là quyết định đi ra ngoài tản bộ, hứng gió ngấm trăng, so với đêm không thể ngủ tốt hơn.

.....

Bạch Mã Tự ở ngoại ô Lạc Dương, cảnh liễu phát phơ, khói nhang bay bay, bướm bướm nhẹ phẩy cánh xen lẫn trong hoa.

Cổ Thường Ngọc hàng năm đều phải đến Bạch Mã Tự cầu phúc bố thí hai lần, mới đầu, ta chê hắn giống phụ nữ, hắn vuốt đầu ta lúc đó mới bảy tuổi nói, chuyện này trong nhà phải có người làm, mẫu thân của ngươi đi sớm, vậy chỉ có phụ thân đến đây. Bái thần nhiều đều có thần phù hộ, Khanh nhi, phụ thân đời này không có gì hi vọng, chỉ cầu ngươi bình an, có thể an tâm vô ưu vô lự sống là đủ. Nhiều làm chút việc thiện, cũng coi như cho ngươi tích chút phúc.

Khi đó, Cổ Thường Ngọc tuổi còn thực trẻ, lại cười đến vân đạm phong khinh, giống như trên thế gian này chỉ có ta có thể đi vào tâm của hắn.

Từ nay về sau, ta liền hàng năm đều đi theo hắn đến Bạch Mã Tự, hoặc là niệm kinh cầu phúc, hoặc là bố thí bánh bao và cháo cho khát cái.

Mùa xuân, Nguyên Khang năm thứ sáu.

Trước cổng Bạch Mã Tự, ta từ cỗ kiệu xuống dưới, liền nói với Cổ Thường Ngọc: “Phụ thân, lần này ta không hỗ trợ đâu, miễn cho đến lúc đó lại đem cháo a bánh bao a cái gì làm không có, đến lúc đó lại bị phụ thân la.....”.

Năm trước ta không cẩn thận đem cháo đều làm đổ, Cổ Thường Ngọc ở bên tai ta niệm suốt ba tháng, lại là cô nương gia sao lại không cẩn thận như vậy, lại là về sau gả đi ra ngoài phu gia sẽ trách cứ. Niệm đến lỗi tai ta đều sắp chai, trả lời hần một câu, Lạc Dương thành này trừ bỏ Tư Mã Kỳ còn có ai dám thú nữ nhi, phu thân yên tâm, nữ nhi nhất định không gả đi được, cho nên vấn đề này không cần lo lắng!

Sau đó, Cổ Thường Ngọc thật sự không có lại lấy việc này trách ta nữa.

Trước kia không nghĩ tới, liền thực vui vẻ cảm thấy hần không dong dài chính mình cũng rất cao hứng, bây giờ mới biết được, nguyên lai hần đem những lời này đặt trong lòng.

Cổ Thường Ngọc nghe ta nói xong, rất là bất đắc dĩ khoát tay áo, nói: “Đi thôi đi thôi, hôm nay mười lăm, người rất nhiều, đừng chạy loạn khắp nơi va chạm người khác, biết chưa!”.

Ta gật gật đầu, vừa nói dạ vừa xoay người đi.

Cát Tường mới bị phong hàn, ta liền không có mang nạng đi ra, miễn cho bệnh càng nặng thêm, cho nên bây giờ ta một người tiêu dao.

Hôm nay quả nhiên là mười lăm, người đến Bạch Mã Tự cầu thần bái phật đặc biệt nhiều, trong chùa hương khói cường thịnh, nén nhang to bằng cổ tay giá rất mắc, ở đây chỗ nào cũng thấy được. Nhìn nhang đèn mù mịt, cùng đám nữ tử mặc áo gấm quý phía trước, ta lắc đầu, đều là phu nhân nhà quan, cầu thần bái phật hữu dụng sao, trượng phu không phải là một đám nhét thêm người vào trong nhà? Cầu con trai lại như thế nào, người sinh ra, người khác sao lại sinh không ra?

Ngu ngốc đến cực điểm.

Ta lắc đầu, tìm một cái đệm quỳ xuống, ta bình thường không có hứng thú cầu thần bái phật, duy chỉ có chút thích xin quẻ.

Một thanh que, mấy câu thơ, cho dù mỗi lần chỉ có thể hỏi một chuyện, nhưng mà có thể mở ra con đường mờ mịt phía trước một chút cũng luôn tốt.

Ngu muội cũng tốt, vô tri cũng thế, từ hiện đại đến lại như thế nào, chỉ cần ta nguyện ý tin, liền là sự thật.

Ông tre trong tay xoát xoát phe phẩy, chậm rãi, liền có một thanh rút ra.

Ta rút ra, vừa nhìn thấy, quẻ thượng ký.

Khi người chưa từng có được đến một thứ, sẽ đối nó có khát vọng đặc biệt, có loại chấp nhất nói không rõ, tỷ như ngay lúc đó ta đối thượng ký, lại tỷ như bây giờ ta cho rằng Tư Mã Kỳ đối ta, hay là là Mã Văn Tài đối Chúc Anh Đài.

Đứng dậy liền quay đầu đi ra đại điện.

Ven đường vô số người ăn mặc như đạo sĩ tiến lên hỏi cần giải đoán quẻ hay không, ta đều lắc đầu cự tuyệt.

Ta không cần giải đoán quẻ, xin quẻ là việc nửa tình nửa mờ, lấy việc làm quá rõ ràng không phải thói quen của ta.

Trước điện thật sự nhiều người, ta xa xa nhìn đến, biết là Cổ Thường Ngọc đã muốn bắt đầu bỏ thí, liền có ý đi vòng, miễn cho gây trở ngại bọn họ.

Bạch Mã Tự ta hàng năm đều đến, mỗi lần bước vào nơi này khi có loại cảm giác như xưa, nơi này lặng yên không hề thay đổi, giống như mỗi cảnh cây cội cỏ đều là yên lặng, xuân vẫn là xuân, đông vẫn là đông như trước.

Bạch Mã Tự không nhỏ, tiền điện cùng hậu viện có khách hành hương chen chúc, chỗ khác kỳ thật cũng không nhiều người, rất là thanh u. Mấy năm trước, lúc ta đi dạo tự nhiên phát hiện ở thiên viện trồng đồ mi hoa, mỗi lần ta đến đều có thể gặp phải đồ mi hoa nở, lửa đỏ một mảnh, trông rất đẹp mắt.

Có phải sinh mệnh đến lúc kết thúc đều là sáng lạn nhất hay không đâu?

Ta đứng ở dưới một cây đồ mi hoa, cảm thấy nhân sinh như giấc mộng, trong mộng ta không biết chính mình nên đi nơi nào.

“Thí chủ, cần giải đoán quẻ sao?”.

Bỗng nhiên một câu hỏi truyền vào trong tai, mặt ta nhăn nhu, tưởng lại là đám đạo sĩ, lại không biết vừa quay đầu lại liền thấy Bạch Mã Tự phương trượng Tịch đại sư.

Tịch đại sư mặt mũi hiền lành, lông mi đều đã bạc trắng, trên mặt luôn điềm nhiên tự tại, ta mỗi lần thấy hần đều đã không khỏi bình tĩnh.

Ta đối hần gật gật đầu, cười nói: “Tịch đại sư khi nào bắt đầu cũng làm nghề giải đoán quẻ nói mộng? Ngài nguyện ý giúp ta giải đoán quẻ ta tự nhiên là muốn, nhưng mà tiền dầu vùng ta chưa chắc sẽ thêm, lúc này trên người nhưng là một phân tiền cũng không có nga”.

Tịch đại sư mỉm cười, chỉ vào hai cái ghế đá dưới tán cây đồ mi nói: “Tất nhiên là không thu tiền, Cổ thí chủ, mời ngồi đi”.

Ngồi xuống xong, hắn nói: “Phiền thí chủ cho ta xem ký”.

Ta dừng một chút, đẩy tới.

Thanh loan song phi tại bích thiên, nhân sinh như mộng kính hoa duyên.

Hốt ngộ phượng tường hạ Cửu Châu, hóa thành hoàng điều tiểu vũ yên.

Hắn nhìn liền cười nói: “Hỏi là cái gì?”.

“Nhân duyên”.

Tịch đại sư sờ sờ chòm râu bạc thật dài, cười đến rất là hiền lành, nói: “Thí chủ cũng biết ký này vì sao sẽ là thượng ký?”.

Ta nói: “Người xem kia cái gì chim xanh cái gì phượng hoàng, vừa thấy chỉ biết là thứ tốt a. Thượng ký đó là tự nhiên, cuối cùng đều nở nụ cười, còn có thể không phải thượng ký?”.

“Chim xanh, phượng hoàng đều đúng là điềm lành, nhưng mà vì sao chỉ có thể tính thượng ký mà không phải thượng thượng ký, đó là bởi vì có kính hoa duyên, hoa trong gương, trăng trong nước, luôn ảo tưởng, nhưng là thật đẹp thật đẹp, làm cho người ta quá khó khăn bút ra. Cho dù bút ra, cũng sẽ có rất dài một đoạn thời gian phóng không ra, đó là một loại thống khổ, Phật viết, chúng sinh hà cô, hết thấy đều là không, hết thấy đều là duyên”.

Lời nói của tịch đại sư làm cho ta như lạc trong mây mù, nhân tiện nói: “Dù sao cuối cùng nở nụ cười a, sao lại không được?”.

“Ha ha.... Tiểu vũ yên tất nhiên là tốt, lại thiếu phần hoa nhiều hơn tiêu dao, thí chủ.... Lại tuyển loại nào? Giống như mộng kính hoa, hay là thanh tịnh tự tại?”.

Ta cả người chấn động, gắt gao nhìn chăm chăm tịch đại sư, hé miệng lại nói không ra nửa câu.

Cho đến khi tịch đại sư đi rồi, ta còn ngơ ngác ngồi ở dưới tán hoa, từng trận gió nhẹ, những đóa hoa đỏ mi điểm như huyết vũ, rơi khắp người ta, nhưng mà ta cũng không muốn để ý, trong lòng giống như bị cò rút khó chịu.

Giương mắt, đầy trời đóa hoa phi vũ vẫn uốn lượn, giống như sẽ không dừng lại, cháy rực điểm lệ, nhưng mà ta lại biết, qua mấy ngày nay, xuân hết, chúng nó liền héo rũ, một khắc sáng lạn đối lấy đó là vĩnh cửu yên tĩnh. Có lẽ có thể nói, sang năm nó còn có thể nở, nhưng là hàng năm tuổi tuổi hoa tương tự, lại vĩnh viễn là tương tự, sẽ không lại giống nhau, lòng người, cũng giống như vậy.

“Người suy nghĩ cái gì?”.

Đỉnh đầu truyền đến thanh âm của Tư Mã Kỳ, ta biết hắn mỗi tháng mười lăm đều đã cùng mẫu thân đến Bạch Mã Tự, bởi vì không cùng thời gian, cũng không tính thường xuyên gặp được.

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, một đôi mắt hoa đào ẩn tình liễm điểm lưu quang, nói: “Tư Mã Kỳ, vì sao người là Tư Mã Kỳ?”.

Hắn vừa nghe, cả cười, nói: “Như thế nào, ta là Tư Mã Kỳ không tốt sao?”.

“Tốt lắm sao?”.

Hắn gật đầu: “Tự nhiên tốt lắm”.

“Tốt ở chỗ nào?”.

Tư Mã Kỳ bỗng nhiên ôm lấy ta, lại tung lên trời, ta một tiếng hét kinh hãi mới ra khỏi miệng, liền đã lại rơi xuống trong lòng hắn, kinh hồn chưa định không hề giây dụa, liền nghe được hắn cười to nói: “Ta Tư Mã Kỳ nếu không phải Tư Mã Kỳ, như thế nào cho người cảm ỷ? Như thế nào cho người ngọc thực? Lại như thế nào cho người hạnh phúc?”.

Mấy câu này nữ tử trong thiên hạ nghe xong đều đã cảm động, nhưng lúc này xác thực như độc dược làm cho ta sắc mặt trắng bệch tứ chi lạnh lẽo, ta hung hăng đẩy hắn ra, thanh âm khàn khàn quát: “Buông! Người này Tư Mã tiểu tặc không biết xấu hổ!”.

Theo hắn trong lòng giãy giụa, ta đột nhiên lui ra phía sau vài bước, đỏ mi hoa vũ bao phủ hai người chúng ta, sáng lạn loá mắt, theo ý ta đến cũng là thiêu đốt thảm thiết.

“Tư Mã Kỳ, bởi vì người là Tư Mã Kỳ, cho nên người vĩnh viễn sẽ không hiểu được vì sao hàng năm tuổi tuổi hoa tương tự, lại vĩnh viễn bất đồng”.

Tư Mã Kỳ đứng ở phía trước nhưng không có nghe hiểu, có chút phiền não, đưa tay đối ta nói: “Đừng nói vậy, nhanh lại đây, người xem xiêm y của người đều nhăn....”.

Ta đưa tay kéo vạt áo lại, lắc đầu, không nói một câu xoay người chạy trốn.

Ta nghĩ, kia một khắc ta tất nhiên là sợ hãi.

Sợ hán, cũng sợ chính mình.

.....

Đã hơn nửa đêm, người không ngủ, đi ra làm gì?”

Một thanh âm quen thuộc vang lên, ta quay đầu, thấy Mã hồ ly khoác một cái áo đơn đứng ở sau ta, ta khó được không có tâm tình cùng hán cãi nhau, nhân tiện nói: “Ngắm trăng thôi”.

Hán giương mắt nhìn ánh trăng kia, nửa ngày, lại cúi đầu nói: “Người thích trăng tròn?”.

Ta gật gù đầu, nói: “Phải, mỗi tháng trăng tròn, luôn đẹp nhất, thiên nhai các nơi đều giống nhau. Người nói, nếu lòng người là như vậy, thật là tốt”.

Nhưng mà Mã Văn Tài lại sờ sờ đầu ta, nói: “Nha đầu ngốc, không đồng dạng như vậy, đừng nói mỗi tháng, một khắc trước cùng ngay sau đó, ánh trăng này liền đã bất đồng. Về phần lòng người, tuy nói là của chính mình, lại thường thường không thể từ chính mình quyết định, cho dù chính mình cảm thấy không có thay đổi, nhưng là sự thật cũng là thay đổi, như vậy, làm sao phải so sánh giống hoặc là không giống như vậy đâu?”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Tiểu Nga, Người An Tâm Đi Đi

Nhưng mà Mã Văn Tài lại sờ sờ đầu ta, nói: “Nha đầu ngốc, không đồng dạng như vậy, đừng nói mỗi tháng, một khắc trước cùng ngay sau đó, ánh trăng này liền đã bất đồng. Về phần lòng người, tuy nói là của chính mình, lại thường thường không thể từ chính mình quyết định, cho dù chính mình cảm thấy không có thay đổi, nhưng là sự thật cũng là thay đổi, như vậy, làm sao phải so sánh giống hoặc là không giống như vậy đâu?”.

Đúng vậy.....

Lòng người biến hóa vốn không phải do con người quyết định, rất nhiều thời điểm ngay cả bản thân mình cũng không tự biết.

Nếu người có thể khống chế nội tâm của chính mình, như vậy trừ bỏ lừa gạt bản thân, thì cũng không còn cách nào khác.....

Ta quay đầu nhìn hán, thốt ra nói: “Vậy..... Người có yêu Chúc Anh Đài không?”.

Mã Văn Tài mỉm cười, ánh trăng nhẹ lung, cái mũi cao thẳng của hán chiếu ra nhọt nhọt bóng ma, ta xem không rõ ánh mắt của hán, chỉ nghe thấy hán nói: “Nha đầu, người nói cho ta biết, cái gì mới là yêu. Rất muốn có được, cái này có tính là yêu không?”.

“Không tính, kia chính là chấp niệm”.

“Cái gọi là yêu, chính nó cũng không phải là một loại chấp niệm sao”.

Ta cũng một chút, không biết từ đâu phân bác, nửa ngày qua đi, lắc đầu, nói: “Không, không phải cái gọi là yêu, ta cho rằng hán là phân hai loại. Một loại là yêu người khác, một loại là yêu chính mình. Yêu chính mình, cho dù trên miệng nói yêu, yêu người đó nhiều lắm, nhưng mà mọi hành động đều là để cho người đó sẽ không bỏ hán mà đi, thỏa mãn chung quy là ham muốn bản thân. Yêu người khác, đó là người hán yêu chỉ cho hán một cái mỉm cười, cũng là cảm thấy hạnh phúc”.

Mã Văn Tài nghe vậy xong thật lâu không trả lời, cuối cùng, thở ra, sờ sờ đầu ta, nói: “Nha đầu người cư nhiên còn có ý tưởng như vậy, nhưng thật ra nói có trật tự”.

Ta đẩy tay hán ra, la lên: “Người giả bộ, mình tán ám phúng (*)! Ta ngày thường cũng rất có kiến giải chứ sao không!”.

(*)Mình tán ám phúng: nói móc, ngoài miệng là khen nhưng nghe kĩ lại là chê

Cảm thấy lại buồn bã vài phần, ta hai tay làm người, hi vọng nhất chính là bản thân mình có thể hồ đồ sống một cách khoái hoạt, nhưng mà lại luôn thanh tỉnh đáng sợ.

Mã Văn Tài thu liễm bộ dáng đứng đắn lại, hồ ly nháy mắt xuất hiện, nói: “Phải đó, đó là trương đương có kiến giải, trước mặt mọi người khinh bạc nam tử, cũng chỉ có người có thể làm ra, chắc chắn..... Quần áo kia, xoẹt một tiếng cỡ nào vang dội.....”.

Ta quăng cho hán một quyền, cả giận nói: “TMD người đừng cứ nói chuyện này được không! Các người không thể yên tĩnh một lát sao?”.

Ta này trong thời gian ngắn chịu đủ cực khổ, từ nguy đam mê trực tiếp lưu lạc thành kẻ háo sắc khinh bạc nam nhân.

Ta thực TMD oan a!

Ta thừa nhận bản thân mình là kẻ háo sắc không sao cả, nhưng mà muốn ta thừa nhận ta háo sắc là mướp đắp vỏ trắng liền làm sao đều không được!

“Đã dám làm sẽ không dám nhận sao.....”.

“Câm miệng! Tin hay không ta đánh ngươi!”.

“Ta nghĩ rằng ngươi đã đánh rồi?”.

“... Ngươi! Ta muốn thực đánh ngươi ngươi còn có thể có sống sao? Nhìn đến đây là cái gì không! Năm đầm của ta lớn bằng nửa cái đầu của ngươi!”.

Mã Văn Tài ha ha cười, nhéo nhéo cái mũi ta, không để ý mặt ta sắp cháy đen thui, nói: “Thương lượng một cái?”.

Ta xoa xoa cái mũi, nói: “Nghe xong nói sau!”.

“Ngươi không nói thô tục ta sẽ không nhắc tới Tiêu Điều”.

Ta ngoài cười nhưng trong không cười nhếch miệng: “Ngài nghĩ rằng có thể sao?”.

Hắn sờ sờ cằm, gật đầu nói: “Là có chút khó khăn, cho nên a, ngươi liền ngoan ngoãn nhận thức tội nghiệp ngươi khinh bạc thiếu nam đi”.

“Phi!” Ta khinh thường nói: “Hắn là thiếu nam? Ta xem cửa sau kia cũng không biết mở bao nhiêu lần!”.

Gương mặt Mã hồ ly cứng đờ, mắt liếc ta một cái, nói: Bên trong đầu ngươi sao luôn sinh mấy thứ này.....”.

Ta hướng hắn đánh giá một vòng, ánh mắt ở cái mông hắn định rồi định, rồi sau đó ôm ngực nói: “Xin lỗi a, đây là sở thích cá nhân của ta, ngươi không cần xen vào. Còn nữa, hình dạng cái kia của ngươi ngày thường còn rất được thôi...”.

Dưới ánh trăng, Mã hồ ly ánh mắt nhú lại, cười đến không có hảo ý, “Như thế nào, có hứng thú?”.

Ta quét hắn liếc mắt một cái, vô hạn đáng tiếc nói: “Phải đó, đáng tiếc ta không có công cụ, thử không được a.....”.

Phong nhuộm xuân hồng, Minh Nguyệt chiếu rọi, nhìn biểu tình đương trường ngốc rớt của Mã hồ ly, tâm tình của ta bỗng nhiên trở nên tốt lắm.

Xem ra hoa nở hoa rơi đều có mệnh, cường cầu không thể liên tục vận động, khoái hoạt mới là thật.

.....

Nói tới đây, ta cùng mướp đắp vỏ trắng một đường kết thành thù, từ nay về sau triển khai màn oan nghiệt đối đầu kéo dài không ngày kết thúc.....

Cảnh thứ nhất

Nói một ngày trời trong nắng ấm, ta đánh cắp đi học buổi học sáng vụn ác.

Đi ở trên đường, cước bộ nhanh nhanh, lắc lư xoay bảy con cua tám lối rẽ, bỗng nhiên, bên tai một tiếng keng, bước đi của ta bỗng nhiên chuyển hướng, một cái vận mình, xoay người chụp tới, đem một đồng tiền nhật lên, vô tận thần thức nói: “A..... tiền rớt”.

Cùng lúc đó, chỉ cảm thấy một trận kinh phong bên người lướt qua, cách đó không xa phía trước bỗng nhiên truyền đến “Rầm” một tiếng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cái mông mắt hờn đang hướng về phía ta, nửa người trên nhét ở trong bụi cây bên cạnh.

Ta nhất thời kinh ngạc, trầm nghĩ, rất thần kỳ, đang lúc ngay giữa ban ngày cư nhiên có người phơi nắng mông?

Căn cứ tôn chỉ đồng học đoàn kết, ta tiến lên kéo hắn ra khỏi bụi cây, vừa kéo vừa cảm thán: “Lần sau đừng hướng chỗ này đâm vào, bụi cây tuy rằng thấp, nhưng mà dầu sao cành lá cũng sum xuê, đập vào trong này không dễ kéo ra.....”.

Là tả một trận rung động, mông ngẩng đầu, ta vừa thấy, rút lui vài bước, mông nam kinh hiện mặt mướp đắng! Mướp đắp vỏ trắng đầu đây lá cây, chớp mũi còn dính một vết bùn.

Ta thốt ra: “Ngươi đang làm cái gì?”.

Hắn tức giận đến run run, eo nhỏ xoay một cái động tác kinh điển trả lời: “Ngươi..... Ngươi..... Ngươi tên này không biết tốt xấu!”.

Nói xong liền chống thất lưng đi đến học đường, ta cũng sờ ở tại chỗ ý tưởng không rõ, nửa ngày hoàn hồn cả giận nói: “Ngươi một cái mướp đắp vỏ trắng! Lão tử hảo tâm lại bị sét đánh, lần sau ngươi mông hướng lên trời cũng không cứu ngươi!”.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến thanh âm sáng sủa của Hoàng Thu Thanh: “Hắn vốn định xông lên đi dọa ngươi một cái, không biết ngươi lại đột nhiên

xoay người, hấn khổng chế không được liền trực tiếp đâm vào đám cây cối lý đi....”.

Da đầu ta quang quác một trận run lên, quay đầu nhìn cái răng khểnh cười đến đáng yêu của hấn, rút lui ba bước lớn: “Ngươi, ngươi đến đây lúc nào?”.

Đôi mắt to của hấn đối ta chớp chớp lóe sáng, thật là hoạt bát, miệng lại nói: “Ta sớm đã tới rồi, bắt quá, lúc nên ra tay mới ra tay, lúc không nên ra tay, ta khoan tay xem kịch cũng rất tốt”.

Ta nghe xong thiếu chút nữa không học máu, người này thật sự là kỳ quái, cứ lấy chuyện không cứng không mềm mà đâm ta!

Cô nải nải ta rất lễ phép, quyết định ôn nhu hỏi thăm tổ tông ngươi một tiếng!

.....

Cảnh thứ hai

Nói lại một ngày, mưa dầm kéo dài, ta ăn no ợ một cái đi ở trên đường.

Trong thư viện có một cái núi giả, trước núi giả có một ao nhỏ, trên ao nhỏ có một cầu nhỏ, ta đứng giữa cây cầu nhỏ kia, nhìn mưa bay lất phất, mấy con cá nhỏ tranh ăn bơi tới bơi lui, tràn đầy sức sống.

Ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa một người một ô đi lại, đáng người thướt tha.

Định mỹ nhân?

Ta đoán.

Người nọ đến gần, lòng ta lạnh một nửa, nguyên lai là mướp đắp vô trắng, thật sự là kẻ thù nơi nào không phân phùng, gặp lại làm gì từng quen biết!

Đường đi chỉ có một cái, chính là cây cầu nhỏ chỉ đủ một người đi dưới chân ta kia, nội tâm thầm nghĩ, ta hôm nay sẽ không nhường đường!

Liền đứng ở trên cầu chống nạnh từ trên cao nhìn xuống eo nhỏ của Tiêu Điều kia càng xoay càng gần, rốt cục, khi hấn thấy rõ người trên cầu là ta rõ ràng ngẩn người, rồi sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn kia bộ dạng u sầu liền càng sâu.

“Ngươi! Nhường đường!” Hấn chìa ngón tay, cơ hồ chạm đến chóp mũi ta, ta thể này mới phát hiện hấn cao hơn ta không bao nhiêu, cơ hồ có thể nhìn thẳng.

A ôi?

Dám chìa vào chóp mũi ta như vậy?

Ta khòe miệng cong lên một nụ cười tà ác, đột nhiên lui nhanh ra sau mấy bước, cầm ô mặt trên hướng về phía hấn xoay mạnh cán, mưa bùm bùm cùng giọt nước trong suốt giống như phi đao hướng ra phía ngoài.

Mướp đắp vô trắng nhanh chóng oa a một tiếng nhắm mắt lại, nhưng mà, nhắm mắt? Có ích lợi gì sao?

Bọt nước bắn tung tóe hấn, hấn đột nhiên mở to hai mắt, lại lần nữa phóng ra ánh sáng oán hận, tần suất run rẩy của cái môi dưới kia kêu một cái cao.

Ta vươn ngón tay út, đào ngoáy lỗ tai, nói: “Đường sao ~ ta chính là không nhường, ta còn đang thưởng thức cảnh vật đầu ~ ngươi hoặc là liền lội nước đi qua, hoặc là đi đường vòng, tự tiện không tiến a ~”.

Bắt quá, ta chưa từng có nghĩ tới mướp đắp vô trắng đi dễ như vậy, quả nhiên, hấn cúi đầu rống giận một tiếng giống như nững nự: “Ta liều mạng với ngươi!”.

Sau đó ô cũng không cần, hai tay hướng về ta chính là phác lên đẩy một cái!

Mắt ta sáng lên.

Đã sớm biết ngươi này quả dưa vô trắng dễ bị kích!

Ôi! Xem ta tránh!

Thân mình xoay một cái, liền chỉ nghe làn gió thom một trận quét quá bên người, giấy lát đó là ầm một tiếng.

Ta đưa tay phui phui bọt nước trên tay áo, nói: “Ai nha, nguy hiểm thật”.

Lời còn chưa dứt, liền cảm giác được cổ chân bị tóm lại, trong tai cũng chợt nghe một tiếng kêu bén nhọn “Cứu mạng a! Giết người a!” Trong đầu chỉ kịp hiện lên: ngươi TMD, hỏng!

Liên lại là ầm một tiếng.

Ta đột nhiên gãy dựa đứng lên, nước toản dính vào mắt, lấy tay lau một chút, ánh mắt thấy rõ liên kinh ngạc phát hiện mướp đắp vô trắng kia mặt vùi vào trong ao gãy dựa, thanh âm rầm đông quang quác vang bên tai không dứt.

Ta về mặt hắc tuyến, cũng không gấp, nhìn mực nước ta ngồi đều không có quá ngực, nửa ngày, cảm giác được mướp đắp kia vùng vẫy độ mạnh yếu bắt đầu yếu bớt, ta mới đứng lên, nắm cổ áo của hắn đem hắn kéo ra đứng lên.

Mướp đắp kia vừa ra khỏi nước, ngẩng đầu đó là sừng sốt đã lâu, rốt cục phục hồi tinh thần lại sau cư nhiên oa a một tiếng khóc lớn đi ra.

TMD.

Hắn khóc lớn cũng không có gì, nhưng mà, vì sao muốn ôm ngực của lão tử khóc.

Nội tâm ta kích động một cái, chẳng lẽ thân phận của ta sẽ bị vạch trần tại đây sao?

Giây tiếp theo, liền bị mướp đắp vô trắng hung hăng đẩy ra một phen, hai tay ôm ngực run run lại một lần nữa phát ra rống giận giống như nững nự: “Ngươi này không biết phân biệt phá hư nam nhân!”.

Ta theo bản năng sờ sờ ngực, lại nhìn nhìn tư thế của hắn, cảm giác gân xanh trên trán lạch cạch hoàn toàn nổi lên.

Ngươi TMD mướp đắp vô trắng! Lão tử với ngươi không đội trời chung!

.....

Kể tiếp mấy ngày sau chính là vô số cảnh tượng ác liệt tuần hoàn.

Ta cùng mướp đắp vô trắng thù cùng hận nghiêm nhiên phát triển theo hướng tình tiết của kịch truyền hình chiếu lúc tám giờ, cho đến một ngày nọ, lại là một buổi học múa kiếm, chúng ta rốt cục bạo phát.

Lúc ta thật là không cẩn thận lần thứ chín dùng kiếm đâm đến lưng của mướp đắp vô trắng lại lần thứ năm ở lúc xoay người lại đã đến hông hắn, mướp đắp vô trắng rốt cục hoàn toàn nổi điên.

“Ta muốn giết ngươi!”.

Hắn giờ một thanh kiếm chưa giải phong mà rống lên.

“Xin hỏi, ngươi muốn đâm ta sao?” Ta rất bình tĩnh.

“Ta muốn chém ngươi!”.

“Thật sự chỉ chém thôi sao? Vậy ngươi chém đi!” Ta liếc hắn một cái, làm bộ dạng giờ tay chịu trời.

Một bên Mã hồ ly híp mắt cười, cười giống như đang xem diễn, Hoàng Thu Thanh lại là khoanh tay trước ngực, cái răng khểnh cười đến kêu một cái sáng lạn.

“Đồng học bên kia? Các ngươi đang âm ỷ cái gì?”.

Thanh âm tao nhã của Đinh sư mẫu vang lên.

Mạch máu của Tiêu Điều lúc này đã sắp nổ tung, mặt hồng giống như Quan Công, cất bước hướng ta hét lớn một tiếng vọt tới.

“Ha ~~~~“.

Ta nhú mày, cũng hét lớn một tiếng thật mất hồn.

Bất quá, bị kịch thường xuyên phát sinh lúc chúng ta bất ngờ, hơn nữa bình thường buông xuống trong lúc không kịp phòng bị!

Chỉ thấy hết thảy giống như phim quay chậm, mướp đắp vô trắng phần nộ chạy từng bước nhỏ hướng lại đây, cổ tay không công tinh tế kia của hắn rõ ràng không có mấy phân khí lực, thanh kiếm liền như vậy rời khỏi tay bay ra, liền bay a bay, bay a bay, loảng xoảng một tiếng, đánh trúng đầu của Thôi Tiểu Ách đồng học hoa lệ lệ.

Thôi Tiểu Ách kỳ thật đã muốn ý thức được nguy hiểm, nhưng mà lúc hắn nhìn đến kiếm đã muốn tránh không kịp, chỉ có thể theo phản xạ nhắm mắt lại!

Ồ trong nháy mắt cuối cùng, ta giống như nhìn đến trong đôi mắt hoa đào của hắn một câu thâm tình: Tiểu Kê Kê! Ngươi nhất định phải theo ta đi!

Mắt ta ngấn hơi nước, đôi mắt gật gật đầu, biểu thị sự trịnh trọng cùng chân thành của ta!

Tiểu Nga! Ngươi an tâm đi đi!

Ta đêm nay liền làm thịt Tiểu Kê Kê ăn!

Đề cho nó đi cùng ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đến, Chúng Ta Cùng Hô Hấp Nhân Tạo

“Cạc cạc”.

Ta hiền lành sờ sờ đầu Tiểu Kê Kê, nói: “Đừng âm ỹ”.

Tiểu Kê Kê liếc ta một cái, tiếp tục: “Cạc cạc ca!”.

Mấy cọng lông vũ bay lên, trong đó có một cọng còn vừa vụn cắm trên tóc ta, ta phù một tiếng thổi nó đi, biểu tình hiền lành ác liệt, nghe răng cười một tiếng: “Chủ nhân của ngươi hiện giờ đang ở trên tay ta, hơn nữa ngươi đã bị ta bao vây, bốn phía đều là người của ta, ngươi lúc này là chấp cánh cũng khó mà bay, ha ha ha. Ngươi liền ngoan ngoãn thức thủ chịu trời, kính dâng thân thể của ngươi đi! Ha ha ha.”.

Còn chưa có cười xong, liền cảm thấy cái trán bị búng, “Ba” một tiếng, thanh thúy vang dội.

“A! Sao lại đánh ta?”.

Ta ngừng đầu trừng Mã hồ ly, phần tử bạo lực không vừa.

Mã Văn Tài dùng vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Ngươi cảm thấy nói chuyện với một con ngỗng như vậy rất thú vị sao?”.

Ta lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Ta cũng không nhầm chán như vậy”.

“Vậy vừa rồi ngươi đang làm cái gì.” Mã Văn Tài ngất mi tâm.

Ta cúi đầu nhìn Tiểu Kê Kê một cái, Tiểu Kê Kê thấy ta nhìn nó, đầu ngỗng co rút lại, “Cạc cạc.”.

Ta cười hắc hắc, nói: “Ta sao có thể nhầm chán như vậy cùng một con ngỗng nhân thoại việc nhà. Ta rõ ràng đang làm chuyện có ý nghĩa hơn. Ngươi không thấy sao? Ta vừa mới đe dọa nó! Ha ha ha ha ha!”.

“Ngươi tiểu quỷ không lương tâm này, Tiểu Nga ngất xỉu đến bây giờ còn chưa có tỉnh lại, ngươi liền suy nghĩ ăn luôn huynh. Không, sủng vật của người ta”.

Thôi Tiểu Ách bị đập một cái, cái trán kia lấm tẩm mấy giọt huyết, sau đó xoay tròn ba vòng rưỡi liền quang vinh ngã xuống đất không dậy nổi.

Xem đi, oanh động a oanh động.

Do nhớ rõ tình bạn bè với Thôi Tiểu Ách, gương mặt bánh bao của Lại Phan An đồng học kia gục ở trên người Tiểu Nga, mắt đỏ xanh khóc vạn phần mê ly, hét lớn: “A! Ngươi đừng chết a!”.

Lúc ấy, ta bị cảm động thật sâu, bởi vì, ta rốt cục tại cái thư viện vạn thụ này phát hiện một gã công.

Tuy rằng.

Công này.

Thực không công.

Khụ.

Nhưng mà, phán đoán không tính là tốt đẹp kia của ta bị câu tiếp theo của Lại Phan An đồng học vô tình đánh nát.

“Ngươi chết sẽ không có người giúp ta nướng khoai lang a a a.”.

Khóc rống rất thảm thiết.

Vì thế, Thôi Tiểu Ách liền bị nâng đi ra ngoài, chúng ta học xong đều đi qua thăm hân.

Nhưng mà Tiểu Nga này cũng kỳ quái, thật sự bị đập một cái không dậy nổi, kêu như thế nào cũng không tỉnh, đi lại gần mới phát hiện thấy hân hô hấp rõ ràng đều đều, ngẫu nhiên còn chặc lưỡi, ngủ kia kêu một cái ngon.

Rõ ràng chính là buổi tối ôm Tiểu Kê Kê đồng học, huynh đệ thân ái của hân phơi ánh trăng nhiều, phơi đến giấc ngủ không đủ, vừa vặn một cái đập này liền cho hân một cơ hội ngủ thoải mái.

Cũng chỉ có đám một sách không kiến thức kia thấy cái trán hân xước da liền hoảng hốt, vì thế ta liền vui vẻ chạy đến một bên ôm Tiểu Kê Kê tìm việc vui đi.

Bất quá, nghe Mã hồ ly nói như vậy, ta bỗng nhiên nổi hưng trí, ngẩng đầu nhìn đôi mắt đậu xanh của Lại Phan An ngồi ở bên giường kia chớp chớp đáng thương bên người còn đứng một cái mặt xám như tro tàn Tiểu Điều, đầu óc chậm rãi liền toát ra một cái ý tưởng.....

Môi ta cong lên mặt cười yếu ớt, ho nhẹ một tiếng, ôm Tiểu Kê Kê đẩy ra Mã Văn Tài đang đứng phía trước, nói: “Ta biết làm thế nào có thể cứu tỉnh hân!”.

Mã Hồ Ly híp mắt, nhìn mặt của ta, dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe thấy nói: “Ngươi lại nghĩ ra cái quỷ gì.....”.

Ta quay đầu, trừng mắt nhìn hân, sau đó xoay đầu nhìn hai tên kia đã đem lực chú ý chuyển dời đến trên người ta, nói: “Nhưng mà..... Có chút khó khăn a. Cần có người hy sinh một chút.....”.

Tiểu Mướp đáng đáng Thôi Tiểu Ách choáng váng lúc này mặt càng đáng, nói: “Muốn hy sinh cái gì.....”.

Nhưng thật ra Lại Phan An vẻ mặt quyết tuyệt: “Ta có thể đưa thật nhiều bạc!”.

Ta nhìn hai người, ráng nhịn cười, nói: “Khụ..... Cũng không cần đặc biệt hy sinh, chính là cho hân hô hấp nhân tạo phỏng chừng có thể tỉnh”.

Bọn họ đồng thời kinh nghi nói: “Hô hấp nhân tạo?”.

Mã hồ ly nói tiếp: “Đó là cái gì?”.

Ta liếm liếm môi, thần sắc thực trầm trọng: “Các ngươi trước nói cho ta, các ngươi có nguyện ý hay không.....”.

Lại Phan An gãi gãi gương mặt bánh bao vừa trắng vừa mềm kia, nói: “Ừ..... Nghe qua giống như cũng không phải thực nghiêm trọng..... Vì khoai lang của ta..... Được rồi..... Ta..... Ta nguyện ý!”.

Tiểu Điều nhưng thật ra do dự hồi lâu, ta liếc mắt nhìn hân, nói: “Như thế nào? Tiểu đồng học, người là người đánh ngất, bây giờ Phan An người ta đều đồng ý, người còn do dự? Thật sự là không lương tâm a..... Mang tiếng là người đọc sách a..... đọc sách thánh hiền a..... Vô sỉ a vô sỉ a.....”.

Mướp đáng vô trắng bị ta nói, mặt xám một ngày đỏ bừng lên, quát: “Ngươi có để yên không! Ta đáp ứng! Ta nguyện ý! Được chưa!”.

Ôi, bụng đau quá, ai tới cứu ta.....

Nước mắt ta thiếu chút nữa toát ra đến, nhịn cười, nhịn.

“Kỳ thật, ta thấy Tiểu Nga cũng là bị đập một cái, nhất thời không thở nổi, cho nên hôn mê đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại. Cái gọi là hô hấp nhân tạo, chính là miệng đối miệng, tiếp cho hân mấy hơi đi qua, hô hấp thuận lợi, tự nhiên liền tỉnh!”.

Lời của ta vừa ra, cả phòng một mảnh yên tĩnh.

Ta lại khụ một tiếng, nói: “Sao? Không muốn?”.

Vốn sự tình hân là phát triển theo hướng ta đoán, bọn họ hai người bị bắt trăm miệng một lời nói ra, ta nguyện ý, sau đó ta liền thuận lợi có thể coi nguy hiểm diễn xuất, mất hồn a mất hồn.....

Nhưng mà.....

Lại Phan An đồng học ngày thường thực ngốc, cư nhiên bỗng nhiên quăng cho ta một câu: “A..... Ta không hiểu a..... Tiếp hơi như thế nào?”.

Mặt bánh bao thực trắng, thực mềm, làm ta rất muốn đập.

Mướp đáng vô trắng không ngu, vừa nghe Lại Phan An nói như vậy, liền lập tức gạt đầu như đập tới, nói: “Phải đó phải đó, không hiểu, người..... Trước làm thử cho chúng ta nhìn xem.....”.

Ăn trộm gà không được.....

Ta khóc không ra nước mắt nhìn Lại Phan An, cả người cứng ngắt.

Mặt bánh bao trắng mềm vẫn vô tội đơn thuần(*) như trước: “Nhanh bắt đầu đi! Ta sợ để lâu Tiểu Nga sẽ chết mất!”.

(*)Đơn thuần: đồng âm với đơn thuần

Người mới chết!

Người đã chết hẳn còn chưa có chết đâu, người ta ngủ khá ngon!

Đang lúc ta khó xử, liền nghe được Mã hồ ly ra tiếng nói: “Ta đến đi”.

Đất bằng phẳng vang lên tiếng sét.

Ta quay đầu nhìn Mã Văn Tài, ầm ầm rung động, “Người, người nói. Người đến”.

Mắt hồ ly nhú lại, ái muội nhìn ta liếc mắt một cái, nói: “Người không muốn ta đến?”.

Môi ta rút gân, vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Người vẫn là đi đi, nhớ rõ tiếp nhiều mấy hơi, tư thế phải chính xác..... Nói..... Người có biết tư thế sao?”.

Ngón tay thon dài của Mã hồ ly xoa cằm của ta, nhẹ nhàng nâng lên, ta bĩu môi.

Lại tới nữa, hẳn cũng là cố định động tác.

Ta bị đùa giỡn nhiều, bình tĩnh thật sự..... Đồ mờ hồ, câu này nói ra cỡ nào bị thương.

Nhưng mà.

Vì sao lần này.

Lại dựa vào gần như vậy?

Ta nhìn gương mặt hồ ly càng lúc càng phóng đại, đồng tử cực nhanh co rút lại, cả người hoàn toàn cứng đờ!

Chỉ nghe mướp đắng vỗ trắng bên cạnh tĩnh tể a một tiếng, Lại Phan An cũng là hút không khí mạnh một tiếng, ta giật mình một cái, vừa định đẩy ra Mã hồ ly, liền nghe hắn nói: “Không biết a. Không bằng. Người dạy ta? Ân?”.

Ta cái này là hoàn toàn cả kinh không thể nhúc nhích, chỉ có thể cảm giác hơi thở của hắn càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, máu của ta oanh một tiếng toàn vọt tới trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy hai gò má bắt đầu không tự chủ được nóng lên.

Bỗng nhiên, cảm giác chớp mũi nhẹ ngứa lại ẩm ướt, xúc cảm mềm mại.

Cảm thấy buông lỏng, tiện đà đó là nỗi con giận dữ, ta đột nhiên đẩy Mã Văn Tài ra, hét lớn: “Người thật sự là hồ ly đi! Làm cái gì.”.

Muốn cắn ta.

Nhưng là nói còn chưa nói xong liền bị tiếng dụng cụ vỡ vụn loảng xoảng làm hết hồn, mũi thuốc truyền đến.

Toàn bộ chúng ta quay đầu nhìn về phía ngoài cửa, chỉ thấy đôi mắt đẹp của Đinh Nhan Thư đầy nước mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng xanh, giống như ai lại như oán qua lại nhìn quét ta với Mã hồ ly, cuối cùng, ánh mắt vẫn là rơi xuống trên người Mã hồ ly.

Mã hồ ly nhìn với nàng liếm liếm môi, cười đến thập phần yêu nghiệt, nói: “Ai nha, bị tiểu sư muội thấy, này nên làm thế nào cho phải?”.

Tại thời điểm hỗn loạn vạn phần này, một tiếng “Ân a ~~~” đột ngột vang lên.

Mọi người vì thế lại là một cái đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Thôi Tiểu Ách đồng học vuron thất lưng, hai má đỏ bừng, đôi mắt hoa đào mở to chớp chớp nhìn chúng ta.

Sau đó ánh mắt dạo qua một vòng, xác định mục tiêu, phi thân phác qua một cái ôm Tiểu Kê Kê không biết khi nào đã bị ta vút bỏ qua một bên vào trong lòng, cao hứng kêu lên: “Ồ! Tiểu Kê Kê, ta nhớ người muốn chết, vừa cảm giác tỉnh lại, rất thư thái! Đến đến, trước hôn một cái! Ân thôi!”.

Cái cổ thật dài của Tiểu Kê Kê đưa ra, thỏa mãn kêu một tiếng: “Cạc cạc!”.

.....

“Tiểu thư a.....” Cát Tường kêu.

Ta nâng mí mắt, nói: “Làm cái gì?”.

Cát Tường nhìn ta một chút, ho nhẹ một tiếng, “Mùa hè..... Sắp đến”.

Mí mắt cúi xuống dưới, ta đưa tay rót ly trà, nói: “Phải đó, có gì không.....”.

Nàng dừng một chút, chậm rãi mở miệng nói: “Phát Tài ca hẹn em cùng đi tắm rửa.....”.

“Phốc!”.

Một miệng trà toàn phun ra, ta hoảng sợ nhìn Cát Tường, nói: “Tắm..... Tắm rửa?”.

Cát Tường khó xử gật gật đầu, nói: “Đúng vậy.....”.

Ta xoa xoa miệng, thở phào nhẹ nhõm, nói: “Ngươi cự tuyệt hẳn không phải được rồi.....”.

Sau đó, lời của ta, thật lâu không có câu trả lời.....

Lâu, thật sự rất lâu rất lâu, rốt cục, cổ lấy dũng khí nói: “Đừng nói cho ta..... Ngươi..... Đáp ứng rồi.....”.

Cát Tường vẻ mặt bi thương, biểu tình giống như chịu chết nặng nề mà gật gật đầu: “Tiểu thư! Em thực xin lỗi người!”.

“Rầm!”

Ta vỗ bàn nhảy dựng lên, rồi sau đó, trầm mặc, lại rồi sau đó, nâng tay lên hét lớn: “Ồi! Mẹ ơi! Đau quá!”.

Cát Tường chạy nhanh đi lên nắm lấy tay của ta thối mạnh, lại ngẩng đầu nói: “Tiểu thư bớt giận tiểu thư bớt giận! Cát Tường biết sai rồi!”.

Ta đau đến rút nước mắt, dùng cái tay không đau hung hăng vỗ đầu Cát Tường một chút, nói: “Ngươi đây là điên rồi? Ngươi cứ nhiên đáp ứng cùng đi tắm rửa! Ngươi..... Ngươi..... đầu óc phụ mẫu ngươi còn có..... Còn có..... Còn có lão công tương lai của ngươi..... Không, không phải, là tướng công!”.

Cát Tường chột dạ liên tục gật đầu, sau đó bắt đầu nói: “Ngày đó a..... Bánh bao liền thừa một cái.....”.

“Sau đó?”.

“Sau đó chúng ta liền đùa giỡn muốn cướp a.....”

“Lại sau đó?”.

“Lại sau đó.....” Cát Tường ngẩng đầu nhìn xem ta, nuốt nước miếng, tiếp tục nói: “Sau đó cướp tới cướp lui liền một thân đầy mồ hôi.....”.

Ta mới đầy mồ hôi, còn sắp thành Thành Cát Tư Hãn!

“Lại lại sau đó?”.

Cát Tường vùng trộm lui ra sau mấy bước, nói: “Lại lại sau đó, hẳn đã nói, a, nóng quá.....”.

Gân xanh trên trán ta hơi hơi nổi lên, nói: “Nóng xong rồi đâu?”.

“Sau đó ta đã nói, phải đó, nóng quá.....” Cát Tường lại lui một bước.

Gân xanh của ta lại nổi lên một cái, nhắm mắt nén giận: “Ngươi cũng thật nóng, nóng xong rồi đâu? Nói, trọng, điểm!”.

“Vì thế, Phát Tài ca đã nói, a, không bằng chúng ta đi kêu Tứ Cửu, Tiểu Thanh, sau đó còn có các chủ tử cùng đi hồ phía sau núi tắm rửa đi.....”.

“.....”.

Lúc này một tiếng mở cửa vang lên, ta đột nhiên mở to mắt, Cát Tường đã sắp chạy ra ngoài cửa hơn một thước: “Sau đó em lúc ấy ăn bánh bao ăn thật ngon, sau đó liền gật đầu đáp ứng rồi! Tiểu thư em thực xin lỗi người! Nhưng mà em tuy rằng thực xin lỗi người nhưng mà em càng thêm không muốn thực xin lỗi phụ mẫu còn có hương thân phụ lão trong thôn, cho nên! Tiểu thư! Em chạy trước! Ở trước lúc người ta còn giận không còn muốn đánh chết em, em sẽ không trở lại! Tiểu thư phải tự mình chiếu cố bản thân a a a ~~~”.

Hào một cái rung động đến tâm can, dư âm lượn lờ.

Trong đầu hiện ra khuôn mặt của Mã hồ ly kia, đầu ta càng đau.

Mẹ a, tắm rửa.....

Đùa nước.....

Cởi sạch.....

Đột nhiên đánh một cái rùng mình, mùa hè này, hơi lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đỗ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Nguyên Lai Là Nữ Nhân

“Miệng bị lưu thủy, hương tông cho hải. Duật bị phi chuẩn, tái phi tái chỉ..... Ta hữu kính hĩ, lời gièm pha này hưng.....”.

Đầu mọi người gật lên gục xuống đúng một trăm lẻ tám lần, cuối cùng ngừng lại.

Đinh Trình Ung xoay thắt lưng hồ lô một cái, chiết phiến trên tay phẩy phẩy, nói: “Được rồi! Tan học!”.

Ta nâng má, lò đồ chớp chớp mắt, ngơ ngác cho rằng ngơ ngác là Kim Thành Vũ(*) a..... Còn đem quạt phẩy phẩy đến vui vẻ nữa chứ.

(*)Kim Thành Vũ: Tên tiếng Nhật là Kaneshiro Takeshi, có cha người Nhật và mẹ là người Đài Loan. Kaneshiro dần khẳng định được mình qua những vai cá tính góc cạnh hơn đề hôm nay trở nên một diễn viên rất nổi tiếng toàn Châu Á, ngoài ra Kaneshiro còn là một ca sĩ tuy anh hát không nhiều. Người ta biết đến anh nhiều hơn là một diễn viên điện ảnh.

Những người bên cạnh ồn ào cuốn lại thề tre lại, đi đến nhà ăn, ta khép mí mắt, nhìn tập thề tre vẫn đang còn mở, dùng tay chậm rãi cuốn nó thành một quyển.

“Sao nhìn không có tinh thần gì hết vậy?”.

Phía sau Mã hồ ly xoa xoa đầu ta, mũi vải trên đầu bị bàn tay hồ ly của hắc ngươì đẩy đến mức lệch vẹo qua một bên.

Ta đem thề tre kẹp vào nách, thuận tay sờ sờ cái mũi, cũng không quan tâm nó ở giữa hay chưa, cứ như vậy kéo cao nó lên, quay đầu lại, mí mắt thông thả chớp chớp nói: “Không có việc gì.....”.

Mã Văn Tài vừa thấy mặt ta, mắt hồ ly híp lại một cái, nói: “Vì sao mặt ngươì lại tái nhợt như vậy, không thoải mái sao?”.

Ta đi thẳng, cũng không có lòng dạ nào trả lời hắc.

Mới đi được hai bước, tay liền bị giữ lại, hắc nói: “Ngươì có chuyện gì vậy?”.

Ta bỏ tay hắc ra, quay đầu nhìn hắc một cái, nói ưỡ ưỡ: “Đã nói là không có việc gì..... Buổi tối ta không ăn cơm..... Ngươì mang theo Cát Tường cùng đi ăn đi, nàng thích ăn thịt, cho nàng nhiều một chút.....”.

Hắc bước thêm một bước về phía trước, đi song song với ta, cúi đầu nhìn ta hỏi: “Ngươì rốt cuộc làm sao vậy?”.

“Ngươì mới là làm sao vậy, ta đi nơi nào mắc mới gì đến ngươì?” Ta có chút phiền toái nhìn hắc một cái.

Hắc sừng sốt, từ từ, nụ cười hồ ly quen thuộc kia hiện lên mặt, nói: “Cũng đúng, vậy được rồi, ta mặc kệ ngươì. Tự ngươì chăm sóc bản thân cũng được”.

Dứt lời, phẩy tay áo một cái, đi lướt qua ta.

Ta nhìn theo bóng hắc, có chút tức giận, nhưng cũng có chút bức mình.

Đồ keo kiệt, cũng không nói gì hắc, vung văng cái gì.

Ôi, đau quá.....

Bây giờ mọi người đi hết rồi, ta cũng không cần nhịn nữa, liền đưa tay xoa bụng, muốn dùng nhiệt độ bàn tay làm ấm một chút, nhưng lòng bàn tay vốn đã lạnh vì đau, thế là căn bản không dùng được.

Khẽ cắn môi, ta gian nan cất bước đi về, dọc đường đi qua rừng trúc, dần dần thấy Dật Tiên Đinh.

Lần trước ta đúng là không nhớ lắm, nơi này đúng là có đường đi thông tới tiểu viện của ta, tiếc là đường có gần nữa thì đối với ta bây giờ vẫn là xa.

Bụng càng lúc càng đau, ta ứa mồ hôi lạnh đầy người, thời tiết đầu hạ như thế này nhưng ta vẫn cứ run.

Mùa hè trúc xanh biếc như lúc trước mới mọc, hơn nữa càng mọc sum xuê che cả mặt trời, lúc này cũng sắp hoàng hôn, một tầng ánh sang nhạt màu vàng chiếu lên lá cây, ta một người đứng ở trong một mảnh rừng lớn như thế, chỉ có ngọn gió đêm hè làm bạn, trong lòng không tự chủ được mà cảm thấy hoang vắng.

Ta ôm bụng chậm rãi ngồi xụp xuống, dựa vào một nhánh trúc lớn bên cạnh, thở ra từng hơi nhẹ, nhắm mắt lại, dường như nghe thấy thanh âm của Tư Mã Kỳ.....

Khi đó, ta cùng Tư Mã tiểu tặc không ngày nào là không đi gây sự, chỉ vì một con chim khướu biết nói, ta với hắn tranh chấp ba ngày, ông chủ quán không dám đắc tội ai trong hai người, nên ai cũng không bán, chỉ nói ai tới sớm vào ngày cuối cùng thì bán cho người đó.

Nhưng mà ngày cuối cùng ấy, lại là ngày đầu tiên ta có nguyệt sự, đau đến mức mồ hôi đầm đìa ghé vào trên giường không thể động đậy, miệng vẫn cứ hét om sòm chim khướu, chim khướu. Mãi cho đến lúc hoàng hôn, Tư Mã tiểu tặc lại không biết vì sao xuất hiện ở đầu giường của ta, trên tay còn đang cầm lồng nhốt chim khướu.

Hắn đứng không biết bao lâu, bỗng nhiên ôm lấy ta, vẻ mặt ý cười nỉ non, vật nhỏ, người cuối cùng cũng là một nữ nhi rồi.

Con khướu kia thật khôn, cũng nói theo, là một cô gái là một nữ nhi.....

Chỉ vì một câu này, ta bức bối với hắn rất nhiều ngày, cảm thấy hắn chính là muốn châm chọc ta.

Sau rồi, hắn cũng hiểu ra, không dám nhắc nhắc lại chuyện này nữa, chỉ là mỗi lúc có nguyệt sự, hắn đều phái người đem thuốc bổ máu đến, hơn nữa, con chim khướu kia cũng vì một lần không cẩn thận để xổng mất, bay không thấy bóng dáng tăm hơi.

Rốt cuộc không thể tìm lại.

Mở mắt ra, giống như gặp mộng lạnh lẽo đến mức ngay cả khớp hàm cũng lạnh run, cựa quậy đứng lên, tiếp tục chậm rãi đi, nhưng mà đau đớn càng lúc càng tăng thêm, giống như sóng biển đang vỗ nhẹ nhàng, bỗng nhiên đập một cái thật mạnh, ta chỉ cảm thấy phía dưới đau nhói, trước mắt liền biến thành màu đen, chân đang đi cũng nhuyển xuống, rốt cuộc chống đỡ không được, đầu gối khụy xuống phía trước.

Lúc ta thiếu chút nữa ngã xuống, một đôi tay vững vàng đỡ thắt lưng ta lại, mùi hoa lan thoảng đến.

“Người cũng chỉ biết cậy mạnh, chẳng lẽ không mở miệng nhờ người khác giúp đỡ được sao? Ân?”.

Ta giương mắt nhìn Mã hồ ly, dù rất là kinh ngạc, nhưng ngay cả mở miệng cũng môi mết: “Người không phải đi rồi sao?”.

Mã hồ ly nhợt nhạt cười, nói: “Ai nói ta đi?”.

Ta sững sờ, nói: “Người rõ ràng vừa rồi đã.....”.

“Ta đứng ở trước mặt người người cũng không chịu nói người bị sao, ta đây liền đi theo sau tiểu quý nhà người xem người làm cái gì. Ai ngờ đi đến một nửa đường người cư nhiên ngồi ở trong rừng trúc ngủ, nếu không nhìn thấy người lập tức tỉnh ngủ, ta cũng đến bồng người lên.....”.

Biết là hắn cố ý trêu chọc, cũng kinh ngạc vì hắn thật sự một đường đi theo ta, ta mặc dù bụng đau, lại kim lòng không đau mở miệng cười: “Người mới ngủ, hồ ly chết tiệt nhà người, ta đã đau đến mức ngồi bệt dưới đất không đứng lên được người còn không tới giúp, người còn nói là không phải cố ý?”.

Mã Văn Tài lại cúi đầu thở dài một hơi, nói: “Ai biết được cái người ruột bảy thẳng tám cong(*) như người bắt thể nào mới đúng, nói không chừng khi đó ta xuất hiện còn bị người đuổi đi”.

(*)Ruột bảy thẳng tám cong: ý chỉ người sáng nắng chiều mưa

Ta tắt đài, chẳng biết trả lời thế nào.

Bỗng nhiên hồ ly chuyển giọng, rất là có tiết tấu: “Bây giờ thế này không phải tốt lắm sao, cả người người nhũn ra, tay chân vô lực, lúc gần té xuống ta kịp thời xuất hiện, như vậy..... Ha ha..... chính là lệnh cho ta muốn làm gì thì làm!”.

Dứt lời, tay hắn dùng một chút sức, đem ta bế lên, ta thét thất kinh một tiếng, đã vững vàng rơi vào trong lòng hắn.

“Người không cần.....”.

Chỉ thấy Mã hồ ly cúi đầu nhìn ta, nói: “Ta nghi ngờ người giả vờ ngây thơ, dù sao cũng đã ôm người trở về bao nhiêu lần rồi.....”.

Ta cười nhạo một tiếng, nâng bàn tay mềm mại lên, hứng thú đánh một phát vào ngực hắn, nói: “Nếu như vậy, cũng đừng vô nghĩa, khỏi giả!”.

Gió thổi qua, hương lan lượn lờ, rừng trúc thâm u, sương chiều giăng kín, nơi nào đó trên nhân gian lại xuất hiện một mùa xuân.

.....

Ban đêm tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là bụng kêu đói ục ục, cặp mắt mê man nhìn quanh, lại phát hiện có người dựa vào bàn ngủ.

Ta xoay người đứng lên, bụng vẫn cảm thấy có chút đau, bất quá đã đỡ hơn nhiều, ta vừa động bên này một cái, người nằm bên bàn liền tỉnh.

Nàng ngẩng đầu, lông mi như cánh quạt dưới ánh đèn chớp khê, đẹp đến kinh ngạc, khuôn mặt nhon nhon thanh thanh cười khê, lông mày cong cong: “Ngươi tỉnh rồi”.

Ta nhìn Chúc Anh Đài, trong chớp mắt không biết phản ứng thế nào, đến lúc sau mới gật đầu, hỏi: “Ngươi như thế nào.....”.

Chúc Anh Đài đứng lên đi về phía ta: “Là Mã Văn Tài báo ta đến”.

Ta ngẩn người, giương mắt nhìn nàng, nàng đứng trước mặt ta, cúi đầu nhìn ta, sợi tóc mềm mại rớt trên vai, ánh mắt dịu dàng, chỉ nghe nàng nói: “Ta đã sớm biết ngươi cũng là một cô nương”.

Nghe vậy, ta cười, nói: “Xem ra nữ nhi vốn không lừa được nhau, kỳ thật ta cảm thấy mọi người đều thấy rõ, chỉ không biết vì sao bọn thư ngọc kia đều nhìn không ra”.

Mã Văn Tài gọi nàng đến?

Quan hệ giữa nàng và Mã Văn Tài không phải rất tệ sao? Hơn nữa..... Mã Văn Tài còn thích nàng.....

Nàng biết ta là nữ nhi, thế chẳng phải là càng không ổn sao?

Mã Văn Tài suy nghĩ cái gì?

Chúc Anh Đài đỡ ta đứng lên, nói: “Người nhìn không ra tất nhiên là có, nhưng rất nhiều người đã nhìn ra cũng lừa gạt chính mình.....”.

Ta quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng khép mắt nhìn ngọc bội hình cánh bướm bên hông mình thùy, ta nhớ rõ, Lương Sơn Bá cũng có một cái.

Nàng giương mắt, thấy ta đang nhìn chăm chăm ngọc bội, liền cười nói: “Đây là tín vật lúc ta cùng Sơn Bá kết nghĩa huynh đệ, chúng ta mỗi người một cái”.

Một cặp Điệp nhi, một đôi ngọc như thế, sao có thể là tín vật giữa huynh đệ chứ.....

Bất quá, ban đầu, bọn họ ai cũng không nghĩ tới sẽ thích nhau đi.....

Thế gian này có rất nhiều tình yêu thường đều là nảy sinh trong lúc vô tâm, hoặc đoàn tụ sum vầy, hoặc là hoa rơi nước chảy.

“Hắn biết ngươi là nữ nhi sao?” Ta hỏi.

Chúc Anh Đài đỡ ta ngồi lên ghế cạnh bàn, lại cười với ta, nói: “Ngươi cảm thấy hắn có khả năng biết sao. Cho dù cảm giác được một chút bất đồng, cũng sẽ không nghĩ tới khả năng này”.

Ta trầm mặc, nàng nói đúng, Lương Sơn Bá tính tình đơn thuần trong sáng, căn bản một chút tà niệm đều không có, đương nhiên cho tới bây giờ sẽ không nghĩ tới mấy vấn đề này, cho dù phát hiện chính mình với Chúc Anh Đài có chút cảm giác tìm đập nhanh khác thường, cũng tất nhiên sẽ lựa chọn lừa gạt bản thân.

Xem ra bất luận là phiên bản Lương Chúc nào, Lương Sơn Bá đều là như vậy, làm cho người ta vừa nghiêng răng nghiêng lợi tức không chịu được, lại vừa bất đắc dĩ.

Ta ngẩng đầu, đổi đề tài, nói: “Mã Văn Tài đâu?”.

Chúc Anh Đài ngồi xuống bên cạnh ta, rót cho ta ly trà, chỉ thấy trên ly trà còn có hơi nước bốc lên, lúc đưa cho ta nói: “Uống chút trà nóng đi, sẽ thoải mái hơn một chút. Mã Văn Tài hẳn đi kiểm đồ ăn cho ngươi, hẳn thế mà đoán đúng thời gian ngươi tỉnh lại”.

Cùng Chúc Anh Đài nói về Mã Văn Tài, gạt loại tình huống này, ta cảm thấy vô cùng xấu hổ, liền đơ miệng cười cười, không biết như thế nào nói tiếp, chỉ có thể vội vàng đưa tay uống trà.

Chúc Anh Đài liếc mắt nhìn ta cười một cái, nói: “Ngươi không cần xấu hổ, ta với hắn không phải kiểu giống như ngươi tưởng, mà hắn, lại càng không phải kiểu người người đang nghĩ đến”.

Ta vừa uống vào ngụm trà, đột nhiên khụ lên.

Ta không nghĩ đến nàng trực tiếp như thế.

“Ta chưa từng nghĩ cái gì cả..... Khụ khụ.....” Ta bị nàng nói như vậy, càng thêm xấu hổ.

Cách nói của nàng giống như chính là muốn cho ta an tâm, làm cái gì an tâm. Ta cũng không phải với Mã Văn Tài. Cái kiểu kia.

Chúc Anh Đài đưa tay chậm rãi vỗ lưng ta, giúp ta thuận khí, nói: “Là ta muốn giải thích rõ ràng mà thôi, ngươi đừng kích động. Ta không có ám chỉ hai người các ngươi ý tứ gì”.

Ta kinh ngạc nhìn nàng, một nữ tử rất thông minh.

Ta đi vào nơi này nhiều năm, gặp qua không ít nữ tử, nhưng kiêu trí tuệ như nàng hơn nữa có thể dễ dàng hiểu rõ lòng người như vậy thật đúng là lần đầu gặp.

Thấy ta nhìn nàng, Chúc Anh Đài bật cười, nói: “Ngươi đừng như vậy xem ta, ta không phải người rất thông minh gì gì đó, chính là ta rất cẩn thận thôi. Bất quá hai người các ngươi cũng không phải hoàn toàn không có.”.

Đất chỉ một tiếng, cửa bị đẩy ra.

Chúng ta cùng quay đầu lại, chỉ thấy Mã hồ ly cầm theo hộp cơm đi vào, trên mặt toàn là kiểu cười của hồ ly, hắn chậm rãi nhìn quét liếc mắt hai người chúng ta một cái, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người ta, nói: “Tình?”.

Ta gật gật đầu, nói: “Ngươi tại sao gọi Chúc Anh Đài đến, ngươi thật là không biết xấu hổ..... Bây giờ cũng muộn quá rồi.”.

Hắn đi tới, bỏ hộp cơm lên bàn, nhẹ nhàng mắt liếc ta một cái, nói: “Không gọi nàng. Gọi ai? Gọi Cát Tường nhà ngươi? Nàng sáng hôm nay cùng Phát Tài đi xuống núi mua nguyên liệu nấu ăn, đến bây giờ người còn không thấy trở về.”.

Dứt lời, sờ sờ cằm, tiếp tục nói: “Ta thấy a. Phát Tài nhà ta hôm nay buổi tối gặp nguy hiểm rồi.”.

Ta trợn mắt lên, trừng mắt một cái, nói: “Cát Tường nhà ta cũng có mắt nhìn hàng, sói có ăn dê cũng phải chọn dê ngon, hơn nữa, Cát Tường nhà ta rõ ràng chính là một con dê ngọc.”.

Nói đến chỗ này, ta quả thực là bị thương không thôi.

Chúc Anh Đài mắt quét qua quét lại giữa hai chúng ta, bỗng nhiên mở miệng cười nói: “Ngươi đã đến đây rồi, ta phải về đây, ta thấy hôm nay Tiểu Khanh cũng đỡ chút ít nhưng vẫn chưa khỏe lại hoàn toàn! Ngươi chăm sóc nàng cho tốt, ngày mai còn có tiết học, ta đi trước” Dứt lời, lại mỉm cười với ta, còn từ tốn đưa mắt nhìn.

Ta cả người run lên, vừa định mở miệng nói: “Không phải. Chúng ta.”.

Mã hồ ly liền tiếp lời nói: “Vậy ngươi đi đi, nói cho ngươi một chuyện, ta vừa rồi thấy Lương Sơn Bá đứng ngay người chờ ngươi trong phòng, thấy ngươi không có ở đó, lo lắng cho ngươi, lại không dám đi tìm vì sợ lỡ người về. Bây giờ đang ngủ gật ở đó.”.

Chúc Anh Đài sững sốt, lát sau cười cười, nói: “Đã biết”.

Sau đó, vừa mới bước hai bước, lại quay đầu nói: “Kỳ thật, Mã Văn Tài, có thể ngươi cũng là người tốt”.

Ta ngẩng đầu, chỉ thấy Mã hồ ly khóe miệng hơi nhếch lên nụ cười yếu ớt, nói: “Cám ơn khích lệ, ta cho tới bây giờ cũng không muốn làm người tốt. Ngươi đi đi, không tiễn”.

Nụ cười yếu ớt ấy, không biết vì sao ở trong mắt ta, có chút vị lạnh lẽo...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Nha Hoàn Nhà Ai Đáng Yêu Hơn

“Tiểu thư. Em sai rồi.”.

Cát Tường nước mắt lưng tròng nhìn ta, bàn tay giờ cao chậu hoa không ngừng run rẩy.

Ta cắn hạt dưa, đem vỏ hạt dưa ném đi, vỏ nhỏ dưới ánh mặt trời vẽ một đường cong duyên dáng, sau đó, ba một tiếng, đánh vào cái trán tròn bóng của Cát Tường.

Ta lại nắm lên cắn một nắm hạt dưa, mí mắt nâng nâng, hừ hừ mũi: “Hừ! Sai rồi? Sai ở chỗ nào?”.

Cát Tường giờ chầu hoa, hai tay run run đến mức cả cái lá của bông hoa trên chậu cây cũng bị nàng làm rụng hết: “Sai ở tối hôm qua không trở về.... Lúc tiểu thư cần em nhất em lại không ở bên cạnh tiểu thư....”.

“Ân hừ ~ hết rồi?” Ta âm cuối giương lên.

Cát Tường vội vàng lắc đầu, khóc nức nở: “Còn có còn có, chưa được tiểu thư bằng lòng đã cùng Phát Tài ca đi ra ngoài chơi....”.

“Còn gì nữa không ~”.

Ta đứng lên, đuổi đuổi người, bụng không đau nữa, còn nhân cơ hội mà xin phép hôm nay không cần đi học buổi sáng, thật đúng là sáng khoái a sáng khoái.

Chậu hoa trên đỉnh đầu Cát Tường càng rung lên lạch cạch: “Còn có..... Còn có.....” Cát Tường gấp đến mức mồ hôi đầy mặt, rốt cục, con người chột lóe, hét lớn: “Em đã biết! Cát Tường về sau không bao giờ nữa ăn quá ba cái bánh bao!”.

Tay ta run lên, không thể nhịn được nữa, ngón tay kẹp hạt dẻ, mạnh mẽ bắn ra!

Ba, lần này đánh trúng chóp mũi nàng, đột nhiên, chỉ thấy tròng mắt Cát Tường đảo quanh một vòng, kêu toáng lên: “Ai nha ~~~”.

Sau đó, bàn tay vốn đang nâng chậu hoa kia run một cái, chậu hoa kia liền thẳng tắp rơi xuống dưới!

Ta tròng lớn mắt, hạt dẻ nằm trong tay đều vút đi, lập tức bước về phía trước muốn nâng nàng lên!

Hết thấy.....

Ở trên chậu hoa vỡ, giữa đồng bùn đất cùng mảnh vỡ tung tóe đầy đất.....

Trợn vện.

Chỉ thấy Cát Tường nằm ở trong lòng một người, đùi phải theo tư thế ngã mà nâng lên cao cao, miệng hơi hơi mở ra cùng ánh mắt đột ngột, tất cả đều nói rõ, nàng có bao nhiêu kinh ngạc.

Hai tay Phát Tài còn trong tình trạng nâng hoa, vừa vụng bưng được phía dưới mông của Cát Tường.....

Hết thấy.....

Thực quý đi.

Bởi vì, Cát Tường và cái tay của Phát Tài, ở thời điểm chỉ còn cách khoảng 10 cm, dừng lại.

Ta đơ người, nhìn cái đỡ kiểu trung bình tấn vô cùng vững chắc, sau đó nhìn cái người đang dùng tư thế ôm công chúa ôm lấy Cát Tường, nói: “Người là.....”.

Người nọ lắc đầu một cái, búi tóc tứ phương màu lam trên đỉnh đầu còn theo động tác của hắn mà nhẹ nhàng bay, rất..... kì quái.

Khụ.

Chỉ thấy hắn nghiêng khuôn mặt lên một góc 45 độ, lộ nụ cười có thể xưng là vô cùng tinh nghịch, nói: “Ta là Tứ Cửu!”.

Đây..... Chính là Tứ Cửu?

Là người đảm nhiệm vô địch đại xứng trong vô số bản lương chúc cũ - Tứ Cửu?

Ta nhìn thiếu niên trước mắt, một đôi mắt với tần số chớp nháy vô cùng cao, cái trán cổ ý nghiêng một góc 45 độ khiến cái mũi có vẻ không cao lắm, nhưng cảm đầy đặn nhìn cũng đẹp, môi lộ cái kiểu cười giống nụ cười kinh điển của Quách Phú Thành(*) những năm 95.

(*)Quách Phú Thành: Là một ca sĩ và diễn viên điện ảnh Hồng Kông, anh đã được mệnh danh là “Michael Jackson của Hồng Kông” do khả năng vũ đạo của anh, sự nghiệp của anh thăng tiến như pháo hoa và đoạt vô số giải thưởng âm nhạc. Đồng thời anh cũng là một trong những ca sĩ nhảy đẹp nhất thời bấy giờ và được xếp vào một trong Tứ Đại Thiên Vương (âm nhạc).

Ta trong đầu không tự chủ được nhớ tới khuôn mặt nhỏ nhắn luôn dễ đỏ mặt của Lương Sơn Bá.....

Sau đó lại giương mắt nhìn nhìn Tứ Cửu.....

Nháy mắt, ta nghe thấy thanh âm hóa thạch của chính mình, sau đó nứt vỡ, ầm ầm ầm ầm, vỡ thành từng vụn nhỏ, bay theo gió.....

Bỗng nhiên, một tiếng nũng nịu vang lên.

“Tứ Cửu! Ngươi thật không lễ phép! Cổ công tử, xin chào, công tử nhà ta là Chúc Anh Đài, ta là thư đồng của nàng, tên Tiểu Thanh. Công tử nhà ta hôm nay trước khi đi học còn dặn ta nhanh đưa thuốc tới cho người, vị này thư đồng Tứ Cửu của Lương Sơn Bá công tử, hẳn mới này vô lễ, Cổ công tử thứ lỗi”.

Ta giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử nhỏ nhắn đứng trước cửa, mặt phượng môi nhỏ, thần sắc bình tĩnh, cử chỉ có lễ.

Trong lòng ta bỗng nhiên giật mình một cái, lập tức máu nóng lên như vạn con ngựa không kiềm được sôi sục cuộn trào phi nhanh!

Nhìn đi!

Đây mới chính là hình dáng của nha hoàn nhà giàu có!

Ho nhẹ một tiếng, nói: “Không có việc gì không có việc gì, ngươi vào đi”.

Chợt nghe một tiếng thét kinh hãi, đột nhiên quay đầu, chỉ thấy tay của Tứ Cửu đột ngột thu lại, Cát Tường đang trong trạng thái đại ra vẫn duy trì chân trái cúi, chân phải trong tư thế nâng cao, ngã cái rầm xuống.

Đúng vậy, các ngươi không nghĩ sai, ta cũng không nói sai.

Tiếng kinh hô kia, là ở Phát Tài nằm phía dưới tạo ra, thảm thiết dị thường, quả thực là thương tâm đến mức khiến người nghe phải rơi lệ.

Ta nhìn mong Cát Tường nện trên hai cái tay gầy teo của Phát Tài, không đành lòng mà lấy tay gỡ tóc, thầm nghĩ, Phát Tài, trời làm vậy có thể tha thứ, tự làm vậy, không thể sống a.

Tứ Cửu sau khi đứng dậy, nâng tay nhẹ nhàng phát cái trán trơn bóng một cái, dường như có vài sợi tóc mái bị động tác tiêu sái của hắn làm tung bay.

Ta lập tức nghĩ tới hai câu quảng cáo từng nhìn thấy năm đó.

Có phong ảnh, càng tự tin!

Chỉ nghe Tứ Cửu nói: “Tiểu thanh, Cổ công tử vừa nhìn là biết không phải người câu nệ lễ tiết, ngươi nhanh nhanh đem thuốc vào đi ~”.

Tiểu Thanh liếc Tứ Cửu một cái, hừ nhẹ một tiếng, một bên bước chân vào. Đi đến trước mặt ta, nói: “Cổ công tử, có thể nói chuyện với người một chút được không? Công tử nhà ta có mấy câu phân phó Tiểu Thanh nói lại.”.

Ta gật gật đầu, nói: “Được”.

Lại quay đầu nói với hai người Cát Tường và Phát Tài còn đang sững sờ, run rẩy: “Hai người chờ hơi các người đứng dậy nhanh lên! Phát Tài ngươi đợi ta trở về rồi từ từ nói chuyện với người sau. Cát Tường ngươi cũng thế! Đừng có vì ăn quá nhiều bánh bao mà trở nên giống cái bánh bao thế! Đứng dậy nhanh lên! Tay Phát Tài đều bị ngươi đè gãy luôn rồi! Bị gãy thật thì sau này không có bánh bao ăn nữa đâu!”.

Cát Tường vừa nghe đến bánh bao lập tức hoàn hồn, nhanh nhẹn đứng dậy, đỡ Phát Tài lên, miệng hét lớn: “Phát Tài ca a! Ta sai lầm rồi! Ta không nên đè nặng ngươi! Đè nặng ngươi có khác gì đè nặng bánh bao của ta đâu? Ta rất đau lòng a!”.

Nhìn vẻ mặt biểu hiện kinh ngạc của Tứ Cửu, ta thờ dài, liền xoay người dẫn người ra khỏi phòng.

Đi đến chỗ cách phòng một đoạn ngắn, sau khi bảo đảm người khác không nghe thấy âm thanh nói chuyện của chúng ta, Tiểu Thanh đưa cho ta một cái cái lọ nhỏ, nhỏ giọng nói: “Cổ tiểu thư, tiểu thư nhà ta nói, mỗi lúc cảm thấy không thoải mái thì uống một viên thuốc này, sẽ thấy tốt hơn rất nhiều, nhưng phải đến lúc chịu không được mới uống, nếu không cho dù uống nhiều thuốc hơn tác dụng cũng không lớn”.

Ta đột nhiên chấn động, trong lòng tuy rằng đã có chuẩn bị, nhưng lúc có người gọi Cổ tiểu thư thật là làm cho ta có cảm giác quái dị khó nói nên lời.

Thấy ta biến sắc, Tiểu Thanh cực kỳ thông minh, mỉm cười nói: “Cổ tiểu thư đừng lo, chuyện này chỉ có tiểu thư nhà ta và ta biết, chúng ta tất nhiên là sẽ không nói ra ngoài. Ở nơi này vốn nếu chỉ có duy nhất tiểu thư nhà ta là nữ nhi, chúng ta đều rất lo lắng, nhưng bây giờ có Cổ tiểu thư, lòng hai chủ tớ chúng ta xem như yên tâm một chút, dù sao nếu có chuyện gì, lúc khó khăn nhất còn có Cổ tiểu thư có thể giúp đỡ.”.

Ta hít một hơi, liếc mắt đánh giá Tiểu Thanh một lần nữa, chỉ thấy dáng vẻ không cao ngạo không kiêu ngạo của nàng, một phong thái tự nhiên hào phóng liền như vậy thể hiện ra.

Không kìm được lại cảm thán một câu, cái nhà họ Chúc nuôi nữ nhi thế nào mà cô nào cô ấy thông minh thấu hiểu như thế, ngay cả một đứa nhỏ cũng có thể có tâm tư tinh tế đến vậy.

Nàng mở miệng gọi một câu Cổ tiểu thư, càng khiến ta khó cự tuyệt, tuy rằng trong miệng nói là hai bên cũng giúp đỡ nhau, thật là ám chỉ mọi người sau này sống cùng chết theo.

Lòng của con gái quả nhiên là 18 khúc a (Vân Vân: í chỉ lòng khó đoán)

Tĩnh tĩnh Chúc Anh Đài thoát nhìn lạnh lùng, nhưng trên thực tế là người thẳng tính, trước sau như một, một khi nàng không thích Mã Văn Tài thì ngay cả

che dấu cũng không che dấu một chút, kỳ thực cũng là một loại biểu hiện được bảo hộ rất tốt.

Trước còn tưởng là do xuất thân nhà giàu có, hôm nay nhìn lại, hóa ra là bởi vì có một nha hoàn tâm tư kín đáo như vậy bên cạnh đứng, khó trách tiểu thư như nàng có thể sống thoải mái tự nhiên như thế.

Ta cười thấu hiểu nói: “Đó là tất nhiên, những ngày học hành khó khăn trên núi này, nếu có hai người cùng giúp đỡ nhau, tất nhiên tốt hơn nhiều. Thay ta cảm ơn thuốc của Anh Đài, ta sống xa nhà, trên người không có đồ gì quý giá, bình thường Anh Đài không để ý tiểu tiết, ta cũng không rườm rà như thế, người nói lại dùm ta một câu, nói nếu ta có thể giúp đỡ, ta tự nhiên đem hết khả năng có thể để giúp”.

Tiểu Thanh nghe được câu này của ta, đã đạt được mục đích, mặt cười càng thêm tươi, làm lễ với ta rồi nói: “Còn có một chuyện, là tiểu Thanh tự ý, hy vọng Cô tiểu thư có thể đồng ý.....”.

“Chuyện gì?”.

“Tiểu Thanh hy vọng Cô tiểu thư có thể tham gia đi chơi hồ lần này.....”.

Ta dừng lại, đi chơi hồ?

Đi chơi hồ cái gì cơ?

Thấy vẻ mặt ngờ ngợ của ta, mặt tiểu Thanh đỏ bừng, nói: “Chính là..... Các vị công tử nói, vài ngày nữa muốn tới hồ phía sau núi.....”.

Mặt ta cứng đờ, hóa ra là đi tắm rửa!

“Vi sao ta phải đồng ý.....”.

Tiểu Thanh thấy ta nói câu này, liền vội đáp: “Cô tiểu thư, xin người hãy giúp tiểu thư nhà ta! Bởi vì Lương công tử, tiểu thư nhà ta nhận không được, đã gạt đầu đồng ý là sẽ đi.....”.

Nhưng.....” Nàng thẹn đến mức hai bên tai đều đỏ lên: “Nhưng nữ nhi như chúng ta sao có thể cùng bọn họ.....”.

Nhìn dáng vẻ thẹn thùng của nàng, ta bỗng nhiên phát hiện ta đã quen nhìn tính tùy tiện của Cát Tường, có một nha hoàn tâm tư tinh tế, mọi chuyện đều lo chu đáo không phải không tốt.....

Có điều.....

Như thế không vui lắm a!

Ta cúi đầu suy tư một chút, nói thuận theo: “Được rồi, ta đồng ý với người. Nhưng ta không đảm bảo là có thể giúp đỡ được gì, bởi vì chính ta cũng là Nê Bò Tát(*) qua sông.....”.

(*)Nê Bò Tát: xin xem lại chú thích ở chương 3.1

Tiểu Thanh gạt mạnh đầu, cảm kích nói: “Cám ơn Cô tiểu thư! Chỉ cần Cô tiểu thư có thể đi, Tiểu Thanh an tâm hơn một chút rồi! Sẽ không yêu cầu thêm cái khác!”.

.....

Lúc chúng ta trở lại phòng, phát hiện giữa ba người trong phòng không khí có chút quỷ dị.

Ba người ngồi ở ba góc bàn, người nhìn ta ta nhìn người, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Đột nhiên, Cát Tường bật dậy vỗ bàn một cái!

“Nếu nấu cơm đã ngoại, tại sao lại chỉ ăn khoai lang không ăn thịt! Sẽ bị thiên lôi đánh!”.

Ta thiếu chút nữa chân mềm mà lún xuống đất, ta biết bọn họ không có khả năng tranh luận cái gì hay ho cả.

Phát Tài không nói câu gì, chỉ là dùng hai tay khoanh trước ngực, gạt gạt đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngược lại Tử Cửu, một tay chống má, bộ dạng 45 độ tự cho là hoàn mỹ như trước, nói: “Nhưng sách y nói, khoai lang có lợi với thân thể, có thể làm người ta.....”.

Còn chưa nói xong, Cát Tường liền đã lớn tiếng đánh gãy: “Vậy hãy để cho ta và thịt cùng nhau sa đọa đi!”.

Ta đen cả mặt, quay đầu nhìn Tiểu Thanh sau lưng, chỉ thấy nàng đã đứng cứng ngắc ở cửa, nhất thời vô cùng hối hận vì sao vừa rồi cứ nhiên cảm thấy Cát Tường tốt hơn nàng.

Thần a!

Chém luôn ta đi!

Bắt quá.....

Trước khi chém ta.....

Xin hãy chém Cát Tường trước.

Khụ.

Đột nhiên Phát Tài nói: “A! Thiếu chút nữa quên mất, Cổ công tử! Công tử nhà ta kêu ta nói với người, mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt, vụ đi chơi hồ với nấu cơm đã ngoại người cũng đừng đi..... Ngài ấy cũng không.....”.

“Ồ? Ở đây náo nhiệt ghê, các người đang nói gì thế?” Lời nói của Phát Tài bị âm thanh Thôi Tiểu Ách cắt ngang.

Chúng ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Nga, mướp đắng da trắng, Hoàng Thu Thanh, còn có Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài tất cả đều đến đây, sau cùng còn có Mã hồ ly!

Mướp đắng da trắng mặt thật đáng, lên tiếng nói: “Ta nghe có người nói không đi chơi hồ..... ta cũng không muốn đi a.....”.

Tiểu Kê Kê trong lòng Thôi Tiểu Ách vuron cô thật dài ra cạc một tiếng với hấn, đem Tiểu Điều sợ tới mức bước ra sau vài bước.

Đưa tay sờ đầu Tiểu Kê Kê, Thôi Tiểu Ách quay đầu, rất là tùy tiện mà liếc mắt với mướp đắng: “Người không đi thì không đi thôi, người ta cũng không bắt người phải đi.....”.

Mướp đắng xem chừng vốn là muốn có người níu kéo mình lại, đáy lòng kỳ thật cũng muốn đi, không ngờ rằng Thôi Tiểu Ách lại nói cứng như thế, đánh rắm không ra tiếng, rầu rĩ hừ một cái không nói thêm tiếng nào.

Lương Sơn Bá cười đến là thoải mái, nói: “Vì sao không đi? Anh Đài ban đầu cũng nói không đi, sau đó ta tả cho hấn nghe phong cảnh sau núi, hấn cũng đồng ý rồi! Đi đi, Tiểu Khanh, chúng ta đều đi a, nhiều người chơi mới vui!”.

Phát Tài lúc này mới vội vàng nói: “Nhưng thân thể Cổ công tử không khoẻ.....”.

Ta mới định nói qua vài ngày nữa thì không có vấn đề gì, đã nghe âm thanh lười biếng của Mã hồ ly vang lên: “Phát Tài, nếu nàng muốn đi, thì cứ để cho nàng đi đi (Vân Vân: trong tiếng trung nói về ngôi số ba số ít, dù gái hay trai đều đọc là “ta” cho nên Mã huynh nói là “nàng”, người khác thì hiểu là “hắn”). Thế thì cứ định ngày đi là ngày thứ năm sau kì nghỉ, có được không?”.

Mọi người đều nói được, ta giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Chúc Anh Đài nhìn qua ta, có thể thấy trong ánh mắt ẩn ý cảm kích, ta gật gật đầu với nàng, cười khẽ một tiếng tỏ vẻ chỉ là nhắc tay.

Mọi người vừa cười nói vừa quyết định hết thời gian, địa điểm đi, còn có phụ trách thức ăn.

Cuối cùng lúc mọi người giải tán, Mã hồ ly đi ngang qua người ta, bỗng nhẹ nhàng xoay người một cái, nói bên tai ta: “Có lòng tốt với mọi việc cũng không phải là chuyện tốt” Dứt lời, ánh mắt chuyển từ trên mặt ta nhìn xuống, ta sùng sốt, cảm thấy bên tai có chút nóng, chưa kịp mở miệng, liền nghe được tiếng hấn cười khê: “Bắt quá, có vẻ ta lo lắng là dư thừa”.

Ngượng ngùng hai giây trước đó của ta toàn bộ tan thành mây khói, đám cho hấn một đám, tức giận nói: “Miệng hồ ly nhà người, có thể nói một câu tiếng người hay không hả!”.

Gió thổi đưa chiều muộn, khói bếp phả ngày tàn, cơn trùng kêu râm ran khắp núi, quả nhiên là một thế giới hoà thuận vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Rốt Cuộc Khởi Hành

Thời cổ đi học không có kỳ nghỉ, nhưng có phải một năm hơn ba trăm ngày đều ngồi ở thư viện làm một sách không?

Đương nhiên không phải, ít nhất ở Nghi Sơn là không phải.

Chúng ta vẫn ngày thường trăng, hơn nữa một khi tổ chức thi chính là năm ngày hoa lệ đến mất hồn.

Vì thế.....

Lúc chúng ta dự tính xong vụ “uyên uyên hí thủy” (Lời tác giả: xin chú ý, không phải là uyên ương) một ngày nào đó, ánh sáng xinh đẹp chiếu từ trên cao, gió núi nhẹ đưa, vốn phải là một ngày tốt, nhưng.....

“Ta nói..... Cát Tường, nguoi đừng khóc nữa.....”.

Ta đồng tình vỗ vỗ bả vai Cát Tường, an ủi, bất quá, biểu tình lại có chút vui sướng khi có người gặp họa.

Cát Tường ngẩng đầu liếc ta một cái, hai hàng nước trong dính giữa môi và mũi, thật là chói mắt, nhưng mà, sau khi nàng liếc mắt nhìn ta một cái kia, tiếng khóc càng lớn hơn nữa: “Ô oa ~~~ tiểu thư người thật xấu!”.

“Chặc chặc chặc, chao ôi, tiểu thư ta đây chẳng phải cũng đang rất là bi thương sao! Đến đến, lau mũi đi, làm gì có ai khóc lên chỉ chảy nước mũi không chảy nước mắt.....” Ta thuận tay lấy áo mình chà lên mũi Cát Tường.

Cát Tường cũng không thấy, nhắm cặp mắt lại lau lau, cọ cọ lên tay ta: “Tiểu thư người làm sao bi thương ! Về mặt người bây giờ toàn là đang cười thôi..... Ô oa oa ~~~”.

Bỗng nhiên, nàng dừng một chút, cái mũi nhẹ nhàng hít hít, mở to mắt nói: “Mùi hương rất quen thuộc..... Vì sao có mùi bánh bao.....”.

Sau đó cúi đầu vừa thấy, nàng khóc nguyên cả ngày, rốt cục có giọt lệ đầu tiên chảy ra.

“Ô oa ~~~ tiểu thư!! Đây là quần áo của ta..... Ô ô ô..... Ta lại phải giặt thêm một bộ..... Ô ô ô..... Cát Tường vì sao số khổ như vậy a..... Ô ô ô..... Vừa không thể đi chơi..... Vừa phải giặt quần áo..... Ô ô ô..... Xuy ~~~~”.

Bởi vì qua mấy ngày mưa xuân khả năng sẽ có rất nhiều thê tre bị mốc meo, bởi vậy, tối qua trước khi nghỉ Đình Trình Ung bỗng nhiên bảo gọi thư đồng các nhà lúc nghỉ này thay nhau đem hết thê tre trong thư phòng to to kia ra chùi chùi, phơi nắng một chút.

Nhưng lại nói thêm, nếu thư đồng nhà nào không tới, chờ nghỉ trở về, chủ tử phải phạt chép sách.

Đương nhiên, tiền mua giấy tự tính.

Sau đó bọn Cát Tường Phát Tài giống như hẹn nhau cả năm bẹp trên bàn suy sụp, tất cả đều đều do ngày thứ nhất thứ hai phải đi phơi sách.

Ta nhìn qua là biết áo quần mình sát nước mũi của Cát Tường, nói: “Cát Tường a, không phải tiểu thư không muốn mang nguoi đi a..... Máu chó là..... Nguoi biết đó..... Nguoi không biết viết chữ, trở về mà phải chép sách ta phải lao sao a ~ hơn nữa, giấy a, còn quý hơn cả vàng, nguoi có biết một tờ giấy có thể mua bao nhiêu cái bánh bao không?”.

“Xuy ~~~” Cát Tường lại lau nước mũi, ngẩng đầu hỏi: “ Bao nhiêu cái?”.

Ta dùng hai tay khoanh một vòng lớn hơn cái trước, sau đó nói: “Có thể mua bạch lớn như vậy!”.

Cát Tường lập tức ngậy ngậy cả người, trong nháy mắt, nước mắt nước mũi giống như ma thuật biến mất không thấy, đem xiêm y trên tay lau hai phát trên mặt, học theo động tác của ta, so đo nói: “Nhiều như vậy?”.

Ta gật đầu mạnh thiết mạnh, nói: “Đúng! Nhiều như vậy!”.

“Ta đây không đi! Nhưng sau khi tiểu thư trở về có thể cho ta tờ giấy xuống núi mua bánh bao thịt hay hông.....” Cát Tường liên tục hít mũi, lại có bao nhiêu là ý dâng trào mãnh liệt.

Ta thấy bộ dáng nàng già vờ đáng thương, thờ dài, quyết định xem nhẹ hành vi vô si thẳng cấp bánh bao thành bánh bao thịt của nàng, xem, ta là một chủ nhân tốt cỡ nào a!

Bỗng nhiên, truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng, ta quay đầu nói: “Ai a? Vào đi, cửa không khóa”.

Cửa bị đẩy ra, ta nhất thời liền sững sờ.

Mã hồ ly hôm nay đầu đội một cái mũ bạc chạm rồng tinh xảo, làm mái tóc đen như mực kia càng thêm đen nhánh, một thân áo choàng màu xanh lam thêu mây tia làm màu da của hần thêm trắng nõn, đai lưng thô bên hông màu ngọc trắng càng khiến cái eo nhỏ lại thẳng kia thêm rõ ràng.

Ngũ quan của hần vốn rất tinh tế, nhưng bởi vì cả người cao cao gầy gầy, bởi vậy không làm cho người ta có cảm giác nữ tính, nhưng giờ mặc áo quần này, cổ áo mở lớn, xương quai xanh mất hồn, điểm thêm môi hồng răng trắng mê hoặc lòng người, bất quá cái loại mê hoặc này không phải mê hoặc nam nhân, là kiểu mê hoặc nữ nhân chuyên nghiệp.

Ta từ nào đến giờ chưa từng thấy hần mặc quần áo hàng ngày, trong phút chốc bị hần kích thích đến chấn động.

Hần thấy ta ngốc lăng, mắt hồ ly cười mỉ mỉ, nói: “Rất đẹp đi”.

Ta đột nhiên hoàn hồn, phi phi phi, ta càng ngày càng quá phận! Ăn nhiều rau xanh quá nên thấy thịt heo liền tưởng thịt rồng!

“Khụ. Ai nhìn người a, ta là nhìn quần áo của người! Rất đẹp. Ân.”.

Mã hồ ly đi tới, đánh giá ta từ trên xuống dưới, bỗng nhiên cười cười, nói: “Thật ra người mặc bộ quần áo này rất thích hợp”.

Ta nghe vậy ngẹn, cúi đầu theo mắt hần nhìn chính mình, nhất thời thẹn quá hóa giận!

Đều là bọn nam nhân bát quái này, chẳng phải chỉ là đi ra ngoài đi chơi sao! Còn quy định nhất định phải mặc quần áo hàng ngày, nói gì hiếm có thoải mái đem thư viện bỏ.

Ta phi, thích thiếu thân cái gì chứ!

Có thể hại ta.

Vốn lúc ra ngoài đã không mang bao nhiêu quần áo, hơn nữa lúc ấy ở Dương Châu mua quần áo tất cả đều là đồ xuân thu, thật sự không có quần áo mùa hè, bởi vậy ngày hôm qua liền chạy đến chỗ Chúc Anh Đài, muốn hỏi mượn nàng hai bộ đồ phục hè.

Chúc Anh Đài thật hào phóng, đem quần áo ra cho ta chọn.

Nhưng nói đến đây, ta bị thương không thôi.

Chúc Anh Đài cư nhiên so với ta cao hơn nửa tấc, hơn nữa tay chân dài, quần áo mặc trên người ta đều dài ra cả khúc, ta khóc không ra nước mắt chọn cả ngày cũng không có đến một bộ thích hợp.

Cho đến phút cuối, là Tiểu Thanh đem một bộ đồ nam màu xanh biếc ra, nói, Cổ tiểu thư, bằng không người thử xem?

Ta nhìn bộ đồ màu xanh biếc đó, cứ cảm thấy có chút kỳ quái, lại không nói ra được kỳ quái chỗ nào, nhưng nước ngập cổ họng, chỉ có thể kiên trì mặc thử.

Không ngờ rằng, áo quần kia lại rất vừa vặn.

Tiểu Thanh kia vỗ tay một cái, nói, tiểu thư, Cổ tiểu thư mặc vừa đồ đồng tử(*) quan lễ của thất thiếu gia!

(*)Đồ đồng tử: đồ trẻ con =]]

Ta lúc đó thiếu chút nữa nước mắt theo sông Trường Giang trôi về phía chân trời.

Ta còn nghĩ vì sao cảm thấy kỳ quái. Thì ra quái ở chỗ trên áo quần trẻ con này thêu vài hàng vịt con khôi hài!

Nhà họ Chúc đúng là rất kỳ quái! Bộ đồng tử phục hay ho êm đẹp vậy vì sao còn muốn thêm này thêm nọ!

Bất quá, trong tình huống không còn cách nào, ta cũng chỉ có thể tiếp nhận.

Hôm nay rời giường, lúc Cát Tường giúp ta chải đầu bỗng nhiên nói, tiểu thư a, mũ đội của người đi với bộ quần áo này rất kỳ quái a.

Ta nói, thế đổi kiểu khác?

Vì thế, thả tóc xuống, Cát Tường lại nói, không nên không nên, tiểu thư người xem, đây không phải là bộ đáng trước kia của tiểu thư sao!

Ta nhìn cái gương, mặc bộ đồ trẻ con này, thêm mái tóc dài, đúng là toát ra vẻ nữ tính thật.

Ta bất chấp, nói, mặc kệ, người bói cho ta một kiểu không giống nữ nhân nhưng lại hợp với bộ đồ này đi!

.....

Bây giờ, ta hận muốn phá hai cái bánh bao trên đầu mình!

Tay Mã hồ ly cầm lấy cái bánh bao bên trái đầu ta, lắc lắc, cười nói: “Rất là hài hước, thật hợp với người! Ha ha ~”.

Gân xanh trên trán ta giật giật, đánh vào bụng hần, hung tợn nói: “Cười cái rắm! Người đến đây làm gì!”.

Hần ôi một tiếng, xoa xoa bụng, bỗng nhiên dựa đầu vào vai ta, hơi thở ấm áp phun lên cổ ta, ta nhất thời nổi hết da gà.

“Người lại đánh ta, thực nhẫn tâm a. Tiểu Khanh Khanh. Ân?”.

Ta đẩy ra hần, quát: “TMD, hồ ly chết tiệt, người ít chọc ghẹo ta sẽ chết à?”.

Mã hồ ly ha ha cười, tay lại nắm cái bánh bao bên phải đầu ta, lại lắc lắc, nói: “Được rồi được rồi, không chọc ngươi. Bọn họ nói giờ Tý một khách ở Tiểu Phong đình sau núi chờ, ta thấy ngươi không biết đường, bởi vậy lại đây rủ ngươi cùng đi. đồ chuẩn bị xong?”.

Ta hất tay hấn ra, lỗ mũi hung hăng hừ một cái, nói: “Chuẩn bị xong từ sớm! Cát Tường! Lấy đồ đến!”.

Cát Tường sau khi bị Mã Văn Tài bước vào mê hoặc đến nỗi hóa đá giờ mới tỉnh lại, lập tức nói: “Được! Đồ đến đây.”.

Xách bao nặng ra, Mã Văn Tài nhất thời ngẩn người, nói: “Lớn như vậy?”.

Ta cười lạnh một tiếng, nói: “Đương nhiên phải lớn, không lớn! Ta làm sao dám đi chơi hồ với các ngươi!”.

Nghe vậy, Mã Văn Tài chuyển mắt, nếu có chút giống như vô ý nhìn qua trước ngực ta, đến bên tai ta thấp giọng nói: “Ta còn nghĩ đến đúng là bởi vì không lớn, thật sự rất không lớn, cho nên mới dám dễ dàng đáp ứng làm người tốt như vậy?”.

Mặt ta đỏ lên một chút, tức giận.

Mới cúi đầu nâng quyền định phát cho tên hồ ly chết tiệt không biết xấu hổ này mấy phát thì lại bị âm thanh bỗng nhiên xuất hiện đánh gãy.

“Ý..... Náo nhiệt a..... Văn Tài, ngươi đến rồi a..... Ta còn nói để ta đến đi với Tiểu Khanh ra sau núi đâu ~”.

Ta giờ cao nắm tay, nhìn Hoàng Thu Thanh không biết đứng ở cửa từ lúc nào, bỗng nhiên thấy lạnh cả lưng.

Mã Văn Tài vốn là xoay người nói chuyện bên tai ta, bởi vậy tiếng hấn cúi đầu cười ta nghe thấy rõ ràng, hấn chậm rãi đứng thẳng lên, cười không rõ ý gì với Hoàng Thu Thanh, nói: “Thu thanh a..... Ngươi đến à”.

Con mắt của Hoàng Thu Thanh mở to chớp chớp, nụ cười cứng đờ trên mặt, tiện đà gật đầu nói: “Đúng vậy..... Đến”.

Mã hồ ly tiếp nhận gánh nặng lớn của Cát Tường trong tay ta, quay đầu nói với ta: “Đi thôi”.

Ta gật gật đầu, cười với Hoàng Thu Thanh một cái, nói: “Vậy chúng ta cùng đi đi.”.

Hoàng Thu Thanh cười ha ha, nghiêng người lùi ra sau, để Mã Văn Tài đi trước.

Mã Văn Tài lại giờ tay lên, làm tư thế mời, nói: “Đừng khách khí, mời ngươi đi trước”.

Hoàng Thu Thanh hiển nhiên không dự đoán được Mã Văn Tài cư nhiên sẽ có hành động như vậy, cặp mắt thật to trong trong phút chốc tràn đầy nghi hoặc, chỉ thấy Mã Văn Tài lại cười với hấn, nói: “Làm sao vậy? Không đi sao?”.

Ta nhìn ánh mắt của bọn họ, thực sự không đoán được ý gì, nhưng trong đầu có tiếng chuông cảnh báo, không nên quan không nên hỏi, lờ gạt bản thân cũng được, ta cũng không muốn hỏi.

Chẳng quan tâm, không biết, không biết. Đờ bốt phiền não.

Hoàng Thu Thanh ý cười trên khóe miệng càng cong lên, nhưng không có cười ra tiếng, gật gật đầu, liền cất bước đi phía trước.

Lúc Mã Văn Tài cất bước ra cửa phòng, ta thấy tay áo hấn bay bay, theo bản năng bước nhanh thêm vài bước, túm tay áo kia lại.

Bàn tay ra ta mới giật mình vì động tác của bản thân, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hấn, hấn cũng dừng lại, quay đầu nhìn ta, lúc ta đang vì động tác khó hiểu của bản thân mà bắt đầu quần bách, vừa định buông tay ra, hấn lại chậm rãi nở nụ cười, ánh mắt cười đến cong cong, khác với kiểu cười hồ ly ngày thường, còn có vài phần lo lắng, sau đó vươn cái tay trông không bên kia búng hai cái bánh bao trên đầu ta, nói: “Muốn kéo cũng đừng kéo bên này, ngươi không thấy tay ta bên này cảm nặng thế nào sao. Sao lại trời lại sinh ra người ngốc như vậy a.....”.

Mặt ta nóng lên, bay nhanh đến bên cạnh hấn, mắt tự nhiên vươn tay giữ chặt cổ tay áo thật rộng của hấn, nói: “Ta, ta là sợ lạc đường sẽ không hay, trước, trước theo ngươi thì tốt hơn. Dù sao phía sau núi. Khụ. Ân, rất rộng”.

Hấn bỗng nhiên đưa tay xoa xoa cái trán của ta, lại quay đầu đi về phía trước, ta nhìn không rõ vẻ mặt của hấn, chỉ nghe hấn cúi đầu nói: “Đưa ngốc”.

Nhưng mà câu này thật không rõ ràng, thậm chí lời nói còn không có trước sau lại làm mũi ta đau xót, lắc đầu, thậm chí chính mình một câu, mình điên rồi, suy nghĩ nhiều quá đi. Làm sao có khả năng nghe ra trong lời nói của Mã hồ ly có cảm giác sùng nịch.

Tay cũng nắm thật chặt, túm ống tay áo của hấn, đi theo bước chân hấn, ngửa mặt hưởng vài làn gió hạ ẩm áp.....

Mùa hè, thật sự đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Nam Sắc Trước Mặt

Bởi vì hai chúng ta phải quần thâm xuống nước, bởi vậy nên trốn vào rừng cời quần áo, vừa cời quần áo ra, ta nhìn bộ ngực quần kín vải của Chúc Anh Đài, choáng váng.

Đúng vậy..... Đây mới là quá trình tất yếu của bao nhiêu võ kịch nữ giả nam a..... Quần ngực a.....

Sau đó, ta cúi đầu nhìn ngực của mình, cảm giác muốn roi lệ.

Mãi cho đến hôm nay, ta rốt cục đã biết thứ mà ta vẫn thấy thiếu thốn trong lòng là cái gì, rốt cục ta đã biết lý do làm ta cảm thấy lo sợ bất an khi đọc sách vào mấy ngày này.

Nguyên nhân, ta rốt cục tìm được rồi.

Nhưng mà.....

Làm người ta bị thương tới cỡ nào, khóc không ra nước mắt, quả thực là khắc khoải tận tâm can a a a.....

Thì ra, hết thảy căn nguyên là đến từ chính.....

Ta.

Không có ngực.

Đúng lúc ta đang nhắm mắt tưởng niệm cho nỗi bi thương lớn lao, bỗng nhiên nghe thấy Chúc Anh Đài cúi đầu thờ nhẹ một tiếng.

“A..... Hôm nay đúng là hơi cao, sợ là lát lại rơi xuống.....” Chúc Anh Đài cúi đầu lầm bầm nói, sau đó bắt đầu đưa tay cời vải bó ngực của nàng, một tầng, hai tầng, ba tầng.....

Hóa ra ngực nàng rất cao thật, thậm chí vậy không kín được.

Ta nhìn chằm chằm ngực của Chúc Anh Đài, trừng mắt nhìn, không hé răng.

Lớn.

Rất lớn.

TMD, thật lớn!

Ta xoa xoa cái mũi ngứa muốn phun máu mũi, ngẩng đầu nhìn trời, ta nghĩ, ta rốt cục tìm được lý do Mã Văn Tài đuổi theo Chúc Anh Đài nhiều năm như vậy không buông được rồi, đó là sự theo đuổi cảm nhận chân thật chôn giấu ở trong lòng nam nhân, là khát vọng bản năng của động vật giống đực!

Nam nhân mà thích ta!

Ít nhất 36D trở lên a!!

Nam nhân nói hán không thích cái đó thì hán không phải là nam nhân!

A, đương nhiên, trừ mấy kẻ không thích nữ nhân ra.

Nhưng..... Ta lại liếc nàng một cái.....

Ngực lớn như vậy, bình thường thế mà nhìn không ra nha, còn cảm thấy nàng gầy lắm.....

Thật thần kỳ a.....

Chúc Anh Đài bị ta nhìn thì ngượng ngùng, mặt trắng như bạch ngọc mơ hồ ẩn vài tia hồng, nói: “Tiểu Khanh, ngươi nhìn ta làm gì?”.

Kỳ thật ta không nhìn ngươi.

Ta chỉ nhìn ngực ngươi mà thôi.....

Khụ.

Ta nghiêm mặt lắc đầu, nói: “Không có việc gì không có việc gì.... Chỉ là.... Cảm thấy Anh Đài kỹ thuật buộc ngực của người thật tốt....”.

Chúc Anh Đài nhẹ nhàng cười, tay cũng không dừng quần, chỉ thấy nàng lòi kéo một chút, cứ nhiên thật sự làm ngực xẹp xuống thật, rồi sau đó nàng ngẩng đầu nói: “Ha ha, lúc ở nhà rất thích giả trai ra đường, từ nhỏ đến lớn biết bao nhiêu năm rồi, sớm đã quen. Tiểu Khanh quần còn tốt hơn ta nhiều. ... Tiểu Khanh, tại sao người vẫn chưa thay quần áo? Cần ta giúp không?”.

Nhìn người ta một cái, còn là đã quần nhiều năm, bộ ngực ấy vì sao còn cao ngất tròn tròn hoàn toàn không rũ xuống như vậy?

Nghe thấy câu hỏi của nàng, ta càng bị thương hơn, nói: “Không cần, ta không cần phiền phức như vậy....”.

Dứt lời, nhắm mắt lại, tay suu suu vài cái đem quần áo cời hết.

Lúc mở mắt ra, thấy ánh mắt có chút kinh ngạc của Chúc Anh Đài, phát hiện ta nhìn nàng, mặt đỏ lên, nói: “Àn.... Tiểu Khanh người còn nhỏ, còn có thể phát triển....”.

Nghe xong câu này, ta liền càng thêm bị thương.

Không nói gì xoay lên hỏi trời, mười bảy tuổi rồi còn phát triển thế nào nữa?

Làm sao mà phát triển? Kích thích nhiệt độ hai ba lần cho nó phun trào sao?

.....

Phóng chừng ngay cả vòng thứ nhất ta cũng sẽ không phun trào nổi.

Cúi đầu nhìn xuống cái ngực còn kém xa cả 34A, ta mang theo một cổ khí khái “trắng sẫm một đi chẳng về”, tay run lên, quần thăm quanh hai vòng.

Ngực phẳng cũng không khai không tốt.

Ít nhất bình thường không cần quần ngực đến ná thờ, đến thời khắc máu chốt cũng không dễ gì bị phát hiện ra!

Nói không chừng thăm mà có rớt, bằng phẳng như ta ngâm mình trong nước sẽ không ai nhìn ra là nữ nhi đâu!

Àn, nghĩ đến đây, tuy rằng nói là an ủi bản thân, nhưng vì sao bị thương của ta lại tăng lên vài phần.

.....

Chân trước vừa ra khỏi rùng, ta lập tức lùi lại mấy bước.

“Làm sao vậy?” Chúc Anh Đài hỏi.

Ta ôm cái mũi, lắc lắc đầu, chỉ chỉ về phía hồ bên kia.

Chúc Anh Đài giương mắt nhìn, mặt đỏ hồng, nói: “Không sao, chúng ta đã nói mình không biết bơi, đứng ở chỗ nước cạn là được.... Đừng thẹn thùng như vậy sẽ bị phát hiện”.

Ai thẹn thùng ?

Ta hít sâu một hơi, hung hăng xoa xoa cái mũi, cố lấy dũng khí quay đầu lại nhìn về hướng trong hồ!

Không được!

Lập tức quay lại đây, ta ngẩng đầu nhìn trời xanh không một bóng mây, trong lòng cảm thán không thôi....

Yêu nghiệt a!

Một đám yêu nghiệt a!

Ta chịu không nổi!! Ai tới cứu ta a!!

Vừa mới quay đầu liếc bên đó một cái, cứ nhiên thấy quần trên eo Thì Tiểu Ách bị trọng lực của nước kéo xuống vài tấc, cái mông trắng bóng liền cứ như vậy mà xuất hiện lác lác trước con mắt thuần khiết của ta!

Sau đó, còn có bạn học Hoàng Thu Thanh không thể chỉ nhìn bề ngoài được.

Giọt nước chảy dọc theo đường cong duyên dáng của cơ thể đường cong chảy xuống, ánh nắng chiếu vào khiến làn da bánh mật kia càng có vẻ khỏe mạnh lại tràn ngập sức sống, hút hồn nhất là có thể thấy được sáu múi bụng.

Mẹ a.....

Cổ nhân thế nào luyện được sáu mũi bụng.....

Vốn hai người một đen một trắng trước mặt đã đủ rung động, nhưng ngay cả áo quần mướp đấng khô quắt lúc này cũng nứt mở, hai quả nhỏ màu phấn hồng trước ngực cùng cái rốn xinh xẻo đều hiện ra một loại yếu đuối dịu dàng.....

Nhưng!

Đây không phải là thứ quá đáng nhất!

Quá đáng nhất là Lương Sơn Bá và Mã Văn Tài!

Hai người đều thả tóc rối tung, khuỷu tay của Lương Sơn Bá tựa vào vai Mã Văn Tài, không biết đang nói cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến sáng lạn, mặt mày cong cong, cực kỳ đẹp mắt. Cũng là nửa còi nửa không nhưng không có mờ rộng như Tiêu Điều nhưng dán lên người đường cong nơi thất lộ ra hoàn toàn, tuy rằng hấn không lùn, nhưng quần áo ngắn một chút, lại có thể nhận ra thường ngày ít vận động, rất gầy, đứng ở bên cạnh Mã Văn Tài, vô tình lại sinh ra vài phần cảm giác mềm mại.

Về phần Mã Văn Tài.....

Ta không muốn thừa nhận!

Nhưng mà..... Lại không thể không thừa nhận!

Máu mũi muốn chảy ít nhất một nửa là vì thấy hấn!

Mã hồ ly nguoi này yêu nghiệt!

Tốt đẹp không học cư nhiên học Thôi Tiểu Ách lộ bán thân!

Đã thế lại tập hợp hết điểm tốt của mọi người, làn da trắng bóng, đường cong cơ thể duyên dáng, đai lưng kéo xuống vừa vặn lộ ra xương hông hai bên. Tựa vào một tảng đá lớn bên hồ, hơi hơi ngẩng đầu nhìn bầu trời, cái mũi cao thẳng, cằm nhọn hơn so với nam nhân bình thường, thanh thoát hầu kết trượt lên trượt xuống khi trả lời Lương Sơn Bá..... Còn có xương quai xanh mất hồn kia.....

Đó chính là thủ phạm làm ta xịt máu mũi a!

“Tiểu Khanh? Sơn Bá bọn họ bảo chúng ta..... Đi thôi?”.

Ta hít sâu vài lần mới gạt mạnh, thấy Chúc Anh Đài bình tĩnh mà tự đáy lòng tràn trề kính nể!

Vì sao người ta nhìn mỹ nam tử này lại không có phản ứng?

Vì sao ta lại chịu đựng máu mũi phun không ngừng?

Xét đến cùng.....

Chính là bởi vì nguoi!

Hồ ly chết tiệt!

Quay người lại, ta phần nộ trùng về phía Mã hồ ly.....

“.....” Ta nháy mắt mấy cái, nhìn mảng ngực ướt nhẹp trước mắt, còn có xương quai xanh và hai hạt nho đỏ mất hồn, cổ họng khát khô, đầu nặng nề, lưỡi tê tê.....

Thanh âm của Mã hồ ly truyền trên đỉnh đầu xuống: “Hai người các nguoi ngo ngác cái gì đấy? Ân?”.

Âm thanh câu hồn của họ Mã vừa phát ra chân ta cũng nhũn xuống, há mồm kêu cứu: “Anh Đài.....”.

Ai ngờ xoay đầu nhìn lại, Chúc Anh Đài cũng không hay ho hơn ta là mấy, Lương Sơn Bá không biết tới gần lúc nào, đang kéo tay Chúc Anh Đài đẩy nàng xuống nước, nhìn bộ dạng đỏ mặt đáng thương của nàng, bảo vệ bản thân còn khó a!

Ta nuốt nước miếng xuống, rất là gian nan phóng mắt lên mặt Mã hồ ly.

Nhìn mặt, nhìn mặt là không có chuyện gì!

Tuy rằng khuôn mặt kia cũng rất tai họa, nhưng tốt xấu gì bình thường nhìn quen rồi.....

Ánh mắt gặp nhau, ta nhanh chóng ngẩng đầu nhìn trời!

Mẹ ơi.

Còn cho người ta sống không a.

Mã hồ ly!

Hôm nay nếu ta bởi vì mất máu quá nhiều mà chết, người chính là hung thủ!

Mái tóc dài rồi tung thả xuống một nửa, vài sợi không nghe lời dán trên mặt hấn, mắt hồ ly nửa khép nửa mở, cái miệng đỏ hơn bình thường một chút lại nở nụ cười hồ ly rất quen thuộc, ý cười trong ánh mắt cũng hiện lên rất rõ ràng, cũng không biết là cười cái gì. Nhưng, ta vừa thấy bọt nước dọc theo quai hàm của hấn đi xuống, chảy a chảy, chảy đến cằm, sau đó chậm rãi nhỏ. (Văn Văn: *phun máu mũi* ai tiếp máu cho ta đi~~)

Ta chịu không nổi!

Nam sắc có tội a!

Ta lại nhìn trời xanh mà hít sâu, bắt đầu tiến hành thôi miên chính mình.

Không có việc gì không có việc gì, Cố Diệc Khanh, nhớ lại người ở Lạc Dương thấy bao nhiêu mỹ nam rồi, tại sao lại vì một tên hồ ly mà đỏ mặt tím đập được!

Nói gì thì nói! Ta còn từng nhìn phụ thân ta tắm rửa nữa kìa!

.....

Tuy rằng thân thể trắng nõn yếu ớt của Cố Thường Ngọc không thể so sánh với thân hình trước mắt được.

“Gọi nàng làm cái gì. Ta cũng không phải muốn ăn người, sao mặt người lại xám xanh như thế!”.

“Khụ. Không, không! Ta chỉ muốn gọi nàng một chút, nói với nàng. Không biết bơi đừng lội sâu quá thôi. Khụ khụ.”.

“Chỉ như vậy?”.

“À, chỉ như vậy!”.

“Không còn gì khác?”.

Ta cúi đầu nhìn cọng cỏ xanh, không nhìn mặt hấn nói: “Không có!”.

“..... Vậy được rồi, đi thôi” Mã Văn Tài lần này lại không dây dưa nữa, lôi kéo tay ta đi về phía hồ.

Ta nhìn chăm chăm cái tay bị hấn nắm, tim đập có chút nhanh, cũng có chút không được tự nhiên, nhưng nhìn hấn cứ vô tư nắm như thế, tự nhiên tùy ý, ta không biết vì sao không muốn đẩy ra.

Hút háp mũi, nhớ tới Tư Mã Kỳ.

Tư Mã Kỳ bá đạo là không cần nghi ngờ, nhưng bá đạo của hấn là kiểu muốn cho người biết người thuộc về hấn, người thuộc về cái bá đạo của hấn.

Nhưng Mã Văn Tài.

Hấn cho tới bây giờ chưa từng giải thích về những việc hấn làm, nhưng lại có biện pháp dạy dỗ người ta ngoan ngoãn.

Tư Mã Kỳ gặp ta không có cách, nhưng gặp phải Mã hồ ly, ta không có biện pháp nào, chỉ có thể đưa cờ trắng đầu hàng, cho dù có cứng miệng thêm một chút, ta cũng không thể phủ nhận Mã hồ ly khó gần hơn Tư Mã Kỳ nhiều.

Nhưng mà, hấn.

Khó chơi lại không khiến người ta sợ hãi, ngẫu nhiên lộ ra vẻ mặt tiêu điều, còn có thể làm cho người ta cảm thấy một người thoạt nhìn không tìm không phôi như vậy, kỳ thật, mới là người cô đơn nhất trên đời này.

Hấn đối với ta. Là tình cảm gì?

Ta không biết, từ lúc ta nhập học tới giờ, chưa từng thử thăm dò hấn.

Mã Văn Tài giống như cảm giác được ánh mắt của ta, quay đầu nhẹ nhàng cười, nói: “Làm sao vậy?” Rồi sau đó lại dừng một chút, tay lắc lắc quả đầu

Xuân Lê của ta: “Yên tâm, không có chuyện gì”.

Chỉ một câu nhẹ nhàng như vậy, giống như có một loại ma lực nào đó, khiến người tin tưởng, thật sự không có việc gì.

Ta gật đầu với hắn, nhìn nụ cười nhẹ của hắn, tay sờ vào trái tim đang đập có chút nhanh của mình.

Ta đây, đối với hắn. Lại là tình gì?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Nước Ngọc Bích Trong Vắt, Ngọn Sóng Bập Bênh, Cơn Lốc Gió Nhẹ, Rất Là Sảng Khoái

Ngẩng đầu nhìn, Chúc Anh Đài đã sớm cùng Lương Sơn Bá chơi hắt nước, đùa nháo quên trời đất, Tiểu Nga cùng Tiểu Kê Kê vốn tốt nào giờ, ngay cả Tiểu Điều cũng cùng Hoàng Thu Thanh bơi thi với nhau!

Ta nhượng mảy, chặc chặc hai tiếng, cảm thán nói: “Nhìn không ra một thân da bọc xương mất hồn thể kia cũng có lúc thể hiện đến thế, ôi chao.”.

Mã Văn Tài đã đi xuống nước kéo kéo tay ta nói: “Xuống dưới đi.”.

Ta gật gật đầu, vờn chân.

Mũi chân vừa chạm nước ta lập tức run lên vài cái, “Tê” một tiếng đã thụt chân về.

Vì sao lại lạnh như vậy!

Chỉ nghe Mã hồ ly ha ha cười, nói: “Làm sao vậy? Cảm thấy lạnh?”.

Ta ngẩng đầu, phòng bị nhìn hắn.

Chỉ thấy hắn cười đến mặt mày cong cong, nụ cười trên khóe miệng kia nhìn thế nào cũng giống như tên trộm!

Cảm thấy có bẫy?

Dưới chân vô thức lùi ra sau một bước.

Hết thấy đều giống như ta phán đoán chính là: Ta mới bước về sau mấy bước, sau đó làm một tư thế của Lý Tiểu Long với Mã Văn Tài, chờ hắn làm chuyện xấu sẽ tung ra Đại Lực Kim Cương Chưởng(*)! Sau đó hắn bị ta hoa hoa lệ lệ một chưởng đánh ngã, lùi lại mấy bước cuối cùng ngã xuống hồ, làm bọt nước bắn tung tóe!

(*)Đại Lực Kim Cương Chưởng: Trước là bí quyết rèn luyện của đệ tử Thiếu Lâm sau được các bang phái võ lâm áp dụng rộng rãi, giúp rèn luyện thể lực, tăng điểm sức mạnh, thân pháp và có thể kiếm tiền để bôn tẩu giang hồ.

.....

Nhưng, ảo tưởng vĩnh viễn là tốt đẹp, sự thật vĩnh viễn là máu chó.

Ta cứ nhiên quên tay của ta còn trong tay Mã hồ ly, vừa đập mạnh một phát, căn cứ vào điều thứ mấy đó của định luật Newton, lực tác dụng lẫn nhau, vì thế, ta liền như vậy cong thất lưng bắn ngược một cách hoàn mỹ.

Trong quá trình bắn ngược kỳ diệu ấy. Ta trừng lớn hai mắt, nhìn mặt Mã hồ ly càng ngày càng gần.

Càng ngày càng gần càng ngày càng gần càng ngày càng gần.

Ta.

Ta.

Ta xong!!

Trong chớp mắt sắp chạm trúng Mã Văn Tài! Ta hung hăng nhắm mắt lại, sau đó cúi thấp đầu!

“Àm!” một tiếng, cái trán cùng bộ ngực tuyệt vời của Mã hồ ly kích tỉnh mà cọt sọt ra pháo hoa, thân mật dùng lực độ khá mãnh liệt tiếp cận nhau....

Sau đó, không biết lại là điều quán tính thứ mấy của định luật Newton, va chạm này, cùng hấn đâm ngã xuống phía sau, một tiếng thật lớn “Phù phù”, cùng với bọt nước bay đầy.

Cuối cùng, chính là một loạt thanh âm “ục ục, ọc ọc”....

Đúng vậy, đó là tiếng của ta ở dưới nước dù không tự nguyện nhưng đành rất không thoải mái mà điên cuồng uống nước!

Trọng lực vừa ít đi một chút, ta gục ở trong nước, hai tay hai chân bỗng nhiên giống như không động đậy được, miệng cũng không giãy dựa một mực uống nước!

A.....

Lạnh quá.....

A a.....

No quá.....

Ọc ọc..... Ục Ục.....

Không được!

Còn uống nữa thì vỡ bụng mất! Nhưng..... mắt mờ không ra được!

Mắt bị nước che mờ, ta cảm thấy như bị gai đâm vào.....

Không nhìn thấy gì càng làm ta cảm thấy không khí ở phổi như càng loãng dần, bị áp lực đè xuống, chỉ có thể ra sức vùng vẫy, tay chân liên tục đập loạn xạ!

Bỗng nhiên, có hai cái tay nắm ở dưới nách.....

Soạt một tiếng, ta được kéo lên khỏi mặt nước.

“Phốc..... Khụ khụ.....”.

Phun ra vài ngụm nước, cảm giác không khí bỗng nhiên tràn đầy, ta hít nhanh mấy ngụm không khí, nhưng mắt vẫn bị nước dính lên, đâm vào, rất đau.

Vừa định lấy tay lau bọt nước trên mặt, đã có một đôi tay xoa mắt của ta, lau thật nhẹ nhàng, ta liền cảm giác được trên mí mắt khô mát hơn nhiều, đầu ngón tay ấm áp mang theo chút lo lắng, chạm vào mắt rất thoải mái.....

Ta chậm chạp mở mắt.....

Cặp mắt đầy ý cười của Mã hồ ly liền cứ như vậy nhìn ta, trên chóp mũi cao thẳng còn có một bọt nước nhỏ đáng yêu trong suốt.

Ta cứ như vậy, bị hấn bế cao bằng hai tay, hai tay ta đặt trên vai hấn, đón ánh mặt trời, còn có gió mát thổi qua vai, vốn cảm thấy lạnh vì dính nước, rốt cuộc lại có chút cảm giác mát mẻ.

Không biết vì sao, ta bỗng nhiên cảm thấy rất vui vẻ, là cảm giác vui vẻ thoải mái lan ra toàn thân.

Thổi phù một tiếng bật cười, trong tư thế bị hấn ôm, ta ngẩng đầu nhìn kia trời xanh, mây bay theo gió, hết thấy đều là hương vị tự do.

Nước sạch sẽ, nụ cười cũng sạch sẽ, còn có cả bà vai đã hơn mười năm không dám tùy tiện mở trước mặt người khác, tất cả xa lạ đến vậy lại làm cho người ta hoài niệm.

Đã bao nhiêu năm rồi, ta đột nhiên tại một khắc này cảm thấy tự do, ở trên thân một người như vậy cảm thấy được tự do.

Mang theo ý cười, cúi đầu nhìn hấn, ta đưa tay nheo nheo cái mắt không được vài miếng thịt của hấn nói: “Cám ơn người”.

Ý cười trong mắt Mã hồ ly càng sâu, lộ ra khuôn mặt bị ta nheo đến biến méo, nói: “việc người nên cảm tạ ta còn rất nhiều, bất quá, ta tạm thời nhận lấy một câu này..... Còn lại, về sau chậm rãi lấy lại”.

.....

Mọi người chơi vui vẻ, ngay cả ta một thân bọc thảm hành động không tiện cũng bắt đầu điên theo mọi người.

Cũng không biết ai khơi ra trước, dù sao đến cuối cùng ta và Mã Văn Tài, hai người Lương Chúc, còn có Hoàng Thu Thanh cùng Tiểu Ách, ba tổ bắt đầu trận thủy chiến kịch liệt.

Ta bọc thăm kéo không ra chân, chỉ có thể dựa vào hai tay vịn mức nước, vừa gặp được công kích mãnh liệt liền lập tức trốn sau lưng Mã hồ ly.

Hôm nay, giống như buông thả tất cả, ta rống cổ hòng khoải hoạt kê to, cười đến sức lực cạn, tận lực mà vui vẻ.

Lương Sơn Bá luôn che chở Chúc Anh Đài, Chúc Anh Đài cũng chơi đến cao hứng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng không hề có lực công kích, chỉ dùng một tay ngẫu nhiên khoát vài bọt nước nhỏ. Lương Sơn Bá tuy rằng ngày thường là một tên thư sinh hay ngượng ngùng, nhưng chơi thủy chiến cư nhiên cũng rất là mãnh liệt, miệng vẫn a a la hét, nhắm mắt lại mặc kệ phía trước là ai, tay chạm nước cái là hắt, nhưng vô luận như thế nào vẫn nhớ rõ che chở người phía sau.

Công kích mãnh liệt nhất chính là bạn học Thôi Tiểu Ách, bởi vì, hắn còn có một huynh đệ tốt, Tiểu Kê Kê cùng Tiểu Nga song kiếm hợp bích, bọt nước lớn bọt nước nhỏ liên tục hắt, Hoàng Thu Thanh đứng ở một bên, cũng là khẽ mỉm cười xem chúng ta chơi, ngẫu nhiên mới giúp một tay.

Ta khoát tay có chút mỏi, liền lui ra sau mấy bước, hít ngậm khí nghỉ một chút, xoa nước trên mặt, quay đầu nhìn lại.

A?

Muróp đáng da trắng đâu rồi?

Không phải mới nói một mỏi, tựa vào bên bờ nghỉ ngơi?

Giờ lại chạy đi đâu?

Hắn gầy đến mức gió thổi cũng bay, lá gan lại nhỏ đến tí xíu cũng không thấy được..... Chắc chắc.....

Ta lắc đầu, ai, ta quả thật là người tốt mà, ngay cả muróp đáng cũng để dành một phần lo lắng cho nha.

Lười nhác xoay thắt lưng, giương mắt nhìn sắc trời lặn, cũng không còn sớm, ta lôi kéo Mã Văn Tài, thấy hắn xoay đầu, nói: “Ta mệt mỏi, đi trước thay quần áo. Còn có, da trắng không biết chạy chỗ nào rồi, ta đi tìm hắn”.

Mã Văn Tài lau nước trên mặt, nói: “Đừng chạy xa. Nơi này dù sao cũng là trên núi..... Không an toàn”.

Ta liếc mắt nhìn hắn, khép cái miệng đang cười lại, nói: “Ta còn có thể có nguy hiểm gì! Được rồi, đi đây. A, đúng rồi..... Anh Đài!” Ta bỗng nhiên nghĩ đến còn chưa gọi Chúc Anh Đài, liền quay đầu hô: “Ta định thay quần áo! Người có đi không?”.

Chúc Anh Đài đang khoát nước lên đầu Lương Sơn Bá, cười đến sáng lạn, thấy ta gọi nàng, liền lắc đầu, nói: “Không đi, ta ở đây thêm chút nữa mới đi”.

Thấy nàng cười hạnh phúc thoải mái, ta cũng cười theo, gật gật đầu, lại quay đầu nói với Mã hồ ly: “Vậy ta đi trước đây”.

Hắn xoa xoa một bên tóc sớm đã ướt nhẹp của ta, nói: “Thay xong thì tháo hai cái bánh bao này ra, tóc ướt cả rồi, thả ra cho khô, đừng để cảm lạnh”.

Ta tùy ý trả lời một câu, liền quay đi.

Thay xong quần áo, thả tóc ra, sờ sờ một chút, quả nhiên ướt đầm hết rồi, tùy ý vắt một chút, tiện tay thả nó trên vai.

Da trắng có thể chạy đi chỗ nào nhỉ?

Ta nhìn vào trong rừng, hắn là không thể nào chạy vào trong đó, nhìn áo quần, đồ đạc của hắn vẫn ở đây, cũng không có khả năng tự mình chạy về đi..... Hơn nữa cũng không thấy thay đồ mới, còn mặc quần áo ướt sũng, có thể đi đâu được?

Nhìn lại bên kia hồ, mặt trời yếu ớt chiếu tia nắng tàn trên mặt hồ, trông rất đẹp mắt, cảm thấy nhất thời có chủ ý.

Không bằng..... Dọc theo bên hồ nhìn phong cảnh, thuận tiện tìm người?

Àn! Cứ như vậy đi!

Kia..... Có nên nói với mọi người một tiếng không?

Ánh mắt nhìn lại mấy người trong hồ, phát hiện hai mắt của mình theo bản năng đi tìm Mã hồ ly, ta ngay lập tức quay đầu lại: “Phi phi phi..... Cỗ Diệc Khanh người suy nghĩ quá nhiều rồi! Người không có gì với hắn cả! Nghe thấy không! Không có gì cả!”.

Giống như muốn thuyết phục chính mình, ta nặng nề lặp lại mấy lần, cuối cùng, vỗ vỗ hai má, làm cho bản thân thanh tỉnh một chút, sau đó lại nhìn những người đó, nghĩ nghĩ, dù sao đi một lúc sẽ trở lại, chỉ đi dạo dọc theo bờ hồ hắn là không có chuyện gì..... thế..... không cần nói đâu.

Nghĩ như vậy, ta thoải mái vui vẻ đi chậm chậm qua bên kia hồ.

Trong núi hồ không lớn, nhưng hình dạng kỳ quái, chỗ chúng ta chơi là rộng lớn nhất, nhưng uốn lượn đến trước vài vòng không xa thì hẹp dần lại.

Ta dọc đường đi, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng kêu lú lút, dầm trên cỏ nhỏ mềm mại xanh biếc, tuy rằng nói bị ta đạp qua, nhưng đi lướt qua chúng nó lại rất nhanh hồi phục phong phú như cũ.

Nhỏ yếu đến thế, nhỏ yếu đến mức không có sức chống lại bị đạp ở dưới chân, nhưng mà lại bất khuất, theo gió nhẹ đưa tiêu điều tự tại.

Thật tốt.

Dần dần, nguồn nước chậm rãi thu hẹp, nhưng ta thấy màu nước hồ so với mới rồi thâm hơn nhiều, sợ là nước nơi này cũng sâu hơn nhiều a.

Bỗng nhiên, ta thấy giữa hồ có một chấm trắng đang giãy dụa, đồng tử của ta co rút một trận, vội vàng chạy đến bên hồ nhìn.

Oạch, cư nhiên là Tiêu Điều! Lúc trước thấy kỹ năng bơi của hắn cũng không tệ lắm, bây giờ vì sao lại giãy dụa thế?

Xem ra. Hắn là chuột rút?

Không nghĩ nhiều nữa, ta cởi hết giày, vừa định nhảy vào nước, bỗng nhiên dừng lại, nhìn quần áo của mình.

Này.

Ta chỉ có một bộ quần áo này. Lại không thể cởi ra nhảy xuống nước.

Này.

Ngẩng đầu nhìn cái bóng trắng đang ở trong hồ lúc chìm lúc nổi giãy dụa từ từ yếu đi, ta khẽ cắn môi, quên đi! Da trắng! Xem như lão tử đòi trước nợ người!

Phù phù một chút, nhảy xuống nước, bơi đến chỗ mướt mát. ...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giận Dỗi

Còn chưa bơi đến gần Tiêu Điều, hắn đã chậm chậm đình chỉ vùng vẫy, chậm rãi chìm xuống dưới nước, ta không kịp nghĩ nhiều, đầu lao vào nước, vươn tay bơi tới.

May mà số hắn còn hên, mắt của ta ở trong nước không nhìn thấy rõ, hơn nữa nhìn không lâu, hắn vừa chìm xuống, tay ta mò vài cái liền đụng tới hắn, bơi nhanh đến nâng đầu hắn trôi lên mặt nước, mới ngoi lên, liền thấy bên kia bờ có người hướng bên này chạy tới, không nhìn kỹ đã kéo Tiêu Điều chậm rãi bơi vào bờ.

Thật vất vả đem người kéo lên bờ, ta thờ phỉ phò, lau nước trên mặt, nói với Mã Văn Tài: “Hắn bị chìm.”.

Mã Văn Tài gật gật đầu, ngoi xuống dò xét hơi thở, mặt căng thẳng, nói: “Không xong, không thấy thở nữa.”.

Ta vừa nghe, da đầu liền run lên một trận, mắt nhìn Tiêu Điều háp hởi nằm trên mặt đất, trong nháy mắt, vẫn quyết định ngoi xỏm xuống, ghé vào trước ngực Tiêu Điều nghe thử.

Tim không đập.

Đầu óc nhanh chóng hồi tưởng lại kỹ thuật làm tim phục hồi đã học không biết bao nhiêu năm trước, trình tự thì không còn nhớ rõ, nhưng. Tốt xấu cũng thử xem đi!

Ta khẽ cắn môi, nói với Mã Văn Tài: “Người tránh ra, ta thử cứu hắn xem”.

Không nhìn về mặt kinh ngạc của Mã hồ ly, ta đặt tay trên ngực Tiêu Điều, tay trái đặt trên tay phải, mượn sức nặng của cơ thể người cấp cứu chậm rãi nhấn xuống, sau đó ép xương ngực hắn xuống, sau đó dồn lực xuống cổ tay, áp xuống lần nữa, lặp lại như vậy mấy mươi lần, cứ mười lần ta lại nằm úp sấp xuống nghe một chút, cho đến lúc nhịp tim bắt đầu hồi phục mạnh mẽ đập!

Nghe thấy tiếng tim hắn đập ta cười cười, xoa xoa mồ hôi trên trán, sau đó cắn tay áo, xé một bên tay áo xuống.

“Người muốn làm gì?” Mã Văn Tài nghi hoặc nhìn động tác của ta.

Ta liếc nhìn hần một cái, nói: “Cứu người a, còn có thể làm gì. Người tránh ra a.....”.

Xê dịch vị trí, ta đem mảnh vải bọc ngón tay, chen vào trong miệng Tiêu Điều, đem đầu lưỡi của hần lòi ra. Sau đó nói với Mã Văn Tài: “Người đến giúp chút, nâng thất lưng hần lên, đặt sấp hần lại.....”.

Mã Văn Tài gật gật đầu, không nói chuyện, nhưng liếc mắt nhìn ta một cái, đi tới đối diện, kéo người Tiêu Điều lại, đem thất lưng hần hướng lên trên, đầu rũ xuống, tiến hành ép nước. Chỉ thấy vừa lật lại, liền có một ngụm nước chảy xuống, nhưng chỉ có chảy một chút đã dừng lại.

Ta nhấn mặt nhũ mày, dò xét hơi thở của hần, vẫn không có.

Lúc này ta thật sự ngây ngẩn cả người, mắt nhìn Mã hồ ly, lại nhìn Tiêu Điều.....

Hít sâu một hơi, tốt! Lão tử cứu người thì cứu đến cùng!

“Đề hần nằm thẳng lại!” Ta chỉ huy.

Sau khi Mã Văn Tài đặt da trắng nằm thẳng, ta nuốt nước miếng, nâng cằm Tiêu Điều lên, sau đó nắm lỗ mũi của hần, nhắm mắt, hít sâu một hơi, sau đó, cúi đầu một cái.....

“Phốc!”.

Miệng bị bàn tay của Mã hồ ly chặn lại, ta ngậm một hơi phun ra ngoài, ngẩng đầu cả giận nói: “Người làm gì thế!”.

Mã hồ ly thoạt nhìn cũng là sắc mặt có chút âm trầm, nói: “Ta phải hỏi người muốn làm gì mới đúng”.

Ta lau miệng, dùng ánh mắt hết sức kì quái nhìn hần, nói: “Nói cứu người a! Người đừng cản trở ta. Đợi chút nữa mà Tiêu Điều chết thì xui xẻo lắm!”.

Lão tử dốc sức làm, gian khổ cỡ nào mới làm tim hần đập được!

Cứu hần sống lại rồi khiến cho hần làm trâu làm ngựa báo đáp ta!

Mã hồ ly nghe xong những lời này, sắc mặt càng không xấu, nhưng cũng không ngăn cản nữa, chính là lạnh lùng trừng ta.

Ta không đếm xỉa tới hành động quái gở của hần, lại hít sâu một ngụm, sau đó lại nhắm mắt lại, TMD, liều mạng!

Sau đó cúi đầu che miệng Tiêu Điều!

Chậm rãi thổi khí vào miệng Tiêu Điều, bộ ngực gầy yếu của Tiêu Điều thoáng căng lên, ta liền thả mũi của hần ra, vươn một bàn tay đè mạnh ngực hần trợ khí.

Lập lại, hơn nữa bảo trì tiết tấu tiến hành hô hấp nhân tạo, chậm rãi, liền có thể cảm giác được lỗ mũi chậm rãi có chút hơi thở, bỗng nhiên, lồng ngực hần run lên, ta nhanh chóng ngồi thẳng lại.

“Phốc..... Khụ khụ..... Khụ khụ khụ.....” Tiêu Điều ới mạnh nẩy ngụm nước ra, sau đó liên tục ho một trận, mở to mí mắt, đôi mắt mông lung nhìn ta.

Ta ha ha cười, vỗ vỗ mặt hần, nói: “Tốt lắm, không có việc gì rồi! Murop đáng da trắng a ~ người được ta kéo về từ quỷ môn quan, từ hôm nay trở đi người phải làm trâu làm ngựa báo đáp ta nha!”.

Bỗng nhiên, trên vai phủ thêm áo khoác, ta còn chưa kịp phản ứng lại, liền bị kéo đứng lên.

Mã hồ ly kéo ta đi thẳng, chỉ lạnh lùng để lại một câu: “Nếu không có việc gì thì tự đứng lên, lúc hoạt động tập thể cũng đừng hành động một mình như vậy, nếu gặp phải cái gì nguy hiểm, nếu chết..... Cũng không trách ai được”.

Rõ ràng cảm thấy có gai trong lời nói của hần, nhưng dù sao cũng là sự thật.

Ta quay đầu nhìn murop đáng da trắng vẫn đang dùng một loại ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn ta, lại quay đầu nhìn dáng Mã hồ ly mặc áo đơn màu trắng, theo bản năng kéo áo choàng trên người, không nói gì, cứ như vậy bị hần một đường nắm trở về.

.....

Ánh tà dương nhẹ nhàng, gió nhẹ se lạnh thổi tỉnh người, nắng chiều lạnh lùng ghé vào đỉnh núi.

Dọc đường đi không biết hần bị gì, lẳng lặng không nói năng gì, ta cố ý chọc hần vài lần, hần ngay cả đầu cũng không quay lại, chỉ lạnh lùng nói lại một câu cam miệng.

Liên tục như vậy, tính bướng của ta cũng nổi lên, hừ một tiếng, vùng tay ra.

Tay hắn kiểm lại, ta dùng sức vùng lại lần đầu vùng không ra, lại quật cường không chịu nói với hắn, chỉ có thể một bên bị kéo một bên ở sau lưng hắn nghiêng rặng nghiêng lợi thè lưỡi xem thường.

Trở lại bên kia, còn chưa kịp trả lời câu hỏi của bọn Chúc Anh Đài, hai bộ quần áo đã bay thẳng vào mặt, âm thanh Mã hồ ly lạnh lẽo như trước truyền đến: “Đổi đồ”.

Trong lòng ta biết mình không có đồ, chỉ có thể mặc đồ của Mã hồ ly đưa tới, bắt người mềm tay, ta nhe răng nhếch miệng đi vào trong rừng, oán thầm không biết hắn lên con cái gì.

Thật vất vả thay xong quần áo, cũng nhìn không ra đáng chút nào.

Quần áo quá lớn, lòi lên kéo xuống, ta xắn tay áo lên vài lai mà vẫn dài, nhưng đã kích người ta nhất chính là quần chỉ kéo đến thắt lưng, còn dài thêm một khoảng nữa, ta giống như anh nông dân đem ống quần xắn đến giữa bắp chân, mắng thầm: TMD, đây không phải là biến thành đả kích ta ngực phẳng thắt lưng thô sao.....

Còn có.....

Ta đưa tay ngửi mùi trên quần áo, quả nhiên là mùi hoa lan nhẹ nhẹ.

Hừ, thói nam nhân, ra khỏi thư viện cũng không quên ướp hương, bắt quá..... ngửi mùi cũng được.

Mới đi ra ngoài, mới phát hiện Tiêu Điều cũng đã trở lại, cả người ướt sũng, đang nói gì đó với mấy người Chúc Anh Đài, vừa thấy ta đến đây, ánh mắt lơ ra vài cái, liền cúi đầu nói câu: “Ta không thoải mái, đi trước”.

Cuối cùng còn liếc mắt nhìn ta một cái, không ngẩng đầu, cầm lấy đồ của hắn rồi đi thẳng, miệng ta mới mở ra, gió thổi vào một cái, một chữ cũng chưa kịp nói.

Nhìn áo quần ướt sũng dán trên thân hình gầy yếu của hắn, cũng hơi đáng thương, ta lẩm bẩm nói: “Dù sao cũng nên thay đồ rồi mới đi chứ.....”.

“Người rất lo lắng sao” Bỗng nhiên, một thanh âm từ phía sau truyền đến, mùi hoa lan lượn lờ quanh thân ta (Vân Vân: *xua tay lia lia* mùi dấm chua nồng-ing~~)

Ta giật mình một cái, thốt ra: “Không có.....” Nói xong, ta cắn răng lắc lắc đầu, ta đây là làm sao vậy, vì sao giống như mèo thấy chuột vậy, nghĩ vậy, ta thanh thanh cổ họng, quay đầu nhìn Mã hồ ly: “Lo lắng cho bạn học một chút là rất bình thường a! Người hỏi câu này có ý tứ gì?”.

Lúc này Chúc Anh Đài lại mở miệng: “Tiểu Khanh, chúng ta đừng nói chuyện khác nữa, người có cầm theo đồ ăn không?”.

Ta bị nàng gọi một cái, nghẹn lời, nói: “Đồ ăn? Ta không mang a..... Các người không phải có chuẩn bị sao?”.

Chỉ thấy Chúc Anh Đài nghe vậy cười khổ, nói: “Vốn là định nói Tiểu Thanh chuẩn bị, tối hôm qua ta hỏi nàng, nàng lại nói các người hắn là sẽ mang..... Ta vừa hỏi Sơn Bá, Tử Cừu cũng là nói như vậy, xem ra sợ là chúng ta đều hiểu lầm đối phương sẽ mang, kết quả chính là ai cũng không mang”.

Một chuỗi câu dài nói ra, ta cũng chỉ nghe thấy được một câu làm cho người ta tuyệt vọng cuối cùng!

Cái gì?

Không có đồ ăn?

Ta đem hy vọng cuối cùng ký thác ở người có đầu bếp đệ nhất ---- Phát Tài, chủ tử ----- Mã hồ ly, một đôi mắt tràn ngập hy vọng cứ như vậy nhìn hắn.

Mã hồ ly ánh mắt nhú lại, trong khoang mũi lý mờ mờ có thể nghe một tiếng hừ nhẹ, chậm rãi mở miệng nói: “Lúc tìm ăn thì nhớ rõ ta. Không có..... Ta cái gì cũng không mang”.

Ta vừa nghe, sao há mồm lên tiếng: “Người không mang theo đồ ăn, ngược lại mang theo nhiều quần áo đến! Người thế này không phải có vấn đề sao?”.

Hắn nghe vậy sắc mặt càng trầm thêm, căn bản là không đáp lời.

Hoàng Thu Thanh bên cạnh vẫn không hé răng, lúc này mở miệng nói: “Hay là chúng ta trở về tìm vài con thỏ hoang hay chim chóc ở gần đây? Trong rừng muốn tìm, cũng là có thể tìm được đồ ăn, bắt quá phải mau lên, giờ mặt trời sắp lặn rồi, chúng ta phải nhân lúc trời còn sáng mới bắt được.....”.

Lương Sơn Bá tiếp lời nói: “Dù sao cũng đi rồi, chúng ta đừng trở về sớm như vậy, rất mất hứng”.

Thôi Tiểu Ách cũng gật đầu đồng ý, ngay cả Tiểu Kê Kê cũng kêu cạc cạc vài tiếng trợ giúp huynh đệ nhà mình.

Một khi đã như vậy..... Nói vậy là chúng ta còn phải săn thú?

Vài cái tay thư sinh trói gà không chặt, bắt thỏ hoang?

OMG!!

Có thể sao?!

Xác định đêm nay chúng ta sẽ không chết đói?

“Chúng ta vẫn phân ra hai tổ đi, một lúc nửa tập trung lại. Tiểu Khanh, ngươi cùng một tổ với ta nhé.....”.

Ta ngẩn người, quay đầu nhìn hấn, chỉ thấy đôi mắt hấn tròn xoe lộ ý cười, nhưng không biết vì cái gì, ta cảm thấy tóc gáy đều dựng đứng lên, luôn cảm thấy nếu ta đáp ứng thì sẽ hối hận không nổi, theo bản năng chính là nắm lấy tay áo Mã hồ ly, nói: “Không, không được..... Ta đi với Mã hồ ly thì tốt rồi.....”.

Nói xong, ta mới đột nhiên nhớ tới ta vừa mới cãi nhau với Mã hồ ly, liền chột dạ ngẩng đầu nhìn nhìn hấn.

Mã hồ ly khép mắt nhìn ta, thấy ta nhìn hấn, môi mím mím, chung quy vẫn nhắm mắt lại hít một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn Hoàng Thu Thanh, nói: “Ta cùng hấn một tổ đi. Tính hấn hoang dã vậy, ngươi quản không được hấn.....”.

Miệng ta co rút, xì, nói như thể chính mình vĩ đại lắm ấy.

Ngươi có khả năng quản được ta chắc?

Hoàng Thu Thanh mở to mắt chớp chớp, chậm rãi thu lại tươi cười, nói: “Tốt lắm, ngươi giám sát chặt chẽ một chút”.

Mắt Mã hồ ly nhử lại, khóe miệng nở một nụ cười làm cho ta nhìn thấy liền lạnh cả lưng, nói: “Đó là đương nhiên”.

Thôi Tiểu Ách và Tiểu Kê kê theo Mã hồ ly và Hoàng Thu Thanh một trái một phải đối thoại mà đóng đũa, sau khi phát hiện không khí mặc danh kỳ diệu có chút không đúng, Thôi Tiểu Ách ho nhẹ một tiếng, lên giọng nói: “A..... Cái kia, Thu Thanh a, chúng ta một tổ đi”.

Tiểu Kê Kê cũng cạc cạc hai tiếng, duỗi cổ ra, gật gật, tỏ vẻ đồng ý.

Chúc Anh Đài cũng nói vào: “Kia nếu như vậy, ta cùng Sơn Bá một tổ. Sắc trời cũng không còn sớm, nhanh chóng xuất phát đi”.

Mọi người lúc này mới tản ra.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Một Đôi Thỏ

Ta đi sau lưng Mã Văn Tài, bữu môi.

Xùy.

Còn phát động nóng này gì.....

Xử bắn cũng không có lý do? Chết cũng không cho thoải mái sao.....

Không có lý do, ta là rất vô tội.

Sờ sờ cái mũi, ta hừ một tiếng, không thèm nhìn, quay sang nhìn rừng cây hai bên.

Đầu mùa hè rừng cây rất rậm rạp, màu xanh nhạt đầy sức sống, đã sẫm tối, màu vàng che phủ trên mỗi lá cây, những lá cây giống như đang ôm trọn vào trong ngực, gió nổi lên, xào xạc rung động, tiếng ve sâu cao thấp lộn xộn kêu to, tạo ra một khúc ca động lòng người.

Mặt trời hướng Tây chiếu vào lá cây, thẳng tắp xuống dưới, ánh mặt trời chiếu trên người chúng ta, cái bóng phủ xuống.

Bỗng nhiên tỉnh, ta cứ như vậy đi theo bóng dáng Mã Văn tài, cái bóng đi lên cái bóng.

Hừ.

Ta đập đập đập, đập chết ngươi.

Đạp người chơi xấu ta.

Đạp người làm mặt đen cho ta xem

Đạp người không có lý do cái kính với ta.

Đạp người....

”Người ở đây làm cái gì?”.

Ta đang nâng cao chân phải nhất thời cứng người, con người Mã hồ ly đi chuyển, chỉ thấy vẻ mặt u ám của hắn, ho nhẹ vài tiếng, đưa tay phải hướng chỗ bắp chân gãi gãi, nhún mạnh thân thể: “Ai nha! Bị côn trùng cắn, thật là ngứa a.....”.

Bởi vì quần quá dài, bị ta cuốn lên, nộ nửa bắp chân. Không thấy ánh mặt trời da rất là trắng nõn, bởi vì chân mạnh mẽ không chút lưu tình nào đạp, vết hồng khắp nơi nổi lên, chợt mắt đã thấy, còn có chút sưng lên

Mã hồ ly nhưống mày, đi tới bắt được tay của ta, nói: “Chớ ồn, cho ta nhìn một chút”.

Còn tay kia thì giờ chân ta lên, đầu ngón tay cứ như vậy xoa nhẹ chỗ chân bụng: “Không thấy vết cắn a.....”.

Một chân ta bị hắn nắm lên, cả người thoáng qua có chút run rẩy, cuối cùng, khi lời của hắn vừa nói xong vừa dứt cơ thể ta xiêu vẹo lui về phía sau ngã xuống.

”A!” Miệng kêu một tiếng sợ hãi, chân bị Mã hồ ly nắm lấy buông ra, một cánh tay khác dùng sức đem ta kéo lại, cơ thể ta nghiêng một bên thì bật lại, tay hắn đi chuyển eo ta giữ lấy....

Cứ như vậy, trời đất quay cuồng, Trái Đất xoay xoay, ta ngã đến trong ngực hắn, cánh tay bị hắn vững vàng nắm.

Nâng nửa miệng, ta trừng hai mắt, đối với mình ngã trong ngực Mã hồ ly có chút không thích ứng.

Nửa ngày, phản ứng lại, ta đẩy hắn ra, nhìn nụ cười nhẹ của Mã hồ ly, ta rõ ràng cảm giác được bên tai mình nóng.

Phi phi phi, Cổ Diệc Khanh người có làm hay không, người da mặt dày cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, người ngượng ngùng cái rắm a!

”Khụ... Ân... Ta, ta không sao. Cám, cám ơn a!”.

Mặc dù nói như vậy, nhưng mà ta vẫn cảm thấy không được tự nhiên nên thoát khỏi tay hắn, theo bản năng đẩy Mã hồ ly ra.

Khóe miệng Mã hồ ly cong cong, cuối cùng là lộ tia đắc ý, lắc lắc đầu nói: “Không được ở sau lưng ta nhảy nhót loạn xạ, không được nói xạo mình bị côn trùng cắn, còn có, không được.....” Hắn nói đến đây chợt dừng lại, ho nhẹ một tiếng, chưa nói tiếp.

Tạ bị hắn không được không được đến buồn bực, cắt ngang lời hắn, liếc mắt một cái, nói: “Không được cái gì người nói a.... Không được không được, ta xem người giống phụ thân ta rồi, phụ thân ta cũng giống như người dong dài như vậy! A! Không được đánh trán ta, ta cảnh cáo người, không được phép đánh trán ta!”.

Che cái trán vị hắn đánh đau nhức, ta hung hăng trừng mắt nhìn Mã hồ ly một cái, hồ ly chết tiệt!

”Không được kêu la loạn xạ, không được không cho ta đánh trán người! Tốt lắm, nói xong, đi tiếp thôi. Ta mang người tìm tổ thỏ”.

Hắn xoa xoa đầu ta, xoay người đi đến phía trước, trước khi xoay người, vừa lúc tia nắng chiếu từ sau lưng hắn chiếu tới, ta híp mắt, nhìn không rõ ràng, nhưng dường như thấy hắn nở nụ cười, là nụ cười sáng lạn mà ta chưa từng nhìn thấy, lúc mờ mắt ra lại, hắn đã xoay người, nụ cười mới rồi giống như ảo giác không có thực.

Đi theo hắn một đường đến phía trước, đi vòng qua dưới một gốc cây đại thụ, chỉ thấy chỗ rẽ cây chỗ bị cỏ mọc bao phủ, ta xem trên mặt đất, nói: “Rẽ cây kỳ lạ, tại sao cỏ với rêu lại mọc dài như vậy”.

Mã hồ ly liếc ta một cái, nói: “Chờ xem đi”.

Sau đó chân nhẹ nhàng đi đến chỗ rẽ cây, sau đó ở chỗ trước rẽ cây một thước thì dừng lại, cúi đầu lắng nghe, sau đó khóe miệng lộ nụ cười, bỗng nhiên đưa tay túm một cái.

Ta chỉ thấy tay hắn vừa đụng tới đồng cỏ khô, liền có hai cái bóng một xám một trắng nhảy ra, ta tập trung nhìn vào, nguyên lai là hai con thỏ mập mạp!

Ta mới vừa đi hai bước, liền thấy “Sư” một cái bóng đen, con thỏ xám liền ngã xuống đất bất động, con thỏ trắng vốn đã nhảy ra vài thước, lúc này lại ngược lại đứng bất động, dùng một chút, còn chạy trở về chạy bên cạnh con thỏ xám.

Phía sau lại là “Sư” một tiếng, con thỏ trắng chân nghiêng một bên, cũng ngã vào bên cạnh thỏ xám.

Nhìn mắt Mã hồ ly, chỉ thấy hấn hướng con thỏ chỉ tay, ta cười hắc hắc liền chạy tới chỗ mấy con thỏ.

Ngồi xổm xuống nhìn, chỉ thấy con thỏ xám cuộn thành một quả cầu run rẩy liên tục, con thỏ trắng mở to hai mắt nhìn ta, ba cánh hoa bên miệng còn nhẹ nhàng mà nuốt vài cái.

Thật đáng yêu a.

Ta nhìn không được vươn tay, muốn sờ sờ nó, tay của ta vừa vươn, con thỏ trắng liền hướng trên tay ta “phập” một cái, ta còn nghĩ nó đã không thể động đậy, hoàn toàn không dự đoán được nó còn có thể nhảy cao như vậy, liền kinh hô một tiếng, nhắm hai mắt rồi ngã ngồi xuống dưới.

Nhưng, đau đớn không có như tưởng tượng.

Ta hé một bên mắt nhìn, chỉ thấy lỗ tai thỏ trắng bị tay Mã hồ ly chộp được, hấn quơ quơ con thỏ, ánh mắt cười đến híp lại, nói: “Ngươi xem ngươi, ngay cả con thỏ đều có thể khi dễ. Còn tự xưng Tiểu Bá Vương.”.

Ta vừa nghe, tức giận, nhảy dựng lên, đấm hai cú “Bụp, bụp” vào ngực Mã hồ ly, đương nhiên, không dùng nhiều khí lực gì.

Khụ.

Mũi ta hừ ra một tiếng thật to, lắc lắc nắm tay, nói: “Nếu như ta dùng sức thật để đánh ngươi sẽ khiến ngươi phun máu ba trượng ngã xuống đất không dậy nổi, ta nói cho ngươi biết, đừng xem thường ta!”.

Mã hồ ly xoa xoa trước ngực chỗ bị ta đánh, lộ ra vẻ mặt vụn vụn như thiếu nợ, reo lên: “Ôi, đau quá, ta thật sự rất sợ hãi”.

Nhìn vẻ mặt hấn già bộ khổ sở, ta lại hừ một tiếng, liếc mắt xem thường hấn, xoay người đem con thỏ xám bế lên.

Chỉ thấy nó hình như rất sợ ta vuốt đầu, lông tơ thật mềm mại, tuy rằng là màu xám, nhưng bộ dáng như một trái bóng nhỏ mập mạp rất là đáng yêu.

Ta ôm thỏ xám vào ngực, chậm rãi từ lỗ tai của nó nhẹ nhàng xoa xuống, con thỏ mềm ẩm, xúc cảm thực thoải mái, nó bị ta sờ soạng vài cái, giống như cũng không còn sợ như trước nữa, dần dần cũng không run rẩy.

“Vi sao con thỏ trắng kia không chạy a? Rõ ràng vừa mới nó có thể chạy trốn.” Ta nhìn con thỏ trắng bị Mã hồ ly xách tai như cũ, nó vẫn mở to hai mắt nhìn con thỏ xám.

Mã Văn Tài quơ quơ con thỏ đó, nói: “Nó có lương tâm a, luyện tiết bỏ lại phu quân mình”.

Lời này vừa nói, ta nhất thời bị nước miếng làm sặc, mãnh liệt ho: “Khụ khụ khụ. Khụ khụ.”.

Mã hồ ly thở dài, nói: “Ngươi chừng nào thì có thể không ngốc như vậy nữa a.” Dứt lời liền vỗ sau lưng ta giúp ta thuận khí.

Thật vất vả thở đều lại, ta hắng giọng một cái, trong lòng mơ hồ có chút không thoải mái, cũng không biết có phải hấn nói những lời này đánh trúng chỗ đau của ta hay không, hay là nhớ tới oan nghiệt giữa hai người Chúc Anh Đài – Lương Sơn Bá cùng Mã hồ ly.

Cúi đầu nhìn con thỏ màu xám, ta nói: “Nhìn không ra đây mới là đực, ta còn nghĩ con màu trắng mới đúng chứ.” Dứt lời lại giương mắt nhìn con thỏ trắng: “Nó rất dũng cảm a, biết rõ rất có thể là cạm bẫy nhưng vẫn chạy trở về, đến chết vẫn không buông tay.”.

Lòng người thì sao, từ xưa đã khiến cho con người thất vọng đau khổ đến cỡ nào.

Có nhiều khi, sợ là ngay cả con thỏ cũng không bằng.

Mã Văn Tài kéo lỗ tai thỏ, sau đó bàn tay to vỗ một cái, liền bắt tay nó lên, vươn tay mò mũi thỏ, miệng con thỏ bạch khịt khịt, đôi mắt vẫn mở thật to.

“Trên thế gian này có bao nhiêu nữ nhân có thể so với sự dũng cảm của thỏ cái đây?”.

Lúc hấn nói lời này là nhìn ta, ta ngẩn người, cúi đầu nhìn con thỏ xám, nói: “Không nên xem thường nữ nhân, nữ nhân sợ dĩ không dũng cảm, là do còn chưa tìm được người đáng giá cho mình dũng cảm mà thôi. Một khi tìm được rồi, thì giống như thiêu thân vậy, cho dù là lao vào lửa cháy, lại có gì e ngại?”.

Nói xong lời này, ta thở ra một hơi, ta rốt cục nói ra được lời này, tại đây hơn mười năm, lời nói đại nghịch bất đạo như vậy, ta cũng không dám nói.

Nữ nhân ngay cả quyền lựa chọn cũng không có, lại có cách gì nói thiêu thân lao đầu vào lửa?

Cho dù là một người nhiệt tình yêu đương lộng quyền một nước Cổ Nam Phong, nếu không phải nài nỉ gả cho một người ngu ngốc, cần gì phải ký thác cho mục tiêu mưu quyền để tồn tại của mình, sau đó cùng một đám trai lơ cuồng loạn trong cung?

Bao nhiêu người ở Trường An Lạc Dương đều nói Cổ Nam Phong xấu xí, lại ghen tị, còn không biết thiện tư thông với mỹ nam tử, là cái người không biết xấu hổ mười phần.

Theo ý ta, nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, đơn giản đến người khác có thể đều không thể tin tưởng.

Hư không, khuyết thiếu cảm giác an toàn, cũng chỉ có hai điểm đó.

Bởi vì nàng gả cho một người như vậy, từ mười tuổi đã bắt đầu theo Huệ đế, các đại thần trong hoàng cung không biết hẳn là người ngu? Cổ Nam Phong nàng biết sao? Tất nhiên cũng biết đến, nhưng mà cha nàng lại đem nàng đưa vào trong cung.

Nàng có lựa chọn sao?

Này, tựa hồ không cần tái truy cứu nữa.

Về phần khuyết thiếu cảm giác an toàn, càng đơn giản, cung đình sâu thăm thẳm, nữ nhân ở bên trong phải bảo vệ chính mình, cái phải nắm giữ chính là cái gì?

Trên thế gian này cái dễ cho người ta an tâm nhất, có lẽ là quyền lực to lớn nhất hô vạn ứng sinh sát trong tay kia.

Bởi vậy, cho dù Cổ Nam Phong xấu, trên phố các nam nhân đều mắng nàng, ta cũng chưa từng phỉ nhổ nàng.

Mỗi người đều có chuyện xưa của họ, chúng ta không phải nhân vật chính trong đó, cho nên người đó ở trong cảm nhận của chúng ta vĩnh viễn không phải là người tốt.

“Người suy nghĩ cái gì?” Mã Văn Tài đẩy đẩy cánh tay của ta.

Ta đột nhiên bừng tỉnh, ho nhẹ, nói: “Không, chỉ là đang nghĩ, bây giờ về được chưa?”.

Mã hồ ly ha ha cười, nói: “Nào có nhanh như vậy, chúng ta còn không có tìm được đồ ăn đâu.” Dứt lời xoay người, nhẹ buông tay, con thỏ trắng liền nháy mắt lùi tránh ra sau mấy thước, sau đó trở lại vẫn nhìn con thỏ xám trong lòng ta.

Ta dừng một chút, nhìn Mã hồ ly, không hiểu được, nói: “Tại sao lại dễ cho chạy thế?”.

Mã Văn Tài đưa tay vào lòng ta sờ sờ con thỏ, nói: “Người ăn được sao?”.

Ta cúi đầu nhìn con thỏ xám, chỉ thấy lúc này nó cũng ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn nhìn ta, lại quay đầu nhìn nhìn con thỏ trắng đang chờ nó.

Chung quy là tâm mềm nhũn, ta lắc đầu, cười nói: “Thật đúng là không nổi”.

Sau đó xoay người, cũng thả nó ra.

Chỉ thấy hai con thỏ nhảy đến cùng nhau, song song quay đầu nhìn chúng ta liếc mắt một cái, sau đó liền một trước một sau nhảy vào khóm cây bên cạnh, nhìn không thấy hình bóng.

“Vậy. bữa tối của chúng ta làm sao bây giờ?” Ta ngẩng đầu hỏi.

Mã hồ ly xoa xoa tóc ta, nháy mắt với ta mấy cái, nói: “Đi theo ta cũng được, tuy rằng không phải thịt cá, nhưng tuyệt đối sẽ không để người bị đói”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Rắn Cắn? Thật Độc!

Ta nhìn đồng dây leo trước mặt, mặt so với ngựa còn dài hơn, nói: “Đây là cái người nói ăn?”.

Mã hồ ly ngồi xổm xuống, cầm lấy cái dây xanh kia, quơ quơ, đào đào đất mềm, sau đó gắng sức kéo, một củ khoai lang cực lớn liền bị kéo lên một nửa, sau đó một tay kia của hắn liền nắm thân khoai lang, rút lên toàn bộ.

Vỗ vỗ thân khoai lang dính đất, hắn cầm nó trong tay quay qua chỗ ta, cười tủm tỉm nói: “Này chẳng phải có thể ăn sao?”.

Ta co rút miệng, về mặt khinh thường: “Ta muốn ăn thịt”.

Mã hồ ly đem khoai lang vứt qua một bên, nhổ thêm củ thứ hai, nói: “Ta bây giờ rốt cục đã suy nghĩ cần thận được một việc”.

Ta thấy hắn ngồi xổm xuống, bấu môi, tâm không cam tình không nguyện đi qua ngồi xổm theo, nhưng vẫn không muốn động tay, vì thế đưa tay chọc chọc đất bùn, nói: “Chuyện gì.”.

Hắn nghiêng đầu liếc ta một cái, nói: “Cát Tường quả nhiên là nha hoàn của ngươi”.

“.....” Gân xanh trên khóe mắt ta nổi lên, rút ngón tay đang chọc trong bùn ra, sau đó lau hai phát lên tay áo hắn: “Đó là đương nhiên, ngươi tưởng tượng một chủ tử thanh khiết thông minh người gặp người yêu hoa gặp hoa nở trên trời có một dưới đất không hai như ta, Cát Tường có thể không..... Ngốc sao!”.

“Đứng đứng đứng, linh khí thiên địa ngươi đều hấp hết, một ngụm cũng không lưu lại cho Cát Tường, vì thế nàng liền biến thành như bây giờ..... Thật sự là rất đáng thương.....”.

Mã hồ ly tay không dừng lại, khi đang nói chuyện đã nhổ được ba củ khoai lớn rồi.

Ta thấy ba củ khoai to, mỗi củ ít nhất lớn bằng ba nắm tay, giống như mỗi củ khoai lang đều dùng mặt bụng đo đỏ của chúng để nói với ta: Đến a đến a đến ăn ta a ~ hảo hảo ăn a ~ ăn ta a ăn ta a ~

Phi, ai ăn ngươi!

Liếc mắt Mã hồ ly, ngươi không đi ta tìm đồ ăn khác, chẳng lẽ ngươi nghĩ tự ta không tìm được?

Liếm liếm môi có chút khô, ta đứng lên, nói: “Muốn ta chỉ ăn cái này ta thực sự nuốt không nổi..... Lúc vừa đi qua kia ta thấy bên đó có trái cây dại, ta qua đó hái vài quả ăn”.

Mã hồ ly dừng tay một chút, mắt lộ ra nghi hoặc, nói: “Trái cây dại?”.

Ta gật gật đầu, nói: “Đúng thế, lúc đi qua ngươi không thấy sao? Chính là cái cây kia a, trái nào cũng đỏ”.

Hắn cau mày, lắc đầu, nói: “Ngươi khoan đi đã, chờ ta nhổ xong rồi cùng đi, trong rừng này cũng không phải loại trái cây nào cũng có thể ăn.....”.

Ta đưa chân đá đá hắn, nói: “Ôi, không sợ, trời sắp tối rồi, ta đi qua đó trước, đừng lãng phí thời gian..... Cùng lắm ta trước không ăn là được, chờ ngươi đến xác nhận có thể ăn, mới mang về”.

Mã hồ ly cúi đầu nghĩ nghĩ, sau mới nói: “Thế cũng được..... Nhưng ngươi đừng chạy loạn.....”.

Ta còn không đợi hắn nói xong liền vẫy vẫy tay với hắn, về mặt sung sướng quay đầu bước đi, miệng reo lên: “Đi đây đi đây, không có việc gì, ngươi ngồi chỗ này nhổ khoai lang của ngươi đi!”.

....

Ngày tàn thật nhanh, trong rừng càng tối hơn, ta dựa theo trí nhớ đi vòng lại.

Lúc mới đến rõ ràng nhìn thấy cái cây quả đỏ a.....

“Vì sao lại không thấy? Đúng vậy a, là đường này a.....”.

Rẽ phải là qua chỗ khoai tây, ta đi về lại thì rẽ trái a..... Đúng vậy a.....

Chẳng lẽ còn chưa đến nơi?

Cúi đầu nghĩ nghĩ, ần..... Cũng không xa lắm, lại đi tới phía trước một chút xem.

Không biết vừa đi một cái, đi sâu hơn một lát, lúc hoàn hồn lại, liền phát hiện chính mình chạy tới đường nhỏ sâu trong rừng cây bị cỏ dại bao phủ.

Lúc này cây cối trong rừng bị gió thổi vù vù rung động, trước sau một người cũng không có, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, làm cho cánh rừng vốn rộn ràng bỗng nhiên trở nên âm u, trống rỗng.

Đến lúc hoàng hôn, trong rừng chậm rãi có chút cảm giác mát, một trận gió núi thổi trúng lưng ta sinh ra chút lạnh lẽo, đột ngột quay người lại, trở về thôi.

Nhưng đường tìm không ra, chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà mò đường về, nhìn sắc trời càng ngày càng đen, ta thật sự bắt đầu hoảng.

“Không phải đâu..... Sẽ không sẽ không..... Ta hẳn là không đi xa, Mã hồ ly sẽ tìm được ta sẽ tìm được ta, đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt.....”.

Chùi mồ hôi đỏ trong lòng bàn tay, ta quyết định tìm một cây dại thụ ngồi xuống đợi Mã hồ ly, đi bậy đi bạ chỉ có thể càng chạy càng xa.....

Xoay lại, tìm được một cây dại thụ thân còn lớn vòng eo một chút, ta xoa xoa mồ hôi trên trán không biết vì nóng hay vì sợ mà chảy ra.

Ta không ngừng nói với chính mình, không có việc gì không có việc gì, Mã hồ ly đã tới rồi.

Sau đó mỗi lần nói xong, trong lòng chính là một trận hoảng, ngay cả chính ta cũng không chắc chắn, hẳn.... Thật sự sẽ đến sao? Nếu..... Tìm không

thấy ta, hấn có thể hay không cứ như vậy rồi đi?

Trong đầu hiện lên mặt Mã hồ ly, hấn luôn thực mơ hồ, thực cả lơ phất phơ, ngay cả cho dù Chúc Anh Đài cùng Lương Sơn Bá chạy rồi, hấn còn có thể thân nhiên đứng một bên nhìn.

Ta đây đối với hấn chỉ là râu ria. Đâu?

Ngày thường đứng cùng ta cũng là trêu chọc ta, chính là tìm một kẻ chơi vui cùng hấn trải qua những ngày nhàm chán trong núi, nhưng nếu nói trọng yếu. Sợ là một phần cũng không có đi.

Lắc đầu, trong lòng bỗng nhiên có chút cô đơn.

Ngẩng đầu nhìn cánh rừng đã biến đen, phiến rừng này ta chưa từng đi qua, lúc trước cùng Cát Tường lên núi, tốt xấu cũng có hai người, hiện tại chỉ còn một mình ta tại đây trong rừng ngồi một mình.

Sợ hãi, đúng vậy, thực sợ hãi.

Dúi đầu vào hai đầu gối, mũi có chút cay.

Ta có phải là bị làm hư rồi?

Trước kia lúc được người khác che chở, lại cứ muốn tìm nơi không có người ngồi, bây giờ nhớ lại, đã nghĩ không rõ lắm có phải hay không mỗi lần kỳ thật đều đoán chắc nhất định sẽ có người tìm thấy mình, sau đó dựa vào hành động này mà tìm được cảm giác có nơi để trở về.

Lại càng không rõ lắm chính mình có phải hay không lòng bất an đến nỗi mỗi lần kỳ thật đều chính là muốn ép buộc Tư Mã Kỳ, làm cho hấn bất kể mưa to chạy quanh Lạc Dương.

Nhưng chính là bởi vì hấn sùng, bởi vậy luôn làm cho trái tim luôn hoang vắng của mình cảm thấy thực ảm áp, đúng là vẫn quyến luyến loại ảm áp này, rõ ràng biết kỳ thật kia không phải thứ mình muốn, lại lần lượt đi tiếp cận.

Gần đây có đôi khi sẽ nghĩ, ta cùng Tư Mã Kỳ nếu không xa rời nhau, như vậy đến cuối cùng, sẽ là nợ của ta, hay là oan nghiệt của hấn.

Bỏ đi là không chịu gánh trách nhiệm, là quá đáng, nhưng nếu còn ở lại trong vòng lốc xoáy đó, sợ là cuối cùng vẫn là hai người tra tấn lẫn nhau.

Có thể người rời khỏi Lạc Dương rồi, tâm tư trống trải một chút, nhìn xem mọi chuyện cũng rõ ràng, rồi rầm khúc mắc trước đây cũng chậm rãi có chút dấu hiệu chính mình đã rũ bỏ được.

Này, chung quy là chuyện tốt đi.

Bỗng nhiên, bên tai ả ả truyền đến tiếng chim kêu “Chiêm chiêm”, trong tiếng kêu còn có chút cảm giác sợ hãi.

Ta ngẩng đầu nhìn, tại sao chim lại kêu lớn tiếng như vậy? Nói đáng ra chim chóc sẽ không kêu như vậy đi?

Nghiêng tai nghe nghe, giống như. Ngay tại trên cây này?

Ánh trăng đã đã hiện lên rồi, nhưng ánh sáng không đủ, ta nhìn không rõ đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì.

Được rồi, nhân rồi cũng là nhân rồi, dù sao đều là chờ, để ta tạm thời đảm đương một chút vai trò người bảo vệ thiên nhiên bảo vệ môi trường, đi xem xét chim nhỏ người phát sinh chuyện gì đi!

Sau khi quyết định, ta lập tức đứng dậy, lắc lắc cổ, hoạt động tay chân, sau đó.

Nhảy lên một cái!

Tốt, thành công ôm lấy thân cây, ta kinh, thật thô!

Cổ nhân không có gì hay để tiêu khiển, không giống hiện đại máy chơi game chạy bằng điện đủ loại, ngay cả muốn tìm một trò xếp gỗ chơi chút cũng không có, bởi vậy một trong những trò chơi vui của ta hồi nhỏ chính là ---- leo cây kiểm trứng chim!

Nhiều năm tích lũy công lực leo cây cũng không phải là thời phòng, ta sử dụng cả tay và chân leo vài cái liền đã đi đến trên một nhánh cây thô thấp nhất, nhìn thấy tổ chim thật to, ta hắc hắc nở nụ cười: “Chắc chắc, đến đến đến, cho tỷ tỷ ta xem chuyện gì mà người kêu thế lương như vậy. Chờ tỷ tỷ ta giúp người xong, người nhất định phải cảm ơn a, đưa tỷ tỷ hai quả trứng nhỏ ha ha.”.

Trước tổ chim có một bụi lá cây che lại, góc độ này của ta nhìn không thấy tình hình bên trong, chỉ cảm thấy tiếng chim kêu càng thâm thiết.

Ta nhắm mắt, nghi hoặc nghiêng người, đổi góc độ khác, rốt cục, nương theo ánh trăng không rõ lắm, ta nhìn thấy tổ chim.

Ta hai mắt nhất thời tròn to, sau lưng lập tức toát ra một mảng mồ hôi lạnh, cả người đều cứng ngắc ở trên cây.

Chỉ thấy ở trên tổ chim cách ít nhất 50 cm có một con chim lớn, hai con vừa, ba con nhỏ, bên cạnh có ít nhất sáu bảy cái trứng nhỏ, vỏ trứng trơn bóng đáng yêu ở dưới ánh trăng càng có vẻ mê người.

Bắt quá.

Này không phải trọng điểm, trọng điểm là, chiếm cứ ở trên đầu nhánh cây kia, một con rắn to tương đương cổ tay ta, con rắn phun lưỡi đang chậm rãi tiếp cận tổ chim, đầu hình tam giác lớn bằng bàn tay ta, răng nọc thật sâu, ta nhìn mà lạnh cả người.

Lúc này.

Làm sao bây giờ?

Mắt nhìn xuống đất, nơi này không cao, nhiều nhất cũng chỉ là hai thước, nhưng, ánh mắt xà luôn luôn chỉ có thể nhìn thấy vật chuyển động, ta đây có phải hay không bất động thì tốt hơn?

Quay đầu nhìn tổ chim, hẳn là con chim mẹ cũng không lớn bằng bàn tay, vào lúc rắn tiếp cận tổ thì nó lại tự đi lên, chắn đón nó.

Nội tâm toát lên kính trọng tự tận đáy lòng.

Đây là tình thương của mẹ a. Cốt nhục là trái tim, loại thiên tính này, vĩ đại bao nhiêu.

Hai chim nhỏ kia lạnh run tránh ở phía sau chim mẹ, nhìn rắn càng lúc càng gần, lưỡi dài của rắn cơ hồ đã phun đến trên người chim mẹ, trong lòng bàn tay ta lại bắt đầu đổ mồ hôi, cắn nhanh môi dưới nhìn chúng nó.

Nếu. Ta đưa tay đem tổ chim hất xuống đất. thì con rắn đó sẽ thế nào? Có thể hay không nhào tới?

Phía dưới có cỏ mềm, trứng chim rớt xuống hẳn là sẽ không vỡ hết.

Ở một cái chớp mắt để ta suy tư lần cuối, bỗng nhiên! Con rắn kia lùi về phía sau, cái miệng dữ tợn mở ra thật to, khoang miệng đỏ như máu dưới ánh trăng có vẻ đáng sợ dị thường!

Cả người ta run lên, còn không kịp tự hỏi lại một chút, liền đã đưa tay ra!

Vung tay lên, tổ chim kia liền bị ta dùng sức đẩy xuống, thân thể cũng bởi vì dùng sức, liền ngã xuống một bên.

Lúc vừa nghiêng thân, ta liền nghe thấy một tiếng thét kinh hãi bên tai, sau đó chính là sau lưng một trận đau đớn, trong nháy mắt quay đầu nhìn lại, dư quang chỉ có thể nhìn thấy một cái đuôi rắn thật dài đi theo phía sau ta.

Trước mắt giống như nhìn thấy cảnh tượng miệng máu kia cắn trên lưng ta, ngực ta có cảm giác muốn ói ra, kế tiếp chính là rơi vào trong ngực người nào đó.

Tay ta nắm được áo Mã Văn Tài, đầu chôn trong ngực hắn: “Bắt nó cho lão tử! Dám cắn lão tử, nó, nó không muốn sống nữa!”.

Rất ghê tởm. vừa nghĩ đến cái đầu rắn kia, cái răng nanh kia, ta liền nổi cả da gà.

Mã Văn Tài lại không đáp lời, sau lưng một mảnh đau đớn nóng cháy, còn có xu thế càng ngày càng đau, chẳng lẽ con rắn kia còn chưa nhả miệng?

TMD, người đừng quá phận! Lão tử thành quỷ cũng không buông tha người!

Người liếm liếm còn cho qua đi, cứ nhiên dám cắn ta. Để lão tử bắt được người liền đem người nấu canh rắn!!

Vừa định ngẩng đầu hỏi hắn tại sao không nói lời nào, liền bị hắn đè đầu xuống, trong thanh âm chính là một cỗ tức giận: “Rắn đã sớm bỏ đi! Đừng lộn xộn! Người mới là không muốn sống nữa! Người thật đúng là.”.

Nói còn chưa nói xong, hắn liền thở dài một hơi, sau đó di động thân mình, đem ta trên người hắn chậm rãi thả ra, làm cho ta quỵ rạp trên mặt đất, cả quá trình vẫn cảm giác được tay hắn ở trên lưng ta.

Mới làm cho ta nằm úp sấp xuống, liền cảm giác được hắn ở phía sau lưng ta, nhanh chóng điểm vài cái huyết đạo, phía sau cảm giác nóng bỏng chậm rãi bớt đi.

Nhưng, ta biết, khẳng định tình huống càng nghiêm trọng, bởi vì bên phải thân ta đã hoàn toàn tê rần, ngón tay muốn động đều cảm thấy vô cùng khó khăn.

Hai má tựa lên mặt cò, có chút ngứa, trong xoang mũi đều là mùi lá cỏ thơm ngát, ta trầm mặc một lúc, chậm rãi mở miệng nói: “Ta sẽ chết sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Khi Jq Phát Triển

Đầu con rắn kia hình tam giác, chứng tỏ nó có độc, ta bị nó cắn một phát như vậy.....

Còn có thể sống sao.....

Lập tức, tứ chi của ta giống như mềm nhũn không có sức lực.

Cổ Diệc Khanh, người không phải vẫn rất muốn chết, sau đó lại rất sợ chết a.

Lần này thật sự muốn chết, trong lòng người vì cái gì lại bắt đầu cảm thấy luyến tiếc?

Trong đầu bỗng nhiên giống như đèn kéo quân, hiện lên rất nhiều rất nhiều mặt người..... Nhưng, cuối cùng, ta vẫn nghĩ tới Cổ Thường Ngọc, một mình hấn đường ta đến lớn như vậy, nhưng ta cứ nghịch ý hấn, cũng không chưa từng làm qua một chuyện gì thuận theo ý hấn, nhưng..... Ân tình dường dực mười mấy năm qua, trong lòng ta từng chút một đều nhớ rõ, chỉ là không thể tưởng được lần này vừa ly khai, đã thành vĩnh biệt rồi.....

Ta mở to mắt, nói: “Người trở về nói với Cát Tường, kêu nàng quay về Lạc Dương, nói với phụ thân ta.....”.

“Câm miệng”.

Nói còn chưa nói xong, bị một tiếng của hấn đánh gãy, bàn tay vẫn đặt trên lưng ta buông ra một chút, liền nghe thấy tiếng xé rách áo quần, sau đó thân mình được nhẹ nhàng bế lên, dựa vào trên đùi hấn, một mảnh vải quần chéo quanh ngực, sau đó hấn đột nhiên xiết một cái, ta bị đè lập tức thét lớn một tiếng.

“Nhịn một chút.....” Hấn lại mở miệng nói, thanh âm thực trầm.

Vừa định mở miệng, liền cảm giác được đầu ngón tay hơi lạnh của Mã hồ ly đụng tới gáy của ta, sau đó, chỉ nghe thấy xoạt một tiếng, chỗ từ sau cổ đến giữa lưng chợt lạnh.

Ta ngẩn người, nhướng mày, lập tức có hết sức muốn cử động thân mình: “Người nghĩ làm cái gì?”.

Đừng nói cho ta hấn muốn.....

Thân mình nháy mắt liền bị ấn xuống lại, hấn lại ở trên lưng ta điểm huyết đạo, chậm rãi nói: “Ngoan ngoan chớ lộn xộn.....”.

Vừa dứt lời, ta liền cảm thấy chỗ đau đốn trên lưng có một cảm giác ấm áp mềm mại, tiếp theo đó là chỗ bị rắn cắn trận đau tê tê, lập tức, ta hiểu được mình đoán đúng!

Ta lập tức liền dùng hết sức vùng vẫy, hét lớn: “Người điên rồi sao! Đừng dùng miệng hút, làm không được người cũng sẽ trúng độc! Thả ta ra!”.

Hai tay quơ loạn bị nắm lấy, thắt lưng bị xiết chặt, xúc cảm trên lưng biến mất, chỉ nghe thấy một tiếng phun khế, sau đó một loạt cảm xúc mềm mại kia lại một lần nữa chạm vào lưng ta.

Tứ chi của ta không thể cử động, chỉ có thể dùng khí lực toàn thân để vận vẹo thân mình, miệng vẫn không ngừng kêu lên: “Mã Văn Tài, TMD người điên rồi phải không! Sẽ trúng độc, ngay cả người cũng sẽ trúng độc! Thả ta ra, có nghe thấy không.... Thả ta ra!”.

Cuối cùng, động tác sau lưng dừng lại, ta nghe thấy hấn nói một lần nữa, câm miệng.

Ta sùng sốt, cắn răng nói: “Người mới câm miệng! Người điên rồi phải không! Ai cho người cứu, người có biết làm vậy sẽ chết người hay không!”.

Dứt lời ta lại chống cự, nhưng ta mới gãy dựa một chút, liền cảm giác được hấn dùng lực mạnh nắm hai tay của ta, hai cổ tay bị hấn xiết chặt, bị nắm vô cùng đau đốn, thân mình theo cổ tay bị kéo lên, lập tức liền bị hung hăng đẩy đến bên thân cây.

Cổ tay bị gắt gao đè nặng, tư thế quỳ làm cho phần eo của ta bị chân hấn chặn lại, hoàn toàn không thể động đậy, mà khí lực của hấn lại mạnh đến khó tin, ta đau đến ứa nước mắt, miệng càng không ngừng mắng: “Hồ ly chết tiệt người điên rồi, thả, thả ta a.....”.

Thanh âm kêu la liên tục đã khàn hấn đi: “Người cái tên điên này Ta là gì của người! Người vì sao phải cứu ta! Người cứu! Cứu về thú Chúc Anh Đài, ta thề, thề tuyệt đối không hề để ý đến chuyện của người cùng Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài.....”.

Không cần, không nên như vậy, vì sao phải cứu ta.....

Không nên.....

Không đáng.

“Mã Văn Tài, ta van ngươi. Thả đi....”.

Tiếng quát to của ta hoàn toàn không được để ý tới, tay nắm bên hông ta càng xiết, tiếng nút cùng tiếng phun rất khê sau lưng vẫn không ngừng, cuối cùng, không biết qua bao lâu.

Ta kêu đến một mõi, mõi to một đôi mắt không mang kính nhìn cánh rừng tối đen như mực, trong đầu dường như không nghĩ gì, lại giống như nghĩ rất nhiều thứ, mơ hồ, không rõ ràng.

Tại sao muốn cứu ta a.

Mã hồ ly.

Vậy rất nguy hiểm.

Nếu như ngươi chết thì làm sao bây giờ.

Ta cũng không muốn chết cùng ngươi a. Chúng ta cũng không phải Lương Chúc.

Làm tiết mục tự tử gì a.

Hơn nữa, ta chết, nói không chừng sẽ xuyên trở về, ngươi mà chết, phải qua Cầu Nại Hà, uống nước vong thủy, ngươi ngày thường phá hư như vậy, nói không chừng còn phải vào chảo dầu.

Vì ta, đáng giá sao.

Ta là gì của ngươi a. Gì cũng không phải.

Thẳng đến lúc đầu bị kéo lại, tay hấn không biết khi nào đã buông thất lưng của ta ra, mà nắm cầm của ta, đau đốn sau lưng đã biến mất hơn phân nửa, chỉ còn lại một chút đau ngứa.

Dưới ánh trăng, ta nhìn thấy trên môi Mã hồ ly còn tơ máu, sau đó đôi mắt mị mị cười, rồi tiếng nói nhẹ nhàng dẫn theo vài phần yếu ớt: “Không có việc gì”.

Ta mở miệng, cũng không biết là vì trước đó đem hết lời ra mắng rồi hay sao, lúc này thấy hấn, đến một câu cũng nói không ra.

Sau đó, ta liền như vậy trở mắt nhìn hấn mang theo ý cười, chậm rãi cúi đầu, nhẹ nhàng hôn ta, thậm chí hấn nắm hai cổ tay của ta còn không buông ra, ta chính là như vậy bị hấn đặt ở bên thân cây.

Cảm xúc nhẹ nhàng trên môi biến mất, sau đó là mùi máu tươi thoang thoảng, ta lập tức phản ứng lại, hai tay lập tức vùng ra, tránh thoát ngay.

Ta đưa tay đẩy hấn một cái, lại không phát hiện thân mình lúc này mềm nhũn, không đẩy ra được hấn, ngược lại chính mình kinh hô một tiếng liền ngã ra phía sau.

Trong chớp mắt, cổ tay mới được tự do lại bị nắm, chỉ cảm thấy cánh tay bị kéo, trong phút chốc, cả người liền nằm sấp trong lòng Mã hồ ly.

Âm thanh của hấn mang theo ý cười truyền từ đỉnh đầu xuống: “Ngay cả bây giờ mới biết được vì sao ta lại cứu ngươi.”.

.....

Một đường bị ôm về, cảm của ta gác trên vai Mã hồ ly, trên người khoác áo khoác của hấn.

Hấn chỉ mặc một cái áo mỏng như thế, dễ dàng ôm ta bước đi, thanh âm dẫm lên cỏ cùng tiếng côn trùng kêu vang dưới ánh trăng vốn đáng sợ lại trở nên trầm lặng.

Bên tai ta vẫn nóng lên, tinh thần có chút hoảng hốt, cả người vẫn còn mềm nhũn, Mã hồ ly vừa nói có thể là độc rắn còn chưa hết, tuy rằng không trở ngại, nhưng trở về phải tìm chút thảo dược đắp tiêu độc hoàn toàn mới được.

Cảm giác được bên tai một luồng nhiệt ấm, thanh âm của Mã hồ ly quá gần, cơ hồ là dán bên tai ta, nhẹ nhàng mà nói: “Đói bụng sao?”.

Ta bị hơi thở của hấn làm lỗ tai ngứa ngáy, trực giác có một đồng máu mệnh mông cuộn cuộn phun thẳng lên đỉnh đầu, không hề nghĩ ngợi liền vội vàng lắc đầu mãnh liệt, nói: “Không đói không đói.”.

“Ừng ục ~~~~~”.

Một thanh âm vang lên còn vang hơn tiếng trống, vô cùng hợp thời mà truyền ra từ bụng ta.

Ta nhắm chặt mắt, cảm thấy cột máu mệnh môn trên đầu kia lập tức lùi xuống tận bàn chân.

TMD.....

Thật mất mặt.

Đầu quay ngoắt lại, chỉ để lại một cái ót thật to cho Mã hồ ly.

Trong ngực hần dần dần có chút phập phồng, tiếng cười nhẹ nhàng vang lên, nói: “Ngươi đói thì nói ra? Còn cố chống đỡ làm gì? Ta đã bao giờ bạc đãi ngươi chưa, không cho ngươi ăn sao.....”.

Ta mếu máo, chết cũng không thừa nhận là vì bị hần ảnh hưởng nên nhất thời lỡ lời, vọt chết mạnh miệng nói: Ngươi cho ta ăn khoai lang còn không tính bạc đãi, nếu không phải bởi vì khoai lang kia, ta cũng sẽ không chạy đi tìm trái cây, sau đó cũng sẽ không bị răn cấm, còn.....”.

Ta lập tức ngậm miệng, không nói nữa.

Ở góc Mã hồ ly không nhìn thấy, ta nhú nhú mày, cắn môi dưới hận không thể nuốt chính miệng mình.

Ngươi nói cái rắm gì a Cổ Diệc Khanh!

Thật vất vả không còn xấu hổ nữa, ngươi còn hướng đến chuyện này mà nói!

TMD, ngươi có não hay không a!

.....

Được rồi, TMD, ngươi có não.

Nhưng..... Nếu ngươi có não, vì sao ngươi lại mất mặt như vậy a.....

“Còn cái gì? Tại sao lại mới nói một nửa đã ngừng rồi..... Hừ ~?”.

Mã hồ ly, ngươi có đề yên không a.....

Ta khẽ cắn môi, nói: “Không có gì, bị răn cấm rồi thì xong!”.

“A ~ cứ như vậy xong rồi a.....” Giọng điệu rất cười nhạo.

Đang lúc ta nghiêng răng nghiêng lợi dùng tròng mắt xoay tròn quét bả vai của hần, tìm kiếm một vị trí tốt nhất cắn một ngụm trả thù, liền nghe thấy hần lại mở miệng nói: “Ngươi treo lên cây kia làm gì.....”.

Ta dừng một chút, miệng mới nhe ra một nửa liền ngậm lại, ho nhẹ một tiếng, nói “Ta..... Nhìn chim nhỏ”.

“Chim nhỏ?”.

“Ừ..... Chúng nó kêu đáng thương lắm, sau đó một mình ta ngồi chờ ngươi..... Dù sao cũng nhàn rồi, nên nhìn xem thôi..... Ai ngờ lại có một con rắn lớn như vậy ở trên đó a! Nếu mà biết đánh chết ta cũng không leo a!”.

“Ngươi cũng biết nguy hiểm? Trong đầu ngươi đều là cò sao!? Nhìn thấy rắn cứ nhiên còn dám nhảy lên đẩy tỏ chim!” Lờn vừa ra khỏi miệng, đầu đã bị hần gõ, giọng rất là bắt lương.

Ta mếu máo, nói: “Kỳ thật ta vốn đã nghĩ nằm sấp bất động, chờ con rắn đi rồi mới bò xuống dưới.....”.

“Sau đó?”.

“Sau đó..... Sau đó chính là lúc thấy nó mở miệng lớn muốn cắn chim nhỏ..... Ta liền nhất thời xúc động..... A! Nguy rồi!”.

Ta xoay người quay đầu nhìn hần, vừa quay đầu lại, vừa hay hần cũng quay đầu nhìn ta, chớp mũi hai người liền như thế mà chạm nhau.

Cái cột máu vừa mới lui tới gót chân của ta lại nảy lên đỉnh đầu, có chút lấp bấp nói: “Ta..... Ta đã quên tổ chim nhỏ kia..... Không biết, không biết.....”.

Mất nguy hiểm của hồ ly híp lại, không đợi ta nói xong liền khẽ hừ một tiếng, nói: “Ăn hừ? Sau đó ngươi muốn làm gì? Trở về nhìn xem mấy con chim nhỏ kia có chết không, sau đó kiểm tra mấy cái trứng chim kia có vỡ hay không, phải không?”.

Xùy, hồ ly chết tiệt, có cần hung dữ như vậy không.

Còn nữa, người cầm tinh giun đũa sao!

Ta gật gật đầu, nói: “Có thể không?”.

Tay hắn đánh lên ót ta một cái, đem đầu của ta đè lên vai hắn, lưu loát nói: “Không thể”.

Ta nhướn mày, nhưng bị hắn đè đầu, nói: “Vì sao?”.

“Người rất nặng người không biết sao, ôm người đi về lại, ta sẽ mệt chết”.

“..... TMD, hồ ly chết tiết người muốn chết hả!”.

“Nghe lời, vì người, ta ngay cả khoai lang cũng chưa lấy được, người nói xem, rất đáng tiếc”.

Ta kéo khoe miệng, nói: “Ta so ra còn kém khoai lang à?”.

“Khoai lang có thể cho ta ăn, người có thể sao?” (Vân Vân: câu này làm editor suy nghĩ sâu xa a~~ *trí tưởng tượng của editor đã đi thật xa-ing~~*)

Lập tức ngậm miệng, hừ nhẹ một tiếng, TMD, nói không lại ta liền nói sang chuyện khác.....

“Ta muốn trở về xem chim nhỏ!”.

“Không thể.”.

“Vì sao không thể! Cùng lắm thì tự ta trở về xem!”.

Mã hồ ly vỗ vỗ đầu ta, tiếng rất khê, cũng rất rõ ràng: “Mọi vật đều có số, người vốn là không nên can thiệp vào, người có thể cứu chúng nó lần này, nhưng, lần sau, chúng nó vẫn là trốn không thoát vận mệnh bị ăn.....”.

Ta giương mắt nhìn ánh trăng khuyết kia, nói: “Chẳng lẽ làm kẻ yếu, thì cả đời đều trốn không thoát vận mệnh bị kẻ mệnh ăn ư.....”.

“Đúng vậy, chỉ có trở thành kẻ mạnh, có khả năng làm chủ vận mệnh của chính mình”.

Tay của ta nắm thật chặt, kẻ mạnh sao....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: A, Người Cũng Yêu Đường Vụng Trộm Sao?

“Tiểu thư..... Tiểu thư..... Tiểu thư!”.

Ta ngoáy ngoáy lỗ tai, ngừng đầu phiêu mất Cát Tường, nói: “Làm gì, ta nghe thấy, lớn tiếng bên tai ta vậy làm gì.....”.

Lông mày Cát Tường nhăn lại, tay sờ trán ta, tiếp theo lại sờ chính mình, sau đó cũng không trả lời vấn đề của ta, chỉ vuốt cằm lẩm bẩm “Không sốt.....”.

Cũng không có tâm tư quan tâm nằng, ta xoay đầu, dựa vào tường, lại lần nữa ngồi trên giường nhìn bên ngoài cửa sổ ngẩn người.

Trở lại cũng đã bốn ngày rồi, ta vẫn chưa gặp Mã hồ ly.

Bốn ngày trước, chúng ta về thư viện trước tiên, sau đó để Phát Tài đi thông báo cho những người còn lại.

Đêm hôm đó, Mã hồ ly còn chạy đi tìm chút thảo dược về, nói là giúp ta trừ độc, ta nhận thảo dược, lại không biết vì sao trong lòng có vài phần không được tự nhiên.

Trong rừng quả thật vừa xấu hổ càng vô thố, nhưng đúng là chỉ có hai người, một đường về đây như thế, nói nói cười cười, cũng không cảm thấy kỳ quái, nhưng mà, bắt đầu từ lúc trở lại phòng, ta thấy Cát Tường liền bắt đầu cảm thấy không thích hợp, càng cảm thấy đứng ngồi không yên.

Mã hồ ly thấy bộ dáng khó chịu của ta, không trêu chọc ta như bình thường, chỉ lẳng lặng nhìn ta vài lần, sau đó cười buông thảo dược chỉ bảo Cát Tường vài câu thì trở về, dứt khoát bỏ đi.

Ta vẫn làm bộ bản thân bận việc mò đông mò tây, bởi vì trước mặt Cát Tường, không biết vì sao bình thường thoải mái tùy ý ở chung như vậy đường

như cũng trở nên rất kỳ quái.

Vì thế, mãi cho đến trước khi nghe thấy tiếng đóng cửa cũng chưa dám chống lại ánh mắt hắn, nhưng một khắc khi cửa đóng lại, tận đáy lòng lại mơ hồ cảm thấy có chút mất mát.

Buổi tối nằm ở trên giường, lại suy nghĩ rất nhiều, ta không phải đứa ngốc, lúc ở trong rừng hắn nói cái câu đó tuy rằng không rõ ràng, nhưng ta có thể đoán một chút ý tứ mơ hồ.

Nhưng có thể sao?

Không phải hắn thích Chúc Anh Đài sao, người đó vì cái gì lại.

Và lại.

Nếu hỏi chính ta, thích hay không?

Bản thân ta cũng.

Không biết.

Chỉ cảm thấy ở cùng hắn thực thoải mái, không có gánh nặng gì, cũng không phải nghĩ ngợi nhiều.

Nhưng mà. Chỉ có vậy thôi sao?

Ngay cả bản thân ta cũng không rõ.

Mà cứ thế ngấm đi ngấm lại đã qua đến ngày thứ tư.

Trong bốn ngày này, Chúc Anh Đài đến đây, Lương Sơn Bá đến đây, Thôi Tiểu Ách đến đây, Hoàng Thu Thanh cũng đến đây, chỉ có Mã Văn Tài là chưa tới.

Việc ta sợ hãi nhất mỗi ngày là hắn đến đây rồi ta lại không biết phải đối xử với hắn thế nào, nhưng mỗi ngày lúc thần giữ cửa mới được thăng chức dưới trăng Cát Tường đóng cửa lại, trong lòng ta lại nhìn không được oán thăm một câu, vì sao không đến.

Ta nhìn ánh trăng bên ngoài chỉ lớn bằng nửa cái đầu, cắn chặt răng, ngày mai sẽ đi học lại, hắn thật sự định một lần cũng không tới.

Hóa ra. Không thể chờ ta vượt qua được?

Bây giờ là ai tốt với ai trước. Hồ ly chết tiệt.

“Tiểu thư. Người ngồi yên như thế vài ngày rồi. Không phải là độc rắn vẫn chưa trị hết chứ?” Thanh âm của Cát Tường lại truyền đến.

Ta quay đầu, chỉ vào ấm trà, mang theo bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta khát rồi! Lấy chén nước đến cho ta!”.

Cát Tường run rẩy cả người, nói liền ba chữ được, sau đó lập tức đi tới rót cho ta chén nước, lúc đi qua còn đứng thẳng lưng, eo dính chặt vào chân giường như lính đang đi đều.

Ta mới tiếp được chén nước, môi khô còn chưa chạm vào nước liền bị một hồi tiếng đập cửa như có như không gây chú ý.

Lông mày nhăn lại, liếc liếc môi, ta ho nhẹ một cái, nói: “Ài?”.

Tiếng đập cửa dừng lại, lại không có người trả lời.

Ta nhướn mày, lại mở miệng nói: “Rốt cuộc là ai?”.

Bên ngoài vẫn không có thanh âm, Cát Tường liếc mắt nhìn ta một cái, nhanh miệng nói: “Tiểu thư, không bằng em ra ngoài nhìn xem?”.

Nàng vừa định cất bước, ta liền lên tiếng nói: “Đồ ngốc, ta đi”.

Thả chân xuống giường, tiện tay sờ một cái áo khoác ngoài khoác trên người, chân trần cất bước chạy chậm đến cạnh cửa, sau khi hít một hơi thật sâu, mở cửa, vừa vận thấy một góc áo màu trắng nhỏ biến mất ở góc hành lang, ta thốt ra tiếng: “Đến cũng đến rồi, người chạy cái gì! Từ khi nào ngay cả người cũng như vậy. Tiểu Diêu?”.

Bóng trắng kia nghe thấy ta nói, đi vòng lại, ta lại thấy cái mặt của mướp đắng.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ta, trên mặt hắn lộ ý cười, cái mặt bình thường thăm thấy thương lại càng u ám.

Thân mình gầy teo đứng trên hành lang, gió thổi làm áo quần dán chặt trên người hắn, cái thân hình không được vài lạng thịt giống như sắp bị thổi bay đến

noi, hấn cũng không tiến lên, chỉ đứng ở chỗ kia nói: “Ngươi nghĩ ta là ai.”.

.....

Đi theo phía sau sau Da Trắng, hấn không lên tiếng nói chuyện, ta liền cũng không lên tiếng.

Ta không hiểu khuya khoắt vậy hấn còn tìm ta làm gì, trên đường đi nghĩ tới đủ thứ lý do, cảm thấy có khả năng nhất chính là.

Hấn để ý vụ ta hô hấp nhân tạo cho hấn?

Ta rõ ràng cứu hấn một mạng, bây giờ..... Nhìn bộ dáng rõ ràng không phải là tới báo đáp ta.

Thế hấn định làm gì?

Ta nhìn nhìn bốn phía, gió đầu hiu thoi a thoi, đêm dài đen tối, không kìm nổi run run nắm tay, nhìn chăm chăm mướp đáng da trắng chân nhẹ nhàng bước trên đường, sau đó thường thường quay đầu liếc ta một cái, cái loại ai oán này a. Chính là trong tuyệt vọng mang thêm chút quyết tuyệt, trong quyết tuyệt lại mang theo chút mơ hồ, trong mơ hồ lại mang thêm vẻ u sầu.

Nhìn không được nữa!

“Ngươi tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?” Ta mở miệng.

Mướp đáng da trắng quay đầu trung ra cái mặt nhỏ trắng bạch liếc ta một cái, miệng mấp máy: “Đến chỗ không người rồi nói.....”.

Nói xong hấn lại đi tiếp về phía trước, ta mở nửa miệng nhìn trái nhìn phải, gió thổi lá cây kêu xào xạc.

Nơi này. Làm gì có người.

Ta nhìn chăm chăm vào bóng dáng của mướp đáng, thờ dài, haizz, đúng là nhiều chuyện! Giờ đi cũng đi rồi, để xem ngươi muốn làm trò gì đây.

Vòng tới vòng lui, ta hoài nghi đã bị hấn dẫn đi vòng quanh thư viện rồi, sau đó mới phát hiện hấn dẫn ta tới chỗ lúc trước hấn bị rơi xuống nước.

Nhìn hấn đứng bên bờ hồ, sau đó quay đầu nhìn ta, ta dừng lại một chút, kiên trì nhìn lại, nói: “Có chuyện gì nói mau đi, ngày mai còn phải dậy sớm đi học.....”.

Hấn cúi đầu, nhìn từ một bên chỉ cảm thấy hấn đơn bạc đáng thương, hấn chậm rãi mở miệng nói: “Kỳ thật, kỹ năng bơi của ta không tốt”.

Ta sững sờ một chút, nhìn về phía cái hồ nhỏ kia.

Cũng đúng, lúc trước khi hấn rơi xuống hồ còn gắng quơ vài cái. Nhưng vì sao ngày đó ta lại thấy hấn cùng Hoàng Thu Thanh giống như còn đòi bơi thì?

Hấn thấy ta nhìn, mặt cư nhiên chậm rãi đỏ lên, dưới ánh trăng, ta còn có thể thấy màu hồng nhạt bên tai hấn.

“Nhưng. Ta rất muốn đi. Bởi vậy liền, liền nói với bọn họ ta bơi rất tốt..... Sau đó, ta thấy các ngươi đều đang chơi. Đều là hai người một cặp. Ta, ta chen vào không lọt, bởi vậy tự mình học, nghĩ nếu bơi tốt hơn một chút, về sau cũng đỡ xấu hổ. Sau đó chân vừa đập, ta không động đậy được..... Ta rất sợ, phụ mẫu ta chỉ có mỗi mình ta, ta không thể chết được, nhưng nước vẫn trôi vào bụng, sau đó. cái gì ta cũng không biết..... Là ngươi.”.

Hấn nói một đồng câu vô nghĩa, ta cau mày nghe hấn nói, rốt cục cũng hiểu được ý của hấn.

A.....

Quả nhiên là muốn đến nói cảm ơn sao.

Nhưng mà nói cảm ơn mà cũng cần vòng vèo thế à?

Vừa định mở miệng, nhưng mướp đáng vừa thấy ta mở miệng đã lập tức xông lên che miệng ta, sau đó liếc mắt liếc đầu, nói: “Ngươi đừng nói gì hết, ngươi đừng nói chuyện! Ta, ta nói trước xong thì ngươi nói sau.....”.

Ta ngạc nhiên nhìn hấn, chỉ có thể gật gật đầu.

Sau đó hấn ngẩng đầu liếc ta một cái, lại nhanh chóng quay đi, tiếp tục nói: “Sau đó, là ngươi đã cứu ta. Còn. Còn hôn ta.”.

Ta nghe vậy tròng mắt, trán lập tức toát mồ hôi lạnh, không, không phải đâu? Hôm nay hấn đến trước để cảm ơn sau lại tính sổ?

Này này, khi đó ta là vì cứu ngươi mới không thể cái đó với ngươi có hiểu không a!

Tay ta nắm chặt bàn tay đang bịt miệng ta của hắn, hắn phát hiện động tác của ta lại càng dùng sức bịt chặt miệng ta, ta bị hắn dùng sức đẩy bất đắc dĩ lui về sau hai bước, vì nhìn không thấy phía sau mà vô tình đập trúng hòn đá nhỏ!

Một tiếng kêu sợ hãi vì bị bịt chặt mà không lên nổi tiếng, ta chỉ có thể đột ngột mà ngã ra phía sau, sau đó tay của ta còn vừa vịn túm lấy murop đáng, xuất phát từ quán tính, lúc ta ngã xuống tay cũng kéo mạnh!

Rầm !

Được rồi.

Ốt của ta sung lên rồi.

Ta đau đến chảy nước mắt, nhưng mà miệng vẫn bị bịt chặt, Tiêu Điều ngã trên người ta, nhìn qua thì không bị sứt mẻ gì, chỉ là hắn cứ đè nặng lên ta, sau đó nhắm mắt lại, bởi vì hắn ngã lên ta, bởi vậy ta có thể phát hiện vai hắn có chút run rẩy.

“Xin nguoi, van cầu nguoi để ta nói hết. Nguoi đừng nói gì. Van cầu nguoi.”.

Ta nhìn hắn nhắm mắt lại, cơ hồ có âm thanh nước nổ trong lời nói, không hiểu gì bởi vậy chỉ có thể gật gật đầu.

Hắn hít một hơi thật sâu, nói: “Ta biết nguoi vì cứu ta nên mới hôn ta, ta cũng biết giữa nam nam thụ bất thân, ta càng biết nguoi sẽ không thích ta, nhưng. Ta, ta. Ta phát hiện ta thích nguoi!”.

Nếu.

Không phải tay da trắng.

Gắt gao bịt miệng của ta.

Như vậy, phỏng chừng bây giờ cằm của ta đã rơi xuống hơn nửa còn văng ra rất xa.

Hắn, hắn, hắn nói thích ta!!!

Ta không kích động, ta thề, ta nghe xong một lời nói đáng kinh ngạc như thế cư nhiên không kích động.

Chính là cảm thấy thực đau lòng.

Ta nằm trên mặt đất, ngửa đầu, gắt gao nhìn chăm chăm da trắng nằm trên người ta.

TMD

Nguoi nằm ở trên người ta cũng không biết ta là nữ nhân.

TMD, ta còn bị nguoi nhìn thành một nam nhân mà tỏ tình.

Da trắng, kiếp trước có phải là ta có thù với nguoi phải không?

Nguoi có cần phải đã kích ta đến vậy không?

Ta nhăn mặt nhũ mày, nắm tay dùng lực, đẩy tay hắn ra, nói: “Da trắng a. Tuy rằng tâm ý này của nguoi rất là. Rất là chân thành. Nhưng ta. Ngó?”.

Còn chưa nói xong câu, miệng lại bị bịt lại, tiếp theo là thanh âm của murop đáng da trắng: “Nguoi đừng nói, ta kỳ thật không có gì ý gì, ta chỉ là muốn nói cho nguoi biết mà thôi, ta biết nguoi thích Mã Văn Tài, ta biết nguoi sẽ không thích ta.”.

Ta cứng đờ cả người, trong giây lát mặt càng nhăn nhó hơn, tay dùng nhiều sức hơn, thật vất vả đẩy ra được một khe hở cứu giúp cho cái miệng cả mình, ta găm nhẹ nói: “Ai nói ta thích Mã.”.

Lại là chưa nói xong, liền bị một tiếng kinh hô nùng nịu đánh gãy, thấy tay ta buông lỏng, da trắng lại tiếp tục bịt miệng ta.

Ta nằm trên mặt đất trong tư thế ngã ra phía sau, tròn mắt vừa xoay, thấy được người tới.

“Ồ. Hẹn hò dưới ánh trăng a, còn có kiểu to gan trắng trợn như vậy a ~ tiểu sư muội, nguoi đừng nhìn, sẽ bị nhiễm cái xấu đấy”.

Mã hồ ly ngồi xổm trên đỉnh đầu ta, che hết cả ánh trăng, ta không nhìn rõ được mặt hắn, chỉ cảm thấy hắn cười đến rất là sáng lạn, sáng lạn đến mức không bình thường.

Chuyển mắt, còn thấy được Đinh Nhan Thư Đinh đại mỹ nhân quay lưng về phía chúng ta.

‘Ta và Cổ đồng học..... Có chút tư oán cá nhân, cần tư mình thu xếp. Cho nên, đi trước một bước, Tiêu Điều, người tiền nhiệm sư muội đi’.

Da trắng?

Phần nộ.

TMD!

[illegible]

’Bốp!’.

”Còn có, Tiêu Điều, ngại gì, nàng(*).... Ta trước hết mang đi!“.

Ta bị một tiếng “Bốp” kia, làm cho hoa đá, miệng hé mở ra sức hút gió đêm, thanh âm Mã hồ ly giống như tiếng vang từ trên đỉnh đầu phát tán, nhẹ nhàng bay khắp nơi, liên tiếp không ngừng, liên miên bất tuyệt...

.....

Cứ như vậy bị Mã hồ ly mang ta đem trở về trong nhà hấn, mới vừa tiến tới sân thì thấy Phát Tài, đôi mắt ta sáng lên, càng vui mừng, trong miệng vẫn kêu ưm ưm không ngừng.

Người Phát Tài chết tiệt!

TMD, về sau dùng để ta tóm được người thích Cát Tường!

Ta xác định vững chắc sẽ không cho người giống như Đường Bá Hổ vậy, dễ dàng thú được Thu Hương!

Mã hồ ly đi đến cửa phòng mình, lại có thể một cước đem cửa đá văng, đi tới vài bước trực tiếp ném ta hướng trên giường.

Cả người vui vào chấn mền, tứ chi ta đồng thời bò lên, bỗng nhiên quay đầu mắng to: “TMD, hồ ly chết tiệt! Đem ta mang trở về làm cái gì?”.

Vừa quay đầu lại, ta nhìn hấn đứng bên giường dùng ánh mắt thâm trầm nhìn ta, khóe miệng cười giống như chưa cười.

Ta nhìn hắn như vậy, bỗng nhiên cả người toát ra từng đợt mồ hôi lạnh, vội vàng lui về sau, mãi đến khi lưng đụng tường, đem chân mền kéo lên che lại trước ngực: “TMD.... TMD.... Muốn, muốn, muốn làm cái gì? Làm gì nhìn ta như vậy?”.

Bồng!

Ánh sáng chớp ló, ta quả thực muốn che lại cái miệng của ta!

Đầu óc ta làm sao a, loại thời điểm này dĩ nhiên là phải chạy a! Lại vẫn lui về phía trong!

Tuy là mới vừa rồi rõ ràng chính hắn bất thường! Nhưng mà, mấy ngày qua này chưa thấy qua Mã hồ ly lộ ra mặt kỳ dị đối với chính mình, cả người ta

vang lên chuông báo động!

Mặc kệ có phải hay không bản thân không hợp đạo lý, dù sao chạy trước tuyệt đối không thiệt thòi!

Ta đem chân túm ở trong tay ném qua một bên, sau đó lập tức theo góc 45 độ ý đồ muốn bay qua....

Mồ hôi!

Thật nhanh!

Mới vừa leo đến bên giường, không cẩn thận ngã đầu, có thể cảm giác được bóng mờ đỉnh đầu kia che phủ lên...

Sau đó ta lập tức bổ nhào lăn lộn hướng bên phải qua, a, bên giường là trống không!

Thắng lợi ngay trước mắt!

Nhưng mà, tại ngay sau một khắc....

”Phốc!“.

Cả khuôn mặt ta đập trên bụng Mã hồ ly, hấn thét lớn một tiếng qua đi, mũi ta còn phảng phất mùi hoa lan thơm ngát.

Mặt đối mặt, mắt đối mắt, mũi hấn phun hơi thở ấm áp phả trên mặt ta.

TMD, trừng ta cái gì, không được trừng!

Cảm giác được ánh mắt không được thân thiện của hấn, dù sao cũng bị bắt được, nhớ tới ta năm đó quậy cả thành Lạc Dương, hôm nay không lẽ sợ cái người là Mã hồ ly sao?

.....

Được.....

Ta thừa nhận, ta không có khí phách, ta..... Ta sợ.

Tuy là không biết vì sao hấn bị như vậy, nhưng mà hấn cứ nhìn chăm chăm vào ta, chẳng biết tại sao ta cảm thấy có chút chột dạ.

Cứ như vậy, hấn vẫn trầm mặc, ta cũng không sợ chết không hé răng, cảm giác được mồ hôi lạnh giữa trán bốc lên lợi hại hơn, một giọt mồ hôi, trượt a trượt, trượt a trượt, lướt qua mi tâm của ta, sau đó qua mũi, cuối cùng ngưng tụ tại trên đầu mũi.

Bỗng nhiên, đầu mũi nóng lên, xúc cảm trơn mềm khẽ lướt qua....

Máu của ta tăng lên theo cột sống, đến đầu óc, sau đó, tại trong mạch máu chuyển động xoay vòng, cuối cùng....

Nổ tung!

Ta cảm giác được rõ ràng toàn bộ mặt chính mình bỗng sốt cao, lập tức bắt đầu gãy giữa, miệng rớt cuộc nhện không được nói, lại một lần nữa ngồi dậy mắng to: “Người tên hồ ly chết tiệt này! Người lại liếm ta! Người không biết xấu hổ! Người, người, người sao làm vậy với ta! Bây giờ mang ta qua đây là ý tứ gì? Ta nói cho người biết đừng tưởng ta sợ người! Nếu ta không nhện người hút máu độc cho ta thì bây giờ ta một cước đá người ra khỏi Trái Đất, ra khỏi Thái Dương Hệ rồi!“.

Một bên kêu gào một bên nghĩ muốn đánh miệng của mình, TMD, Cổ Diệc Khanh người nói cái rắm gì a!

Người không phải là nói cho hấn biết là người cực kỳ dễ bụng mấy ngày này không có đến sao?

Trời ạ, còn đầu mặt mũi cho mình a!

Ta càng nói càng thấy mình mất mặt, nhưng bất luận ta gãy giữa thế nào cũng không thoát, móng vuốt hồ ly nắm trên vai ta, bản thân cũng không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt Mã hồ ly, mặt cúi đầu gãy giữa thoát ra, ánh mắt lóe lên, nhìn thấy hai móng vuốt trắng bóng của hồ ly, ta nghĩ muốn cũng chưa từng nghĩ, há nồm hung hăng găm một phát!

Rắc!

Một tiếng kêu rên, thế nhưng tay đang cầm tay ta ngược lại buông lỏng, ta thừa cơ dùng vai đụng vào, nhân lúc hấn đang loạng choạng, lập tức nhảy xuống giường, bắt đầu chạy như điên!

Đáng tiếc, ta vẫn là nữ nhi, bắt quá, không chạy được hai bước bị kéo trở về....

Một đôi tay gắt gao siết chặt sau lưng ta, ánh mắt ta khẽ đóng, cắn cắn môi, TMD.... Hào dọa người....

”Ta vừa rồi rất tức giận” Bỗng nhiên, Mã hồ ly lên tiếng.

Ta toàn bộ dừng lại, mở miệng nói: “Tại sao....”.

”Mấy ngày này ta không phải là không nghĩ muốn đi tìm ngươi, mà là.... Ta muốn cho ngươi nghĩ rõ ràng. Ta biết ngươi hiểu ý tứ của ta.... Bản thân ta.... Cũng cần suy nghĩ cẩn thận”.

Trong lòng một trận co rút, tần số đập có hơn mất tốc độ: “Ta.... không phải....”.

Không nghĩ tới hần đột nhiên làm rõ vấn đề, ta có chút cứng đờ không biết trả lời như thế nào.

Lúc vấn đề không xếp thành tiền đặc cược, ta cảm thấy dường như cũng không khó giải quyết, không vượt ngoài bản thân ta thì không nghĩ vấn đề rõ ràng.

Nếu không đâm thủng tầng giấy này, mà ta lại cảm thấy được trong lòng vẫn nhẹ nhàng ngửa ngửa, kèm với một tia đau đớn, càng thêm sốt ruột.

Nhưng mà, nếu đâm thủng tầng giấy này, chân tay ta có điểm lúng túng.

Bởi rằng, chính bản thân ta không có đáp án cho chính mình.

Nhiều năm, cảm giác như có con sâu trong lòng làm rộn rạo cho rằng cũng không có khả năng xuất hiện, nhưng mà, khi về sau xuất hiện, ta cũng chỉ muốn chạy trốn tránh đi, nhưng lại nhìn không được nhìn trộm mong ngóng.

Một tiếng thở dài trầm thấp phía sau Mã Văn Tài truyền vào tai, hần lui về phía sau, ngồi xuống trên giường, ta ngồi ở trên đùi hần, giống như đứa con nít bị hai tay hần bao bọc ôm trong ngực, có thể cảm giác được gương mặt hần đang tựa vào gáy của ta.

”Ngươi trước đừng nói, hôm nay.... Hãy nghe ta nói, được chứ”.

Ta gật gật đầu, cảm giác được hần đưa tay sờ sờ tóc của ta, hần chậm rãi mở miệng: “Mẫu thân của ta từng nói, cả đời một người đều có một người, sẽ là người mà chính mình yêu nhất, bất kể thời gian qua bao lâu, hần luôn tại ở nơi đó, ngươi sẽ vì hần cười mà cười, vì hần đau mà đau. Nếu có một ngày ta gặp người kia, nhất định sẽ không phụ lòng người đó. Không lâu sau, mẫu thân ta qua đời, đáy lòng nàng vẫn còn người đó, nhưng lần đưa tang ngày đó, hần vẫn còn lưu luyến phòng tiêu thiếp thứ năm”.

Lần đầu tiên nghe Mã Văn tài nói chuyện của hần, lại mở miệng nói đầy bình thản, tuy hần thật bình tĩnh, nhưng mà ta có thể nghe thấy hần dùng giọng nhẹ nhàng cùng thương tiếc khi nói về mẫu thân mình, còn đối với phụ thân hần là.... Thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Dỗ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không Quan Hệ?

“Về sau có một đoạn thời gian dài, mỗi ngày ta chạy đến trên núi kia, có đôi khi sẽ mang theo trống đồng, có đôi khi lại mang con dê hoặc đồ vật khác, từ mình nằm trên ụ đất kia mà đùa ngoạn, sau đó sẽ xuống ca dao mà nương hay dạy. Giống như thế, nương ở dưới sẽ không cô đơn lạnh lẽo, nàng còn có ta, ta ở bên nàng, vậy nàng sẽ không lẻ loi một mình”.

Mùi ta đau xót, dường như có thể thấy một bóng dáng nho nhỏ nằm bên cạnh ngôi mộ thoải mái chơi đùa vui vẻ, lúc nhỏ không hiểu khổ đau, nhưng mà lại có một tấm lòng son để người khác đau lòng, ta nhẹ nhàng hít hít cái mũi, nói: “Thế gia đình nhà ngươi thì sao? Cũng không quản ngươi sao....”.

Mã hồ ly cười nhẹ nhàng, nói: “Bọn hần? Sao có thể mặc kệ a, chẳng qua ta hướng chỗ nơi đó chạy, không may, thường xuyên qua lại, các nàng cũng biết ta sẽ không chạy, cũng sẽ không để ý ta, mãi đến khi thời gian gần đến thì đến chỗ sườn núi chờ ta thôi. Đầu một năm ngày mồng tám tháng chạp, năm ấy rất lạnh a, khắp núi đều là tuyết, trắng thành một mảnh, đường đi đều bị chôn vùi, không thấy rõ. Ngày đó, cháo nong tám tháng chạp ta không có húp, lén lút chạy ra ngoài nghĩ muốn đưa cho nương đã mất, nhưng mà, khi đi trên núi kia, lần đầu ta cảm thấy sợ hãi, thế nhưng khi quay đầu lại, ngay cả dấu chân của mình đã không nhìn thấy, một mảnh trắng xóa, cái gì cũng không có, giống như trong trời đất này, chỉ còn có một mình ta, cái gì cũng không có”.

Ta nhìn xuống xót xa trong lòng, giờ tay lên, đem tay hần vẫn nhẹ vỗ đầu ra kéo xuống, nắm thật chặt ở trong tay, nói: “Sau đó a.... Bọn hần tìm được ngươi hả?”.

Hần cầm tay của ta, ánh mắt dường như đã đi thật xa: “Sau này, thật lâu thật lâu sau, trời sắp tối rồi, lại vẫn như cũ không có ai tới. Nắng chiều ngày đó, là màu huyết, rất hợp với chân trời phảng phất như nhuộm cả sắc màu đỏ. Ta sớm đã không còn sức lực, ngồi ở dưới gốc cây đại thụ mặt ngơ ngác nhìn không trung, hồi đó cũng không hiểu lắm cái gì gọi là tử vong, nhưng lò mờ vẫn biết nếu không có người tìm mình, thật sự là sẽ chết. Ta cuộn mình dưới

tàng cây, cảm thấy rất lạnh, tứ chi giống như đánh mất sức lực, sức lực gãy giữa cũng không có. Nhưng lúc ta đánh mất hy vọng cuối cùng, thì Chúc Anh Đài xuất hiện....“.

Ta ngạc nhiên nói: “Chúc Anh Đài?”.

Khỏe miệng Mã hồ ly mang theo tia cười, gật gật đầu, nói: “Đúng vậy a.... Chúc Anh Đài. Ngươi đừng xem bộ dáng ngày thường của nàng, kỳ thực.... Nàng hồi nhỏ rất nghịch ngợm, không an phận. Khi đó, nàng cứ nhiên chạy đến trên núi tuyết làm tuyết, vừa thấy tuyết liền vội suy nghĩ xem làm tuyết có bắt được thỏ rừng nàng thích không. Chính là thỏ rừng, năng lực người khác có thể bắt được cho nàng, nhưng mà nàng cứ muốn chính mình bắt....“.

Nghe thế, trong lòng ta âm ỷ căng lên, cảm thấy bàn tay nắm của hắn buông lỏng, lại phát hiện hắn vẫn cứ nắm thật chặt.

Lập tức cười khò, không biết chính Mã Văn Tài biết không, lúc này cả nói tên Chúc Anh Đài, khuôn mặt kia đều ảm áp như vậy.

“Bất quá, nếu nàng không có bướng bỉnh như vậy, như thế sẽ không lên núi, cũng sẽ không vừa vặn cứu ta trên tuyết. Khi đó, ý thức của ta đã có chút mơ hồ, mơ hồ nghe thấy có người hô kêu, ta rất không dễ dàng mở mắt ra, lại thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì lạnh, sau đó, nàng cười cực kỳ sáng lạn, cực kỳ ảm áp, nói, ngươi lạc đường rồi hả? Đừng sợ, ta mang ngươi về nhà....“.

Ta nghe thấy Mã hồ ly hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi thở ra: “Một câu nói kia, làm ảm áp trái tim của ta, bất luận về sau Chúc Anh Đài đối với ta lạnh lùng như thế nào, ta cũng tự nói chính mình, nàng hẳn là muốn dành cho người nàng yêu quý nhất. Nàng không thích ta, ta vẫn đều biết, nhưng mà lúc phụ thân ta đồng ý đi kết thông gia, ta thật cao hứng, giống như.... Nguyên vọng gì đó thật lâu rốt cuộc đã thỏa mãn đạt được. Nhưng mà, nàng lại chạy trốn. Khi đó nghe tin nàng đào hôn, ta đang thử y phục tân lang mới làm, một cái chớp mắt kia, kỳ quái là ta không có tức giận cũng không có bị thương, chỉ cảm thấy có điểm mất mát, đúng vậy.... Mất mát. Giống như là rõ ràng đã đạt được thứ gì đó, chỉ còn kém có một chút là có được rồi, nó lại chạy thoát đi“.

Tay hắn nắm tay của ta. Ngón cái không có ý thức vuốt nhẹ nhàng, ta rũ mắt nhìn bàn tay to nắm tay của ta, lòng bàn tay cực kỳ nóng, mu bàn tay nóng kia không biết vì sao giống như để cho tâm ta có chút bất an.

“Vì thế, ta đuổi theo nàng đến Nghi Sơn thư viện, về sau gặp ngươi. Vừa mới bắt đầu, ta cảm thấy đùa ngươi rất tốt, cùng với nữ tử bình thường khác nhau, không biết việc nhỏ nhặt, cực kỳ phóng túng, cực kỳ thích cười, cả ngày bộ dáng đều tinh lực dồi dào, nhưng mà ngươi như thế.... Có một đôi mắt cô đơn“.

Cánh tay của hắn từ từ xoa ánh mắt ta, bàn tay rất lớn, che đầy ánh nến, cứ như vậy, nhẹ nhàng bao phủ trên ánh mắt ta.

“Hiếu kỳ, đúng vậy, ta rất hiếu kỳ, ngươi cô đơn cái gì a, tại sao ngươi lại cô đơn, tại sao ngươi lại.... Cô đơn giống như ta..... Song, ta từ hiếu kỳ dần dần phát hiện, ta vì ngươi cười mà cười, vì ánh mắt cô đơn của ngươi mà cảm thấy đau lòng. Ta hỏi mình, người khiến trái tim ta ảm áp, không phải là Chúc Anh Đài sao, thế nhưng, bản thân ta đã lung lay rồi. Lúc ngươi hôn Tiêu Điều, tuy là biết ngươi cứu hắn, nhưng mà ta không có cách nào kiềm chế được cảm giác ghen tị. Lúc ta nhìn Chúc Anh Đài dành toàn bộ lực chú ý cho Lương Sơn Bá, ta cũng chưa từng có loại cảm giác này“.

Trong lòng ta lay động, buột miệng nói: “Khi đó ở bên bờ đá.... Ngươi....“.

Mã hồ ly phảng phất như nở nụ cười, bộ ngực khẽ chấn động dán trên lưng của ta, tiếng cười trong vắt cũng từ phía sau truyền đến, hắn nói: “Ngươi nghĩ rằng ta muốn giết hắn? Chắc chắn.... Bất quá ta chỉ muốn nhìn về mặt trong nháy mắt kia của Chúc Anh Đài thôi....“.

“.... Vì cái gì....“.

“Không vì cái gì, chỉ vì khẳng định, ta ở trong lòng nàng có phải hay không đáng tin tưởng, còn có.... Nàng, đối với Lương Sơn Bá có bao nhiêu quan tâm. Nhưng mà, trong nháy mắt kia, nàng luôn luôn bình tĩnh lại có thể dùng ánh mắt hung dữ không tin tưởng vào ta, giống như Lương Sơn Bá thật sự rất xuông mà nói, nàng sẽ xông lên đây cùng ta rút vục sâu kia. Thế mà, ngươi cái tiểu ngu ngốc không có não này xông lên, ngươi xông lên làm gì? Ta là một đại nam nhân không kéo được người lên, ngươi cho là ngươi có thể kéo lên?“.

Ta áp úng mở miệng, thanh âm rất nhỏ: “Ta cho rằng.... Ngươi có ý thả tay....“.

Tay bỗng nhiên di chuyển, gõ lên trán của ta, ta chớp mắt, thích ứng lần tiếp sau sẽ bị gõ lần nữa.

“Ta sẽ ngốc như vậy, giết Lương Sơn Bá trước mặt Chúc Anh Đài sao? Ngoại trừ chỉ trích ở ngoài, cả đời Chúc Anh Đài sẽ không tha thứ cho ta, ngươi cảm thấy ta sẽ làm chuyện lỗ vốn như vậy sao....“.

Ta sờ sờ cái mũi, có chút không tạm trung khê gật đầu, đáng lẽ nên tập trung trọng tâm đề tài, nhưng không biết vì sao im bất ngừng lại, không có cách nào kết thúc.

Ta quay đầu nhìn ngọn nến từ từ cháy trên bàn kia, không biết Mã Văn Tài mua chỗ nến đỏ như thế nào, từng giọt từng giọt nến nhỏ xuống, giống như ngọn nến đang chảy huyết lệ vậy.

Mã Văn Tài, ngươi thật sự sẽ buông xuống sao.

Trong lòng chúng ta đều có bóng dáng của một người, bóng dáng kia đã đi theo chúng ta đã nhiều năm, nồng nhiệt như thế, khắc sâu như thế, mà chúng ta....

Thật sự có thể thoát ra khỏi bóng dáng đó sao, thật sự không phải đang lừa mình dối người sao, bóng dáng đó còn ở đây, chúng ta có thể tìm thấy một nửa kia của chính mình sao....

Người và ta, thật sự có thể tìm thấy người mà mình yêu quý nhất sao....

Bản thân ta....

Có thể cho được người muốn gì đó sao....

Hắn nhẹ nhàng xoay thân thể của ta, để ta nhìn thẳng hắn, nói: “Bây giờ, ta mới phát hiện, ta cho đến bây giờ không có để ý đến Chúc Anh Đài có hạnh phúc hay không, chỉ cảm thấy nàng là lựa chọn tốt nhất của ta. Mà cái loại này, chỉ là một loại say mê mà thôi, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại mùa đông năm ấy, người thiếu nữ có vẻ mặt như ánh mặt trời, mà người, làm cho ta nghĩ muốn giữ ở bên người, làm ánh mặt trời của người, đem ánh mắt cô đơn của người biến mất.... Người, biết ta muốn nói cái gì đúng không?” (Vân Vân: ồ ồ, hồ ly đã tỏ tình)

Ta từ từ chớp mắt, một cỗ mệt mỏi lớn ập vào trong lòng, ta nhìn đôi mắt đen như chói lóa kia, nghe thấy thanh âm chính mình có chút nghẹn ngào, rất nhẹ nhàng: “Thực xin lỗi. Người muốn, ta tiếp không nổi.... Người cho, ta cũng không nhận nổi....”.

....

Nhìn bàn trống vắng, trong lòng ta có chút ngạc nhiên.

Mã Văn tài không có đến....

Vì cái gì?

không lẽ hắn bởi vì ta từ chối mà cảm thấy vô cùng đau lòng muốn chết mà dẫn đến không còn sinh lực để phản chấn thể cho nên.... Ngủ quên?

Chợt nghĩ ra ý kiến này thì bị ta phủ nhận, không có khả năng, nào có người đến trễ một ngày mà cũng chưa đến....

Vậy....

Không lẽ....

Hắn giận ta rồi hả?

Hắn không.... Đêm hôm qua.... Hắn rõ ràng một bên cười nói, không quan hệ....

Nói về việc này, ta cảm thấy tức giận!

TMD, ta rõ ràng là bị cáo....

Vì sao đến cuối cùng dường như ta nói rõ thất bại, sau đó càng không ngừng xin lỗi, nhân gia cao quý vương tử điện hạ vân đạm phong khinh vô cùng nhẹ nhàng nói với ta....

Không quan hệ.

Ngoài ra còn dùng nụ cười thanh nhã bắn ra một vạn viên vô cùng đáng đánh đòn.

Không quan hệ không quan hệ.... Cái gì nói không quan hệ!

Người phải nói rõ a! Người cũng có thể khóc lóc cực kỳ bị thương đau lòng không có cách nào lôi kéo tay của ta, sau đó vô cùng thâm tình nói, ta chờ người, bất kể như thế nào ta đều chờ người, chờ ngày người yêu ta! (Vân Vân: thiệt thua mỡ nữ 9 ==’)

Phi!

Cái gì nói không quan hệ!

Đang lúc ta đang đắm chìm bị phần vĩ đại...

”Cô Khanh đồng học.... Người.... Đang làm cái gì đó?”.

Thanh âm Đinh bánh bao đột nhiên hét lớn như muốn nổ tung tai ta, ta bị hoảng sợ, tay đang cầm bút lông khẽ quệt một bên...

Xung quanh nhất thời truyền đến tiếng cười nhẹ, ta khó khăn nuốt nước miếng, nhìn trên mặt từ khóe mắt đến khóe miệng Đinh bánh bao có một vạch thẳng.

Lúc này Đinh bánh bao nhắm chặt mắt lại, toàn bộ mặt ngày càng xó xu hướng đỏ lên, khóe miệng cánh mũi khóe mắt các nơi có thần kinh đều co rút lại, ta dường như có thể nghe thấy hai lỗ tai hắn đang phun khí: B~~~~~B~~~~~

Toàn thân run lên, bút lông ta quăng đi, nắm tay áo của mình hướng trên mặt hấn lau lau, miệng lập tức nói: “Phu tử a, ta, ta không phải cố ý bôi đen mặt người.... Ta thật sự không.... Có, cố ý.... Ách.... Bôi đen....”.

Ta xem tay áo của mình cũng đã biến thành đen thui như Đình bánh bao, nội tâm thầm nghĩ, ôi, cái nghiến mực này là phế phẩm a! Đồ nghiến mực cái rằm càng mài càng ra nước! Làm sao có thể càng lau càng đen a....

Bỗng nhiên!

Đình bánh bao tròn hai mắt!

Ta bị hấn tròn mắt như sấm sét, lập tức cả kinh ngửa ra sau 30 li...

Kỳ thực ta nghĩ muốn tránh ra xa một chút, bất quá thất lưng quá cứng, chỉ có thể cong như vậy....

Khụ.

Đình bánh bao vươn chân giò lớn của hấn, không, ngón tay, sau đó giống như lá rụng trong gió lớn chia vào mũi của ta run rẩy a run rẩy ~ run rẩy a run rẩy ~

Cuối cùng, một tiếng giận dữ mắng mỏ vang lên: “Đình Trình Ung! Ngươi không lên lớp ở đây làm cái gì?”.

Đình sư mẫu! Ta yêu ngươi!

Ta nước mắt cảm kích nhìn về phía Đình sư mẫu cách đó không xa, nhìn nàng khẽ cau mày, phiến tranh mỹ nữ lay động, khí thế vô cùng mạnh mẽ xung quanh cả trăm dặm bất kể là thú hay loài chim nào cũng phải bay đi.

Đình bánh bao, ngươi gặp chuyện không may rồi.

Đình bánh bao đưa lưng về phía Đình sư mẫu, phỏng chừng oán hơn so với Đậu Nga, nhưng mà, tay hấn vốn là lưng lay trong gió cơ thể tròn vo cũng đồng thời run rẩy lên.

Ta nhìn chăm chăm vào bụng mập kia theo bàn tay run run của hấn xuất hiện tần số rung động, tạo nên nước gợn sóng...

Không khỏi duỗi ngón tay....

Phốc....

Oa, đúng là thật mềm....

Nhưng mà.... Vì sao mới vừa rồi cơ thể còn run kịch liệt như thế.... Bây giờ bỗng nhiên không run lên?

Đột nhiên, ý thức chính mình vừa mới làm chuyện gì, ta khó khăn, ngẩng đầu, nhếch miệng, lộ tám cái răng, đối với mặt đã cháy khét của Đình bánh bao nở nụ cười, nói: “Eo Đình phu tử.... Thật.... Nhỏ a....”.

”Ngươi! Cô Khanh! Phạt ngươi hôm nay sau khi tan học đến thư phòng dọn tâng thư sạch sẽ mới được về!”.

Ta ghen hòng đứng nhìn bóng lưng Đình bánh bao giận dữ rời khỏi, một mình ngồi trước Thư Ngai nào đó, cũng không quay đầu lại mà nói: “Hấn vừa mới nói cái thư phòng kia.... Có phải hay không đúng là cái đó.... Hơn một ngàn cuốn thẻ tre đó a.... Thư phòng.... A....”.

Thanh âm Thư Ngai có phần vui sướng khi người gặp họa: “Đúng đúng! Hay aha hay..... A!”.

Tiếng kêu gào qua đi, sau đó là “Bành!” một tiếng.

Ta bỏ ống thẻ tre trong tay xuống, liếc mắt nhìn mắt nỏ đom đóm của Thư Ngai, hừ lạnh một tiếng, nói: “Cười! Ta cho ngươi cười!”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mĩ Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Hồ Ly A

Ta phần nộ đem toàn bộ cuốn thẻ tre ném xuống trên mặt đất, còn chưa hả giận gio chân lên giẫm giẫm, thẻ tre khắp nơi trên mặt đất bị ta đá đến xiêu vẹo một bên.

Ta nhìn đất đầy hỗn loạn, chống nạnh tại thư phòng vắng vẻ hét lớn: “TMD, hồ ly chết tiệt! Không biết xấu hổ! Không quan tâm! Về sau đừng để lão tử nhìn thấy ngươi! Lão tử nhất định rút da hồ ly trên người ngươi, uống máu, gặm xương một chút cũng không sót!”.

Ngoài cửa sổ một trận gió núi đột nhiên thổi vù vù vào, đem áo bào ta thổi bay lên, mũ trên đầu cũng bị thổi đến nghiêng nghiêng vẹo vẹo, ta hung hăng hừ một tiếng, trừng mắt nhìn thê tre đầy trên đất.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Về mặt giống như hung thần giữ cửa liên buông lỏng, về mặt ta như đưa đám ngồi xổm xuống bắt đầu thu dọn thê tre: “Ta phát thần kinh gì a, đá cái gì a, đá cũng chỉ có bản thân ngươi thu dọn.... Cô Diệc Khanh ngươi điên rồi có phải hay không, ngươi nói một mình cái rắm a....”.

Đình bánh bao chết tiệt cho dù bắt ta thu dọn hơn ngàn cuộn thê tre, thế nhưng lại nói ai dám giúp ta thu dọn cũng bị phạt cùng, mà còn không cho thư đồng đến giúp.

Ta ngay cả cơm cũng chưa ăn thì tới đây, ta vẫn chưa dọn xong một phần ba thê tre, bởi vì những thê tre này lúc trước chuyển ra ngoài phơi nắng đã lộn xộn thành một đống, mà Đình Trình Ung thì phân loại lung tung trên giá sách.

Mỗi cuộn thê tre ta đều phải mở ra xem qua, sau đó mới có thể xếp đúng.

Nói thật, Đình bánh bao không cho người khác xuất hiện giúp ta, khi đó đáy lòng ta vẫn không sợ, bởi vì luôn cho rằng người khác không đến, cho nên....

Mã hồ ly a?

Hắn có đến đây không?

Lần trước chép sách hắn cũng đến đây đó....

Cũng không biết lo lắng từ nào tới, nhưng mà một khắc ta mạnh mẽ tiến bước vào thư phòng kia, vẫn tin tưởng như vậy. Vì vậy, ta một bên đi chuyển thê tre một bên chờ, cứ như vậy, chờ a chờ, chờ a chờ....

Chờ chờ....

Cuối cùng, ta nhịn không được bạo phát!

Hồ ly chết tiệt! Ta không phải nói rõ vì sao từ chối ngươi rồi sao? TMD, lòng dạ hẹp hòi!

Còn dùng vẻ mặt mũi lòng nói với ta là người mà ngươi yêu quý nhất, sẽ là ánh mặt trời của ta, ta phi!

Lúc lão tử gặp nạn ngươi lại có thể không có xuất hiện, ngươi cút đi! Thế nào lão tử vẫn chờ mong ngươi như vậy....

.....

Ta bỏ thê tre lên giá, cắn cắn môi, không lẽ....

Thật sự tức giận?

Hắn không keo kiệt như vậy đi....

Ta lắc đầu, phi phi phi, nghĩ cái gì a!

Rất không dễ dàng đem thê tre bị ta đá đến lộn xộn thu dọn xong, cánh tay ta đều nhừ mỗi, nằm xuống dang hai tay hai chân ra giống như hình chữ đại bên cạnh đống thê tre, ta gãi gãi làm nghiêng mũ, cũng không có tâm tình đỡ cái mũ kia, phía sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, dính sau lưng thật là khó chịu.

Ngáp một cái, ta sờ sờ cái bụng teo, lẩm bầm “Thật đói a.... Một môi a....”.

Bỗng nhiên, cóc cóc hai tiếng, cửa nhẹ nhàng vang lên hai tiếng.

Lỗi tai ta đột nhiên đứng thẳng lên, nháy mắt mấy cái nhìn cánh cửa kia, nuốt nước miếng, vội vàng đứng lên, lau mặt, sau đó lập tức ôm mấy cuộn thê tre trong ngực, bày ra bộ mặt coi thường nhìn chằm chằm cánh cửa. Lúc này mới mở miệng: “Người nào a!”.

Mã hồ ly, ngươi cho rằng bây giờ ngươi đến thì ta sẽ tha thứ cho ngươi sao?

Nha....

Ta là người tốt như vậy sao?

....

Bắt quá, nếu người giúp ta thu dọn xong rồi cho ta ăn ta sẽ cố gắng tha thứ cho người....

Cửa dưới ánh mắt của ta kéo kẹt một tiếng dầy ra, gió đêm hiu hiu, thổi bay tóc mai người đến, khuôn mặt nhỏ hình trái tim nâng lên cuối xuống cười có phần xấu hổ.

Ánh mắt ta một phen tròn ngược, thẻ tre trong tay lập tức thả xuống, trực tiếp đập vào chân ta.

”A!!! Nương a!! Đau quá!“.

Nước mắt ta chảy xuống, ngồi xồm ôm chân kêu to.

Lương Sơn Bá vội vàng xoay người đóng cửa lại, sau đó chạy chậm tới cạnh ta, về mặt thân thiết, nói: “Tiểu Khanh, người không sao chứ?”.

Ta quay đầu nhìn hần, nội tâm đau khổ cùng kinh hãi đen xen, mặt có chút vận vẹo nói: “Như thế nào là người a?”.

Lời vừa mới nói, ta ghen lời, hé mở miệng, không biết nói tiếp như thế nào.

Lương Sơn Bá nghe vậy cũng sửng sốt, gãi gãi đầu, cười đến quan tâm, nói: “Là ta đến làm phiền người sao.... Ta cho là có thể qua đây giúp đỡ một chút a....“.

Ta lắc đầu, nở nụ cười, nói: “Không, không, người không làm phiền ta, cảm ơn người qua đây.... Nhưng mà.... Người không sợ Đình phu tử phạt sao?”.

Lương Sơn Bá cười ha ha, nói: “Không cần cảm ơn, phu tử lại không biết, không sợ. Lúc trước ta có tới đây xem hần phơi bốn chín thẻ tre, biết thẻ tre ở đây rất nhiều, một mình người chuyển phòng chừng đến bình minh còn chưa xong, cho nên ta tiện qua đây nhìn xem, chúng ta là đồng môn, người gặp nạn, ta đương nhiên phải đến giúp rồi! Chẳng qua, ta không dám báo cho người khác biết.... Ngộ nhớ Đình phu tử thật sự đến đây, một mình ta thì không sao, nếu bọn hần cũng bị phạt cùng.... Ta cũng rất áy náy, ha ha....“.

Ta ngẩng đầu nhìn Lương Sơn Bá, chỉ thấy hần cười đến cong cong đôi mắt, cực kỳ chân thành.

Ta từ từ xoa xoa bàn chân, đưa tay vỗ vỗ bờ vai hần, khẽ thở dài: “Người thật sự là người tốt“.

Tâm trong sáng, lấy chân thành đối với người, thế gian này người tốt như Lương Sơn Bá tuyệt chủng rồi, ở đời này đáng quý biết bao nhiêu....

Chúc Anh Đài bị tấm lòng chân thành son này thu hút đi....

”Chúng ta bắt đầu đi!“ Hần cười cười, quay đầu bắt đầu dọn thẻ tre.

Ta đứng dậy, nâng hai cuộn thẻ tre lên, nhìn không được quay đầu ngoài cửa sổ nhìn, bầu trời kia loáng thoáng không có một người, rất nhiều bóng dáng lơ mơ.

Nhìn không được có chút thất vọng, Lương Sơn Bá đều đã đến đây, vậy mà người không tới sao....

Lắc đầu, đem bóng dáng Mã hồ ly ném ra sau đầu, ta hít một hơi thật sâu, đem tay áo vén lên, tốt, sớm kết thúc sớm siêu sinh!

....

Duỗi duỗi cái eo, cảm giác bờ vai như muốn rớt ra, bắt quá nhìn thẻ tre trên giá sách ngay ngắn, ta cười cười nói: “Rốt cuộc xong rồi!“.

Lương Sơn Bá cười xoa xoa mồ hôi trên mặt, nói: “Đúng, hai người thu dọn lâu như vậy, may là hôm nay ta đến, không thì Tiểu Khanh người thật sự bận đến bình minh“.

Ta hé miệng nở nụ cười, đi đến bên cửa sổ, nhìn ánh trăng, trăng ở giữa bầu trời, quay đầu nhìn Lương Sơn Bá nói: “Sơn Bá, hôm nay thực cảm ơn người, chúng ta nhanh về tắm rửa đi, sau đó nghỉ ngơi, ngày mai còn phải lên lớp sớm“.

Lương Sơn Bá nhéo nhéo cánh tay của mình, gật đầu nói: “Tốt, đi thôi“.

Đóng cửa, ta cùng Lương Sơn Bá đi dọc trên con đường nhỏ, một mội cả đêm, ta đã sớm đói bụng, trên người đầy mồ hôi lại bị gió núi ban đêm thổi qua, cũng khó chịu không ít.

Tuy là nghĩ muốn sớm trở về một chút, nhưng mà bởi vì mệt, cho nên cất bước đi rất mất sức, phòng chừng Lương Sơn Bá cũng vậy, chúng ta bước đi rất chậm, một đường nói chuyện cười đùa.

Dọc đường đi vào khu rừng trúc kia, ta nhìn Lương Sơn Bá nói: “Cánh rừng này có lối đường tắt thông vào trong viện, không bằng chúng ta đi qua bên đó đi?”.

Lương Sơn Bá hướng trong rừng nhìn, nói: “Được được, nhưng mà cánh rừng này cũng đã tối sẫm...”.

Tối nay tuy có trăng, nhưng mà ánh trăng không sáng lắm, mờ mờ ảo ảo chiếu trên mặt đất, cây trúc trong rừng thường ngày xanh tươi, lúc này quả thật có vẻ u tối.

Ta lại không mang theo hộp quạt (Vân Vân: thời này đã có hộp quạt rồi sao???), bất nhìn nhìn con đường ngày thường hay đi, bây giờ phải cố gắng đi, ta cùng Lương Sơn Bá đi với tốc độ này, phỏng chừng đi trở về ít nhất hơn hai mươi phút....

Cúi đầu nghĩ nghĩ, ta nói: “Không sao, đường kia ta đi qua quá nhiều lần, mặc dù tối sẫm, nhưng mà cũng không đến độ không thấy đường, chúng ta vẫn là đi đường tắt đi”.

Lương Sơn Bá nghe ta nói như vậy, cũng cười gật gật đầu, nói: “Tốt lắm, xin mời Tiểu Khanh người dẫn đường”.

Ta gật đầu, dẫn đầu đi vào trong rừng.

Đường mặc dù tối, cũng không khó đi, cho nên rất nhanh ta xa xa đã thấy Dật Tiên Đình.

Đi lại gần một chút, mô hồ có thể thấy trong đình có ánh lửa, lòng ta hiếu kỳ, trẻ như vậy còn có người nào ở trong này?

Lương Sơn Bá cũng kỳ quái, nói: “Nửa đêm rồi, là ai còn ở trong đình?”.

Ta gật đầu, nói: “Phỏng chừng là có đồng học ngủ không được, đi đến đây....”.

Người có tri thức tật xấu rất nhiều, hơn nữa bộ dáng thư sinh rất dễ dàng bị tạt acid, cho nên ngày thường những một sách này thường xuyên làm chuyện người ta không nói được lời nào, ta cũng coi như không thấy gì.

Nhưng mà, ta và Lương Sơn Bá từ từ đi vào đình kia, lại thấy hai bóng dáng làm cho lòng ta căng lên.

Lương Sơn Bá bỗng nhiên dừng bước, ta quay đầu nhìn hắn, nói: “Làm sao vậy?”.

Lương Sơn Bá nhìn chăm chăm vào đình, nửa ngày không hé răng, bỗng nhiên nói: “Chúng ta..... Chúng ta đường vòng đi....”.

Ta quay đầu nhìn đình kia, lại nhìn Lương Sơn Bá, khẽ cắn môi, nói: “Không, chúng ta đi qua bên kia, ta xem bên kia Anh Đài cũng ở đây.... Đi qua bên đó đi”.

Mặt Lương Sơn Bá trắng nhợt, lui về sau vài bước, mãnh liệt lắc đầu, nói: “Không, không, ta không nghĩ muốn làm phiền bọn họ....”.

Ta như có mây, nhìn chăm chăm Lương Sơn Bá.

Lương Sơn Bá người....

Có phải hay không biết cái gì....

Tiếng người bên đình kia ngày càng rõ ràng, thanh âm Chúc Anh Đài có chút kích động, ta nhất quyết, kéo tay Lương Sơn Bá không cho hắn đi, nói: “Tất cả mọi người là đồng học! Cái gì làm phiền hay không? Đi, chúng ta qua đó....”.

Lương Sơn Bá dường như cũng không tìm được lý do từ chối, chỉ có thể để ta lôi kéo đi, theo ánh lửa càng lúc càng rộng, chậm rãi, nét mặt hai người trong đình càng rõ ràng.

Chỉ thấy hai người đang nói gì đó, bỗng nhiên, Chúc Anh Đài đi lên phía trước một bước quăng cho Mã hồ ly một bạt tai.

”Bốp” một tiếng, thanh thúy vang dội.

Ta theo bản năng dừng cước bộ, phía sau Lương Sơn Bá truyền đến hút không khí.

Mã hồ ly vốn nghiêng về phía chúng ta, lúc này lại bị Chúc Anh Đài tát một cái kia, bây giờ thì nhìn thấy bên chúng ta. Khoảng cách không xa không gần, tay ta vẫn kéo tay Lương Sơn bá, tuy là không thấy rõ mặt hắn, nhưng mà ta vẫn cảm giác được hắn đang nhìn ta....

Ta nhìn hắn, ta chậm rãi nắm thành quyền.

Lúc này, Lương Sơn Bá sau lưng ta lại mở miệng nói: “Tiểu, Tiểu Khanh.... Ta, ta nghĩ muốn qua đó....”.

Ta buông tay ra, nói: “Người qua đi”.

”Người, người a? Người không qua?” Hắn hỏi.

Ta hít một hơi, ánh mắt không rời Mã hồ ly, ta lắc lắc đầu: “Không.... Ta không qua. Ta.... Bỗng nhiên nhớ tới còn có việc gấp.... Phải.... Ta đi trước”.

Một cái tát của Chúc Anh Đài, tuy là đánh trên mặt Mã hồ ly, lại giống như gõ vào trong lòng ta, khiến ý nghĩ ta đột nhiên tỉnh ngộ.

Một ngày hôm nay không gặp Mã hồ ly, lúc này cùng Chúc Anh Đài ở phía sau núi nói chuyện, tuy ta không nghe trọng tâm đề tài, song chỉ có hai người bọn họ, chỉ có thể là.

Hôn ước.

Chân của ta lui về phía sau một bước, Cô Diệc Khanh, người như thế nào đã quên a, người làm sao có thể quên a....

Người và hán, trên người đều mang theo hôn ước.... Tân nương của hán chạy trốn, ta từ bỏ tân lang của ta.

Hán đuổi theo tân nương của hán đến thư viện, nhưng mà ta lại tha hương đào hôn mà đến, hai người như vật, có tư cách động tâm sao?

Vội lại, đến giờ phút này, hán thậm chí không biết ta là ai, cũng không biết.

Vậy thì càng thêm không biết....

Thích ta, đại biểu cho cái gì...

Như tôi qua chỉ là đơn thuần cho một lời hứa hẹn, bởi vì không rõ nội tâm của mình mà nói, bây giờ giống như tạt một xô nước lạnh từ đến đến cuối, khiến lòng ta lạnh thấu.

Xiêm y ẩm ướt bị gió núi thổi khô một nửa, lúc này dán lại trên lưng khiến ta cảm thấy thật lạnh, toàn thân ta nổi da gà lên.

Đúng vậy a, tôi hôm qua không rõ chuyện, bây giờ đều đã sáng tỏ rồi.

Ta động lòng, cho nên trái tim của ta mới chưa xót, mới có thể thấy hai người bọn hán đứng ở trong đình mà không thích, cho nên mới muốn mang lương Sơn Bá lên.

Nhưng mà, ta bây giờ, đầu óc mới trấn tĩnh, bởi vì ta động lòng, cho nên, ta càng không thể đáp ứng hán.

Bởi vì, ta sẽ liên lụy đến hán.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Jq Thường Phát Triển Trong Lúc Náo Loạn

Ta nhìn Lương Sơn Bá nói: “Người.... Người chạy nhanh qua đi....”

Lương Sơn Bá.

Qua đi qua đi....

Chỉ có người, mới có thể ngăn cản chuyện xảy ra trong lịch sử Lương Chúc....

Chỉ có người, mới có thể cứu người chính mình, cứu Chúc Anh Đài, cứu.... Mã Văn Tài a.

Lịch sử nếu đã bắt đầu biến đổi, như vậy để cho tất cả mọi người yên lành đi...

Có thể sống, đã là hạnh phúc nhất.

Mã Văn Tài là Mã Văn Tài trời cao biển rộng, hán buông Chúc Anh Đài ra mới là chuyện tốt.

Sẽ là khó khăn, chỉ có hai người Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài đi giải quyết, chỉ cần Mã Văn Tài buông tay, sự tình xấu nhất có thể êm thấm qua đi....

Ta, mới đúng là người không nên ở chỗ này.

Lương Sơn Bá bị ta đẩy, hán đi cẩn thận hướng chỗ đình nghỉ mát kia, Chúc Anh Đài dường như cũng phát hiện ra chúng ta, hướng về bên này xem....

Ta nhìn bóng lưng Lương Sơn Bá, sinh mệnh giống như ốc xoáy khổng lồ, luôn luôn đan xen, ai cũng chạy không thoát.

Nhưng mà, Mã Văn Tài, thực xin lỗi.

Người nói sẽ làm ánh mắt trời trong sinh mệnh của ta, như vậy, ta hi vọng người có thể sống tốt, trong sinh mệnh của ta không có thoát được đen tối, luôn luôn nhất định phải đối mặt.

Một mình ta, không thể liên lụy đến người.

Nhưng mà.... Ta ngứa đầu, hít hít cái mũi, thật là khó chịu a....

Trong lòng có một dòng ghen tuông làm đau nhức, nhưng mà ta lại cái gì cũng không thể làm, cái gì cũng không thể nói....

Hít một hơi thật sâu, mặc kệ Mã Văn Tài có thể hay không thấy mặt ta, nỗ lực cười lớn, tay phải gắt gao nắm chặt nửa tim bên trái, hô lớn: “Ba người các người a, đừng đánh! Ta hôm nay mệt chết đi được! Ta đi trước!”.

Nói cho hết lời, ta gắt gao ôm ngực mình, ngón tay nắm quần áo đau đến da thịt....

Thật là khó chịu a, vì cái gì khó chịu như thế, Cổ Diệc Khanh, nhiều năm như vậy người đã chịu qua được, không thể thua trên người Mã hồ ly kia, không thể....

Không quan tâm, đi thôi, giống như ngày xưa vậy, xoay người, sau đó, tuyệt không quay đầu.

Cổ Diệc Khanh, người có thể làm tốt....

Ta cười, từng bước một lui về sau, xoay người, quay đầu đi.

Vừa mới bắt đầu, chỉ là bước chậm chậm, dần dần, cước bộ càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng, vẫn bước đi bước chân to, vốn cảm thấy được gió đêm nhẹ nhàng, lúc chạy trốn chạm vào trong mắt, rất đau nhức.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân cùng tiếng kêu, ta cũng không dám quay đầu nhìn, cắn răng lấy tay che hai tai lại, liều mạng chạy lên phía trước.

Xin người, Mã hồ ly, ta xin người, đừng đuổi ta.

Ta gánh không được, ta trốn còn chưa được sao, người buông tha ta đi....

Mãi đến khi cánh tay bị người bắt lấy, đến khi cả người bị một đôi tay bao lấy, đến khi tay kia xoay chuyển thân thể ta, hấn cúi đầu thở hổn hển, mới mở miệng nói: “Người chạy cái gì....”.

Ta thờ hồng hộc, chớp đôi mắt đang muốn rơi lệ, bỗng nhiên lui ra phía sau đẩy ra hấn, sau đó bắt buộc chính mình cười, nhưng mà ánh mắt vẫn như cũ không dám nhìn hấn, nói: “Không có.... Không có chạy a, ta nào có chạy.... Ta là mệt thôi.... Hôm nay ta thật mệt a. Cho nên, cho nên muốn sớm trở về nghỉ ngơi một chút.....”.

“..... Ta nghe nói, Đình phu tử phạt người thu dọn thê tre....” Nhìn không thấy vẻ mặt của hấn, chỉ cảm thấy giọng nói hấn vẫn như thường, hơn nữa khi nói chuyện còn đưa tay áo mình lau mồ hôi giữa trán ta.

Ta đẩy tay hấn, không được tự nhiên quay mặt nói: “A...., A ha ha.... Người là huynh đệ sao không đến giúp ta.... Bất quá, không quan hệ a, đều đã thu dọn xong rồi....”.

“Ha ha.... Huynh đệ.... Nếu là huynh đệ, người chạy cái gì?”.

Ta nhượng mảy, xoay người muốn đi: “Ta không nhiều lời vỗ nghĩa với người, dù sao ta hôm nay là mệt chết, muốn sớm trở về nghỉ ngơi một chút, người không có việc gì thì trở về phòng của người đi....”.

Mới bước một bước, đã bị tóm trở lại, một tay hấn vòng qua eo của ta, một tay nắm hai tay của ta, cứ như vậy, cả người ta đều dán tại trên người hấn, ta sợ hãi hô một tiếng, nửa ngày mới phản ứng kịp, há mồm nằng: “Người buông! TMD, người điên rồi có phải hay không? Ta nói ta muốn trở về phòng nghỉ ngơi người nghe thấy không? Mã Văn Tài, TMD buông ra! Có nghe thấy không?”.

Tiếng cười trầm thấp Mã hồ ly bên tai truyền đến, chậm rãi, càng lúc càng lớn.

Ta bị hấn cười đến đáy lòng tức giận, lòng có chút chua xót, chỉ cảm thấy chính mình bị hấn lấn lộn sắp đến không thành người, mà hấn còn không biết cái khổ của ta, luôn luôn trêu đùa ta.

Nội tâm trong lòng tức giận cùng ủy khuất trào ra, ta bắt đầu ra sức vùng vẫy, miệng vẫn không ngừng mắng, mãi đến khi ta không còn sức lực nào, hấn vẫn bắt được ta, một câu cũng không nói, mặc cho ta mắng như thế nào, vùng vẫy như thế nào hấn vẫn không buông.

Vốn ta đã mệt mỏi một đêm, không ăn cơm, không lâu sau, mắng đến lưỡi khô, tứ chi mỏi nhừ, sau một hồi đánh loạn xạ, bỗng nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm, chân mềm nhũn.

Tay ôm ở bên hông lập tức căng thẳng, ta trôi dạt quay cuồng chỉ biết mình bị Mã hồ ly ôm vào trong ngực, tất cả gian hồ hấp tràn mùi hoa lan thơm ngát.

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng gọi nhẹ nhàng của hắn, ta rất muốn trả lời, lời nói lại biến thành tiếng rên nhỏ, mãi đến đỡ hơn một chút, ta mới từ từ tỉnh lại, cổ sức mở to mắt.

Mã hồ ly đưa tay sờ sờ đầu ta, nhíu mày nói: “Người không ăn cơm chiều?”.

Ta không còn khí lực khẽ hừ một tiếng, nghiêng đầu đi.

Chỉ nghe thấy trầm thấp than một tiếng, nói: “Thật sự là không bỏ người một khắc nào được a.... Thật không biết người mười mấy sống sót như thế nào....”.

Đầu mũi ta đau xót, sống như thế nào! Còn không phải phụ thân ta và Tư Mã Kỳ che chở sống sót! Còn có thể sống như thế nào!

Đến chỗ nơi này, ta bị chịu tội, làm cái gì cũng đều bị người khi dễ!

Không biết xấu hổ, hồ ly chết tiệt!

Ta không được tự nhiên lại muốn giãy giụa, cũng không dám mở miệng cùng hắn nói chuyện, nhưng là từ mi tâm đến đầu mũi càng ngày càng chua xót.

Lần này hắn thật không bắt ta, bản thân ta nghiêng ngã lao đảo bò lên, đột nhiên đứng lên, , đầu ta lại choáng váng, ta vội vã đỡ lấy thân cây bên cạnh, thở hổn hển sau đó mới tỉnh lại.

Hắn cư nhiên không đỡ ta, hồ ly chết tiệt.... Uổng công trong lòng ta bực bội....

Hừ....

Miệng nhin không được lại khẽ hừ một tiếng, lắc lắc đầu, bước đi về phía trước.

Một bước, hai bước, ba bước....

Ánh mắt cực kỳ ngứa, cũng không dám gãi, cái mũi bị ngứa, cũng không dám dùng lực hít vào, hé miệng chậm rãi hô hấp.

Cổ Diệc Khanh, người đừng khóc, người khóc cho ai xem a....

Người ủy khuất cái rắm a....

Là tự chính người nói đi, bây giờ được rồi, nhân gia không lên tiếng, thật làm cho người đi tới, người lại lòng chua xót khó chịu cái quỷ gì?

Tự nhiên đi!

Có nghe hay không!

Nhưng mà trong lòng càng kêu gào, nước mắt nhin không được rơi xuống, cả đôi ánh mắt đều bị nước mắt mờ hồ, mãi đến khi lấy tay lau lau, tay mới vừa nâng lên đã có một đôi tay che lên ánh mắt ta.

”Được rồi Tiểu Khanh, ngoan, đừng khóc rồi. Ta không phải tới nhận tội sao, hôm nay người nhà ta đến đây, cho nên ta phải đến trấn tĩnh. Mới trở về đã vị Chúc Anh Đài gọi ra, thật sự không phải cố ý không giúp người thu dọn thê tre, càng thêm không phải cố ý không cho người sinh lòng, càng thêm không phải cố ý cho người đói bụng phát giận. Cho nên, đừng khóc, nếu không, ta cũng cho người tát cho hết giận?” (Mỗ editor: *chóp mắt* í Mã huynh vậy để e nhá. Mã hồ ly: *lườm*. Mỗ editor: *lầm bầm* keo kiệt)

Ta nghe hắn nói xong, khóc sớm không ra hình dáng, cắn môi nắc cục một cái, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hắn xoay người lại, buông tay ra, ta thấy hắn phóng khuôn mặt đến trước mặt ta, mượn ánh trăng còn có thể thấy mặt của hắn một mảnh đỏ bừng, đầu tay đỏ rực cực kì rõ ràng, làn da bạch ngọc thường ngày bây giờ đã sùng đỏ.

Trong lòng quặn lên một cái, Chúc Anh Đài thật sự là có thể ngoan độc quyết tâm a....

Mặt như vậy nàng cũng có thể một cái tát xuống...

Sung thể này.... Nàng xác định không luyện qua võ công sao?

Mới nghĩ như vậy, trong lòng ta lại nhin không được khinh thường chính mình một phen, Cổ Diệc Khanh, khí phách a khí phách!

Khí phách của người a?

Người có thể bỏ Tư Mã Kỳ một cách gọn gàng, phui mông chạy lấy người, người bây giờ đối với Mã hồ ly biết chảy nước mắt, người còn muốn hồ đồ kia....

Nhưng mà....

Nhìn không được a.... Vừa nghe chuyện Mã hồ ly nước mắt ta đã muốn rơi xuống, nhìn đều nhìn không được....

Đây là vì cái gì a....

Mắt hồ ly nhủ lại, vươn ra ngón cái lau đi nước mắt ta vừa mới xuất hiện, cười nói: “Người xem, đem mặt khóc lem thành gì a, Tiểu Khanh chúng ta vốn không phải là mỹ nhân gì, nhưng mà vẫn lại là cực kỳ buồn cười, mỗi ngày cười thật tốt a, đến, mắng chửi người, hôm nay là ta sai rồi, tùy ý người mắng, bất quá mắng xong thì người giận a....”.

Người nào tức giận a? Ta căn bản không phải tức giận có được hay không...

Ta nghiêm túc lo lắng cho người, người còn nói ta không phải mỹ nhân gì!

TMD, ta không nên đồng cảm với người!

Lấy tay đẩy tay hấn ra, ta nhắc chân muốn đi, không đi được nửa bước bị hấn tóm lại, thường xuyên qua lại, ta bị hấn biến thành bức bối, rồi đột nhiên đưa tay hung hăng đẩy, hấn không nghĩ tới ta một phen dùng lực như thế, loạng choạng lui nửa bước, ta nhân cơ hội nhắc chân bỏ chạy.

Quả nhiên, chạy chưa được hai bước thất lưng lại bị kéo trở về....

Ta oán hận quay đầu trừng hấn, cuối cùng không nhịn nổi mở miệng nói: “Người có yên hay không? Ta và người liên quan gì mà người quản ta? Người ngày hôm qua có nghe hiểu chưa? Ta không thích người! Không thích người! Người nghe hiểu tiếng người hay không? Người có thể hay không cắt đi? Ta xem gặp người liền phiền.... Có nghe thấy không?”.

Chết tiệt, mũi lại bắt đầu đau xót, Cổ Diệc Khanh mũi của người thật là, có yên hay không a!

Nhìn xuống!

Có nghe thấy không! Nhìn xuống!

Mã hồ ly giống như không có nghe thấy lời của ta, không có chút nào biểu hiện ra tức giận, chỉ là mang theo nhàn nhạt ý cười, dùng cảm nhọn cọ gương mặt ta, nói: “Ngoan, đừng chạy, ta biết, ta đều biết. Đừng giầy giụa, đừng cảm thấy khổ sở, không phải là vị hôn phu thôi, ta còn có vị hôn thê a.... Một ngày khăn voan không kéo lên, một ngày không bãi đường, một ngày đều là người tự do. Người xem, ta lúc đó chẳng phải đang trên đường tìm nương tử sao? Cho nên ông trời mới bồi thường cho ta, đúng hay không... Vị tiểu hôn phu thành Lạc Dương người cũng vậy, ông trời cũng sẽ không bạc đãi hấn, à? Cho nên.... Đào hôn có gì đặc biệt hơn người, trên đường đào hôn nhất được tân nương công mới khá lắm, đúng hay không? Ân.... Ngoan, đừng khóc, ánh mắt đều đã sưng lên rồi....”.

Ta trừng mắt, nước mắt cũng đã quên chảy, về mặt kinh ngạc nhìn hấn.

Hấn...

Hấn làm sao mà biết ta nghĩ muốn cái gì...

Còn có.... Đây là cái gì lý luận rắm chó gì?

Nhưng, mặc dù cực kỳ rắm chó, lại làm cho người ta nghe qua, trong lòng quả thật thoải mái rất nhiều....

Đúng là.... Ta căn bản không để ý cái này....

Ta lắc đầu, bắt lấy tay hấn giúp ta lau nước mắt, thanh âm trầm ngập giọng mũi: “Ta không phải để ý cái này.... Mã hồ ly.... Ta không nghĩ muốn hại người.... Người có biết ta là người như thế nào sao, người có biết ta trốn hôn nhân nhà ai sao.... Người có biết sau khi bắt được trở về sẽ ra sao.... Người cái gì cũng không biết.... Người....”.

Lời còn chưa dứt, hấn đã cắt ngang: “Đúng, ta cũng không biết, nhưng mà ta biết.... Ta biết Lạc Dương và Trường An người họ Cổ đại diện cái gì, càng biết cùng nữ tử họ Cổ hứa hôn cần thân phận gì.... Nhưng mà....”.

Hấn vươn ra ngón tay xoa ánh mắt ta, ngón tay ấm ấm xoa cực kỳ thoải mái: “Ta Mã Văn Tài, chưa từng có sợ qua, chỉ cần Tiểu Khanh người không sợ, như vậy, ta vĩnh viễn sẽ không sợ”.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Gặp Phụ Mẫu? Không Phải Đâu.

Ta nháy mắt mấy cái, hít hít cái mũi, nhìn gương mặt nghiêm túc Mã hồ ly, trong nháy mắt có phản thích ứng không kịp, một lát sau, mới nói: “Thật sự?”.

Hắn gật đầu, khẽ cười nói: “Thật sự”.

Ta lại hít hít cái mũi, nói: “Không hỏi hận?”.

”Không hỏi hận“.

”Nếu có ngày ngươi hỏi hận a....“.

”Hôm nay không có“.

”Gạt người, ngươi lại vẫn thích Chúc Anh Đài!“.

Mã hồ ly nhũn mày, nói: “Nói bậy!“.

Ta hừ một tiếng, mím mím môi: “Không phải thế thì ngươi đêm hôm làm gì chạy đến đây hẹn hò, còn trông mong ngươi đến giúp, ngươi như thế nào khiến ta trông mong đây....“.

”Ai nói ta hẹn hò? Hôm nay nhà ta gọi thư.... Nàng hiểu lầm ta, tìm ta nói rõ.... Ta thấy đáng thương, ngươi cũng không quan tâm, lại còn nói xấu ta. Với lại, ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi.... Bỏ được ta sao?“.

Ai nói không nữa, vừa mới thấy hai người các ngươi đứng ở bên kia ta đâu chỉ nghĩ muốn gọi ngươi, ta quả thực nghĩ muốn đem Hàng Long Thập Bát Chương(*) chém xuống!

(*)Hàng Long Thập Bát Chương: Là tên một loại tuyệt kỹ võ công xuất hiện trong truyện kiếm hiệp của Kim Dung, được dùng trong phim như Anh hùng xạ điêu, Thần điêu đại hiệp, Ý thiên đồ long ký. Hàng long thập bát chương là 1 trong 2 tuyệt kỹ của Cái Bang bên cạnh “Đả cầu bổng pháp” (Muốn xem thông tin rõ hơn thì mời đến Wiki)

Bất quá....

Không nói cho ngươi.

”Hừ!“ Ta quay đầu không nhìn hắn, miệng quát thật cao.

”Được rồi được rồi, miệng có thể treo bình dầu rồi. Ngoan, đừng giận dỗi, được không? Về sau ta sẽ chỗ dựa vững chắc cho ngươi, cái gì cũng đừng lo lắng... Đùng im lặng không nói, cũng đừng trốn khóc một mình....” Hắn nắm lấy tay áo xoa xoa cái mũi của ta.

Động tác này của hắn, ta mới phát hiện ra từ hai lỗ mũi có hai dòng nước chảy ra, còn tràn cực kỳ thích thú, thảo nào vừa rồi cái mũi ngửa ngửa....

Ta dùng lực hít hít cái mũi, nhìn Mã hồ ly, tuy nửa bên mặt có phần sưng, nhưng tóc hắn hôm nay rũ xuống, sau ót tùy tiện búi tóc, cây trâm gỗ xiên qua, gương mặt đơn thuần, hơn nữa, lúc hắn chăm chú nói chuyện, thật sự vô cùng....

Rất dễ làm người ta kích thích hormone tăng a!

Người khác xuyên qua thành nữ nhân đều không phải là bộ dáng nghiêng nước nghiêng thành lộng lẫy mới có thể câu được nam nhân a, dựa theo tình tiết vở kịch phát triển, những mỹ nam này phải trải qua cử tử nhất sinh trăm cay nghìn đắng đấu tranh đến máu chảy cùng roi mới giành được mỹ nhân về nhà a.... =="

Nhưng mà vì cái gì ta đến nơi này nam không ra nam nhân, nữ không ra nữ nhân, một người lau nước mắt quệt quệt nước mũi đã nghĩ đem nữ nhân bắt cóc nam nhân a....

TMD, thực thiếu mỹ cảm...

Ta treo một bên hai hàng nước mũi cực kì phần nộ ngẩng đầu nhìn ánh trăng khuyết ở trên bầu trời kia, trầm nghĩ, ngươi đùa giỡn ta a....

Bất quá, bây giờ tâm tình thoải mái rất nhiều, cảm thấy chính mình giống như được dễ chịu ngay lập tức. hóa ra chính mình đối mặt với sự tình, sau đó giải quyết sự tình thì cảm thấy tốt đẹp biết mấy....

Lập tức, nước mắt cũng không nghĩ muốn chảy, nước mũi dừng lại, ta lấy tay áo Mã hồ ly....

Đi!

Quần người mỹ cảm không đẹp, thực dụng quan trọng nhất!

Mã hồ ly, là chính người đưa tay áo quá lai, cũng đừng trách ta bất nhân bất nghĩa....

Ta theo động tác nhấc tay áo của hắn lên....

”Ha ha ~~~~~“.

Một tiếng vang dội qua đi, ta bỏ tay áo hắn, lấy mu bàn tay chà xát cái mũi của mình, nói: “Hừ, nhìn người chân thành mà tỏ vẻ thiếu khuyết bản đại gia cảm thấy tính mệnh có tầm quan trọng hơn nữa biểu lộ sâu sắc thế nên bản đại gia.... Bản đại gia thì....“.

”Thì cái gì?“.

Chết tiệt, ta vừa thấy hắn cười cảm giác được toàn thân sợ hãi.

Mã hồ ly a.... Người có thể hay không đừng cười như vậy....

Lúc này người nên nắm lấy tay áo bị ta làm bẩn bắt ta ném vào bụi cỏ dại bên cạnh, nếu không thì鈕 cổ áo đe dọa ta đem quần áo người giặt sạch, nếu không được việc cũng có thể là híp đôi mắt hồ ly sau đó đem tay xé tay áo bên kia vứt bỏ....

Mà không giống như bây giờ mà cười tít mắt nhìn ta, lúc này để cho ta cảm thấy được....

Chính mình....

Cảm giác có dũng khí hạnh phúc đến đáng sợ.

Càng thêm....

Muốn vô tình chà đạp của người cảm giác a!

Lúc này ta bắt đầu oán hận chính mình vì cái gì không xuyên thành Đế vương công hùng mạnh, một cái nữ vương thụ lớn nhất vậy trước mặt ta, ta cứ nhiên không thể vượt qua....

Ta oán hận vạn phần dùng ánh mắt quét qua Mã hồ ly một phen, cái bụng ừng ực, tức giận nói: “Thì... Thì... Ta cái gì thì mắc mớ gì đến người! Còn có, bản đại gia đói bụng!“.

Mã hồ ly sững sốt, chợt cười nói: “Vậy người muốn như thế nào?“.

Ta bình tĩnh nhìn mặt hắn liếc một cái, sau đó nói: “Phát Tài làm... trứng gà ta ăn“.

Ánh mắt hắn híp híp, lông mi khẽ chớp, nói: “Trứng gà?“.

Ta gật đầu.

Hắn lại nói: “Trứng gà gì?“.

Ta đưa ngón trỏ cùng ngón cái cong cong về vòng tròn, nói: “Trứng luộc!“.

Này này, người cười cái gì a.... Người có biết hay không người cười như vậy khiến lông khắp người ta dựng lên a....

Ta nhìn làn môi kia ý cười kia càng ngày càng rõ ràng, cảnh giác lui về sau một bước.

Ánh mắt hắn cười cười đến đều đã cong lên, xoay người ngồi chồm hổ xuống, nói: “Đến“.

Ta nhìn động tác của hắn, sững sốt, nói: “Người làm cái gì vậy....“.

Hắn quay mặt, nói: “Ta cũng không có ý nghĩ muốn giúp người ngu ngốc đói bụng đến đứng cũng nhũn ra chậm như rùa trở về....“.

Vốn thấy động tác của hắn mà trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua bây giờ đã chạy sạch, nhìn lưng của hắn ta nhất thời nghĩ muốn lấy chân đạp hắn bay lên trời....

Bất quá....

Không nữa.

Ta hừ một tiếng, biểu hiện phẫn nộ của ta, nhưng tiếc rằng chân ta như nhũn ra thật sự không còn sức lực để đi.... Chỉ có thể khom người nằm sấp trên người hắn, động tác đứng dậy, ta văng vẳng bị hắn đưa đến trên lưng.

Hai tay ôm cổ của hắn, có thể ngửi thấy mùi hoa lan, ta nằm trên lưng hắn, vô cùng may mắn hắn nhìn không thấy mặt ta.

Cổ Diệc Khanh, người càng lớn càng trẻ lại rồi....

Lúc trước nhân gia công chúa ôm ấp người cũng chưa đỏ mặt, mới có được hắn công người đỏ mặt cái quỷ gì a....

.....

Mã Văn Tài công ta vào trong viện tử, quả nhiên Phát Tài ở trong sân, vừa thấy chúng ta tiến vào lập tức bắt đầu ngửa đầu xem ánh trăng, vẫn là bộ dáng tai đỏ như ứ máu kia.

“Phát Tài, người đi luộc trứng gà sau đó đưa vào phòng, đừng bóc vỏ”.

“Vâng! Thiếu gia!” Phát Tài nghe vậy lập tức lưng eo thẳng tắp, cũng không dám quay đầu trả lời.

Ta nhẹ giọng nở nụ cười, Mã hồ ly quay mặt hỏi: “Làm sao vậy?”.

Theo bản năng lắc đầu, sau đó lại phát hiện hắn nhìn không thấy động tác của ta, nói lòng vòng: “Phát Tài thực thành thật, nhưng mà cứ lấy danh tự này, yêu thích của người thật sự khác người”.

Mã hồ ly cũng cười theo, mở cửa trước, đặt ta xuống, sau đó đưa tay vén mái tóc ta ra sau, nói: “Đúng đúng đúng, yêu thích của người cũng rất khó lường, cho nên Cát Tường mới biến thành Cát Tường chỉ biết ăn”.

Ta khẽ hừ một tiếng, đi theo hắn vào phòng, bước chân cảm giác như đi trên bông, đến cái bàn bên cạnh ngồi xuống, sau đó nói: “Người đừng nhìn bản thân Cát Tường, năng rất tinh ranh, người khác đều cho rằng chỉ biết là Tiểu Trư, nhưng mà nói chính xác là cho con hổ năng cũng nuốt”.

Mã hồ ly đưa ta chén nước, nói: “Đừng uống gấp, đói bụng nửa ngày không thể lập tức ăn quá nhanh, nếu không sẽ tiêu chảy”.

Miệng của ta khô, liếc hắn một cái sau đó rót một ly cho vào bụng, buông cái ly thấy hắn cau mày, ta nhìn hắn thè lưỡi, chỉ thấy hắn mày nhú thật chặt, bỗng nhiên, đưa tay捏捏 cái mũi ta, nói: “Về sau không được liều lĩnh, nghe thấy không, đau bụng ta sẽ không quản người”.

Đối với hắn cười nhạt, ta nhún nhún cái mũi nằm trên bàn chờ trứng gà.

Sau một hồi, Phát Tài bưng hai cái trứng gà, mắt hắn không nhìn nơi khác đem trứng gà mang vào, cất kỹ, đối Mã Văn Tài nói: “Công tử, trứng gà được rồi, bắt quả vẫn còn nóng, lúc ăn xin cẩn thận”.

Mã Văn Tài gật đầu, Phát tài xoay người muốn rời đi, lại nhìn thấy ta theo dõi hắn, mặt kia lập tức đỏ lên, cũng không dám nói chuyện, vội vàng lui ra ngoài.

Ta một đường cười nhìn chăm chăm bóng lưng Phát Tài, mới vừa quay đầu, thấy Mã hồ ly nâng má, một bên treo ý cười nhợt nhạt, mặt ta nóng lên, nói: “Nhìn cái gì?”.

Hắn khép mắt, đưa tay chạm trứng gà vẫn còn bốc khói, nói: “Người cho phép Cát Tường cùng Phát Tài đi. Phát Tài có thể đem Cát Tường nhà người thành Tiểu Trư ăn no”.

Ta hung hăng ngăn cản cả người, nửa ngày không phản ứng kịp.

“Như thế nào, không được sao?”.

Ta lúc này mới đem đầu lưỡi mình trở về nói: “Cái, cái gì a! Người nói nói bậy cái gì, cho phép Cát Tường nhà ta với Phát Tài, vậy ta làm sao bây giờ! Ta chỉ có này một cái nha đầu này thôi!”.

Hắn giương mắt, chỉ cần một ánh mắt, ta lại một lần nữa lòng khắp người dựng đứng lên.

Bắt quả hắn nhìn ta một cái, lại cúi đầu, cứ thế rót chén nước, nhấp miệng, nói: “Vậy thì sau này hãy nói... Người đã nhiều ngày, hương phu tử xin phép đi”.

“Vì, vì sao?” Suy nghĩ của hắn bỗng nhiên thay đổi làm ta có điểm theo không kịp.

Bỗng nhiên, hắn mở miệng nói câu làm lòng ta muốn bay lên.

“Phụ thân ta đến đây, ta cho người đi gặp hắn”.

Ta há to mồm, nhìn chăm chú, qua một hồi, thấy hắn không nói, mới nuốt nước miếng, nói: “Gặp, gặp phụ thân người làm cái gì....”.

Không phải đâu?

Tôi nhanh như vậy?

Khẩn cấp như thế!

Vỗ trán nhìn kích thích xuống, ta bị Mã hồ ly làm tâm can chấn động đến vượt mức tim phổi đều muốn biến đổi.

Nào có người vừa mới nói rõ lập tức đi gặp phụ mẫu a?

Hơn nữa sự tình này mới tính có hơn nửa thành công mà thôi!

Mã hồ ly liếc mắt một cái, giống ta ta hỏi vấn đề có bao nhiêu nhảm chán, nói: “Không vì cái gì, không để cho Chúc Anh Đài có cơ sát ta, nàng tưởng phụ thân ta hôm nay tới, nghĩ muốn đem nàng trở về, mới có phản ứng mạnh như vậy”.

”Nàng làm sao biết phụ thân ngươi tới đây?”.

”Phụ thân ta réo người mang tin cho nàng rồi....“.

Ta kinh ngạc nhìn Mã hồ ly, nói: “Phụ thân ngươi biết nàng ở trong này?”.

Mã hồ ly gật đầu, nói: “Này có gì ngạc nhiên, tuy là biến người mờ mịt, nhưng mà muốn tìm một người, chung quy sẽ tìm được”.

Hắn nói những lời này nhìn chăm chăm vào ta, ta bị câu nói này của hắn làm cả người có chút hoảng hốt.

Đúng vậy a, nếu tìm được....

Vậy Tư Mã Kỳ.... Có phải hay không đã biết chỗ của ta?

Suy nghĩ điều này, trong lòng căng thẳng lên, như lúc trước sợ chính mình sa chân vào vũng bùn mà tránh hắn, vậy bây giờ là.... Không dám gặp hắn....

Nhưng mà.... Nếu hắn biết ta thích người khác, có buông tay không?

Không... Hắn sẽ không, tính tình của hắn nhất định sẽ không dễ dàng gì mà dừng tay....

Bỗng nhiên, trong đầu một cái ý nghĩ chợt lóe lên, đột nhiên ngừng đầu nhìn Mã hồ ly, ý của hắn là muốn.... Ra tay trước thì chiếm được lợi thế sao?

Đúng vậy a, không có biện pháp khác, thế nhưng đã thành thân rồi....

Như thế toàn bộ lại bụi bặm rơi đầy....

Đúng vậy, nhanh như vậy mà nói.... Ta còn chưa có chuẩn bị tâm lý a....

Mã hồ ly đưa ta gặp phụ thân hắn, nửa ngày, trầm thấp thờ dài, ánh mắt mềm mại, nói: “Đừng nghĩ lung tung, đơn giản chỉ là để phụ thân ta gặp mặt ngươi, sau đó đem hộ sự cùng Chúc gia rút mà thôi”.

Nghe hắn nói như vậy, đáy lòng ta mặc dù buông lỏng, nhưng lại nhìn không được có phần thất vọng, tròn mắt một cái, lòng vòng nói: “Ta nào có nghĩ lung tung! Còn có.....“.

Ta từ trong lòng ngực lấy ra chiếc khăn, sau đó bọc trứng gà vẫn còn nóng, nói: “Ngươi xem mặt của ngươi, đã biến thành màu tím rồi, đừng khăn trương vì cái này mà tự huyết! Ngươi nghĩ ngày mai mọi người trong thư viện biết ngươi bị người tát một cái đi!”.

Hắn nhìn ta, chậm rãi cười, sau đó nhắm mắt lại, lông mi dài dài trên mí mắt nhắm lại, dưới ánh nến mặt trái bị súng đỏ hiện lên rõ ràng, hắn nói: “Nhẹ tay một chút”.

Nuốt nước miếng, đem trứng gà nóng nhẹ nhàng xoa xoa trên mặt hắn.

Hắn có chút bị đau, mày nhẹ nhàng cau lại, lúc này mở mắt ra, ta tưởng rằng làm hắn đau nên dừng tay khăn trương nhìn hắn, nói: “Làm sao vậy? Quá nặng rồi hả? Đau không?”.

Hắn lại lắc đầu, nói: “Đừng tưởng rằng giả nai lấy lòng ta có thể trốn tránh vấn đề, ngươi còn chưa có trả lời ta đi hay là không đi....“.

TMD!

Ngươi nào giả nai!

Cô nai nai lấy lòng ngươi? Tới cùng là ai vừa mới nói thành công a?

Bất quá.... Nhìn trên mặt ngươi đều biến thành màu xanh như vậy....

Ta bừa môi, nói: “Dong dài cái gì! Ta có nói ta không đi sao?”.

Dứt lời, tay nâng trứng gà lên!

Nghe thấy Mã hồ ly thét một tiếng kinh hãi mất hồn, ta hả giận hừ hừ.

Muốn chọc ta?

Mã hồ ly, nguoi còn kém xa lắm a....

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Gặp Mặt Tương Phùng, Không Thấy Quân Vương

Ta và Mã Văn Tài hôm sau đến chỗ Đinh Trình Ung xin nghỉ, ta lấy cớ thân thể không khỏe cần xuống núi chữa bệnh...

Ánh mắt Đinh Trình Ung dạo một vòng trên người ta và Mã Văn Tài, sau đó ngừng ở trên thân ta, thịt mồm mồm trên mặt hai hàng lông mày bỗng nhiên nhú chặt, nói: “Nguoi.... Khó chịu?”.

Ta lập tức đưa tay捏éo mi tâm, nhắm mắt lại nói: “Cũng không biết có phải hay không trên núi gió to quá, mỗi ngày đều có gió, thường xuyên có đem ta thổi trúng ngã bệnh.... Ai nha nha, đầu đau quá!”.

Mí mắt ta bên cạnh lặng lẽ nhìn lên Đinh Trình Ung, chỉ thấy vẻ mặt hần đành chịu, nhìn rõ giả bộ bệnh của ta, sau đó nửa ngày mới lắc lắc đầu nói: “Ai, đi đi, đệ tử người Lạc Dương và Trường An lắm chuyện.... Ta mặc kệ nguoi đi tìm thầy lang hay cái khác.... Tóm lại.... “ Nói đến đây, ánh mắt lại đảo hai người chúng ta một vòng, sau cùng vẫn là nhìn ta: “Không được đi trăng hoa đó!”.

Khỏe miệng ta rút rút, tại sao lại nói với ta?

Bất mãn ngẩng đầu nhìn Mã hồ ly, ta vươn ngón tay xoa xoa huyết thái dương, nói: “Phu tử, ta là có bệnh trong người, sao phu tử không dặn dò hần, mà là ta....”.

Đinh Trình Ung dùng ánh mắt hiểu rõ nhìn ta, nói: “Lúc trước có rất nhiều đệ tử nói mình bị bệnh, không cho xuống núi thì nói ta không phúc hậu, nhưng mà nói xuống núi bệnh lập tức sẽ khỏi.... Làm chuyện gì ai cũng không biết.... Mã Văn tài thì ta còn yên tâm, còn nguoi thì.... Khó nói rồi”.

”Phu tử yên tâm, lần này xuống núi quả thật sự ra có nguyên nhân, Văn Tài nhất định sẽ trông Cổ Khanh đồng học, không cho nàng chạy loạn” Mã hồ ly cười tiếp nhận, đưa tay vỗ vỗ sau gáy ta.

Đinh Trình Ung mí mắt vén lên, nhìn Mã Văn Tài ừ một tiếng, sau đó vẫy vẫy tay nói: “Đi đi, chú ý an toàn”.

Cứ như vậy, ta cùng Mã Văn Tài dẫn Phát Tài, Cát Tường cùng xuống núi.

.....

Mới xuống núi, Mã Văn Tài liền đối với ta nói: “Ta đi chỗ phụ thân ta chuẩn bị một chút, các nguoi đi trước đi”.

”Phụ thân nguoi ở đâu? Không ở khách điểm sao?” Ta ngạc nhiên nói.

Mã hồ ly sờ sờ đầu ta, nói: “Hần đến đây tự nhiên có người tiếp đãi hần, bây giờ đang ở phủ Huyện lệnh”.

A, đúng a...., quan Thái Thú ở Hàng Châu là tứ phẩm, đến huyện Nghi Sơn này phỏng chừng được Huyện lệnh Thiêu Cao Hương che chở, nhưng mà....

”Phát Tài như thế nào không theo đi phủ Huyện lệnh”.

Hần liếc ta một cái, nói: “Ta đều không đi, hần vì cái gì muốn đi”.

”Nguoi vì cái gì không đi?”.

Động tác nháy mắt Mã hồ ly biến mất đi, gõ hai lần trên đầu ta, nói: “Vô nghĩa! Được rồi, ta đi trước, Phát Tài, trông các nàng”.

Ta bĩu môi, lần này mới hiểu được, ý tứ của hần là hần chỉ ở khách điểm đi theo ta?

Cát, nói rõ không được sao sao, lại còn thâm trầm như vậy.

Phát Tài gật đầu, nói được, Mã hồ ly còn dặn dò ta vài câu không được chạy loạn xạ xong, xoay người rời đi

Hắn vừa đi, ta và Cát Tường kêu gào nương nhờ, vừa đi vừa cảm thán trong núi, trên đồi ngàn năm, bây giờ nhìn người đến người đi trên đường phố cảm thấy phi thường thân thiết.

Hôm nay trùng hợp là ngày phiên chợ bầy đồ, thật lâu không có tiếp xúc thế giới bên ngoài, ta vừa nhìn thấy các quán bầy đồ rục rờ đủ loại bắt đầu hưng phấn, liền đi qua xem, mọi thứ giống như đồ mới mẻ, bộ dáng như dân bản xứ vào thành.

Ta đi đến một quán phía trước, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, nhìn người bột nhỏ lôi kéo Cát Tường nói: “Cát Tường, ngươi xem! Nơi này cư nhiên cũng có cái này, ta đã lâu không thấy rồi!”.

Người bột này trên phố rất thịnh hành, nhưng thành Lạc Dương sầm uất, đồ vật mới luôn luôn ưa chuộng, nhớ rõ trước kia có một phố lớn ngõ nhỏ đều bán người bột này, có hình dạng hoa cỏ côn trùng đến các nhân vật thần thoại, trước kia xuyên đến món đồ chơi gì chưa thấy qua, cho nên ta đối vật nhỏ này làm sao không cảm thấy hứng thú chứ.

Nhưng bởi vì lúc đầu thấy cực kỳ kinh ngạc thấy Nam Nữ Chú Giác cổ trang diễn vô số xuất hiện trên TV, người bột ở đây cư nhiên được phát triển mạnh ngay cả đường phố có thể thấy, cảm thán vài câu, may mắn ai không trên chợ ta.

Cũng không biết chuyện gì xảy ra, những lời Từ Mã Kỳ vọng lại bên tai, khi hắn đang cầm một bông hoa màu lục bày ra vẻ mặt như đang ban ơn xuất hiện trước mặt ta, lúc đó ta dở khóc dở cười. Tuy biết hắn bộ dáng luôn là kiêu ngạo, nhưng chung quy vẫn không thiếu cùng hắn đầu vô mồm giành giật nhau sau đó đánh đá vân vân, chỉ là tượng người nhỏ kia cuối cùng nhận lấy đề qua một bên cất giấu.

Thoáng cái nhiều năm trôi qua, tưởng rằng quán bán tượng người kia đã khó thấy tại Lạc Dương, hôm nay cư nhiên lại có ở đây, không thể không nói nhưng thật sự làm người ta nhớ nhung.

”Công tử, này có cái gì hiếm lạ, trước kia Tiểu.... Công tử tặng cho người một đồng cũng chưa thấy người thích qua“.

Tuổi mười lăm mười sáu chính là tuổi thiếu nữ yêu nhất, tô son điểm phấn, cười đầy thật tươi, ta nhìn toàn thân Cát tường mặt bồ y xanh nhạt, cổ tay tinh tế ở trong tay áo rộng lộ ra, trước kia bàn tay non mịn bây giờ thô ráp không ít. Trước kia ở trong nhà, tuy là nha hoàn, nhưng dù sao cũng là hầu hạ bên người ta, công việc nặng nhọc đều không cần làm, chỉ thu dọn trang sức và đồ dùng hàng ngày của ta, nhưng khi ở trên núi, vừa giặt quần áo vừa dọn dẹp, thường ngày những thư đồng này cũng sẽ bị phái đi dọn dẹp thư viện, quả thật vất vả rất nhiều.

Suy nghĩ một chút, ta nhìn Phát Tài nói: “Phát Tài, trong trấn này có phải hay không có một khách điểm Thiên Hạ Lâu“.

Phát tài gật đầu, nói: “Không phải, còn có rất nhiều khách điểm nhỏ, bất quá hoàn cảnh không được tốt, Thiên Hạ Lâu là lớn nhất và tốt nhất, công tử dặn dò, ở chỗ đó“.

Ta lấy tay so phương hướng, nói: “Đi về phía trước kia, đó chính là hướng Thiên Hạ Lâu phải không?“.

”Đúng vậy“.

”Vậy ngươi mang Cát Tường đi chỗ đó chờ ta đi, ta một chút nữa sẽ đến sau” Ta đẩy đẩy Cát Tường, ý bảo nàng cùng Phát Tài đi trước.

Cát Tường kỳ quái nhìn ta, nói: “Công tử người muốn làm gì?“.

Ta vỗ vỗ sau gáy nàng, nói: “Công tử làm việc tự nhiên có lý do, Phát Tài, thất thân làm cái gì, đi a đi a! Cát Tường, theo đi a“.

Phát tài vẻ mặt khó xử nhìn ta, nói: “Nhưng là công tử nhà ta nói...“.

Ta cắt ngang hắn, nói: “Đừng gì mà công tử nhà ngươi, đến tiểu trấn ta có thể đi lạc sao, mà còn ban ngày ban mặt, ta có thể làm chuyện xấu gì sao, các ngươi tới trước cửa chờ ta một lát, ta lập tức đến“.

Phát Tài nghe vậy, cũng chỉ có thể gật đầu, dẫn Cát Tường đi.

Bóng lưng bọn hắn biến mất trong đám người, ta chạy hai ba bước đến quán sơn phần phía trước, đưa tay chọn.

Lão bán quán sơn phần là một nam tử chừng ba mươi tuổi, vừa thấy ta nói: “Hắc, vị công tử này thật biết phân biệt hàng tốt, sơn phần chỗ ta rất tốt, màu sắc cũng nhiều, phần lại vừa đẹp, tặng quà cho muội muội hay nương tử trong nhà đảm bảo thích hợp“.

Ta cười cười, ngồi chồm hóm xuống bắt đầu chọn, mở ra, cúi đầu ngửi ngửi, mùi hương hoa nhài, mùi rất được, lấy tay dính chút phấn thử màu sắc, tuy là nơi này dám định đồ không được tốt, nhưng mà ít nhất sơn phần này cũng không tồi, tâm ý là tốt nhất.

Hào, tháng sau là sinh nhật Cát Tường, mua cái này làm quà tặng cho nàng đi, dùng được cũng được, không dùng được cũng được, ít nhất để nàng phấn khởi nửa ngày đi.

Đột nhiên, mũi ngửi thấy một mùi hương quen thuộc: “Bạch xạ hương?“.

Nhún nhún cái mũi xung quanh ngửi ngửi, mùi thế như thế nào quen thuộc thế a....

Nghe xong lời của ta, con mắt chủ quầy sáng lên, nói: “Mùi công tử thật tốt! Vốn ta nghĩ lấy về cho lão bà nhà ta, nếu công tử tự nhiên đoán được hàng xấu người tốt, ta chỉ có thể bỏ những thứ yêu thích rồi!”.

Chỉ thấy hân từ dưới sạp bày xuất một hộp gốm sứ dưới đáy in hoa đưa cho ta, sau khi mở ra, quả nhiên là mùi bạch xạ hương, nhưng mà, mùi hương cực mỏng....

“Đây chính là hàng tốt bên Trường An, chỉ có một! Rất khó để lấy được!” Chủ quầy cực kỳ tự hào vỗ vỗ trong ngực.

Bạch xạ hương là mùi hương nam tử quý tộc đều yêu thích, nhưng thời kỳ Ngụy Tấn nam tử thích chưng diện thành phong trào, văn nhân mặc khách tô son điểm phấn có rất ít, hơn nữa bầu không khí ở Trường An càng tăng lên, hân nói như vậy, không phải mạnh miệng, bởi vì chỗ thông thường phòng chường cũng không có mùi hương này mà bán....

Ta gật đầu, nói: “Vậy được rồi, mua cái này”.

Lúc cúi đầu trả tiền, chỉ nghe chủ quầy nói: “Hôm nay thực kỳ, nhóm công tử người đều thích quán tượng người a? Ngày thường chỉ là thích nhìn xem mà thôi....”.

Ta cho rằng hân nói tượng người ta xem ban nãy, nói: “Thứ này nhiều năm chưa thấy qua, tự nhiên hiếm lạ chút”.

“Cái gì nhiều năm chưa thấy qua, ở đây chúng ta này vẫn đều có a....”.

Gật đầu, giao tiền xong, vội vàng đứng dậy hướng Thiên Hạ Lâu chạy đi, chỉ là ở trên đường chạy càng ngày càng xa quán son phấn mùi bạch xạ hương kia đã không còn nhìn thấy, ta nhủ vậy, lấy hộp son phấn trong lòng người người, vẫn là mùi hương nhột nhạt như cũ....

“Quái, chẳng lẽ lòng ta dụng ý?” Đem son nhét về trong lòng, ta lắc lắc đầu.

Vượt qua phố đường, ta thấy Phát tài và Cát Tường hai người đứng ở cửa nói chuyện cười cười, khuôn mặt nhỏ nhắn Cát Tường cười đến đỏ bừng, về mặt Phát Tài cũng là tràn đầy ý cười, trong mắt như có hàng vạn hàng nghìn như mềm.

Ta đứng ở cách đó không xa nhìn hai người bọn hân, lần mò hộp son trong ngực, bắt đầu suy nghĩ đề nghị của Mã Văn Tài.

Cát Tường, nếu gả cho Phát Tài, cũng có thể là chuyện tốt, chỉ là....

Sự việc có thể suông sẽ sao....

Mặt trời chiếu xuống, phoi dưới ánh mặt trời rạng rỡ có chút đau nhức, lau mồ hôi, ta cất bước lên trước, đối với bọn hân nói: “Này này, nói cái gì vậy? Cười vui vẻ như thế....”.

Số phận trong bàn tay chuyển động, là ai trong ngàn vạn biến người gặp lại, là ai kề bên trong lúc đó lướt qua nhau, toàn bộ đều là duyên, duyên tới duyên đi, cuối cùng là sợi dây nhân duyên của Nguyệt lão, một bút tam sinh thư.

Giữa hè không gió, côn trùng kêu vang, mùi hoa mai lượn lờ, gặp mặt tương phùng không thấy quân vương

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Cái Gì? Chỉ Có Một Gian Phòng?

Nói chường quầy Thiên Hạ Lâu danh tiếng lẫy lừng, họ Chu, tên Khải.

Nói Chu Khải này, nghe nói trong giang hồ quả thật có chút địa vị, bản thân là một trong tam đại Nguyệt Sơn Trang gia chủ, thiếu niên đã theo sư Thiếu Lâm, một thân công phu mạnh mẽ không nói, quan trọng là.... Tính tình hào phóng, hơn nữa đối với bằng hữu giang hồ rất trọng nghĩa, cho nên tương giao rộng rãi. Nhưng mà, đến khi về già, mở một khách điểm cao ngất, Thiên Hạ Lâu. Ở ẩn mà còn rêu rao như vậy.

Đương nhiên, những thứ này đều là lần trước thả trắng giả sau những cái này núi thấp này trở về nói với đồng học.

Vừa mới nói, tâm ta đã ngứa rồi....

Toàn thân bạch y bay phất phới kia mây kiếm khí khái hào hùng bùng lên - Vô Lâm Minh Chủ.

Một thân hồng y kiều diễm kia môi hồng răng trắng võ công cao siêu - Giáo chủ Tà giáo.

Chắc chắc.... Chỉ là ngẫm lại, có thể khiến người kích thích đến phun nước miếng!

Ngươi nói! Một chỗ tốt như vậy ta có thể như thế nào bỏ qua?

Cái kia ai mà không nói qua sao, nếu điểm cuối tình cảm là phần mộ! Như vậy.... Ta sớm hay muộn đều đã bước vào phần mộ đi?

Cho nên, một khi đã như vậy, ngang cũng là chết, dọc cũng là chết, chỉ bằng trong vạn bụi hoa, mỹ nam phía trước chết, sau đó bị hồ ly thất cổ cũng phong lưu a!

Dẫn theo Cát Tường và Phát Tài, về mặt ta tự cho là thâm trầm cộng với phóng khoáng đưa tay khoanh ngực tà tà dựa vào cửa Thiên Hạ Lâu, buồn bán cả ngày, sắc trời đã không còn sớm, hoàng hôn hướng phía Tây chậm rãi đi xuống, ánh nắng màu vàng nhạt ở mặt ta, quay đầu nhìn ánh tà dương vĩ đại kia, ta nhẹ nhàng hít thở, tình cảnh này....

Là ba phần vắng lặng, bảy phần là phóng khoáng....

“Khách.... Khách quan? Khách quan?..... Khách quan!”.

Đột nhiên hoàn hồn, mũi khẽ nhếch nhìn về phía ánh mắt sợ hãi của tiểu nhị nhìn ta.

Nhẹ nhàng lấy tay xoa xoa thái dương, ta lộ ra bộ dạng đại hiệp đúng chuẩn thường thấy trên TV tươi cười, vươn ngón tay, làm chữ V thắng lợi, nói:“Hai gian phòng hảo hạng”.

Hàm răng trắng sáng loáng dưới ánh tà dương tạo nên khúc xạ sáng lóa trên mặt tiểu nhị chợt lóe lên, rõ ràng thấy tiểu nhị ngậy người, ta cảm giác vô cùng tốt đẹp, xem ra phong độ của ta vẫn còn có lực sát thương....

Qua được một lúc, tiểu nhị kia vẫn còn tướng si ngốc, Cát Tường sau lưng đẩy ta: “Công tử, người chẳng lẽ dọa người khác ngốc rồi?”.

Ta quay đầu nhìn Cát Tường:“Làm sao có thể? Bản công tử phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, phong thần như ngọc, hẳn đây là bị rung động! Hiểu không!”.

Nói xong lời này rõ ràng nhìn thấy Phát Tài dùng vẻ mặt kinh sợ nhìn ta, cắt, đúng là tiểu oa nhi chưa thấy sự đời, về sau còn nhiều cơ hội cho ngươi mở mang kiến thức về phong thái của ta! ==”

Lúc này, tiểu nhị si ngốc hồi lâu kia mới hồi phục tinh thần lại, nói câu: “Có phòng... Có phòng.....”.

Sau đó như không có chuyện gì quay đầu dẫn chúng ta đi vào trong, vừa đi còn dùng âm lượng không nhỏ thì thảo luận: “Ai nói đầu năm không có nhiều người ngốc, mặc bạch y thì cho mình là Vô Lâm Minh Chủ, là không được.... Haizzz...”.

Lòng bàn chân ta suýt trượt, thiếu chút nữa từ sau lưng hất lảo đảo.

Tiểu nhị này, không phân biệt tốt xấu rồi!

Nhìn thấy ta vén tay áo lên, Cát Tường vỗ vỗ ta bờ vai.

Ta run lấy bảy bả vai, từ từ nhắm hai mắt, mảy may lại: “Đừng ngăn cản ta! Bản thiếu gia ta tẩu giang hồ nhiều năm, chưa từng có người xem thường ta.... Đừng kéo ta! Đã bảo đừng kéo ta mà!”.

Cát Tường thờ dài, nói: “Công tử.... Trước người đem hoang tưởng nhảm chán kia tỉnh lại đi, mở mắt ra nhìn phía trước....”.

Ánh mắt ta mở một đường nhỏ, nhìn Cát Tường: “Nhìn cái gì?”.

Chỉ thấy Cát Tường giật giật khóe miệng, vì thế, quay đầu, sau đó thấy....

Vừa rồi tiểu nhị kia đang đứng ở chỗ bàn Trương Cương mới vừa dùng xong, hô ha một tiếng, vỗ lên bàn, chén đĩa bay vào bên cạnh riêng biệt còn bát đĩa bẩn thì bay vào cái sọt, hô ha hai tiếng, vỗ lên bàn vỗ lên, thấy hai cái xương cũng bay vào cái sọt bên cạnh kia....

Cái bàn kia đại khái có bảy tám bát đĩa cộng thêm vài xương cốt gì đó toàn bộ “Hô ha hô ha hô ha” vài tiếng, toàn bộ thu dọn sạch sẽ. Sau đó, hẳn giống như không có việc gì rút ra khăn lông lớn khoát trên vai xoa xoa trên bàn quần áo dính dầu mỡ, lại không chút để ý để lại trên vai.

Sau cùng, ngoái đầu nhìn chúng ta lộ ra răng cửa vàng khè cười, nói: “Khách quan, xấu hổ! Nán lại a, lập tức mang phòng hảo hạng cho người!”.

Ta hé mở miệng nhìn toàn bộ chuyện phát sinh, vừa nghe thấy hẳn kêu hô chúng ta, lập tức ra dáng dân thành thị chân chó tươi cười đáp: “Không có việc gì không có việc gì! Ngươi đừng vội đừng vội! Chúng ta không vội không vội ~~~”.

“Hô hô! Không vội! Bây giờ đã xong việc, khách quan người thật đúng là biết thông cảm!”.

Ta cười đến hàm răng đều muốn lộ ra, tiểu nhị cùng với răng cửa vàng khè của hẳn tại lúc ánh tà dương chiếu xuống vào khách điểm hỗ trợ lẫn nhau tạo thành khúc xạ, trong không trung khúc xạ lưỡng đạo gặp nhau tạo nên tia sáng nòng....

”Sắc” một tiếng, chúng nó gặp nhau, sau đó....

Ta đột nhiên nhắm mắt lại!

Lực sát thương thật mạnh!!

Khi mở mắt ra, ta quay đầu, thấy mặt hai người sau ngậy ra như phồng, thần sắc vô cùng nghiêm túc, nói: “Thật sự là người trong giang hồ đồn thổi, chân chó không khời người kia!”.

Quay đầu, cất bước đi.

Phía sau hai người Cát tường sừng sốt hơn nửa ngày mới theo đi lên.

Lên lầu ba, răng cửa vàng khè tiểu nhị bỗng nhiên dừng lại, ai nha một tiếng. Bốn người chúng ta tám con mắt nhìn chăm chập miệng Đại Hoàng răng cửa, cùng kêu lên hỏi: “Làm sao vậy?”.

Chỉ thấy vẻ mặt hấn như gặp đại họa đối chúng ta nói: “Nguy rồi! Ta mới vừa nhớ lầm? Chữ Thiên một hai ba, năm sáu bảy tám đã có người, bây giờ phòng chữ Thiên chỉ còn số bốn thôi!”.

Ba người: “.....”

Rồi sau đó.

Phát Tài: “Kia không có việc gì!”.

Ta cùng Cát Tường: “Không được!”.

Tiếp sau đó.

Ba người: “... ..”

Tiếp tiếp sau đó, Phát Tài thêm tiểu nhị đồng thanh hỏi: “Vì sao?”.

Ta cùng Cát Tường đáp: “Ách....”.

Đang lúc tình huống giằng co, bỗng nhiên một tiếng như sấm rền giận gầm vang lên: “A Nhàn!”.

Nếu người muốn hỏi, ngày rất đẹp như vậy, chúng ta lại ở trong khách điểm, một tiếng sấm rền từ đâu mà đến a?

Như vậy, đáp án thì là: trên đỉnh đầu tới!

Bốn người chúng ta ngẩng đầu nhìn về phía mặt trên cao, sau đó tập thể đều mở miệng “O”.

Những người khác nghĩ đến cái gì ta không biết, nếu muốn ta dùng một cái từ để hình dung phía trước ta nhìn thấy gì đó, ta chỉ có thể nói....

Cự Linh Thần!

Biết người người nào đứng trước mặt làm cho người cảm thấy được chính mình là một ruồi nhặng?

Đáp án, Cự Linh Thần.

Vì cái gì?

Bởi vì trên cơ bản hấn dùng một cái tát có thể khiến cho người đi theo đầu trâu mặt ngựa trở về sau đó đến Lục Đạo Luân Hồi lần nữa.

Ta ngưỡng mặt lên nhìn thân cao phía trước cao ít nhất hai thước một, tiết diện dọc phòng chừng cũng có hai thước, chớp hai lần ánh mắt, lại chớp hai lần ánh mắt, cả lăm hỏi: “Này.... Vị đại gia này.... Thịnh.... Xin hỏi....”.

Ta lời còn chưa nói hết, bên cạnh một thanh âm so với ta lại vẫn khủng hoảng truyền đến.

”Lão.... Lão gia! Ta sai lầm rồi! Lão gia! Người tha thứ cho ta đi!”.

Nhìn lại, nguyên lai là người hét như giết heo nhân đứng là răng cửa vàng khè tiểu nhị, bộ dáng hấn lúc này giống như đang quét lá rụng trong gió lớn, trừ bỏ run lấy bảy run rẩy vẫn lại là run lấy bảy run rẩy....

Ta về mặt kính sợ trung từ từ hiện lên, thể mới biết, nguyên lai kẻ ngốc đại gia trong truyền thuyết hóa ra bộ dáng giống như Cự Linh Thần....

”Xin lỗi có ích mà vẫn còn muốn nói lão gia ta thì có lợi ích gì?”.

Lại một tiếng sấm vang.

Quá.... Quá lợi hại rồi!

Lời này vừa nói ra, trong đầu ta lập tức hiện lên đầu tóc quần Đạo Minh Tự(*) kia.... . Sau đó trông mắt lại rẽ sang kẻ ngốc đại gia mặt có thể so với Trương Phi(**), rất muốn hỏi một câu, nhà ngươi là đồ ăn núi a....

(*)Đạo Minh Tự: Là tên nhân vật thủ lĩnh trong hàng loạt bộ truyện – phim nổi tiếng Con nhà giàu. Ở Hàn thì có phim BOF đình đám do Lee Min Ho thủ vai Đạo Minh Tự (Goo Jun Pyo).

(**)Trương Phi: Hẳn mọi người đọc Tam Quốc Diễn đều biết ông rồi, ông là danh tướng nhà Thục Hán thời Tam Quốc (Còn muốn biết thêm thông tin thì đọc Tam Quốc Diễn hoặc sang Wiki)

Thực xin lỗi! Lão gia! Là ta nhất thời quên! Lần sau tuyệt đối không tái phạm vào!”.

”A Nhân! Ngươi nói xin lỗi với ta thì có ích sao? Ngươi nên là đối với ba vị này anh hùng phía trước nói!”.

Àm vang!

Tiếng sấm quá lớn, đem màng nhĩ ta muốn lung lay sắp đổ....

Vì muốn cứu vớt nguy cơ thủng màng nhĩ, ta vội vã khoát tay nói: “Không có việc gì không có việc gì...” Sau đó, bỗng nhiên một cái giật mình: “A! Không phải.... Có việc!”.

Nhìn sắc mặt tiểu nhị từ trắng sang hồng rồi từ hồng sang trắng, thiện lương như ta chỉ có thể vụng trộm ở trong lòng vì hấn bị ai rồi....

Kẻ ngốc lão gia hung hăng nhìn tiểu nhị hừ một tiếng, quay người lại, lập tức cười đến như mùa xuân, giọng nói hòa nhã: “Vị anh hùng này.... Chuyện phòng trọ, là do A Nhân sai lầm, gần đây hai ngày này bỗng nhiên đến đây rất nhiều người, cho nên phòng có vẻ túng thiếu.... Xin hỏi mấy vị anh hùng.... Có thể hay không chấp nhận chen lách một chút a?”.

Có thể nhìn lịch sử vĩ đại biến thân kẻ ngốc lão gia bàn tay mặt chữ điền lần thứ hai trước mặt ta, ta gian nan nuốt nước miếng: “Thỉnh..... Xin hỏi.... Biện pháp chen lách như thế nào?”.

Kẻ ngốc lão gia cười tít mắt nhìn ta, ngón tay ngang không trung quét một phen ta, Cát Tường, cùng Phát Tài: “Ba vị anh hùng đều là nam tử hảo hán! Xuất hiện hỗn độn! Tự nhiên liền muốn không câu nệ tiểu tiết! Giường gỗ chúng ta lừng danh mềm lại thoải mái! Mặc cho ngươi ở mặt trên lăn lộn bao nhiêu lần đều đã tuyệt đối hấn không sập!” Lúc nói cái này, ta thấy hai hàng lông mày thô trước mặt ta kia cứ luôn gây sự chú ý, cùng về mặt Chu Khải so với ta lại vẫn chân chó tươi cười phối hợp lại, hiệu quả này, tương đương kinh người a....

”Cho nên.... Ba vị.... Xin mời chen lách một chút đi!”.

Ta nháy mắt mấy cái, nhìn sắc mặt như xuân của Chu Khải, thanh âm ho khan, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn nhìn Cát Tường, chỉ thấy Cát Tường hung hăng lắc lắc đầu, lại nháy mắt mấy cái, chuyển hướng nhìn Phát Tài.

Phát Tài này, trái lại về mặt không sao cả nhìn ta, nói: “Nếu đợi công tử nói không thành vấn đề, ta cũng không thành vấn đề!”.

Phi!

Ngươi đương nhiên không thành vấn đề! Nhưng là ta có vấn đề!

Này không phải là đại biểu chúng ta phải ngủ cùng một chỗ?

Tam P liền tính bây giờ còn muốn bốn P?

Ngày mùa hè nắng hè chói chang, ngươi có biết hay không phải chết người a?

Còn có, quan trọng là.... Cùng hò ly cùng giường? Ta không muốn sống nữa.... Hấn có thể hay không đi theo phụ thân hấn đến phủ Huyện lệnh ở a...

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Oh My God, Tư Mã Kỳ?

Nói rất nhanh không biết vì sao vẫn không thấy bóng người Mã Văn Tài, thấm thoát hoàng hôn dần dần xuống, ba người chúng ta đợi đến bụng đói kêu vang, rất cực, ta nhìn không được rồi!

”Hồ ly chết tiệt cố ý muốn phạt chết chúng ta? Lão tử muốn ăn cơm!” Ta vỗ cái bàn, đứng lên đi ra cửa.

Cát Tường vừa nghe đến cơm, vốn không khí trầm lắng bỗng nhiên toả sáng ra vô cùng rực rỡ, một đôi mắt phun ra lửa lập tức đứng dậy đi theo ta, liên thanh nói: “Hào a hào a, ăn cơm ăn cơm, chúng ta ăn cơm....”.

Phát Tài không có biện pháp, chỉ có thể cũng đứng dậy đi theo phía sau ta, về mặt ngượng nghịu mà nói: “Khả năng công tử có việc nán lại rồi....”.

”Có việc có việc, có thể có việc gì? Đơn giản không phải là cùng Thái Thú lưu lại nói chuyện sao?” Kỳ thật ta căn bản là không đói lắm, là càng ngồi cảm thấy bất an: “Bất quá.... Phát Tài, ngươi.... Ngươi đi nhìn xem công tử nhà ngươi phải hay không có chuyện gì.... Ta trước gọi món ăn chờ các ngươi.....”.

Phát Tài lập tức nói: “Hào! Ta đi, huyện nha Ly người này không xa, ta tận lực đi nhanh về nhanh”.

Vì thế Phát Tài gật gật đầu vội vã rời đi, ta và Cát Tường chậm chậm ra cửa, Cát Tường liếc ta một cái, mở miệng nói: “Tiểu thư, người lo lắng a?”.

Ta ngừng cước bộ, ho nhẹ một tiếng, nói: “Không a, có gì lo lắng”.

Ta và Mã Văn Tài điểm đó không có chuyện giấu Cát Tường, bất quá tiểu nữ tử này vẫn thích loạn gào to cư nhiên không bày tỏ cái gì, thái độ bình tĩnh khác thường, ta cũng không hỏi vì cái gì. Nàng từ nhỏ đi theo bên cạnh ta lớn lên, tuy là bộ dạng luôn luôn không chịu để tâm, nhưng mà rất nhạy cảm, tâm tình ta không tốt nàng lập tức có thể biết.

Nàng xem ta không thừa nhận, cười lời kéo của ta tay áo, nói: “Ôi, tiểu thư, ngươi đừng không thừa nhận a, ta biết ngươi lo lắng cái gì, dù sao là Mã lão gia kia có đáp ứng hay không của chuyện các người sao?”.

Ta có thể không lo lắng sao, ta bây giờ thân phận không thể công khai, đại diện bối cảnh thân phận người không rõ, cùng Chúc Anh Đài nhà có danh vọng so sánh, đầu chi kém nghìn vạn dặm, huống chi phụ thân hẳn là quan Thái Thú, càng thêm hẳn không dễ dàng đáp ứng. Hôn nhân nhi tử vốn để làm lợi thế cho chính trị, vận dụng được thì có thể được lợi không ít.

Lắc đầu, ta cười vỗ vỗ Cát Tường đầu, nói: “Đừng nghĩ lung tung, không sao. Ta xem ngươi càng ngày càng không biết người trên kẻ dưới quá nhiều, bây giờ đến trêu chọc tiểu thư ta đây. Hừ, xem ra nên tìm người gả ngươi ra ngoài, như vậy mới được”.

Ta và Mã Văn Tài nói chuyện rất khó khăn, nhưng mà chuyện Cát Tường và Phát Tài phỏng chừng coi như dàn xếp tốt, tuổi Cát Tường không nhỏ, ta không thể như vậy trì hoãn chung thân đại sự của nàng, nữ tử gia đình bình thường tuổi 13 đã hứa hôn, tuổi 15 lập gia thất đã không còn là nhỏ, nàng và ta không giống nhau, lúc nào phải lập gia thất sinh con nuôi dưỡng gia đình”.

Cát Tường vừa nghe lắc đầu, nói: “Không muốn không muốn! Ta muốn đi theo tiểu thư! Thành thân cái gì a, giặt quần áo nấu cơm mang hài từ, cái gì cũng phải làm, ta mới không cần a!”.

Ta lườm nàng một cái, nói: “Bây giờ ngươi đi theo ta cũng không một dạng giặt quần áo nấu cơm sao, có cái gì khác biệt?”.

”Không giống tiểu thư a, bắt đầu từ nhỏ, tiểu thư ngươi có cái gì ăn ngon đều phân cho Cát Tường một nửa, xưa nay không ai tặng đùi gà cho Cát Tường ăn.... Nói thật a, hôm nay tiểu thư tốt nhất là tiểu thư nhà ta rồi! Ha ha ~”.

Ta nhìn bộ dạng chân chó của nàng, bất đắc dĩ mà nói: “Đứng đứng đứng, đến chỗ ăn cơm, thế nên tiểu thư ta thành tiểu thư tốt nhất trên đời rồi...” Mới vừa xuống lầu tiện phát hiện Thiên Hạ Lâu đã sớm phi thường náo nhiệt, tất cả bàn đại sảnh đều đã ngồi đầy.

Tiểu nhị A Nhân buổi chiều tiếp chúng ta vừa lúc đi ngang qua, thấy chúng ta, đối với chúng ta nói: “Công tử, ăn cơm sao?”.

Cát Tường nghiêng hẳn liếc mắt một cái, nói: “Không ăn cơm.... Chẳng lẽ còn tiếp xuống tìm người ngoạn chơi thật sao? Công tử chúng ta đã đói, ngươi nhanh giúp chúng ta nhìn xem có thể hay không có chỗ ngồi....”.

Ta dở khóc dở cười nhìn về mặt hung tước Cát Tường, cô nàng này đến chỗ ăn cơm không có chút nào mơ hồ, bình thường nhũn như con chi chi, vừa gặp muốn ăn cơm lập tức oai phong ra đây, rõ ràng chính là nàng ta đói, lại còn dám cáo mượn oai hùm, thói quen bao lâu ở Lạc Dương hiện ra, vẫn không có thay đổi”.

A Nhân kia bị Chu Khai cho một trận giáo huấn, bây giờ thái độ phục vụ tốt không thể hơn, vừa nghe Cát Tường mà nói, lập tức cười chân chó, nói: “Có có có, bên này liền có chỗ ngồi trống, bất quá hơi khuất, không biết công tử có để ý hay không....”.

Còn chưa nói xong, Cát Tường lập tức cắt ngang hẳn nói: “Không ngại! Đã có bàn rồi, công tử chúng ta hào hào nói chuyện.... Công tử, đứng hay không?” Vừa dứt lời liền nhìn ta, đôi mắt nháy mắt gần rụt gân.

Ta nhìn mặt nàng viết rõ ràng “Ta muốn ăn cơm, ta muốn ăn thịt, ta muốn ăn được nhiều thịt”, đành phải nhìn An Nhân gật đầu, nói: “Không sao cả, dẫn đường đi”.

Bất quá nơi hẻo lánh thật đúng là cực kỳ hẻo lánh, tại lối đi nhỏ có một chỗ góc khuất, vừa vặn một cây Đại Trụ che khuất bên ngoài, ta chỉ vào cây cột

bên ngoài sát vách cái bàn nói: “Nơi này không được a, như thế nào đem chúng ta hướng góc khuất này ngồi?”.

Cát Tường cũng nhe răng, nói: “Khi dễ chúng ta? Cần thận chúng ta tìm lão gia Chu Khải các người!”.

A Nhân vừa nghe tên Chu Khải, lập tức xanh cả mặt, liên tục khoát tay nói: “Không phải không phải, cái này cái bàn đã sớm có khách nhân định! Không phải những khách nhân này ở phòng bên cạnh các người sao?”.

Ta nhăn nhúm mi, nói: “Những khách nhân?”.

“Vâng, toàn bộ phòng trên lầu đều bị những khách nhân này bao hết, sau đó hần nói cái gì phòng số bốn điểm xấu, đem phòng số bốn xuống..... A.... Không không không, kỳ thật phòng số bốn nhất làm gì có điểm xấu....”.

Người nào phô trương lớn như vậy a.... Lại vẫn còn chú trọng may mắn điểm xấu, vừa nhìn là biết thổ tài chủ nhũ, hừ! Bộ tướng có tiền là khá? Lập tức bao nhiêu như vậy phòng, làm hại bốn người chúng ta chen lách một gian!

Lão tử chúc phúc người bụng chật ruột béo, béo đến mức nổ tung mà chết!

Ta xem bên ngoài kia bàn tròn lớn bán kính là hai thước, tuy nhiên cái bàn không nhỏ, nhưng mà bảy gian phòng mọi người chen lách ăn, sao có thể ngồi được a....

Thôi, không ngồi được cũng không liên quan tới ta, bữu môi, ta nói: “Vây thôi, ngồi bên trong bàn kia đi!”.

A Nhân nghe ta buông lỏng miệng, cũng không so đo chuyện phòng, về mặt tươi cười cái bàn lau sạch sẽ, ta tùy ý gọi mấy món nổi tiếng trong lầu, đặc biệt phần phó pha chút trà thượng hạng, nâng má chờ bọn Mã Văn Tài.

Chuyện như vậy, vừa một trận xong, Cát Tường đã sớm đợi đến nhàm chán, ghé vào trên bàn ngủ gà ngủ gật, nửa ngày, cư nhiên thật sự ngủ thiếp đi, ta thì một bên chơi đùa với chén đĩa.

Bỗng nhiên, lại là một mùi hương quen thuộc bạch xạ hương, ta nhăn mi, hôm nay làm sao vậy, luôn ngửi thấy mùi này....

“Tiểu nhị! Khẩn trương lau cái bàn, gọi món ăn! Công tử, này ghế ta đã lau, người ngồi đi”.

Phía sau truyền đến một ác thanh ác khí quát, lòng ta hét lên một tiếng, thổ tài chủ vừa xấu lại hung.... Mà còn, thổ tài chủ cư nhiên kêu công tử, chắc chắn, bụng chật ruột béo là công tử sao....

Lão tử vẫn như cũ chúc người ruột béo tiếp tục nổ tung.

Chỉ nghe thanh âm A Nhân trả lời, sau đó gọi món ăn, tay sai cũng chùng chùng ta chọn mấy món ăn nổi tiếng, sau khi xong cung kính lại lên tiếng hỏi: “Công tử, những món này thô chút, nhưng mà đây là trong núi trấn nhỏ, người chịu đựng chút....”.

“Không ngại, có thể ăn. Còn có, các người cũng cùng chung ngồi xuống đi, ở ngoài không cần xem trọng lễ nghi. Những người ở đây đứng, cũng đối với người khác không tiện”.

Âm thanh này rất êm tai, trong sáng sạch sẽ, đang nói chữ vĩ rất sạch sẽ lưu loát, chưa bao giờ lưu âm cuối.

Đúng, chưa bao giờ lưu âm cuối....

Toàn thân ta không nhúc nhích, thân thể cứng đờ thể đưa lưng về phía bọn hần, chỉ cảm thấy hai tay đang phát run lên, chẳng biết lúc nào gắt gao nắm lấy lòng bàn tay mồ hôi đã ẩm ướt một mảnh.

Từ Mã Kỳ, đến.... Hần cư nhiên.... Cư nhiên tìm tới chỗ này rồi....

Đây là không phải đại diện hành tung của ta đã bị hần biết rõ?

Vốn tiếng người ồn ào náo nhiệt trong đại sảnh đã vào không được lỗ tai của ta, giống như có thể tự động sàng lọc, ta chỉ có thể nghe thấy thanh âm Từ Mã Kỳ, chỉ nghe thấy hần nói, nhanh ăn đi, đêm nay hảo hảo nghỉ ngơi, mấy ngày liền không ngủ không nghỉ chạy đi, các người cũng vất vả rồi.

Lại vẫn nghe thấy hần nói, A Quý, hôm nay ta mua tượng người a?

Nhắm mắt lại, ta đưa tay đè lại trái tim, thật là hần, hôm nay tại chợ, hần cư nhiên ngay tại bên cạnh ta....

Đúng vậy, mùi hương âm đậm kia, vì sao như thế quen thuộc a.... Nguyên lai là ta ngửi thấy mùi hương ấy hơn mười năm....

“Công tử! Đồ ăn của các người có thể mang lên sao?” Đột nhiên bên tai truyền đến thanh âm A Nhân, ta bỗng nhiên mờ mắt ra, hần bị biểu tình của ta dọa sợ, trong lúc này cũng ngăn cản cả người, “Công tử.... Người, người không sao chứ?”.

Ta lắc đầu, không dám lên tiếng nữa, thậm chí cổ cũng cứng ngắc, quay mặt cũng không dám.

”VẬY.... Có thể mang thức ăn lên sao?”.

Ta vừa nghe A Nhân hỏi như vậy, lập tức gật gật đầu, hần thấy ta gật đầu, chỉ dùng ánh mắt quái dị nhìn ta một cái, xoay người đi tới, miệng lại vẫn lầu bầu: “Hôm nay khách nhân thật sự kỳ quái!...”.

Trong khoang mũi vẫn quanh quẩn mùi bạch xạ hương, trong lỗ tai cũng có thể nghe thấy thanh âm Tur Mã Kỳ, chỉ cảm thấy đầu óc nhất thời đau nhức, huyết thái dương nhảy dựng lên, ta lạnh cả người hai tay nắm chặt lại, suy nghĩ tìm đường.

Nếu, bị phát hiện, vậy thì nhất định bị bắt trở về....

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, Mã hồ ly, người chừng nào thì trở về a! Người như thế nào lại cứ loại thời điểm này không xuất hiện a, nếu ta không cẩn thận lộ hành tung ra ngoài, người có biết hay không người cũng không nhìn thấy ta!

Bỗng nhiên, ta bị chính ý nghĩ này làm hoảng sợ, từ trước.... Ta chỉ là muốn tận lực tránh né Tur Mã tiểu tặc, bầu trời to lớn ta đều đã trốn không thoát, hần có thể đem ta bắt được, ta cũng nhận mệnh đi.

Mà bây giờ, ta nhưng mà thật sự rất sợ bị hần bắt trở về, bởi vì.... Giờ khắc này, ta vô cùng rõ ràng, thật sự chưa từng có có yêu Tur Mã Kỳ....

Trong lòng trừ bỏ áy náy đó là sợ hãi, không cần, ta không cần bị nắm trở về làm chim hoàng yến, cái gì phồn hoa như mộng, cái gì kim ngọc mãn đường (vàng ngọc), ta không cần, có lẽ vùng núi hoang dã, gầy đàn đập ca, có lẽ không có vinh hoa không có phú quý, thế nhưng mới khiến ta động tâm, không có danh lợi, không có tranh cãi, không có hoảng sợ, không chịu nổi một ngày đấu tranh, không có phu quân trở nên xa lạ mà lo nghĩ....

Trán như muốn nứt ra, phía sau đồ mồ hôi lạnh ướt cả sống lưng, Mã hồ ly, cầu người.... Tới nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Cầu Huyết Xuất Hiện

Món ăn chậm rãi đưa lên, ta vẫn gắt gao nhìn chăm chăm tướng ngũ Cát Tường, sợ nàng tỉnh lại sẽ nói nói, vậy rất nguy hiểm. Nhìn món ăn mỹ vị trên bàn, ta một chút khẩu vị cũng không có, không biết bao lâu, khói đồ ăn nhẹ đã bay đi hết, phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng mãnh liệt, là âm thanh người đứng lên, là âm thanh quần áo cùng đao kiếm ma sát....

Tuy là ta biết ghé khuất của ta không thấy ở bên ngoài, nhưng mà ta có chút không yên tâm, lập tức phản ứng kịp là Tur Mã Kỳ phát hiện rồi! Tới bắt ta!

Mà người bình thường phản ứng đầu tiên đều là cầu huyết chân thực, không có ý muốn lao ra ôm chặt, không có kêu to giết người a giết người a, cường bức dân nữ a, ta chỉ là trầm mặc, gắt gao ngậm miệng, ôm da đầu đang run lên, oạch một phen, chui xuống bàn dưới....

Ta trừng to mắt vênh tai nghe động tĩnh bên ngoài, âm thanh từ từ yếu dần.... Những người đó giống như đều đã rời đi....

Mới vừa thờ phào nhẹ nhõm, cổ áo bỗng nhiên bị níu, ta đột nhiên mở to hai mắt, chỉ số tim đập đột nhiên tăng lên 300 mỗi phút! Miệng hé mở, ta có thể cảm giác được ta như vậy bị kéo ra ngoài....

Bị, bị bắt!

Làm sao bây giờ?

Hồ ly chết tiệt! ! Đầu là người a, người như thế nào không đến! Ta đã bị nhân gia bắt được người vẫn còn không xuất hiện, người không phải nam nhân người vô dụng!

Ánh mắt khê đóng, ta tuyệt vọng chờ đợi khoảng khắc mở to mắt nhìn thấy Tur Mã Kỳ....

Ta nên với hần nói cái gì? Giờ này khắc này, quanh quần dưới đáy lòng chỉ có một câu, thực xin lỗi.

Thật sự xin lỗi, Tur Mã Kỳ, thực xin lỗi ta đã chạy trốn, thực xin lỗi ta lại gan nhỏ hèn nhất, thực xin lỗi thực xin lỗi....

Thực xin lỗi, thật sự xin lỗi.... Rất xin lỗi.... Ta không thích người....

Kỳ thật trước kia đã nghĩ lúc bị bắt trở về, không còn được ung dung tự tại nữa, nhưng mà đáy lòng luôn luôn nghĩ vĩnh viễn không trở về Lạc Dương nữa, nhà sống mười mấy năm, chung quy phải về, chỉ là nghĩ muốn qua hai năm, khiến chuyện sẽ như hạt bụi sẽ trở về, tỷ như để Tur Mã Kỳ có thể buông tay, tỷ như để Tur Mã Kỳ thích người khác. Khi đó, sau khi ta trở về sẽ nói với Cổ Thường Ngọc rời khỏi chốn thị phi kia, đến vùng Giang Nam định cư, mai danh ẩn tích sống những ngày thường....

Môn lịch sử của ta không được tốt, nhưng mà vài năm nay quyền lực Cổ Nam Phong từ từ sắp xuống dốc rồi, lúc nào thì bên trong hoàng thất cùng thân thích bùng nổ tranh đấu ta cũng không biết, nhưng mà dù thế nào đều rời khỏi vòng xoáy chính trị càng xa càng tốt, ngăn cản không được chỉ có thể hết sức làm cho thương tổn giảm bớt đến thấp nhất....

Tư Mã Kỳ, là ta ích kỷ, ta nhất gan yếu đuối, ta đối với người căn bản là không có cái loại tình yêu có thể hủy thiên diệt địa, ta có thể ở lại Lạc Dương ra sức giúp người qua hồi cuối cùng để Tư Mã thị đạt được quyền lực tranh đấu, so với Vương gia quyền lực, ta chỉ là giống như con kiến nhỏ yếu, chỉ có thể ngốc nghếch vụng về nói phương pháp đi mặc đồ bảo hộ cho mình bảo hộ Cổ Thường Ngọc.

Nội tâm vẫn không nguyện thừa nhận chính mình là ích kỷ sợ người phiền phức đến mức tận cùng, nhưng mà cho tới bây giờ ta cũng không hề lừa gạt chính mình, đời này Cổ Diệc Khanh sống mười mấy năm, chưa từng có dừng cảm quá một lần, tất cả quật phá đều chỉ là cái vỏ, để bảo vệ linh hồn yếu đuối hèn nhát chỉ có thể co đầu rút cổ tránh con mưa gió to....

Nhưng mà, đến chỗ hôm nay, tình cảnh bức ta rốt cuộc là Tư Mã Kỳ, hay là bản thân ta? Hay là lão Thiên muốn ý trời cầu huyệt?

Từ từ nhắm hai mắt bị kéo áo ra ngoài, cổ áo buong lỏng, bỗng nhiên truyền đến một mùi hoa lan quen thuộc, chỉ nghe người phía sau nói: “Bây giờ là sao, ta vừa đến người liền ngồi chồm hổm xuống đây bàn? Hử?”.

Nghe âm cuối quen thuộc của hồ ly, ta ngược lại hít một hơi, toàn bộ cơ thể khẩn trương ngay được thả lỏng, chân nhất thời mềm nhũn, may mắn Mã hồ ly ở phía sau ta, đỡ ta một phen: “Người làm sao vậy?”.

Mũi ta đau xót, hung hăng hít thở mấy hơi, đưa tay dè tìm đập đến đau nhức, sau đó xoay người nắm một tay hán, đồng thời xoay người lại nhìn một lượt, quả nhiên.... Tư Mã Kỳ đã đi rồi....

Ta lúc này mới định thần, cả giận nói: “Người còn đến trễ! Người đã đến trễ thì....” Nói đến đây, ta một ghen ngào, hừ nhẹ một tiếng không nói nữa.

”Thì sao?” Đôi mắt Mã hồ ly nhú lại, trong ánh mắt nghiêm túc hiếm có.

Ta nhìn hán, dựa theo tình hình thực tế vốn nên nói không biết vì sao một chữ cũng nói không nên lời.

Nói cái gì? Nói là vị hôn phu của ta đánh tới đây, ta phải đi, người có đi hay không?

Rầm, thiên tài đi theo người, chẳng lẽ đúng là muốn ăn gió nằm sương lãnh nạn làm kẻ sinh nhai sao? Cổ Diệc Khanh người đến nổi như vậy sao....

Bỗng nhiên, ta nhận tình sáng lên, nhìn chăm chăm vào mặt Mã Văn tài, sau đó bắt đầu từ trên xuống dưới đánh giá vài vòng, đúng....

Ta như thế nào không nghĩ tới.... Người xưa từng nói, , địch không động ta bất động, địch động, ta loạn!

Liếm liếm môi, nếu để cho Tư Mã Kỳ bắt được, ta đã cùng Mã hồ ly gạo nấu thành cơm.... ==”

Có phải hay không cũng là một loại biện pháp?

Nhưng mà.... Trong đầu ta có còi báo động kêu gào, này có tính là đề tiện hay không? Hơn nữa, nếu đàn độc chốc lát Tư Mã Kỳ bộc phát cơn phần nộ, bắt ta hồi Lạc Dương chìm lòng heo làm sao bây giờ?

Không nên không nên, ta nhú mày lác lác đầu, lập tức bác bỏ tự mình nghĩ cách.

Thấy bản thân ta lác đầu thờ dài, đôi mắt Mã hồ ly híp lại, nói: “Mặc kệ đã, cơm trước đi.... Đồ ăn đều đã lạnh rồi”.

Ta chỉ có thể gật đầu, quay đầu nhìn xem, Phát Tài không ở đây, liền hỏi: “Phát Tài a?”.

Mã Văn Tài rung Cát Tường đưa thức dậy, hỏi đáp: “Đến huyện nha thu xếp rồi... “ Nói đến đây, liếc xéo ta một cái: “Phụ thân ta nói, chúng ta đều phải đến trong phủ Huyện lệnh ở”.

Vốn là ta cũng không nghĩ muốn chạm trán quá sớm phụ thân Mã Văn tài, bây giờ đã biết tất cả phòng bốn phương tám hướng đều là người Tư Mã Kỳ, bao hết lại vừa vặn sát vách phòng ta, ngấm lại da đầu ta run lên hai chân cũng run lên, vừa nghe đề nghị của Mã Văn tài ta gật đầu lia lịa.

Mã Văn Tài gật đầu, cũng không hỏi nhiều, ngồi xuống ăn cơm bộ dáng giống như có vẻ dăm chiêu, trong lòng ta vốn cũng loạn, thức ăn đã lạnh nay càng khó ăn hơn, ba người chỉ có bộ dáng Cát Tường đảo mắt buồn ngủ lơ mơ, cũng không để ý đồ ăn lạnh, vẫn cứ càn quét hơn phân nửa đồ ăn trên bàn.

Cát Tường Lôi kéo còn đánh ợ no nê, ta xoay người đã nghĩ đi thu đồ đạc, còn chưa cất bước bị Mã Văn Tài kéo lại, hán nhìn mắt trên lầu, nhân tiện nói: “Thời gian cũng không sớm, chúng ta đi trước phủ Huyện lệnh, đồ ta đã gọi Phát Tài cầm đi”.

Ta cả kinh nói: “A? Cầm đi? Người không phải nói hán trở về chuẩn bị sao?”.

Hán gật gật đầu, nói: “Đúng, trở về cầm đồ đạc mới quay về”.

Vậy người mới vừa như thế nào không nói?”.

”Tốt, đừng nói cái này, đi trước ta sẽ nói rõ” Mã hồ ly rũ mắt, giống như không muốn nhiều lời, vỗ vỗ đầu ta tiện phát tay gọi A Nhân, một mảnh ngân lượng ném không chút nào nương tay.

Ta trừng mắt nhìn ngân lượng oán thăm, quả nhiên là kim chủ đến đây, xuất thủ đều hào phóng.

Một mảnh ngân lượng đủ ta chạy bao nhiêu lần đường, ăn ít nhiều bỗng nhiên trốn chạy com a....

Phi phi, Ô Nha Chủy, A di đà Phật, thánh Allah! Ai có thể tới nói cho ta biết bây giờ ta nên làm cái gì bây giờ a?

Lúc này người như lửa đốt đúng là....

Ta chạy trốn một lần tự nhiên cũng chạy trốn hai lần.... Nhưng mà.... Ta ngẩng đầu nhìn mắt Mã hồ ly, khề cán môi.

Hồ ly chết tiệt, đều là người làm hại, bây giờ ta muốn chạy lại chạy không được, tình hình nhe vậy nên làm cái gì bây giờ a.... Không biết trở lại kinh thành tìm phụ thân đến cầu tình Cô Nam Phong được không?

Lòng ta hơi suy nghĩ một chút, cảm thấy được tình hình trước mắt biện pháp thì là cái này rồi...

Nhưng là, Cô Nam Phong sẽ đáp ứng giúp đỡ sao....

Tay bị cầm, Mã hồ ly lôi kéo ta cất bước đi ra Thiên Hạ Lâu, không thêm quan tâm những ánh mắt cổ quái người ngoài và Cát Tường đang cười trộm. Sau khi đi ra cửa Thiên Hạ Lâu, ta nghe thấy âm thanh rất nhẹ của hán truyền đến: “Không có việc gì, đừng lo lắng”.

Ta sùng sốt, chậm rãi, nội tâm một dòng lo lắng từ từ dâng lên, cho dù hán nói mang ta gặp phụ thân hán, nhưng mà giờ này khắc này hán một câu này, đều đã để cho lòng ta an không ít.

Cước bộ đi nhanh về phía trước cùng hán đi song song, ta nói: “Cảm ơn người”.

Trầm mặc dần dần lan ra, nhưng chỉ cảm thấy tay bị cầm thật chặt, cho dù đêm hè nóng bức vẫn thấy không khí ngột ngạt tan không ít, cho dù găt gao nắm tay hai tay đã ẩm ướt mồ hôi.

”Ta không buông tay, nhưng mà, vô luận tương lai như thế nào, người đều phải tin tưởng ta. Rõ chưa?”.

Không biết hán vì sao bỗng nhiên nói như vậy, ta giương mắt nhìn hán, chỉ thấy hán cũng cúi đầu nhìn, ánh mắt rạng rỡ nhẹ nhàng nâng lên, khóe môi nhẹ nhàng thoáng cười, nói: “Tin tưởng ta”.

Miệng ta nhúc nhích vài lần, nói không ra lời, hồi lâu, nhắm chặt mắt, tùy hán nắm đi.

Cổ Diệc Khanh, tin tưởng hán đi, người đã yêu, thừa nhận đi, người mười mấy năm qua lần đầu tiên kiên quyết muốn một người như vậy.... Một khi đã như thế, vậy, thì làm đi, đem cuộn mình sống dưới mai rùa để linh hồn được phóng ra, cố gắng lên, cho dù cuối cùng đi chẳng nữa, hán cũng sẽ đứng ở bên cạnh người.

Đúng vậy, hán nhất định sẽ ở cạnh ta.

Ta mở mắt ra, cúi đầu nhìn hai tay chúng ta đang nắm, nội tâm rốt cục quyết định, nếu Tư Mã Kỳ chưa bắt được ta, ta cũng tự mình về một chuyến Lạc Dương, ta muốn đi cầu Cô Nam Phong...

Người dân bên cạnh mơ hồ có thể thấy được đèn lồng ánh lửa lay động, sáng rực rỡ, mười ngón tay nắm chặt, lệ ánh thành đôi.

.....

Vào bên trong phủ huyện nha, phụ thân Mã hồ ly cư nhiên cùng Huyện lệnh kia không ở đây, ta liếc Mã Văn Tài một cái: “A a, phụ thân người đây chính là đến chỗ nào có thể phong lưu a....”.

Khóe miệng Mã Văn Tài xệ xuống có phần châm chọc ý cười, nói: “Hán này mười mấy năm qua không có lúc nào là không phong lưu, cũng sẽ không buông tha lần này có cơ hội ném thức ăn tươi rồi”.

Hào một cái trong vụn bụi hoa, lá rụng bay người Thái Thú phong lưu....

Bất quá dạo này, quan gì đều nhiều, là Thiếu quan thanh liêm, ta trước kia cái gì nhĩ từ quan xa xỉ thói nát chưa thấy qua, tự nhiên cũng không phải cực kỳ ngạc nhiên, bất quá, có một chuyện ta vẫn rất tò mò, nhưng mà không có hỏi...

”Tên phụ thân người, có thể nói cho ta biết không? Mặc dù có điểm không lễ phép....”.

Nhưng mà ta bây giờ rất muốn biết a....

Kỳ thật, ta vẫn khinh thường tên Mã Văn tài này, Mã Văn Tài a Mã Văn Tài, ôi, đất đã chết.... Nam nhân trước mặt này da mặt tựa như tiên giáng trần

quả thực không xứng tới cực điểm...

Cho nên, ta đặc biệt muốn biết phụ thân giúp con lấy tên này.... Hội gọi là gì.....

Mã Văn Tài giống như có thể đoán được tâm tư của ta, nâng tay che miệng ho nhẹ, nói: “Người hỏi cái này..... Dụng ý rất bất lương a”.

Ta miệng rút rút, chột dạ mà nói: “Nào có bất lương, không có, tuyệt đối không có!”.

Mã hồ ly thờ dài, nhéo nhéo mi tâm, vẻ mặt bất đắc dĩ mà nói: “Được được, muốn biết, ta sẽ nói cho người biết. Sau khi nghe..... Không cho cười lớn tiếng”.

Ta một nhếch miệng, gật đầu.

“Phụ thân ta.... Gọi là Mã Anh Minh, tự là Cảnh Đào”.

.....

Tối hôm qua ta rất không phúc hậu cười ra tiếng, ước chừng đem nước mắt có thể hứng đầy bát mới ngừng, vỗ vỗ bả vai Mã hồ ly, ta không có thông cảm nói, ta rốt cuộc biết người vì sao kêu gọi Văn Tài, Văn Tài a Văn Tài, nguyên lai nhà các người tên đều lấy có văn thái đến thế!

Mã hồ ly cũng không giận, một phen phì phì trên trán ta, nói nhà bọn họ phong cách đặt tên kéo dài mấy thế hệ, sau đó để cho ta sớm một chút nghỉ ngơi, ngày mai sáng sớm còn muốn gặp phụ thân hần.

Cảm giác này của ta, ngủ thẳng căng trời sáng, nhìn mặt trời, đại khái là 9h buổi sáng.

Mới thức dậy không lâu, Phát Tài đưa hai bộ nữ trang, để cho ta cùng Cát Tường thay, giờ ngọc phụ thân đồng chí Mã hồ ly Mã Anh Minh muốn cùng ta ăn cơm.

Ta mặc nữ trang rườm rà, tính toán ăn cơm mới thay, bây giờ ăn cơm còn rất sớm, trong phòng chán đến nhàm chán, vì thế ta quyết định đi tìm Mã hồ ly, hỏi một chút có phải hay không chú ý quan trọng một chút, vì thế toàn thân vẫn mặc nam trang chạy ra cửa.

Hỏi mấy tôi tớ, đều không biết Mã Văn Tài ở đâu, sau cùng nghĩ nghĩ, liền hỏi: “Người nói một công tử tuổi còn trẻ? Mã đại nhân đã dẫn về?”.

Ta mắt sáng lên, rốt cuộc đụng tới cái biết đến, gật đầu, nói: “Đúng, Tiểu ca, phiền toái người nói cho ta biết hần ở nơi nào....”.

Tay gõ sai vật kia, chỉ vào búi giả cách đó không xa nói: “Công tử, Mã công tử ở đình ngay sau núi giả! Đang cùng Mã đại nhân, đại nhân nhà ta đang cùng nói chuyện a!”.

Ta gật đầu tạ ơn hướng núi giả chỗ đi đến, quả nhiên nghe thấy âm thanh nói chuyện với nhau.

Ha ha, nghe một chút bọn hần nói cái gì! Chỗ góc tường không nghe không phải phong cách Cổ Diệt Khanh ta rồi! Thói quen ít nhiều nói cho chúng ta biết, đi qua đi ngang qua góc tường tuyệt đối không thể bỏ qua a!

Ta ba bước hai bước tay chân nhẹ nhàng nhảy đến phía sau núi giả, mới đứng lại, giống như bị Thiên Lô đánh trúng không thể nhúc nhích.

Chỉ nghe thấy âm thanh nam hơi trầm nói: “Tiểu thế tử, người từ Lạc Dương đường xa mà đến, hạ quan không thể tiếp đón từ xa, đêm nay muốn thiết yến hảo hảo chiêu đãi!”.

Thanh âm Từ Mã Kỳ vang lên: “A.....? Đêm nay? Không được, buổi trưa hôm nay thôi.... Đêm nay, ta muốn đến Nghi Sơn thư viện một chuyến....”.

Một giọng nem chó chút sắc bén vang lên, nói: “Tiểu thế tử muốn lên thư viện? Vậy vừa vặn, công tử Mã đại nhân và đồng học của hần hôm nay đều đã ở chỗ này làm khách! Buổi trưa hôm nay vốn Mã đại nhân vốn là hẹn bọn hần dùng cơm. Mã đại nhân, nếu Thế tử đang vội, không bằng buổi trưa hôm nay làm đi! Vừa vặn có thể đem lệnh công tử giới thiệu cho Thế tử nhận thức, nói công tử Mã đại nhân a, nghe nói từ nhỏ tài trí hơn người, là tài tử nổi tiếng ở Hàng Châu a, về sau tham gia khoa cử tiến cử, nếu có được Thế tử khen ngợi nhất định rất có triển vọng a! Hô hô!”.

Mã Anh Minh tiếp lời nói: “Một khi đã như vậy, lựa ngày không bằng trùng ngày, khuyên từ may mắn mới có thể nhìn thấy Thế tử! Hạ quan trước tiên ở nơi này đa tạ rồi...”.

Đầu ta bùng nổ dâng lên, cắn môi dưới, nghĩ giậm chân ngay tại chỗ, TMD!

Ăn cơm trưa?

Không phải đại diện ta và Từ Mã Kỳ ngồi cùng bàn ăn cơm?

Này không phải ông trời muốn diệt ta sao?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tiệc Yến Rượu (1)

Ta cong đuôi chạy vội về phòng, kéo Cát Tường reo lên: “Đi thôi, đã đến rồi!”.

“Đợi chút!”.

Cát Tường bỗng nhiên như con ngựa to lớn vững vàng đứng tại trên mặt đất, ta tìm chỗ chết rồi kéo cũng kéo bất động, sau đó quay đầu cả giận nói: “Ngươi làm cái gì?”.

Cát Tường đột nhiên vươn ra một ngón tay chỉ vào người ta, bởi vì ngựa đăm, hết thấy xoay người điệu bộ sút đá, chỉ nghe nàng nói: “Tiểu thư! Ta khinh bỉ người!”.

Ta lấy ra một hơi, đưa tay đẩy ngón tay chướng mắt của nàng, sau đó lấy tay bấm, cảm mũi của nàng, , âm trầm mà nói: “Muốn chết sao, tào phản rồi hả? Ân hô hô, bây giờ có Phát Tài ca ca có thể tùy tiện coi tiểu thư là nhỏ nhất, cư nhiên dám khinh bỉ bản tiểu thư?”.

Cái mũi Cát Tường bị ta bóp, ngón tay cũng không duỗi, hai tay lập tức loạn xạ lên mà lại không dám kéo ra tay của ta, trong miệng lập tức reo lên: “Không phải không phải, tiểu thư ta sai lầm rồi ta sai lầm rồi, a a, không thở nổi rồi....”.

Mũi bị bịt còn không dùng miệng thở sao? Thịt đều đã ăn vào cát vào bộ óc là phạt?

Bằng không, không dám đảo bảo chuyện diễn biến thành:

Khi ta mặc nữ trang ngồi ở Mã hồ ly bên cạnh cùng Tư Mã Kỳ ăn cơm trưa, sau đó Mã hồ ly hướng phụ thân mình Mã Anh Minh nói, phụ thân, đây là nữ nhân ta muốn thú....

Oh my god!

Kế tiếp Tư Mã Kỳ then quá hóa giận sau đó hai tay vung lên, thị vệ phía sau đồng loạt xông lên, đem đôi “Cẩu Nam Nữ” chúng ta ngay tại chỗ chém...

Máu bắn tung tóe nghìn vạn dặm, tiếp đó ta và Mã Văn Tài biến thành hai cái tiểu chuồn chuồn, bay a bay, bay đến chân trời bay đến cầu vồng và biến thành người, hai tay nắm nhìn mọi người nói: cảm ơn đã xem....

Cuối cùng trên màn hình đánh một cái, kết thúc mọi chuyện....

Toàn thân ta run lên, ôi mẹ ta, càng nghĩ càng cầu huyết, mặc kệ! Chạy rồi nói sau!

Tục ngữ nói trốn tránh đều tránh không khỏi, nhưng mà lần đầu đến còn có mấy ngày không đúng?

Dù tại thư viện bị bắt, ít nhất cũng không phải nơi này xấu hổ như vậy đi?

Cát Tường nghe ta nói phía sau lại la lên: “Tiểu thư, ngươi không thể chạy! Người như vậy sự không gả ra được a, lần trước chạy lần này lại vẫn chạy, trốn chạy hôn nhân sẽ bị Nguyệt Lão ghét bỏ a.....!”.

“Phi phi phi, ngươi này cái gì Ô Nha Chủy! Đại Hồ Từ lão đầu Nguyệt Lão kia yêu nhất ta rồi!! Hơn nữa, ta không phải muốn chạy trốn Mã hồ ly a! Ôi, dù sao chạy trước nói sau!”.

“Không đi! Phát Tài ca vừa tới nói để cho ta xem người, nói Mã công tử phân phó mặc kệ chuyện gì đem người bắt lại không thể cho người chạy! Vốn em nghĩ người khi đó là không thích Tiểu thể tử mới trốn, thể nhưng Mã công tử cũng thích người, vì cái gì vẫn còn trốn!” Cát Tường lắc đầu giống như trống lắc, cư nhiên một bước đi lên ôm thắt lưng ta không cho ta đi.

Ngươi Cát Tường này, ta còn đem ngươi gả cho Phát Tài toàn thân toàn tâm ngươi đều bị bắt làm tù binh đi?

Cẩn rằng một cái, ta rống to: “Ai nói ta muốn chạy trốn a! Ta là trước chạy thoát bây giờ nói rõ, ngươi có biết hay không....”.

“Cỏ tiểu thư! Lão gia nhà taqua đây nói cho người biết, cơm trưa hôm nay đã điểm rồi. Bây giờ mời người đến tiền sảnh, thiếu gia đã đến chỗ tiền sảnh đợi rồi....”.

Câu Tư Mã Kỳ mắc kẹt trên bờ môi, bị một câu nói gả sai vật bên ngoài cửa quay trở về, ta há hốc mồm ngạc nhiên nhìn ra cửa.....

Bây giờ..... Cái này gọi là gì? Có chạy đằng trời?

Đại Vận Hà(*) lật thuyền?

(*)Đại Vân Hà: Cũng được biết đến với cái tên Kinh Hàng Đại Vân Hà, là kênh đào hay sông nhân tạo cổ đại trên thế giới. Kênh này vượt qua các thành phố và tỉnh ở Trung Hoa lục địa là Bắc Kinh, Thiên Tân, Hà Bắc, Sơn Đông, Giang Tô và Chiết Giang. Phần cổ xưa nhất của kênh đào này có niên đại thế kỷ 5 TCN.

Bỗng nhiên, đầu óc ánh sáng lóe lên, cúi đầu nhìn Cát Tường ôm ta, ta a tà ác tươi cười, nói: “Tur Mã Kỳ đến đây”.

Cát Tường ngẩng đầu kinh hô: “Không phải đâu? Tiểu thể tử giết đến đây?” Tay bao quanh ta vội vàng thả mở, túm tay của ta đã nghĩ muốn xông ra ngoài: “Đi một chút đi! Không đi thì muộn mất!”.

Ta cười đến cực kỳ ôn nhu, để tay sau lưng, nói: “Đã quá chậm!”.

Cước bộ Cát Tường dừng lại, quay trở lại bộ dạng đáng thương tội nghiệp nhìn ta, nói: “Nhân gia không biết là Thế tử đến đây sao, còn tưởng rằng người lại muốn chạy trốn..... Khó có được người thích Mã công tử, Mã công tử cũng thích người, em không nghĩ người lại chạy trốn sao, bỏ lỡ rất đáng tiếc a.....”.

Ta nhú nhú mày, nói: “Đúng, nhưng mà bây giờ cái gì đều không cần nói phải bị nắm trở về, bất quá nếu Tur Mã tiểu tặc vẫn còn trong con giận dữ kêu người bỏ ta! Bỏ Mã Văn Tài! Bỏ người! Cũng nhân tiện bỏ Phát Tài!”.

Ta chưa nói “Chém ra”, Cát Tường liền run rẩy một phen, nói xong lời cuối cùng kêu bỏ Phát Tài, nàng rút cục về mặt cầu xin nói: “Kia làm sao bây giờ a....”.

Ta sờ sờ đầu nàng, cười hắc hắc, dí sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đưa tay bóp đôi má trắng nõn kia, nói: “Nếu ta nghĩ biện pháp..... Người có phải hay không sẽ giúp?”.

Cát Tường vừa nghe, lập tức liên tục gật đầu, nói: “Đương nhiên a!”.

Đưa tay ôm bà vai nàng, ta vỗ vỗ đầu vai nàng, nói: “Ta biết Cát Tường nhà ta rất nghe lời, nếu như vậy.....” Vươn một cánh tay ra, hướng bộ nữ trang ngay ngắn chỉnh tề đặt trên đầu giường: “Người mặc y phục kia đi!”.

.....

Do phía trước tôi tớ dẫn dắt, ta đi tới nhà ăn, nhìn cửa khép hờ, bên trong mơ hồ có thể nghe thanh âm Tur Mã Kỳ và Mã Văn Tài nói chuyện với nhau..... Ta có thể cảm giác được tâm của ta đang nhảy lên với tần suất thất thường, tiếp tục như vậy phỏng chừng có một ngày ta bị bệnh tim mà chết.

Người có thể tưởng tượng gian phu và tướng công trò chuyện vui vẻ với nhau, người còn trong phòng tắm nghĩ muốn cảm giác đẩy cửa ra ngoài ra sao.....

Khụ.

Tuy là ví dụ gian phu và tướng công..... Có phần không thích hợp.

Mặc kệ! Chết thì chết!

Ta hít mạnh một cái, cọt kẹt một tiếng đẩy cửa ra.....

Quả nhiên, mọi người bên trong lập tức nhìn ta, ta có thể cảm giác được trên trán một tầng mồ hôi dày đặc tinh tế, da đầu cũng như bị người khác nắm chặt, tê dại ngứa ngứa.....

Bốn người bên trong đang vây quanh bàn ăn bên cạnh, ta liếc mắt một cái thấy được Mã hồ ly, hần hôm nay toàn thân mặc màu thủy lam, tóc cu nhiên cũng là giống như ngày xưa, lúc này đang híp mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá ta một lần, sau cùng lại khước miệng gọi lên thoáng cười.....

Nụ cười này..... Rất không tầm thường rồi! TMD, quá gian ác!

Ta nuốt nước miếng, đem ý muốn hướng chạy như điên trở về.....

”Khanh... Khụ, này..... Hai vị này là.....”.

Ánh mắt ta đột nhiên hướng đến Tur Mã Kỳ cất tiếng.....

Mũ đỉnh đầu ngọc bích đem tóc toàn bộ buộc chặt lên, gắm hoa mềm mại, trường bào màu tím nền màu đen, đem cả người tôn lên quý khí bức người, một cỗ Vương gia nghiêm nghị làm khiếp người, một đôi mắt được sinh ra như nước mưa thu, kiên quyết và ngang ngược tung bay tôn lên ra vài phần phong lưu.

Hần gầy không ít, cũng đen, hốc mắt có một chút lõm xuống, có thể nhìn ra được vẻ mệt mỏi, ánh mắt đen ảm ướt như một đầm sâu thâm khiếp người, hần hai tay chống ở trên ghế, tư thế là có điểm giống đứng lên, bất quá một cái chớp mắt, ngồi xuống, chậm rãi nhìn ta nhợt nhạt cười.

Ánh mắt ta và Tur Mã Kỳ chống lại, trong mắt ý chợt lóe lên, đè xuống cảm xúc trong lòng bắt đầu khởi động không hiểu.

Kỳ thật ta thật sự rất không nguyện ý dưới tình huống như vậy gặp Tư Mã Kỳ, ta tình nguyện sau khi gặp hắn, hắn giai nhân trong ngực, sau đó nói với ta, ta bất quá là nhất thời hưng thú, sớm không thích người rồi....

Còn tốt hơn là khỏe miệng mang ý cười không sợ hãi không hoảng sợ ngồi ở trước mặt ta, để cho ta chân tay luống cuống, giống như đều là tôm tép nhai nhép một loại, chính tưởng vui đều là diễn cho chính mình xem, sau đó người xem đều đã sớm hiểu rõ.

Bỗng nhiên, một tiếng ho nhẹ đem hồn ta gọi về, ta chuyển đầu, thấy có một người có ba phần tương tự Mã hồ ly chòm râu dê đại thúc nhìn ta, sau đó quay đầu sang Mã Văn Tài nói: “Văn tài a, này chẳng lẽ là.....”.

Mẹ ơi! Chòm râu dê cư nhiên là Mã Anh Minh!

Ta bị hắn một câu trở tay không kịp, vội vàng cao giọng cất ngang hắn: “Aha ha! Vị này bá phụ thôi! Không sai! Ta là Mã Văn Tài cùng trưởng! Aha ha! Còn có..... Khụ, Văn, Văn Tài a!”.

Ánh mắt Mã hồ ly quét tới, ta chuẩn bị nói một câu sau đó im lặng....

Không được! Cổ Diệc Khanh, người đứng vững! Qua bữa tiệc này rồi nói rõ!

Ta đối với Mã Văn Tài nhếch miệng cười, sau đó đưa tay chụp tới, đem toàn thân phần hồng nữ trang Cát Tường phía sau lôi kéo, sau lưng nàng vỗ vỗ, nói: “Tẩu tử tại đây!”.

Lời vừa ra khỏi miệng, ta thiếu chút nữa không bị chính mình hù chết, thanh âm vang dội vẫn còn nhẹ nhàng vọng....

Khụ, đừng kích động đừng kích động, ổn định! Không thể bởi vì hồ ly trường người người liền lùi bước, Cổ Diệc Khanh, Tư Mã Kỳ còn ở đây!

Suy nghĩ đến nơi này, ta lập tức chụp ra Cát Tường, nói: “Tẩu tử, như thế nào vẫn còn không qua đi.....”.

Chỉ thấy cục phần hồng rớt cục nhúc nhích, đột nhiên ngừng đầu, dùng độ cao thanh âm mũi nói: “Bá phụ! Ta rốt cục nhìn thấy người rồi! Ta đối người ngưỡng mộ giống như nước sông chảy cuộn cuộn kéo dài không dứt như Trường Giang chảy về phía chân trời!”.

Ta và Mã Anh Minh lập tức song song hít vào một hơi, Mã Văn Tài rõ là bị kinh sợ, ta là bị quần bách....

Đối thoại này, Cát Tường đã học được!

Cả khuôn mặt Cát Tường hai phần ba đều bị khăn lụa màu hồng quấn lại, lộ ra một đôi mắt đen rất giống Rock and Roll hiện đại, dùng tốc độ ba giây trên ánh sáng hướng Mã Văn Minh phóng ra “Mén”, bắn thẳng đến làm khỏe mắt Mã Văn Minh giật giật, về mặt kiểm chế không nổi.

“Khụ.... Động a.... Động.... Cát Tường” Thấy Cát Tường phóng ra ánh sáng, nhưng mà như cũ không hề động đậy, ta nhin không được giả bộ ho khan che khuất miệng thúc giục.

Giương mắt đảo qua, toàn thân không tự chủ được rung mình một cái, mã hồ ly vươn ra một ngón tay để miệng mình, một chút một chút nhẹ nhàng gõ, ánh mắt căn bản không thấy Cát Tường, mặt nhẹ nhàng híp không chớp nhìn chằm chằm ta, khỏe miệng kia nâng lên làm lưng ta phát lạnh nhưng ý cười vẫn không dừng.

Vội vàng đưa ánh mắt dời, thấy Tư Mã Kỳ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Cát Tường, bất quá xem như vậy phỏng chừng còn không có nhận ra....

Lúc này Cát Tường bỗng nhiên khom lưng, miệng lớn tiếng hét lên: “Ôi uy! Đau quá a! Đau chết ta rồi!”.

Mày của ta lập tức nhăn lại, khom lưng nâng dậy nàng, miệng nói: “Làm sao vậy làm sao vậy, người không sao chứ?”.

Cát Tường lập tức theo lời của ta nói, làm bộ như rất thống khổ bộ dáng nói: “Cũng không biết có phải hay không nhìn thấy Mã đại nhân trong truyền thuyết lấy lưng kia không, cho nên ta kích động bao từ đau quá a!”.

Ta thiếu chút nữa nôn ra máu, ta để cho Cát Tường giả bộ bệnh, sau đó tùy ý nói viện cớ là được, nàng bây giờ là hồn trên thân sao? Cư nhiên cho ta đến đây giải quyết ra sao.....

Cảm giác được cái trán mồ hôi lạnh càng chảy giọt lớn, chậm rãi dọc theo thái dương chảy xuống, ta nói: “Như vậy.... Không bằng thì.....”.

Nói còn chưa xong, Mã Anh Minh bị đã chịu đựng không nổi cất ngang: “Vậy thì khăn trương đưa trở về nghỉ ngơi! Đưa trở về đưa trở về!”.

Lúc này, Huyện thái gia ở một bên rốt cục mở lời: “Tiểu Trương Tiểu Lý! Các người dẫn vị tiểu thư này về phòng đi nghỉ ngơi!”.

Ta lúc này mới đem lực chú ý chuyển đến “Hợp thành” da trắng mướt đáng làm ra cống hiến vĩ đại trên người lão da trắng....

Ôi mẹ ta, này vừa thấy thật sự là dọa ta nhảy dựng lên!

Chỉ thấy Tiêu Điều toàn bộ cơ hồ di truyền từ phụ thân hắn, bất quá so với phụ thân hắn, Tiêu Điều coi như cường tráng, chỉ thấy kia Huyện thái gia gầy

gầy bả vai cơ hồ đều chịu không được ngoại bào rộng, bên hông buộc đai lưng đem thắt lưng cảnh liễu kia toàn bộ xuất hiện, tóc tuy là buộc cao lên, nhưng mà bộ dáng rất giống phiên bản nam Tây Thi ốm yếu....

Bộ dáng này cũng có thể đương Huyện thái gia?

Bên ngoài hai cái tôi tớ nghe thấy được phân phó, tiến vào một trái một phải đi tới Cát Tường, sau cùng ta còn cùng Cát Tường đối nháy ánh mắt, mặc kệ là như thế nào, dù sao Mã Anh Minh làm lấy lệ qua đi....

Về phần hậu quả sao.....

Ta lại nuốt nước miếng.....

Này không, tự phụ sao.....

Bỗng nhiên, Tư Mã Kỳ mở miệng, nhìn ta, nói: “Tiêu đại nhân a, không bằng bắt đầu ngồi vào vị trí chia thức ăn đi, ta nghĩ muốn.... Vị công tử này phỏng chừng cũng đói bụng”.

Àm vang, lại là một tiếng Kinh Lôi.

Ta hé mở miệng nhìn về phía phụ thân Tiêu Điều, hần cư nhiên gọi Tiêu Trọng a....

P/s: Vì để chuẩn bị làm tiếp bộ khác nên có lẽ ta sẽ đẩy nhanh bộ này hoàn nhanh nhất (nếu có thể), nếu hoàn đc trong năm nay có lẽ đc thì tốt quá

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đô Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Tiệc Yến Rượu (2)

Vốn cho rằng Mã Anh Minh kia miễn cưỡng đi qua, ngày của ta có thể đi bình an, không biết....

Hoàn toàn không phải vòng vo rồi!

Lúc ngồi vị trí, vốn Mã Anh Minh và Tiêu Trọng kiên trì muốn Tư Mã Kỳ ngồi trên vị, nhưng mà Tư Mã Kỳ giương mắt nhìn ta, khóe miệng nhếch lên, nói: “Thượng vị tự nhiên là Tiêu đại nhân ngồi, ta cùng với vị công tử này một dạng, đều là khách, tự nhiên.... An bài ngồi cùng mới có thể”.

Những lời này nói ra, ba người ở đây thay đổi sắc mặt, đương nhiên, không bao gồm Mã hồ ly. Mã hồ ly chỉ là nhân nhạ nhìn Tư Mã Kỳ, thần nhiên mở miệng nói: “Thế tử là khách quý, cùng chúng ta và tiểu thư sinh có thể nào ngồi chung một hàng, đó là tội rất bất kính, vẫn thỉnh Tiểu thế tử ngồi trở lại thượng vị đi”.

Tư Mã Kỳ quay đầu đối hần cười, nói: “Mã công tử, không cần cứ gọi Tiểu thế tử Tiểu thế tử, xuất môn tại ngoại đều giống nhau, thiên hạ là của bách tính, chủ vì tôn khách vị phụ đây mới là thật sự lễ nghi”.

”Không, Tiểu thế tử thân phận cao quý, thương cảm với dân chúng, tất nhiên là phúc chúng ta. Nhưng mà, lễ tiết vẫn là nên tuân thủ”.

”Ha ha..... Mã công tử làm sao để ý như vậy a, chi cần ta không ngại, không phải là được sao?”.

Oh my god, không xong rồi!

Ta đưa tay vẫn không ngừng xoa xoa da đầu đang run lên, cảm thấy da đầu chính mình hôm nay bị kích thích quá, kể tiếp trái tim cũng theo nó mà đình công luôn.

Nói không chừng ngày mai vừa rời giường tóc toàn bộ bạc, nhân gia nói một đêm tóc bạc là do ưu sầu, như thế nào ta bị dọa thì tóc thành bạc?

Nhìn mọi người giằng co ở trước bàn, ta a cực kỳ chân chó cười, kéo kéo tay áo Mã hồ ly, sau đó đối Tư Mã Kỳ ha ha nở nụ cười, thấy vẻ mặt Tư Mã Kỳ hơi nguội, ta lập tức nói: “Ôi, Văn Tài huynh..... Tiểu thế tử muốn ngồi kia an vị thôi! Có thể ngồi ở chỗ này ăn cơm đều là người một nhà, cần gì chú ý nhiều như vậy a! Đừng lâu như vậy thức ăn đều đã nguội lạnh, Aha ha.....” Ta chuyển mặt, nhìn sắc mặt có phần trắng bệch của Mã Anh Minh: “Mã đại nhân! Đúng hay không?”.

Mã Anh Minh vội vàng gật đầu, nói: “Đúng đúng đúng..... Không sai, là như vậy, Aha ha, vẫn là vị tiểu huynh đệ này nói đúng.....”.

Tiêu Điều là một tiểu Huyện lệnh, đời này phỏng chừng cũng không biết nhiều người là hoàng thân quốc thích, gặp cùng lắm chỉ là quan Thái Thú, ngày hôm qua đánh vì Thế tử, bây giờ mặt trắng có thể phát ra bụi, vừa thấy Mã Anh Minh nói rõ cũng vội vàng nói: “Không sai không sai, đều là người một nhà, đều là người một nhà.....”.

Tiêu Trọng thúc, ta thực xin lỗi ngươi, ta cũng không muốn nhìn thấy ngươi bị gió làm đông đũa thân thể cây liễu kia, nhưng mà bản thân thương ta cũng là khó bảo toàn a.....

Xem tình huống chuyển biến tốt đẹp, ta một bước xa xông lên trước, lễ nghi gì cũng không quản, đặt mông ngồi đũa lưng về cánh cửa, nhìn mấy người vẫn còn đang đứng: “Ngồi đi ngồi đi, ôi, thực đói a.....”.

Tư Mã Kỳ trước nói tiếp, nói: “Một khi đã như vậy, tất cả mọi người tùy ý đi” Dứt lời, tay áo giương lên, ngồi ở vị trí bên phải, ngồi như thể là dĩ nhiên vậy.

Mã Anh Minh và Tiêu Trọng cũng là biết tình thức thú, cũng vội vàng ngồi xuống, chỉ còn lại có vị trí bên tay trái ta vẫn chưa có người.

Ta cứng đờ, vụng trộm nhìn Mã hồ ly, chỉ thấy hấn về mặt nhìn không ra hi nộ, nhưng mà ta biết, nguy rồi, hồ ly giận rồi....

Bất quá hấn cũng không nói cái gì nữa, chỉ là bước đi thông thả ngồi bên vị trí bên tay trái ta.

Kết quả là, kết quả cuối cùng là....

Ta biến thành một khoàng cổ tuyệt kim, một miếng bánh sandwich có nhân...

.....

Nhìn đồ ăn bụng lên, sắc hương vị đều đủ, quả nhiên nhiều năm như vậy châm ngôn vẫn còn có thể sử dụng: Tư Mã Kỳ xa xỉ và lãng phí, Amen.

Trạng nguyên cống nạp, toàn bộ chích tô bảo, đầu cá Chu Công Cản, canh trường thọ, bánh ngọt, trà hải sâm, cá bát phù bọ (Vân Vân: thỉnh thứ lỗi cho ta, toàn mấy món ta ko biết, nên ta mạn phép chém @@)..... Xếp chỉ chút một bàn lớn, ngày hôm qua không được ăn no ta nhìn mà nước miếng giàn giụa bao tử thì như muốn nổ vang, nhưng mà, lại đợi hồi lâu vẫn còn chưa được ăn.

Không phải ta già mồm cái lão thâm trầm không ăn, mà là.....

”Tiểu thế tử, người ăn trước, thỉnh trước ném thử cái này tô bảo, đêm qua biết được người ở lại, ta có ý cho người đầu bếp quán rượu mang về tới chế biến thức ăn làm cho người ăn, nhưng mà giữa trưa có vẻ vội, khả năng mùi vị không được tốt, thỉnh tiểu thế tử chấp nhận.....”.

Dứt lời Mã Anh Minh tiện đứng dậy dùng đĩa nhỏ gôm sứ tinh xảo tự mình đưa bảo ngư to bằng đầu nắm tay cho Tư Mã Kỳ, Tư Mã Kỳ theo lễ tiết gật đầu, nói cảm tạ.

Bên này còn chưa có động đũa, sau đó Tiêu Trọng thúc lại lập tức đứng lên, gấp thịt ngan vào bát Tư Mã tiểu tặc, nói: “Chỗ núi chúng ta không có gì quý giá, nhưng mà thịt ngan này cực kỳ nổi tiếng, cung đầu mỗi tháng cũng phải vận chuyển rất nhiều, Tiểu thế tử, người ném thử.....”.

Hấn mới vừa nói xong sau đó Mã Anh Minh lại đứng lên.....

Bọn hấn làm ta vô tình nhớ tới năm đó chơi một cơ máy trò chơi, đánh chuột đồng, cái kia cao cỡ nửa người lấy cỏ mặt trên có rất nhiều cái động, sau đó một đám chuột đồng sẽ xuất hiện, ngươi dùng chùy đầu bắt nó gõ xuống, gõ được càng nhiều, tiền thì càng nhiều, nhớ năm đó ta còn dựa vào cái này mua cả búp bê vải....

Bây giờ Mã Anh Minh cùng Tiêu Trọng giống chuột đồng đáng giận kia, một cái tiếp xuống, một cái đi lên, thấy ta bốc hỏa quả muốn dòi đi!

Tư Mã Kỳ không nhúc nhích, mọi người cũng không ai ăn, đổi lại trước kia, ta có để ý mọi người là quý cũng ăn, nhưng mà tình hình này, ta như thế nào không biết xấu hổ ăn a.....

Bỗng nhiên, một miếng hải sâm được đặt vào trong chén ta, ta ngẩng đầu nhìn qua đi, Mã hồ ly cũng sớm khắp đồ ăn ăn, trong lòng ta đập lên, nhìn hải sâm non mềm thơm ngon, nhất thời cảm thấy được đói khát lui đi không ít, một môi nâng chiếc đũa, kẹp lên kia hải sâm cắn một ngụm, cực kì mỹ vị, nhưng mà ta lại ăn có chút không mùi vị.

Vốn là đối Tư Mã Kỳ có tội ác cảm, nhưng mà đổi đến bây giờ, lại cảm thấy được chính mình thực xin lỗi Mã hồ ly, ta như thế nào quên a, ta căn bản chưa từng có nhắc chuyện của ta với Mã hồ ly, trước tính nhắc tới cũng là rất mơ hồ, hấn bây giờ hấn là biết rõ đi....

Vẫn lại là sáng sớm biết đi?

Chẳng thế thì ngày hôm qua cũng sẽ không bỗng nhiên muốn ta đổi chỗ..... Chi là Tư Mã Kỳ tới quá đột ngột, nếu không Mã hồ ly khẳng định hấn không để cho ta cùng hấn chính diện gặp.

Tay của ta lặng lẽ vươn ra, ở đáy bàn kéo lấy tay áo Mã hồ ly, tay áo rộng rãi, cũng không biết hấn có cảm giác hay không, nhưng mà ta chỉ có làm như vậy giống như mới có thể an lòng.

Bỗng nhiên một bàn tay cầm của ta, bàn tay ấm áp đem tay ta ôm lấy, sau đó vỗ nhẹ nhẹ.

Giương mắt nhìn hấn, chỉ thấy Mã hồ ly giống như cảm giác được ta nhìn nhẹ nhàng cúi đầu, mặt hơi hơi lếch, nhìn ta một cái, tay đồng thời cũng nắm thật

chặt, chỉ cần liếc mắt một cái, cả người ta bình tĩnh không ít, bên miệng rất cực chậm rãi dương lên ta hôm nay tươi cười thành tâm duy nhất.

Chiếc đĩa đuối ra, đem một nắm hương đặt chén ta, trên bàn thịt cá có vẻ cực kì keo kiệt, nhưng mà trái tim ta lại có một dòng dòng nước ấm lướt qua, hẳn luôn luôn nhớ rõ ta thích ăn cái gì.

”Khanh nhi, người lúc nào bắt đầu thích ăn nắm hương rồi hả?” Bỗng nhiên, bên phải vọng lại lên tiếng Tư Mã Kỳ. Ta một phen giương mắt nhìn hẳn, chỉ thấy hai mắt hắn chậm rãi chuyển đổi một vòng nhìn ta và Mã Văn Tài, cũng không biết nhìn chúng ta bao lâu.

Trong lòng ta cả kinh, tay ý thức rút lại, lại bị Mã hồ ly nắm thật chặt, ta không dám động đậy nữa, tùy để hắn cảm.

Mã hồ ly ngẩng đầu, nhìn Tư Mã Kỳ, nói: “Chuyện khẩu vị, nói đổi..... Cũng không dễ dàng đổi, nói không dễ dàng đổi.... Kỳ thật cũng là cực kỳ tự nhiên mà”.

Tư Mã Kỳ nhướng mày, đột nhiên quay đầu nhìn ta, ánh mắt lợi hại giống như dao găm như muốn cắt ngàn mảnh.

Ta bị hắn nhìn như vậy, từ nhỏ cùng hắn đối nghịch tính ương ngạnh dấy lên, nhất thời đem toàn bộ ray rức và sợ hãi ném qua cửa sổ.

Tư Mã tiểu tặc, người có thể hay không thay đổi tính tình tự cho là đúng?

Từ khi còn nhỏ, luôn tự cho là hiểu rõ ta, hiểu rõ ta nhất, thực ra cái gì cũng không biết. Tự cho là ta thích tượng người, cho nên một câu không hỏi, tự mình mua một đồng tặng cho ta, sau đó dùng mồm kiêu ngạo chết tiệt cùng ta nói, đây đều là ta đưa cho người, không cần cảm tạ. Tự cho là ta không thích ăn nắm, cũng bởi vì ta ở trước mặt người nói không ăn bánh bao nhân nắm hương rau cần, lại không biết ta kỳ thật không ăn rau cần, ta cùng với người cùng bàn bao nhiêu lần, ta bao nhiêu lần ở trước mặt người ăn nắm hương, người trước giờ không có nhớ kỹ.

Người đối ta là thật sự tốt, cho dù trên mặt luôn luôn mang biểu tình cao cao tại thượng, nhưng mà trái lại đối ta rất nường nhện, chỉ là nội tâm chưa từng có bỏ thói kiêu ngạo, vĩnh viễn chỉ nhớ rõ chính mình cho rằng, trước giờ không nhớ rõ hỏi ta một câu, người thích không?

Ta khe khẽ thờ dài, nhìn thẳng Tư Mã Kỳ, giọng bình tĩnh nói: “Kỳ thật ta từ đầu không đổi, từ trước kia, của ta khẩu vị vẫn là như thế này, chỉ là người..... Vẫn không có thấy mà thôi”.

Con người Tư Mã Kỳ một phen co rút nhanh, ta biết, đây là điềm báo trước hắn phát giận, khóe miệng ra nhấc lên nụ cười, nói: “Còn có..... Tiểu thế tử, lúc ăn cơm nói chuyện là thói quen thật không tốt, có chuyện gì..... Vẫn lại là cùng ăn xong rồi bữa cơm này, rồi nói sau”.

Vừa ngẩng đầu, Mã Văn Minh cùng Tiêu Trọng thúc, đang hé mở miệng nhìn ta, giống như gặp được sự kiện lớn nhìn ba người chúng ta.

Đuôi mắt ta nhú lại, ánh mắt quét qua.

Nếu giết đều giết đến đây, cô nãi nãi ta cũng không phải là nàng dâu nhỏ Tần Hương Liên(*), trong khoảng thời gian này kim nén kim nén thành nội thương, vậy thì đem sự tình giải quyết một chút sớm một chút rồi siêu sinh!

(*)Tần Hương Liên: Là vợ của Trần Thế Mỹ trong hàng loạt các vụ án trong phim nổi tiếng Bao Thanh Thiên. Hẳn mọi người coi phim đều biết, còn ai chưa coi thì coi để biết thêm thông tin nhé!

Mà còn, ta đây là tạo ra nghiệt gì, đổi đến hiện đại đi, ta ngay cả bắt cá hai tay cũng không tính cả đi?

Ta này kẹp ở giữa thiếu chút nữa bị bẹp dí a!

Nghĩ vậy, ta hừ nhẹ một tiếng, quay đầu, đuối chiếc đĩa ra, đem kia nắm hương nhét vào trong miệng ăn ngấu nghiến.

Tư Mã Kỳ nhìn ta, nửa ngày, mới quay đầu đối với kia hai cái đã bị kinh hoàng không lên tiếng “Đại nhân” nói: “Cũng không gat hai vị đại nhân, kỳ thật ta cùng vị công tử này là quen biết cũ, bởi vì rất lâu không thấy, cho nên hàn huyên vài câu, nhất thời cũng quên lễ nghi, thật có lỗi, hai vị đại nhân cũng đừng giúp ta gấp đồ ăn, hai vị ăn đi”.

Mã Anh Minh và Tiêu Trọng đáp tiếng phải, đem ánh mắt tìm tòi nghiên cứu thu trở về, chỉ là sau cùng ta phát hiện ánh mắt Mã Anh Minh có thâm ý khác nhìn ta một phen.

Trong lòng ta hồi hộp một phen, thầm nghĩ lần này xem ra càng phiền toái rồi.

Nhưng chính đang lúc này, bên tai lại ả ả truyền đến vài tiếng tiếng cười, ta tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Mã hồ ly, cười cái rắm!

Người này họ Mã danh Văn Tài không tính là Tiểu Tam, nếu không phải vì người, ta bực tức như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiểu Tư Mã, Ngả Bài

Vốn một bữa ăn com ngon cuối cùng ta là càng ngày càng phóng khoáng, không phải là đào hôn sao! Chạy thì chạy thoáy, bị bắt thì thế nào?

Đầu hần không đứt, máu hần không chảy, da mặt ta dày đến đào ba thước đất!

Ăn uống no đủ, ta nắc cục, khoảnh khắc đuôi mắt có thể thấy ta hạ chiếc đũa, về mặt hai vị đại nhân kia nhất thời căng lên.

Ta bữu môi, vỗ vỗ vai Tư Mã Kỳ, nói: “Tiểu thế tử a..... Ăn no sao?”.

Nghe thấy thanh âm nước bọt, ta quay đầu, chỉ thấy Tiêu Trọng thúc đang kinh hoàng lấy cái chén uống nước trà cùng chấn động như động đất cấp 10. Đây đây, uống chén nước đều đã thấy đấy, người uống trà còn gặm cái chén a?

Tư Mã Kỳ buông đũa xuống, đưa tay vào trong ngực lấy khăn lụa lau miệng, sau đó nói: “Chúng ta cần nói chuyện”.

Đứt lòi, ánh mắt sắc bén thẳng ép Mã hồ ly, Mã hồ ly thành thoi vuron ngón tay thon dài, rót ly trà, miệng mút nhẹ, từ đầu không để ý Tư Mã Kỳ liếc mắt một cái.

Mã hồ ly, quả nhiên trên thế giới này không có vô sỉ, chỉ có càng vô sỉ, người Tiểu Tam này được Thái Thượng đạo rồi!

Ta háng giọng một cái, nói: “Tư Mã tiểu tặc, ra ngoài giải quyết riêng đi!”.

Loảng xoảng một tiếng, thanh âm cái chén va chạm mặt bàn.

Tiêu Trọng thúc, người bình tĩnh đi, kích động như vậy, như thế nào làm Huyện thái gia!

Đứt lòi ta đứng lên, mới nhấc chân đi hai bước, sau đó nghe thấy ầm đông một tiếng, ôi, ta đã nói, Tiêu Trọng thúc, bình tĩnh a..... Cần kích động thành bộ dạng này không?

Kết quả là, nhìn lại, quần (Vân Vân: Quần (囡) là một dạng hình icon bên TQ).

Một chữ đại (大) tê liệt ngã xuống trên mặt đất, thần kinh lại vẫn hơi hơi mất thăng bằng..... Cự nhiên là Mã Anh Minh!

Oa, còn Tiêu Trọng thúc? Ta quay đầu vừa thấy..... Lại quần.

Thật mạnh, có người còn ngất đi!

Thanh âm ho nhẹ, ta nhìn Mã Văn Tài thành thoi quá mức nói: “Đem phụ thân người..... Đờ lên đi..... Ta..... Cùng Tiểu thế tử đi tâm sự”.

Mã Văn Tài đặt ly trà xuống, đối ta khoát tay, tay kia thuận tiện bóc miếng dưa hấu, nói: “Đi đi. Bất quá.....” Mắt hồ ly nhẹ nhàng nhú lại, quay đầu, cười đến xinh đẹp: “Chớ đi xa a.....” =”

Ta nhất thời nổi da gà, không tự giác run lấy bầy, sau đó mới quay đầu nghĩ muốn đi ra ngoài, vừa quay đầu lại thấy mặt Tư Mã Kỳ đã đen một nửa.

Ai a, Mã hồ ly lần này là triệt để giẫm lên đuôi Tư Mã tiểu tặc rồi, thờ dài, ta néo néo mi tâm, đối Tư Mã Kỳ nói: “Đi thôi”.

.....

Lúc đứng ở trong hoa viên, đúng là giữa trưa, mặt trời nóng rát, ta cùng Tư Mã Kỳ ra cửa cũng chưa nói chuyện. Vẫn dọc theo hành lang gấp khúc đi, cơ hồ là đi tới hậu viện cuối cùng của huyện nha, ta dừng chân, đi tới khóm hoa dưới cây đa lớn kia không biết trồng bao nhiêu năm, trực tiếp ngồi xuống, sau đó đưa tay vỗ bên cạnh trên mặt đất, nói: “Ngồi đi”.

Tư Mã Kỳ đứng trước mặt ta, cây đa Diệp Tử rất dày, có thể có che lấp mặt trời, dưới bóng cây Diệp Tử, ngẩng đầu lên thậm chí thấy không rõ về mặt Tư Mã Kỳ.

Chỉ thấy hần nghe thấy lời nói của ta, đứng nửa ngày, áo choàng vén lên, ngồi xuống.

Gọi hần ra chủ ý là muốn nói rõ ràng, nếu bị bắt được, cũng chỉ có thể ngả bài.

Nhưng mà vừa ngồi xuống, phía dưới bóng cây trái lại có vài phần mát rượi, chỉ nghe tiếng côn trùng nhẹ nhàng kêu lên, chung quanh lan ra một loại tĩnh mịch nói không nên lời. Vừa mới trên bàn com bực mình từ từ bình tĩnh, bây giờ ngược lại thật sự là lại bình tĩnh, lại lạnh lùng, trước nghĩ muốn hảo nói, đã nói không ra miệng, Tư Mã Kỳ cũng không hé răng, chỉ là an tĩnh ngồi ở bên cạnh ta, sống lưng vẫn thẳng tắp như cũ.

Nghĩ vậy, ta cười cười. Nếu là mã hồ ly a.....

Lúc này nên là đem cả cái lưng dựa trên thân cây, một tay đệm lót tại sau cổ, sau đó thản nhiên nhắm mắt lại ngủ ngon....

Tư Mã Kỳ a, ngày thường để cho hần ngồi trên chiếu trên cơ bản là không có khả năng, hôm nay này không rên một tiếng cũng đã ngoại lệ. Càng đừng nói tựa thân cây gập ghềnh kia, bởi vì a, hần nói đem y phục hần dơ. Hần luôn luôn đều coi trọng, cho nên năm đó hần mạo hiểm đảm mưa tìm ta, ta phát hiện giày hần toàn bộ đều là bùn, kia một khắc không thể không nói không cảm động.

Nhưng mà thoáng một cái, nhiều năm đã trôi qua đi.

Hần trưởng thành, ta lại vẫn là bộ dáng như cũ kia, mười năm nay, trong nháy mắt giống như khiến người ta có chút mù mờ.

Tư Mã Kỳ chỉnh lại áo choàng mình, rốt cục mở miệng nói: “Khanh nhi, vì cái gì muốn chạy trốn hôn?”.

Ta cười cười, cúi đầu nhìn mặt đất sặc sỡ kia, nói: “Tư Mã Kỳ, chúng ta không thích hợp”.

“Chúng ta không thích hợp? Theo gia thế phẩm tính, chúng ta chỗ nào không thích hợp? Nhìn toàn bộ người Trường An Lạc Dương có người nào có thể khoan dung tính tình của ngươi, ngươi mỗi lần cục diện hỗn loạn không phải ta giúp ngươi thu dọn? Chúng ta không thích hợp..... Vậy ngươi cho rằng tìm người khác có thể so với ta là thích hợp rồi hả?”.

Tư Mã Kỳ quay đầu nhìn ta, khóe miệng có thoáng hiện châm chọc cười lạnh.

Ta nhìn nụ cười của hần, trong lòng là nói không nên lời rất không thoải mái, nhưng mà, hần nói quả thực rất đúng, khiến ta không thể nào phản bác.

Thế gia tử đệ Ngụy Tấn sĩ tộc không phải mỹ nhân phong lưu hương lạc, giống ta bề ngoài không có một chút vị nữ nhân, bên trong cũng không có điểm trình độ nữ nhân, quả thật không có người muốn, phi là hướng về phía Cô gia mà đến. Nhưng mà, toàn bộ điều kiện tiên quyết là, sĩ tộc.

Lại là sĩ tộc.....

Nhắm chặt mắt, đem suy nghĩ trong lòng mơ hồ tức giận kia đè ép xuống, ta thở phào một cái, nói: “Ta căn bản không nghĩ muốn gả cái gọi là danh môn vọng tộc, Tư Mã Kỳ, để ta nói cho ngươi, chúng ta vì cái gì không thích hợp”.

Ta đảo mắt nhìn hần, chỉ thấy hần nhìn chăm chăm ta, ta thậm chí có thể biết được ẩn trong lớp tay áo rộng kia là song quyền nắm chặt đến nỗi gân xanh lộ ra, cũng chỉ có ta là tác phong nhanh nhẹn bức Tư Mã Kỳ tức sùi bọt mép.

“Tư Mã Kỳ, ngươi có hay không nghĩ tới..... Chúng ta nếu kết làm phu thê, như vậy khi chúng ta hai mươi tuổi, ba mươi tuổi đến lúc sáu mươi tuổi, sẽ như thế nào?”.

Tư Mã Kỳ sững sốt, tựa hồ không nghĩ ta sẽ hỏi vấn đề này, phản ứng kịp giữa lông mày nhẹ nhàng buông lỏng ra chút, nói: “Lúc hai mươi tuổi, Thân Tiên Quyền Lữ, lúc ba mươi tuổi, vui vẻ đầm ấm, đến sáu mươi tuổi, tự nhiên con cháu cả sảnh đường”.

Ta nhẹ nhàng cười, nói: “Ta đây lại hỏi ngươi, Tư Mã Kỳ, lúc ta mười tuổi gặp rắc rối phá phách, ngươi giúp ta thu dọn cục diện hỗn loạn. Lúc ta mười lăm tuổi gặp rắc rối, ngươi lại theo ta nói Cô Diệc Khanh, chỉ giải quyết như vậy một lần thôi. Nếu lúc ta hai mươi tuổi cũng gặp rắc rối a? Lại ba mươi tuổi vẫn gặp rắc rối a?”.

Ta trời sinh không là người an phận, cái loại dòng họ phu nhân này ngày qua ngày ta tất nhiên không an phận như vậy, ta hỏi như thế, kỳ thật chính là Mã Văn Tài không có xuất hiện, chúng ta cũng cần phải đối mặt vấn đề.

Tư Mã Kỳ cau mày nói: “Tự nhiên là cùng ngươi nói chúng ta đều đã lớn không được làm xằng làm bậy như vậy.....”.

“Ba mươi tuổi a? Bốn mươi tuổi a?”.

“Kia.....” Miệng hần kiềm hãm, nửa ngày không nói chuyện.

Ta hừ cười ra tiếng, nói: “Ngươi cũng không cần suy nghĩ, lúc ba mươi tuổi, chỉ sợ con mắt ngươi sớm sẽ không nhìn ta, khi đó ngươi có giai nhân trong ngực, trái ôm phải ấp, đã sớm con người mới đầy nhà, thế nào còn nhớ rõ lúc ta mười lăm tuổi đã từng cũng bị khen ngợi quá thẳng thắn đáng yêu?”.

“Toàn bộ lý do của ngươi thoái thác căn bản đều là có lẽ có lo lắng!”.

Hần có chút nổi giận, chau mày nhìn ta.

Ta nhìn ánh mắt hần, nói: “Tư Mã Kỳ, ngươi có thể nói đời này chỉ thú một mình ta sao?”.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, hai người đồng thời lâm vào trầm mặc, gió mùa hè vẫn như cũ chậm rãi mà phát qua, sợi tóc bay nhẹ, đụng vào mặt có tia ngứa, trong lòng lại cảm thấy khó chịu, nhẹ nhàng đau đớn giống như dây từ từ leo lên ăn mòn, trái tim đau nhức, cũng không kiến huyết.

Không biết qua bao lâu, Tư Mã Kỳ bỗng nhiên đứng lên, đưa lưng về phía ta, theo động tác phát phơ của hần, tại kia một quang ảnh sặc sỡ chiếu rọi giống như khúc xạ quang nhọt nhạt.

Kỳ thật, ta là thật sự không xứng với Tư Mã Kỳ, hần chỉ là một cái khoắc lên ngoài da mảnh thú lông lầy, miệng sắc bén mở ra, đuổi theo con mồi của mình, cho đến đem con mồi nuốt vào bụng.

Nhưng mà, ta lại sẽ không là người kia theo bên cạnh hấn, khi đó không cùng ta, ta không cùng hấn, đều là mệnh định.

Ta vĩnh viễn nhớ rõ, năm ấy hấn mới mười sáu tuổi, đứng ở chỗ cửa thành tháp cao, bởi vì ta thuận miệng cảm thán một câu làm Huệ đế hoàng đế cũng không dễ dàng, khoe miệng hấn mang theo cười khinh miệt, còn có câu nói kia, thiên hạ chung quy là có thể giả mà cư, hấn là sĩ nhục Tư Mã gia.

Khi đó, phụ thân hấn Tư Mã Lượng sớm cùng Cổ Nam Phong liên minh, trên cơ bản không có tất cả quyền lực Huệ đế.

Ta nhìn thiếu niên tinh thần dồi dào, áo bào đứng trước gió phiêu dật, đôi mắt trông về phía xa, như thiên hạ đều ở trong mắt ngươi. Từ khi đó bắt đầu, ta đã biết chúng ta là triệt để không thích hợp. Tư Mã Kỳ, trong cảm tình của ngươi pha quá nhiều, có chỗ trách, tâm lại không thuần.

“Ta không nghĩ muốn lừa ngươi, cho nên ta nói cho ngươi, chỉ thú một nữ nhân, đó là không có khả năng. Nhưng mà, ta có thể bảo đảm, ngươi vĩnh viễn đều sẽ là Tư Mã Kỳ mà nữ nhân ta yêu thân nhất, vị trí chính thể cũng vĩnh viễn sẽ không dao động....”.

Nói tới đây, đã không tắt yếu bản lại, ta lắc đầu, cũng đứng lên, nói: “Có lẽ ta là người có lòng tham như vậy, tuy là biết rõ ngươi và ta đều là sĩ tộc từ đệ, từ nhỏ việc hôn nhân nói trắng ra là bất quá một hồi giao dịch, cái gọi là hai người thật lòng, chỉ biết theo thể lực triều đình thay đổi chậm rãi phai mờ, mãi đến có một ngày, biến mất hầu như không còn. Nhưng mà, ta vẫn như cũ không thể khống chế lòng tham này, hưởng hờ..... Ta..... Không hề thích ngươi. Hào, lời ta muốn nói đã nói xong, thật xin lỗi ngươi theo đến Trường An xa như vậy tìm ta, nhưng mà, vướng mắc chúng ta kỳ thực không có thú vị gì. Ngươi có thể trở về từ hôn, ta không thêm đề ý cái gì thanh danh. Nếu ngươi vẫn như cũ không muốn mà nói, như thế..... Vài ngày nữa ta sẽ trở về tự mình Thượng Kinh cầu Cổ hoàng hậu đem hôn sự hủy bỏ đi!”.

Dứt lời ta cất bước muốn chạy, nhưng mà mới bước một bước bị một tay hấn bắt được, hấn cầm ta có chút đau nhức, đào hoa nhân có bị thương nói: “Ta đi ngàn dặm đến, ngươi vậy mà nói ta trở về từ hôn? Ngươi vậy mà đối xử với ta như vậy? Nếu ta thật sự cần chính trị kết thân, ngươi tuyệt đối không phải là lựa chọn đầu tiên, nhưng mà ta vẫn chọn ngươi, mà ngươi nói hủy hôn sự, bản là hấn không ảnh hưởng đến chúng ta! Vô luận tương lai như thế nào, Tư Mã Kỳ ta đều có thể đảm bảo ngươi là người ta yêu nhất!”.

Mười mấy năm qua quen biết, ta làm sao không rõ tâm ý của ngươi, nhưng mà giữa chúng ta có quá nhiều cản trở, ngươi không phải thích hợp nhất của ta, ta cũng giống ngươi nói, hấn không là thích hợp nhất của ngươi.

Lòng tham của ta rất lớn, lớn đến rất không thỏa mãn hi vọng chiếm giữ trái tim vị hôn phu mình mỗi một tia góc.

Nhưng mà trái tim của ta lại rất nhỏ, khuyết thiếu rất nhiều ham muốn, không có hùng tâm tráng chí đi tranh chém giết, ngươi lừa ta không hề ít hơn bên ngoài, chỉ sợ thời gian nếu đã lâu, cuối cùng vẫn là muốn buông tay, đợi cho đến lúc đó tới hồi hận, không bằng bây giờ buông tay, hưởng hờ, ta bây giờ đối với ngươi sớm không còn tâm tư mong lung kia, toàn bộ, đều đã rõ ràng.

Ta lắc đầu, kéo ra tay hấn, nói: “Ngươi quen biết ta nhiều năm, tính tình hai bên sớm hiểu rõ, nếu không phải thật sự cảm thấy chúng ta không thích hợp, ta tất nhiên cũng sẽ không rời khỏi Lạc Dương đi xa đến đây”.

Dứt lời, ta nhấc chân muốn chạy, lại bị hấn lại một lần nữa hung hăng giữ chặt, lực độ mạnh khiến ta lão đảo, chỉ thấy khoe miệng hấn hiện lên ý cười, rất lạnh.

“Ngươi là không phải thích người khác? Người nọ..... Là Mã Văn Tài..... Đúng hay không?”.

Tư Mã Kỳ chưa bao giờ đối ta dùng giọng chất vấn, ta bị thái độ của hấn lập tức chấn động có phần lờ mờ, một hồi mới phản ứng kịp, ra sức vùng vẫy trong tay của hấn, giương giọng nói: “Mặc dù không có những người khác, chúng ta cũng là không thích hợp!”.

Tuy là Mã Văn Tài làm ta càng thêm nhận thức rời khỏi Lạc Dương, rời khỏi Tư Mã Kỳ là quyết định chính xác, nhưng mà, bản thân chúng ta mới là vấn đề chính yếu, toàn bộ cũng thể trách trên đầu người khác!

Dứt lời ta lập tức quay đầu chạy đi, Tư Mã Kỳ này khiến ta cảm thấy xa lạ, nhưng mà nội tâm ta thừa nhận có từng trận co rút đau đớn, kỳ thực, bản thân hấn nên là bộ dạng này, bản thân ta..... Đã sớm nên là rõ ràng, không phải sao.....”.

Bởi vì chạy trốn, cho nên tiếng gió bên tai vù vù rung động, nhưng mà câu nói sau cùng của Tư Mã Kỳ như tiến công vào màng nhĩ ta, giống như ma chú, vẫn lượn vòng trong đầu, không thể tán đi.

“Ngươi trốn không thoát đâu..... Khanh nhi của ta.....”.

.....

Khi trở về phòng, phát hiện Cát Tường đã sớm không biết chạy đi nơi đâu, xiêm y màu hồng để tại trên giường, xem sơ lại là thay nam trang đi theo Phát Tài kinh doanh rồi.

Ta bị câu nói cuối cùng của Tư Mã Kỳ đến tâm thần bất an, đẩy cửa y phục thường cũng không cởi ra ngã xuống giường, cánh tay áp trụ ánh mắt tràn đầy chất ý.

Tuy là biết rõ chính mình cũng không sai, nhưng mà trong đầu ta vẫn còn vang câu vừa mới nói Tư Mã Kỳ, hơn nữa..... Khi ta nhìn thấy ánh mắt bi thương Tư Mã Kỳ, ta vì cái gì vẫn không đành lòng?

Bỗng nhiên, truyền đến tiếng đập cửa nhẹ nhàng sau đó cọt kẹt một tiếng bị đẩy ra, ta nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích, nói: “Cát Tường, ngươi

mới vừa cùng Phát Tài đi đâu....”

Người tới từ từ đến gần ta, ngửi thấy mùi hoa lan, đột nhiên toàn thân ta bị bấp thịt buộc chặt, ánh mắt đê nặng mình cánh tay càng dùng lực, không chút nào dám buông ra, mãi đến người tới kiên quyết tách tay của ta ra, còn là gắt gao nhắm mắt lại không chịu mở.

”Ta ghen tị rồi“.

Thanh âm Mã hồ ly tại đầu ta đình trệ đến, có thể cảm giác được tay hấn chống đầu ta hai bên, vừa dứt lời, cảm thấy nơi khóe mắt là cảm xúc nhẹ nhàng ôn nhuận.

Ta mở choàng mắt, chỉ thấy hình dạng hấn vô cùng tốt nhìn lỗ tai, mà hấn còn lại hôn dọc theo từ nước mắt theo khóe mắt đến tóc mai.

”Hấn là vị hôn phu của ngươi?” Là câu khẳng định không phải phủ định.

Ta ừm rõ ràng một tiếng, đại biểu thừa nhận.

”Thanh mai trúc mã?“.

”Ừm“.

”Biết hơn mười năm rồi hả?“.

”Ừm“.

Vẫn như cũ là nụ hôn dày đặc tinh tế, thậm chí cảm thấy được làn da đều ngưa ngứa, nhãn tình không chớp theo bên trái hôn đến bên phải, trán của hấn để ở trên gối đầu bên cạnh ta, miệng vừa vịn tại bên tai ta, lại nói: “Ta ghen tị rồi. Hấn so với ta hơn mười năm, nhưng mà..... Không sao cả, bởi vì kế tiếp, ta sẽ so với hấn rất nhiều rất nhiều năm“.

Tại không hỏi cái khác, chỉ là nói mấy câu, ngươi tin tưởng ta sao?

Mã hồ ly, ta phải nói là gan ngươi lớn, hay là thật sự tin tưởng ta, hay là, tin tưởng chính ngươi?

Ta hít hít cái mũi, nói: “Ngươi người này thật là vô sỉ, ta có vị hôn phu ngươi cũng ghen tị, không thấy ta ghen tị Chúc Anh Đài nhà ngươi?“.

Hấn nhẹ nhàng cười ra tiếng, nói: “Không phải nhà ta, là Lương gia, muốn nói thì Cổ Diệc Khanh nhà ta“.

Ta bỗng nhiên đưa tay, kéo hấn ngồi dậy, hai tay bưng mặt hấn, nói: “Qua ít ngày nữa đi, nếu hấn không lui hôn, ta trở về Lạc Dương đi tìm hoàng hậu“.

”Chắc chắn, Khanh của ta thực gê gớm, còn có thể tìm hoàng hậu, xem ra ta là tìm được báu vật rồi“.

Ta ngáp hấn một phen, nói: “Ngươi đừng quang quác a, trước đem giải quyết chính ngươi rồi“.

Mã hồ ly cười hắc hắc, đem ta bẻ xoay người tựa vào trong lòng hấn, ta nhất thời không dễ chịu, reo lên: “Này này, ngươi làm gì, nóng muốn chết“.

Hai tay hấn vây quanh ta, tay đặt ở vai ta, từ sau liếm liếm viền tai của ta, nói: “Ta và hấn không giống nhau“.

Cả người ta nhất thời sùng sốt, hấn, là có ý tứ gì.....

”Hấn là hoàng tộc, quyền lực chính là vũ khí hộ mệnh bọn họ, nhưng mà ta một kẻ bình dân, chỉ cần ta không vào sĩ, ruộng đất cửa hàng trong nhà vẫn đầy đủ Tiểu Khanh chúng ta ăn uống cả đời đều dùng không hết. Hấn đang ở vương thất, càng có thêm thân bất do kỷ, mà ta, tối đa là một phụ thân vô dụng có đến mười phòng tiểu thiếp, ta lại là nhi tử độc nhất trong nhà, yêu như thế nào, đến lúc đó Tiểu Khanh chúng ta thích hôm nay hủy đi đồng viên, như thế chúng ta đến ở tây viên đi, ở tây viên chán mới thôi, cùng lắm còn có thể mua một tòa nhà, vậy thì lỗ tai được yên tĩnh. Cho nên..... Ta và hấn không giống nhau, ta có thể nói cho ngươi, ta đời này, cũng chỉ sẽ lấy một nữ nhân, một cơ hội tốt như vậy, Tiểu Khanh chúng ta nên là sẽ không buông tay đi?“.

Ta đột nhiên quay đầu, nói: “Ngươi nghe lén!“.

Hấn tại chớp mũi ta hôn nhẹ một cái, nói: “Các ngươi rống lớn tiếng như vậy, ta tản bộ, không cần thận nghe thấy mà thôi“.

”Không biết xấu hổ!“.

”Ta cho tới bây giờ chưa nói ta xấu hổ.....”==

”Ngươi.....“.

”Ta cái gì..... Ha ha, đêm nay ta đi theo phụ thân ta nói chuyện này. Bất quá, ngươi hôm nay an bài chính ngươi lên sân khấu thật sự là đủ kinh điển a.....“.

Ta bĩu môi, đối hấn kéo ra hiệu quả đề tài rất không hài lòng, nhưng mà cũng không nghĩ muốn cùng hấn truy cứu, tiện nói: “Sự tình khẩn cấp sao, so với ta lấy sản phẩm từ nhà người ta đào hôn được rồi?”.

”Kia trái lại“.

.....

Ta cùng Mã hồ ly cứ như vậy cãi cọ hồi lâu, mãi đến mặt trời lặn phía tây hấn mới đi, com chiều nghe nói hạ nhân sẽ hội đưa lên tới, hai vị đại nhân kia bây giờ vẫn còn hôn mê, thật là có đủ khoa trương.

Mới đóng cửa lại không lâu, ta ngồi ở trước bàn dợ tay nghĩ muốn rót ly trà, nghe thấy cửa cột kẹt một tiếng đẩy ra, tưởng rằng Cát Tường, nhân tiện nói: “Người khá lắm a, cứ nhiên bây giờ mới trở về! Cả ngày đều ở bên ngoài..... Còn có.....“.

Ta hớp trà quay đầu nghĩ muốn tiếp tục huấn, vừa thấy người đến kinh ngạc nói: “Hoàng Thu Thanh?”.

”Cổ tiểu thư, đắc tội rồi!“.

Ta còn chưa biết rõ tình hình, nghe thấy hấn một câu không đầu không đuôi mà nói, chỉ thấy hấn bước lên phía trước, ta còn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, lâm vào tối đen.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Bị Bắt Lại Rồi.

Ta cảm giác đầu mình bị đập vào cửa gỗ, va chạm rất mạnh, ôi ! quả là rất đau.

Chuyện gì đã xảy ra? Mơ thấy ác mộng sao !

Không. Không đúng!

Ý thức được mình không phải nằm mơ, ta khẽ mở mắt, ôm lấy ót, mơ màng nhìn những thứ trước mắt.

Một chiếc xe ngựa lộng lẫy không người lái, bên trong ngoài ta ra thì không có một ai, hơn nữa ngựa chạy lại rất nhanh.

Này. Đây chuyện gì chứ? !

Đột nhiên nhớ lại sự việc trước khi hôn mê, ta cắn răng nghiêng lợi hung ác gầm nhẹ: “Hoàng Thu Thanh! Lão tử giết chết người! Dám hại lão tử. Có phải người không muốn sống nữa!”

Nhưng mà, hấn đánh ta bất tỉnh là vì cái gì? ! Bất cóc? !

Không, không thể nào.

Ta xoa nhẹ mi tâm, từ từ nhớ lại những chuyện xảy ra trước đó, ột lúc sau, đã bắt đầu có chút manh mối. Nhưng bắt đầu có manh mối rồi ta lại càng thêm bất đắc dĩ. Tuy là miệng đang đau nhưng vẫn nở nụ cười khổ.

Ta biết ngay là Hoàng Thu Thanh không phải người đơn giản, hấn nói hấn đến từ Trường An, sau đó ta nhiều lần vô tình thăm dò hấn, ta liền phòng bị hấn, nhưng mà, thường ngày hấn rất lặng lẽ, ngay cả một chút hành tung của hấn ta cũng không thể phát hiện, lúc mới đầu là phòng bị hấn nhưng về sau cũng dần không còn, chỉ cần không gặp hấn là được, ta không muốn dây dưa với loại người này.

Thì ra là. Hấn căn bản là người của Tư Mã Kỳ.

Nói như vậy, thật ra Tư Mã Kỳ sớm đã phát hiện ra hành tung của ta? Vậy tại sao hấn lại kéo dài đến bây giờ mới đến?

Vừa mới tỉnh dậy, đầu óc không được tốt lắm, ta gạt gù hễ một hồi cũng nghĩ không ra nguyên nhân.

Quên đi! Phải hiểu rõ thời điểm hiện tại! Chỉ là. Việc cấp bách không phải cái này!

Ta vội vàng đưa tay lên muốn vén rèm cửa xem tình hình bên ngoài như thế nào.

Thật ra thì, cảnh tượng sau khi ta vén rèm lên.

Trong đầu ta nghĩ tới sau khi vén rèm lên sẽ là đội ngũ nhân mã lớn đang đứng trước mặt chờ áp giải ta trở về, nhưng lại muốn chào đón ta là vẻ mặt đen ngòm của Hoàng Thu Thanh cùng với điệu cười rợn tóc gáy của hắn, rất muốn nhìn thấy Tư Mã Kỳ cười ngửa hiên ngang theo đằng sau, sau đó cúi đầu nói với ta, Khanh Nhi, ta rốt cuộc bắt được ngươi.

Nhưng mà, ta chưa bao giờ nghĩ tới, khi mình vén rèm lên lại thấy phải cảnh tượng này.

Trước mắt ta là những cọc gỗ!

Cả cửa sổ cũng bị đóng lại thật chặt, ta nhìn chăm chăm vào mấy cây gỗ to gỗ nhỏ trước mắt, kích động đến phun máu.

Tốt. Thật cầu huyết!

Mặc dù biết rõ cơ hội rất nhỏ, nhưng mà ta vẫn chưa bỏ cuộc, xoay người một cái đánh huych và cánh cửa, tuy nhiên vẫn vô ích.

Quả nhiên, bên này cũng bị bịt kín rồi.

Như vậy hiện tại, trước mắt chỉ có một lối ra, nhìn vào tấm rèm phía trước xe ngựa, phía trên bị gió thổi lật phất, nhưng mà gió cũng không lớn, cho nên cũng không bị thổi tung lên, bên ngoài chỉ có một chút ánh sáng chiếu vào, ở một nơi không gian gần như kín mít vậy khiến sta có chút luống cuống.

Tư Mã Kỳ, rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ gì, ta và ngươi lại trở nên như vậy sao?

Bắt ta, vẫn là ý tứ đó, chính là muốn cưỡng cầu ta rồi.

Không được không được, bây giờ không phải là thời điểm nghĩ cái này!

Ta lắc đầu một cái, vỗ hai gò má của mình, đem tinh thần vực lại.

Cứ như vậy bị tóm cũng không phải phong cách của Cổ Diệt Khanh ta! Chính là Tư Mã tiểu tặc muốn đuổi ta đến đường cùng?

Thật là đến một cái cửa cũng không để lại, chẳng lẽ hắn muốn ta chết ở trên xe ngựa sao!

Ta hé mắt, hừ, chỉ là, không thể lờ mà lờ mờ hành động, phải xem trước bây giờ là tình huống gì? Ta nhẹ nhàng bò đến cái rèm bên cạnh, mới vừa nằm xuống, chợt nghe bên ngoài có tiếng ngựa hí, cả thân xe ngựa đột nhiên chấn động.

Ôi, mẹ nó, chuyện gì vậy! ?

Cả xe ngựa đột nhiên chấn động làm ta trở tay không kịp, cả người bởi vì quán tính nên vẫn lao về phía trước, muốn kéo lấy thứ gì để nằm vững, kết quả là, ta liền kéo lấy tấm đệm trên xe ngựa, cả người cả đệm đều lăn ra ngoài.

Tấm đệm kia bị ta đè lê, “bịch” một tiếng, vì vậy cả người ta bị bọc bởi tấm đệm, khoảnh khắc ta nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, ta đã giống như một con nhộng đang lặn trên đất rồi.

Ta vội đứng dậy, kinh ngạc nhìn cảnh tượng bên ngoài, không có người, không có Tư Mã Kỳ, chỉ có một chiếc xe ngựa dừng lại nơi rừng núi hoang vu, cỏ dại thì cao đến nửa người, troief tới như mực, chỉ còn lại tiếng kêu của côn trùng và một chút ánh sáng yếu ớt từ đèn lồng trên xe ngựa.

Ta thậm chí không nhìn thấy phu xe ở chỗ nào, nhất thời da đầu tê dại, lạnh cả sống lưng.

Chuyện gì đây. , chuyện quái quỷ gì đang xảy ra! ?

Chợt, ta cảm giác bị néo ở eo, cả người ta bị kéo về phía sau, cả người tạo thành hình cung, âm thanh quen thuộc ở phía sau vang lên: “Ngươi đã tỉnh?”

Eo của ta bị kéo vô cùng đau, tấm vải gần cổ bị siết chặt, hô hấp nhất thời khó khăn, nhưng mà bởi vì thân thể bị quấn chặt, cho nên việc quay đầu lại cũng khó khăn, ta ho khan hai cái, từ trong cổ họng khó khăn phát ra âm thanh, nói: “Hoàng. Thu Thanh. Ngươi. rốt cục là vì cái gì, cái gì. Ngươi. Khụ khụ. Bắt ta. Tại sao. tại sao ngươi lại làm vậy.”

Hoàng Thu Thanh vẫn nói như thường ngày nhưng lần này nghe có vẻ đáng sợ hơn: “Ta? Ta chính là Hoàng Thu Thanh. bạn học của ngươi, ha-hah. Về phần tại sao bắt ngươi, xem ra ngươi không cần biết.”

Chợt, cổ ta bị bóp thật chặt, lập tức không thể hô hấp, nhưng mà tay chân bị bó chặt, gãy gập cũng không thể, ngay cả khóe mắt cũng uốn ưót chỉ có thể hé miệng kêu vài tiếng khàn khàn.

Hắn làm gì.

Chẳng lẽ hắn muốn giết chết ta?

Thật khó chịu.

Không khí dường như bị lấy đi, ta cảm giác mình không được hít thở sớm sẽ lập tức chết, bỗng dưng hắn buông lỏng tay, cả người ta bị ném vào trong

xe ngựa, xương gò má bị đập phải ván xe đau đớn vô cùng, nhưng mà ta không để ý tới đau đớn, ta mở miệng thật lớn hút không khí bên ngoài, cả người khiến đầu óc trống rỗng.

Ta vất vả lắm mới kịp thích ứng, nhưng lại phát hiện Hoàng Thu Thanh lại bắt đầu kéo bỏ tấm đệm trên người ta, trước kia khi ta nhìn thấy hắn cảm thấy hắn là người không rõ lai lịch và không muốn đến gần, còn bây giờ ta quả thật đang rất sợ hắn.

Hắn là kẻ điên, tại sao hắn lại đối xử với ta như vậy.

Nếu như lúc đầu ta hiểu lầm hắn là người của Tư Mã Kỳ, thì bây giờ ta đã có thể xác định hắn tuyệt đối không phải người của TƯ Mã Kỳ.

Cho dù như thế nào thì Tư Mã Kỳ sẽ tuyệt đối không đối xử với ta như vậy, như vậy. Rốt cục hắn là người của ai. Rốt cuộc mục đích của hắn là gì? !

Trên cổ dường như vẫn còn cảm giác khi bị siết lấy, một chút đau xót này nhắc nhở ta, con người đang mỉm cười trước mắt đã làm gì ta.

Tốc độ của Hoàng Thu Thanh rất nhanh, chỉ cần hai ba lần là có thể kéo bỏ tấm đệm, ngừng đầu liếc ta một cái hắn liền cười toe toét khoe ra hàm răng trắng muốt nói: “Người nhìn ta như vậy làm gì?”

Ta nhìn bộ dạng của hắn giống như bị thần kinh, thân thể không tự chủ được mà lùi ra phía sau, nhưng mà đằng sau chính là chiếc xe ngựa, khóe mắt len lén xuống bụi cỏ bên cạnh, không biết ta nhảy xuống xe.

Cầm bóng chớp bị hắn bóp lấy, mặt ta bắt buộc phải quay sang nhìn hắn, hắn dùng lực như là muốn bóp vỡ cằm ta, ta đau đến nỗi suýt chút nữa cắn lưỡi tự tử.

”Thế nào, người nghĩ muốn nhảy xuống xe chạy trốn? Ngần vạn lần đừng nghĩ đến việc ngóc ngách này, đừng làm cho ta hối hận vừa này không động thủ. Giết chết người.”

Cái tên biến thái này, lại có thể mỉm cười rực rỡ khi nói ra những lời này!

Ta cười nhạt một chút, chợt nhả một bãi nước miếng lên mặt hắn, nói: “Ta mặc kệ người mẹ nó là ai phải tới, hôm nay người có bản lĩnh thì giết ta, chó dong dong dài, Cổ Diệc Khanh ta cũng không phải loại người thông minh dừng cảm gì, nhưng mà tuyệt đối không như tên biến thái chỉ biết đánh lên sau lưng người khác như người!”

Ta cũng không phải ăn chay lớn lên!

Nhưng là so với sợ chết, ta càng không muốn nhiều lời với tên biến thái này.

Tên biến thái kia vừa lừa gạt được mọi người lại có thể lừa gạt ta, đạo hạnh quả là cao! Muốn giết ta sớm, cần gì phải đưa ta đến nơi hoang vu hẻo lánh rồi uy hiếp, một đao chém xuống không phải là xong sao? !

Hoàng Thu Thanh bị ta nhổ một ngụm nước bọt, chỉ là sắc mặt thoáng một cái, lại bình thường, hừ nhẹ một tiếng buông ta đang nắm cằm của ta ra vỗ vỗ mặt của ta, nói: “Có ý tứ, khó trách nhiều nam nhân lại thích người như vậy, vừa cứng vừa mềm.rất lay động.”

Ta hung hăng trừng hắn, chợt đẩy tay của hắn ra, nói: “Bỏ tay người ra! Mặt của ta là người có thể đụng sao? ! Ta mặc kệ người là do ai phải tới và mục đích là gì, cuối cùng cũng không phải chỉ là một nô tài thôi sao? ! Mặt của ta lúc nào thì đến lượt người chạm vào, chuyện của ta lúc nào thì đến phiên người hỏi! Làm nô tài thì làm ho tốt đi, umh.”

Lúc này cổ ta lại bị siết lấy, cảm giác lần này còn mạnh hơn lần trước.

Trong đầu ta không thể suy tư, chỉ cảm thấy thật khó chịu, tất cả hành động đã chỉ còn lại bản năng, bàn tay vẫn cố gắng kéo tay của hắn ra.

Dần dần, ngay cả chân tay cũng không còn sức, cả người cũng mất dần ý thức, hắn mới buông ta ra.

Hắn buông ta ra được một lúc, ta cố gắng hít thở thật tốt, đôi tay che cổ của mình, tròn tròn mắt, xung quanh không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Có lẽ hắn phát hiện có gì không đúng, liền kéo ta lên, ở sau lưng ta vỗ mạnh hai cái, ta bị hắn vỗ mạnh hai cái, lúc này mới mở miệng hít một hơi.

”Ta mặc kệ thân phận trước kia của người là gì, sau lưng người là thể lực gì, tính mạng người bây giờ đang trong tay ta, thì người phải nghe ta, đừng cho là ta thật sự không dám giết chết người, chỉ là còn chưa tới thời điểm mà thôi.”

Ta xoa cổ của mình, lỗ mũi chợt ề ảm, nhưng là chịu đựng không để cho nước mắt rơi, hung hăng hừ một tiếng, ta lại bò vào trong xe.

Tấm đệm cũng bị ta kéo xuống rồi, bây giờ bên trong xe vừa cứng vừa thô mấy mảnh gỗ nhỏ cắm vào da thịt, ta bò vào trong góc ngồi xuống, ta phải nắm chặt thành quyền đặt lên tim.

Đã bao nhiêu năm, ta chưa bao giờ phải chịu uất ức như vậy, hôm nay tự nhiên bị một tên biến thái như vậy dày vò, ta dụi dụi con mắt, cố gắng kiềm chế không cho nước mắt chảy ra.

Cổ Diệc Khanh, người không thể khóc!

Khóc trước mắt kẻ địch là một chuyện vô cùng mềm yếu, phải nâng cao bản thân, hy vọng là học sẽ tìm được người, sẽ tìm được

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hoàng Thu Thanh, Xxoox Người Một Vạn Năm!

Thật đói

Thật hối hận

Ta ngồi phịch trên ván gỗ của xe ngựa, đã đói bụng đến ngón tay cũng không còn sức rồi.

Đại khái là ba ngày trước, ban đêm quả thật khó ngủ, ta vùi mình ở một góc của xe ngựa, mắt một lúc mới ngủ thiếp đi, sáng ngày thứ hai, vừa mới tỉnh lại không lâu, Hoàng Thu Thanh liền mang hai cái bánh bao cùng một chén nước đưa vào.

Khi đó ta mới phát hiện, tấm rèm đã bị hắt treo lại, trong nháy mắt khép mở, ánh mặt trời chiếu vào mắt, ta theo bản năng nhú lại mắt, mới phản ứng được chỉ còn lại bóng tối.

Bên trong góc xe có một ngọn đèn dầu, ta nhìn hai cái bánh bao khô cùng với chén nước dường như còn có thể nhìn thấy sỏi ở đáy chén, chắc là hắt lấy được ở một dòng sông gần đó, sau đó đột nhiên ta cảm thấy tức giận.

Nhớ tới lúc trước, ta quả là sung sướng, lúc đó cũng có vài ba cái xe ngựa bên cạnh, nghe thấy bên ngoài có tiếng động, chắc là hắt đang ngồi ở vị trí phụ xe.

Ta lấy một cái bánh bao thả vào trong chén nước, chờ bánh bao phình căng lên đem toàn bộ nước trong chén hút sạch. Mới lộ cá nộ cười tà ác, sau đó một tay nắm slaays chiếc bánh bao một tay vén chiếc rèm lên.

Mặc dù thời điểm đó ánh mặt trời rất chói mắt, chói đến mắt của ta không nhìn rõ người trước mắt, nhưng mà khuôn mặt hắc ám kia của hắt với ánh mặt trời vô cùng tương phản, trong nháy mắt ta nhìn thấy khuôn mặt của hắt nghiêng sang, liền lấy tay ném tới!

Bộp.

Ngay giữa mục tiêu!

Ta chà! Ta mài! Ta cạo!

Trong một giây ngắn ngủn, tất cả số vụ bánh còn lại bị ta vo lại chà hết lên mặt Hoàng Thu Thanh.

Lúc này trải qua một khoảng thời gian bên ngoài, đôi mắt của ta đã có thể thấy rõ mọi vật dưới ánh mặt trời. Đã có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt hắt rồi.

Quả nhiên, trên mặt hắt toàn vụn bánh bao, trơn to hai mắt dùng ánh mắt không thể tin được nhìn ta, còn có chút vụ bánh và nước từ lông mày hắt rơi xuống.

Từ trong khoang mũi ta nặng nề “Hừ” một tiếng, nghiêng đầu liền bò lại bên trong xe ngựa, quay người lại nhìn thấy một chiếc bánh bao khác, thuận tay nắm lấy, nghiêng đầu, giơ tay lên, ném ra ngoài!

Một động tác vô cùng tự nhiên, thời điểm chiếc bánh bao rơi trúng trán của Hoàng Thu Thanh còn phát ra tiếng “bịch” thật lớn.

Nhìn sắc mặt tối sầm của hắt, xem ra vào giờ phút này hắt đang phát hỏa rồi, ta liền nặng nề nằm xuống.

Ta vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, ta đoán chắc rằng, nhìn dáng vẻ của hắt thì bây giờ hắt sẽ tuyệt đối không giết ta!

Cho dù người không giết ta, ta cũng sẽ đối với người hạ thủ lưu tình sao? !

Cho nên bây giờ chính là ta chinh người? !

Hừ!

Bản về độ vô sỉ người so với ta còn kém xa !

Ta liền bày ra tư thế chờ hấn vén rèm lên, sau đó đem bộ mặt đầy nước cùng vụn bánh đi vào, trạng thái hoàn toàn sẵn sàng chiến đấu, còn cố ý nở nụ cười khiêu khích nơi khóe miệng.

Nhưng mà tư thế chiến đấu này cùng với nụ cười khiêu khích còn phải kéo dài đến hơn 10 phút sau, người không thấy vào, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Kết quả là, ta liền đắc chí, rốt cuộc chinh được hấn. kết quả nữa là ta đây liền vui vẻ, đắc chí cả nửa ngày.

Cho đến.

Ta phát hiện con mẹ nó hấn dám không cho ta ăn thêm!

Đến buổi tối, ta đã đói đến mức không chịu được rồi, vén rèm lên, nhìn thấy hấn đang dựa vào xe ngựa, hai mắt khẽ nhắm, thật ra thì, trừ bỏ việc hấn làm tôi qua, Hoàng Thu Thanh bất quá cũng chỉ là một thiếu niên, nhưng mà lòng dạ hấn so với khuôn mặt thì khác xa nhau! Có đẹp trai đi nữa thì cô nãi cũng không tha cho người!

Ta đẩy hấn, nói: “Này! Ngươi không phải muốn bỏ đói ta chứ!”

Mí mắt hấn đều không động, nói: “Không phải ngươi không muốn ăn sao.”

”Con mắt nào ngươi nhìn thấy ta không muốn ăn? !”

”Cả hai con mắt ta đều nhìn thấy!”

Hấn lúc này rốt cuộc cũng mở mắt, mắt hấn vốn đã to, đột nhiên mở ra trùng ta một cái thật sự hù dọa ta mà, ta vội vàng giả bộ trấn định, nói: “Nhìn, nhìn cái gì! Đó là bởi những thứ ngươi mang về đều không phải cho người ăn!”

”Vậy ngươi cũng đừng ăn!” Hấn cười lạnh một tiếng, nhảy xuống xe.

Ta thấy hấn vừa xuống xe, theo bản năng liền chen chân vào muốn cùng đi xuống, ta ở trong xe ngựa cả ngày sớm đã nhàm chán rồi. Chân còn chưa chạm xuống mặt đất thì đã bị hấn nắm cổ lôi vào trong xe ngựa, còn nói: “Ai cho ngươi ra ngoài! ? Ta có nói qua ngươi có thể xuống đất sao? ! Đừng để cho ta nhìn thấy hành động này lần thứ hai nếu không.”

Ta bị hấn ném vào, vừa đứng cái trán đập vào sàn gỗ, bị đau kêu một tiếng, nghe lời của hấn, vô cùng tức giận liền vội vàng bò dậy, úp sấp trên khung cửa xe ngựa nói một câu: “Ai mà thêm! Không cho ăn ngon lâu từ sẽ không ăn! Còn nữa, ngươi cho rằng ta muốn xuống sao! ? Ta không cần xuống đất cũng rất nhanh có người tới cứu ta! Ngươi hãy chờ chết đi!”

Dứt lời đầu của ta liền co rụt lại, đem mặt trở vào trong xe.

Kết quả là, ngày thứ nhất ta phải ôm bụng đói trải qua. Đến ngày thứ hai, hấn lại còn chưa cho ta thức ăn, khi tỉnh ngủ chỉ có một chén nước giống như ngày thứ nhất, không ăn sẽ không chết, nhưng là không có nước uống thật sự sẽ chết, ta đây đã khát đến không chịu được, cũng không kịp quan tâm gì nhiều, nâng lên chén liền uống..., nhưng mà muốn ta cúi đầu đi xin hấn thức ăn thì không thể được.

Sau đó, ngày thứ hai, ta liền uống tổng cộng hai chén nước qua ngày. Khi đó bụng đã không có cảm giác đói bụng rồi, đã cảm thấy cả người như nhũn ra tứ chi vô lực.

Cho tới bây giờ, ngày thứ ba, ta nằm ở trên ván gỗ, nhìn chén nước cách mình cũng không xa kia, gần như cũng không có hơi sức qua đó, liền mở mắt nhìn nó.

Thật là ác độc.

Cư nhim dùng biện pháp ác độc này trừng trị ta.

Tên biến thái này cư nhiên lại dùng cách này trên người Cổ Diệt Khanh ta, nghĩ tới lúc trước ta cùng Cát Tường đi đến những nơi ăn uống, như thế nào cũng không nghĩ tới mình sẽ rơi vào hoàn cảnh này.

Lúc này, oán niệm của ta với Hoàng Thu Thanh vô cùng lớn, nếu như sóng điện não có thể giết người, ta bảo đảm Hoàng Thu Thanh đã sớm chết rồi, đáng tiếc. Nó không thể. Cho nên, ta vẫn là đói bụng nằm bất động trên xe.

Ngày thứ nhất ta vẫn ảo tưởng Mã Văn Tài có thể từ trên trời giáng xuống, ngày thứ hai ta thậm chí bắt đầu nghĩ Tư Mã Kỳ cười con ngựa đến đây, đến ngày thứ ba, trong lòng của ta cũng chỉ có một câu nói.

Đồ khốn Mã Văn Tài con rùa Tư Mã Kỳ, hai người các ngươi hãy đi chết đi, đi chết đi!

Ta mất tích ba ngày, không phải một ngày, không phải hai ngày, là toàn bộ ba ngày! Cư nhim không có một người có thể tìm được ta, quan trọng là ta đêm hôm bị bắt cóc đến nơi này, vậy mà ba ngày cũng chưa tìm được!

Điều này chứng minh là ta đang ở một nơi rất hoang vu hẻo lánh đi, nhưng mà bọn họ dùng toàn bộ ba ngày mà cũng không tìm được ta, đặc biệt là Tư Mã Kỳ, cái quỷ gì mà mặt thám hoàng thất, cũng là đi chết hết...

Đừng hỏi ta là cái gì không tự cứu mình, không phải là ta không muốn, mà là hãy thử suy nghĩ một chút, ngày thứ nhất ta vẫn còn sức lực, tên biến thái đó căn bản sẽ không rời đi, ta thậm chí chỉ cần thời điểm hắn rời đi mà bỏ chỗ, nhưng mà tên Hoàng Thu Thanh đúng là quá biến thái, không lúc nào là hắn không giám sát bên cạnh, ta bắt đầ dĩ vển rềm xe lên, hô to một tiếng, ta muốn đi tiểu một chút.

Vấn đề chính là chỗ này,nếu hỏi tại sao ta không mượn cơ này mà trốn đi, nhưng mà....nếu như một người đàn ông, không nói nhiều chỉ kéo người thôi, nhưng mà hắn liền đứng ở phía sau người, chỉ là quay lưng lại đi.

Vậy người có chạy được không?

Đáp án dĩ nhiên là không.

Không thể!

Đây đúng là tình huống dở khóc dở cười, thử hỏi, ta làm sao có thể thoát được hả ? !

Nhưng mà loại này tình huống đến ngày thứ hai đã không tái hiện nữa rồi, bởi vì mỗi ngày hai chén nước chỉ là đủ duy trì tính mạng của ta, thử hỏi ta còn có thể tiết ra ngoài sao? !

Cứ như vậy, ta liền nằm bất động ở trong xe cả ngày. Nhìn mặt trời hôm đó lặn, trăng lên trăng xuống, lại qua một ngày.

Ta đang suy nghĩ mông lung, tự dưng rềm bị vén lên, nhìn khuôn mặt hắc ám này, ta ngay cả ngũ quan của hắn đều nhìn không rõ, nhưng mà dựa vào oán khí của mình mà có dũng khí đưa tay lên chỉ, hướng về phía hắn dùng giọng nói chất chứa oán niệm nói: “Trời đánh. Chết. người. lão tử muốn. Bạo Cúc Hoa. . . của người..... . Một vạn lần.”

Mới vừa nói xong câu này, tay của ta đã vô lực rũ xuống.

.

Đừng cho là ta cứ như vậy chết đi, đây là chuyện không thể nào, ta chỉ là quá mệt mỏi, nói một câu nói, trời mới biết ta lại tiêu hao bao nhiêu năng lượng ! Năng lượng quý báu! Dựa vào năng lượng mà duy trì tính mạng!

”Có thể đi rồi.”

Hả?

Hắn có ý gì ?

Đối với câu nói này của Hoàng Thu Thanh ta đột nhiên không tiêu hóa nổi, nhưng mà lời nói của hắn là thật sao.

Lúc này ta mới nhắm mắt lại.

.

Mọi người đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, ta đây còn chưa có chết. Chính là nhắm mắt cảm động chính bản thân không đói chết, chỉ là sau khi cảm động chính là suy tư.

Hắn mệt nhọc ba ngày như vậy chỉ vì trì hoãn thời gian?

Tại sao?

Trì hoãn thời gian của người nào?

Bằng khả năng của Mã Văn Tài và Tư Mã Kỳ không thể hai ba ngày mà không tìm được ta, vậy rốt cuộc là

Xây ra chuyện gì?

.

————— TA LÀ DẢI PHÂN CÁCH Tiểu Khanh đói bụng đến mức có thể nuốt cả đầu bò —————

Bị vác ra ngoài như túi gạo, cũng không biết tại sao hắn có thể đi vào từ cửa sau khách điểm, dù sao chính là rất nhanh chóng tiến vào căn phòng bên trong khách điểm, sau đó ta liền bị quăng xuống giường.

Bị ném xuống ta tạo ngay một tư thế hình chữ đại trên giường.

Ta rất vui mừng vì mặt ta bị nện vào là gôi, rớt cuộc. cũng không bị nện phải vật cứng.

Lúc này ta cũng không còn hơi sức để hỏi Hoàng Thu Thanh một câu, “Vì sao”, thì đã nghe thấy tiếng cánh cửa bị kéo ra sau đó đóng lại.

Ta đây rớt cuộc cũng lấy lại được chút sức, lật người một cái, đem mặt ngẩng lên, nhưng nhìn phòng ốc trống rỗng, ta rớt cuộc vẫn không nhận được mà phát ra một âm thanh vô cùng suy yếu “Chúc phúc”: “Lão tử chúc người sớm ngày cục hoa bị nát.”

Chỉ là, bộ họ đã rời đi, vậy ta phải làm thế nào? !

Không có ai biết ta ở chỗ này!

Chẳng lẽ ta không còn cách nào thoát khỏi mệnh đoi chết! ?

Trong đầu ta vẫn đang ngổn ngang suy nghĩ, năng lượng tiếp tục tiêu hao, cuối cùng ta chính là rơi lệ.

Choáng nặng rồi.

.

Khỏe miệng cảm thấy chút ngọt, Là nước. Ta khẽ há miệng, chỉ cảm thấy vị ngọt này từ từ chảy xuống cổ họng, làm cổ họng khô khốc của ta được dịu mát.

Phải biết, ngày hôm nay ngay cả một ngụm nước ta cũng chưa uống nha.

Đầu óc choáng váng đến không thể cử động, ta dùng sức mở mắt. Chỉ vì ta ngửi thấy mùi hương quen thuộc, thật vất vả mới mở được mắt, đập vào mắt ta chính là gương mặt phóng đại của tên Mã hồ ly, còn có miệng của hắn đang dán vào môi ta, ta sững sờ khẽ mở rộng miệng, chỉ cảm thấy vừa một dòng trong veo tràn vào cổ họng.

Thì ra là này giờ hắn đều dùng miệng mớm nước cho ta! ? Cho dù ta đang đói bụng cũng không thể ngăn cản được sự xấu hổ này, cho dù cố gắng ngăn lại thì rớt cuộc vẫn đổ cả hai tai.

Lỗ tai của ta bỗng dưng nóng lên.

Không phải là ta lại giả bộ thuần khiết, dù sao cũng không phải là chưa hôn qua, huống chi đây cũng không phải thời điểm. Nhưng là.

Ta chính là. Ta chính là ba ngày không đánh răng không tắm rửa. Mã hồ ly sao có thể mớm nước vào miệng ta.

Sau khi mớm xong, hắn ngẩng đầu lên, ba ngày không thấy, thế nhưng hắn so với ta cũng không hơn là bao, mặt mũi tiêu tụy, cảm hơi nhợt nhạt có thể nhìn râu lõm chòm, áo cũng là bị ép tới phát nhẵn, xem ra cũng là bộ dạng dơ dáy ba ngày không tắm!

Mã hồ ly nhẹ nhàng cười một tiếng híp mắt lại, ôm ta lên, dùng râu cọ vào mặt ta, nói: “Trở về là tốt rồi.”

Trở về là tốt rồi? !

Cũng không phải ta tự mình chạy, lời này của hắn là có ý gì? !

Vừa định mở miệng hỏi, liền thấy hắn nâng một bát cháo nhỏ trên bàn tới, múc một muỗng đưa đến bên miệng ta, nói: “Ăn cháo trước đi, người đói bụng mấy ngày, không thể ăn quá nhanh, a, từ từ ăn, thôi cho người rồi hẵng ăn.”

Ta theo bản năng hé miệng, cháo trắng rất mềm, hơi mặn một chút. Nhưng mà ta lại nhưng không có ý định ăn thật ngon, chỉ vội vã ăn vài miếng, cảm thấy dạ dày của mình cũng tốt lên, dường như cả người cũng khôi phục sức lực, liền nâng tay lên, nói: “Rớt cuộc là xảy ra chuyện gì? Làm sao người biết ta ở chỗ này? Người biết là ai bắt ta đi sao! ?”

Chỉ thấy Mã hồ ly sững sờ một chút, nghiêng đầu cau mày nói: “Người là bị bắt đi? Không phải để lại thư rồi trốn đi hay sao?”

Đầu óc ta nổ tung một tiếng oanh thật lớn, nói: “Để lại thư rồi trốn đi? ! Để lại thư gì chứ! ?”

Con người Mã hồ ly chợt chuyển một cái, hồi lâu, chân mày từ từ giãn ra, đưa tay ngắt mi tâm, nói: “Sợ rằng. Chúng ta đều bị người ta lừa bòn.”

Tác giả có lời muốn nói:

Chuẩn bị! ! ! ! Chuẩn bị pháo đạn! ! ! Lên lớp! ! !

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thiên Hạ Biến Sắc

“Có ý gì? Bị người đùa bỡn?” Ta cau mày nghi ngờ nhìn Mã hồ ly.

Mã hồ ly kéo tay áo, giúp ta lau khòe miệng, sau đó bắt đầu nói đến chuyện của ba ngày trước.

Lúc ta bị bắt có thì đúng lúc hần đang ở chỗ Mã Anh Minh, lúc ấy đi vào, liền phát hiện Tư Mã kỳ cũng ở đây. Vẫn mơ màng chưa rõ Mã Anh Minh tỉnh lại lúc nào, đang cùng Tư Mã kỳ đánh cờ uống trà. Nhìn thấy Mã hồ ly đi vào, Tư Mã kỳ cũng không nhiều lời, chỉ là ngay sau đó liền cáo từ, sau đó để lại hai cha con nói chuyện, đến khi nói chuyện xong hần định đi tìm ta thì phát hiện Tư Mã Kỳ cùng với đội quân của mình đang chuẩn bị rời đi.

Khi đó trong tay Tư Mã kỳ nắm chặt một phong thư, sắc mặt lo lắng, vậy mà thời điểm nhìn thấy hần lại lộ ra một chút ý cười, nói, nằng lại bỏ chạy, nằng luôn tùy hứng như vậy, chỉ là, qua nhiều năm như vậy. Mỗi một lần nằng rời đi, ta đều có thể đem nằng tìm trở về, dứt lời, liền hất tay ném đi, phong thư nằm trong tay hần liền hóa thành mảnh vụn, theo gió, bay ra đầy đất.

Tư Mã kỳ rời đi?

Tuy nói hần có thể rời đi, ta cho rằng là chuyện tốt, nhưng mà giọng điệu của hần dường như đối với ta không buông tha, như vậy tại sao lại gấp gáp rời đi, vì cái gì? Có thể hay không cùng việc ta bị bắt cóc lần này có liên quan?

Nhưng mà, ta nghĩ lại, nhanh chóng phủ định những gì mình đang nghĩ.

Không. Sẽ không.

Theo cách nói của Mã hồ ly, Tư Mã kỳ căn bản cũng là cho là ta tự mình chạy trốn, xem ra hần cũng không biết chuyện ta bị bắt, vậy hần tại sao hần phải đột nhiên rời đi như vậy?

Chẳng lẽ là hần tới tìm ta. Không, cũng không đúng, nếu như hần là tới tìm ta, như vậy ta đã sớm bị tìm được, làm sao có thể đứng ở nơi rừng núi hoang vu mà không bị tìm được! ?

Vậy. Hần rời đi. Là trở về Lạc Dương?

Câu “Người trốn không thoát đâu” kia dường như vẫn còn bên tai, hơn nữa lúc hần đi vẫn cùng Mã hồ ly khẳng định có thể tìm ta trở về, như vậy làm sao hần có thể rời đi vội vã như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Ta bị chính những nghi vấn trong đầu làm cho choáng váng, nhưng là nghi vấn quá nhiều, cho dù như thế nào cũng không nghĩ ra.

Mã hồ ly sờ mó trong ngực một lúc, lấy ra một tờ giấy đưa cho ta, nói: “Ta nghe thấy Tư Mã kỳ nói thì không tin, nhưng khi ta trở về phòng thì lại thấy phong thư này.”,

Thời điểm ta mở ra tờ giấy này, trong nội tâm ta vô cùng khó chịu, phong thư này chẳng khác gì tờ giấy nháp, nhàu nát vô cùng, có thể thấy lúc đó đã bị vò như thế nào.

Mã hồ ly, rốt cuộc người dùng tâm trạng gì để gấp lại bức thư này thật gọn gàng, hơn nữa còn giấu ở trong ngực.

Ta nhìn tờ giấy kia, chữ viết trên đó vô cùng giống của ta, bởi vì thường ngày ta viết chữ rất tùy hứng, trong mỗi câu chữ thường kéo dài ở phần đuôi, thường thường bởi vì nóng vội, nên phần kéo dài kia thường không không kéo dài như vậy, mà chữ viết trên phong thư là hoàn toàn bất trước phong cách của ta.

Ta hiểu rõ chữ viết này nhất định là do Hoàng Thu Thanh viết, nhưng mà khi ở Ni Sơn ta viết rất ít lần, chỉ bằng nhìn mấy lần mà có thể bắt chước chữ của ta giống như vậy, không thể bảo là không lợi hại.

Nhưng là. Ta nghĩ lại, nhìn Mã hồ ly, nói: “Người không phải là biết bắt chước chữ của ta sao, làm sao lại không xác định được chữ này không phải do ta viết?”

Lúc trước hần hay chép sách giúp ta, viết rất giống, ta thấy thủ pháp của hần cũng rất thành thạo.Phàm là những chữ có thể phỏng theo chữ của người khác thì thường ngày nhất định đặc biệt tỉ mỉ, bút lông bây giờ cùng bút máy của ta trước kia không giống nhau, tuy nhiên khi viết bút lông cũng thể hiện chút tính tình của ta, người với người dĩ nhiên tích cách khác nhau, cho dù là bắt chước thì cũng có thể nhìn ra.

Hần gõ gõ đầu của ta, nói: “Ai nói ta không nhìn ra.”

Vừa nghe hần nói như vậy, ta liền nghiêng đầu kéo cổ áo hần, nói: “Vậy sao người lại ngu ngốc vậy! Người biết ta ba ngày qua không hề rời khỏi đây! ? Hơn nữa căn bản không hề rời xa huyện Ni Sơn.”

Thời điểm nói đến chỗ này, Mã hồ ly cười cười, nụ cười rất là mệt mỏi, nói: “Ta bị nhốt .”

Lời vừa nói ra này, ta nhất thời ghen hòng nhìn trần trời, hồi lâu không kịp phản ứng, thật vất vả mới hoàn hồn, mới nói: “Người bị giam lỏng sao? ! Tại sao? !”

”Cha ta.”

Thì ra là khi đó Mã hồ ly cảm thấy chuyện có cái gì không đúng, liền lập tức đi đến tìm Tiêu Điều, muốn mời hần phái người cùng nhau đi tìm ta, bởi vì chỉ một mình hần, Ni Sơn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tìm ra được cũng sẽ phí rất nhiều thời gian, hơn nữa khi đó đã vào đêm, trong lòng hần lo lắng cũng chỉ có thể tìm viện binh.

Vậy mà, khi hần tìm được Tiêu Điều thì lại phát hiện Mã Anh Minh cũng ở đây, vừa nói ra mục đích của mình, không ngờ Mã Anh Minh lại ra lệnh khiến nha dịch bắt Mã Văn Tài lại, sau đó nhốt ở một căn phòng, cho đến khi hần sphats hiện công lực mình đã hồi phục, có thể tự mình xông ra ngoài.
Thì đã qua hai ngày trôi qua rồi, mà lúc này, hần không cần xông vào, Mã Anh Minh đã chủ động sai người thả hần ra, hần mới ra tới liền lập tức cùng Phát Tài cùng Cát Tường bắt đầu tìm ta.

”Người không phải là biết võ công sao? ! Tại sao lại bị bắt chứ! ?” Ta cả kinh nói.

Mã hồ ly cúi đầu, kéo tay ta khỏi cổ áo hần, giọng nói nhàn nhạt nói: “Lúc trước ở chỗ cha ta uống ly trà, trong trà có thuốc.”

Ta cứng lại, há miệng, hồi lâu mới tiếp lời, nói: “Là bởi vì ta.”

Mã hồ ly vươn tay ra, ôm ta thật chặt, mấy chòm râu lom chòm trên cằm cắm vào mặt ta, chỉ nghe hần nói: “Chuyện không liên quan đến người, là vấn đề của ta cùng ta cha.”

Nội tâm của ta chậm rãi trầm xuống, đột nhiên cười cười, nói: “Từ Mã kỳ tất nhiên đã đề cập đến chuyện của ta với cha người, mặc dù không nói rõ, nhưng mà nhất định là có âm mưu.” Nếu không, căn bản sẽ không vô duyên vô cớ lại nhốt Mã hồ ly lại, mọi việc phải có bởi vì, có nhân tất có quả, mà trên thế gian, bởi vì Nhân Quả luôn là quán quanh ở một chỗ, mơ mơ hồ hồ không thể nói rõ.

Nói đến đây, lòng ta vừa động, nói: “Vậy làm sao người biết ta ở chỗ này?”

”Tôi hôm qua sau khi được thả ra ngoài ta liền xông vào đây, đi xung quanh tìm người, nhưng mà lại không hề có thu hoạch, ngay sáng sớm hôm nay, Phát Tài vội vã tới tìm ta, nói rằng sáng tinh mơ có một đồng tử đến tìm ta. Ta cảm thấy được chuyện có kỳ hoặc, liền lập tức trở về nhà môn, tên đồng tử nói có người giao phó nhất định phải nói cho ta biết, buổi sáng hôm nay, khách điểm Duyệt Lai, phòng chữ Thiên số một. Hỏi hần là ai, đồng tử này nói cũng không rõ ràng, chỉ nói là một vị công tử trẻ tuổi. Khi đó ta đã không để ý quá nhiều, lập tức chạy tới. Vừa đến nơi, liền phát hiện người đang nằm thoi thóp trên giường. Người có biết khoảnh khắc nhìn thấy người âm thanh cũng không kêu lên được người có biết. Ta sợ hãi thế nào không.”

Lỗ mũi của ta chưa xót, đưa tay ôm hần, ba ngày không thấy, ta là người bị mất tích, thế nhưng hần lại chính mình ăn cũng không vô, ngủ cũng không ngủ ngon, đôi mắt toàn là tơ máu, quần áo cũng nhăn nhum, hai ngày bị giam lỏng hần đã làm gì để vượt qua, ta cũng không háng hái hỏi, cũng không cần hỏi.

Bởi vì, tất nhiên hần trải qua so với ta cũng không tốt hơn bao nhiêu.

”Là Hoàng Thu Thanh bắt ta đi.”

Cảm thấy hần khề cứng đờ, túm lấy đầu vai của ta, chống lại ánh mắt của ta, mày nhíu lại rất chặt, nói: “Hoàng Thu Thanh?”

Ta gật đầu một cái, nói: “Không sai, là hần. Nhưng mà ta lại không nghĩ ra lý do của hần là cái gì, trong ba ngày này, hần chỉ là khiến ta đói bụng.” Mặc dù thức ăn là do ta không muốn ăn, “Chỉ là giống như vì trì hoãn thời gian. Nhưng là tại sao trì hoãn thời gian, cái này. Cho dù như thế nào thì ta cũng nghĩ không thông.”

Mã hồ ly suy nghĩ một chút, thoáng qua cười cười với ta, mấy cọng râu lại cọ sát lỗ mũi, nói: “Nghĩ không thông, vậy thì đừng nghĩ nữa. Dù sao bây giờ tìm được người. Là ta, vậy thì đủ rồi. Người không bị thương, còn sống là tốt, vậy thì đủ rồi.”

Ta hiểu rất rõ là hần đang chuyển đề tài, ta cũng biết rõ hần và Hoàng Thu Thanh là người quen cũ, hần biết bao nhiêu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 49.2

Ta sờ sờ lên cái cằm, cười cười cúi xuống, nói: “Vốn là, thật đúng là là không cần rồi.” Khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nghe được những lời này của ta thì lập tức xanh lại, ta lại nói: “Chỉ là về sau suy nghĩ lại, thấy người có lúc cũng được chút việc, cho nên. Ta mới trở lại.”

Cát Tường lúc này mới vui vẻ lên một chút, gật đầu liên tục, nói: “Đúng vậy Đúng vậy, Cát Tường có thể giúp tiểu thư giặt quần áo quét dọn vệ sinh, còn có thể đi lấy thức ăn cho tiểu thư! Còn có.”

Chợt Cát Tường có chút lên lút, len lén liếc nhìn Mã hồ ly, lông mày Mã hồ ly nhướng lên, sau đó liền đứng lên quay sang chỗ Phát Tài, ngồi xuống tự mình rót trà rồi uống.

Mã hồ ly vừa đi, Cát Tường liền kéo ta lại, nói: “Tiểu thư, ngày đó vào buổi chiều không thấy tiểu thư. Người biết trên đường em đã gặp người nào không.”

Ta nhú nhú mày, nói: “Người nào?”

“Lai Phúc thúc!”

“Cái gì? ! Lai Phúc thúc! ?” Ta cả kinh nói.

Lai Phúc, là một chàng quý của một tiệm tơ lụa mà Cổ Thường Ngọc kinh doanh, bởi vì vài vóc trong cung đều do Cổ gia cấp, cho nên hắn luôn luôn vào nam ra bắc đi tìm loại vải tốt nhất, muốn lấy lòng Cổ Nam Phong. Sau một thời gian thì quan hệ của hắn với người bên ngoài rất tốt, quen biết cũng không nhiều người, nhưng mà nếu như Cổ Thường Ngọc muốn tìm ta, dĩ nhiên là bắt đầu từ những người này, như vậy, chứng tỏ Lai Phúc thúc đã tìm được ta sao?

Cát Tường thấy vẻ mặt kinh ngạc của ta, liền nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, Lai Phúc thúc! Xem ra lão gia vốn là đã sớm tìm được chúng ta, còn kêu Lai Phúc mang đến một phong thư.”

Lời vừa nói ra này, ta càng cảm thấy kinh hãi, không chỉ là người đến, hơn nữa còn có tin! ? Cái này chứng tỏ điều gì. Thật ra thì chính là ta đây tự cho rằng là bản thân mình đào hôn thành công? Các đội binh mã đều biết ta ở chỗ này, chỉ là ta tự cho là mình trốn được thôi.

Khẽ thờ dài một cái, ta vươn tay, nói: “Thư ở đâu? Đưa ta xem.”

Cát Tường sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn về phía Mã hồ ly cùng Phát Tài, có chút do dự mà nói: “Nhưng mà.”

Ta lắc đầu một cái, nói: “Không có chuyện gì. Đưa cho ta.”

Mặt nàng lại nhìn về phía Mã Văn Tài, rồi mới từ trong ngực móc ra một phong thư bị làm cho nhăn nhúm, thời điểm ta mở phong thư ra rõ ràng nhìn thấy Mã Văn Tài ngẩng đầu liếc nhìn ta một cái, ta ho nhẹ một tiếng, nói: “Là cha ta.”

Hắn lúc này mới gật đầu một cái, sau đó quay đầu đi.

Thôi đi, còn nói hắn hào phóng, thì ra là đều là giả vờ, thật ra thì trong lòng rất không yên lòng.

Chỉ là điều này không biết vì sao lại khiến ta có cảm giác bị trói buộc, trực giác có chút vui mừng, quả nhiên, nữ nhân chính là động vật mâu thuẫn, người khác can thiệp chuyện của người thì luôn là cảm thấy phiền não không kiên nhẫn, dần dà sẽ chán ghét, thế nhưng khi người không được nghe hắn hỏi thăm lại có chút khó chịu, rồi lại bởi vì hắn tỏ ra chút quan tâm thì vui mừng.

Phải nói là vô quyết định có móng tay nhọn. Hay là nói đây chính là bản tính của phụ nữ?

Ta cũng không biết mình vui mừng cái gì, dù sao sau đó khoe miệng tự nhiên nở một nụ cười.

Vốn cho là Cổ Thường Ngọc sẽ trách cứ ta đào hôn, hoặc là yêu cầu ta lập tức trở về Lạc Dương, vậy mà ngoài ta dự liệu của ta, hắn cũng không làm như vậy. Mà là một chữ cũng không nói đến chuyện hôn sự này, mở đầu một đoạn lớn chính là hỏi thân thể ta như thế nào, có ăn cơm tốt không, có bị mệt không, có hay không gặp phải người xấu, có bị lừa gạt không. Sau đó nói để cho ta chơi bởi ở bên ngoài nhưng không được quá ngang tàn, phải chú ý an toàn, muốn ăn ngon và có chỗ ở tốt, không có tiền thì hãy đến chi nhánh của Cổ gia lấy tiền. Cuối cùng còn nói ta đã đi chơi rồi, thì cũng đừng vội vã về nhà, hắn cũng ra ngoài vài tháng mới trở về, nếu như ta trở về thì ít nhất một tháng nữa hắn mới về, hắn nói muốn trở về trước ta, muốn ở nhà chờ ta.

Những lời này rất bình thường, không có đặc biệt gì, nhưng mà ta lại cảm giác được có gì đó không đúng.

Vốn là ta đối với Cổ Thường Ngọc có chút thiện, thấy hắn chỉ quan tâm đến thân thể ta thì thấy mình đúng là không phải con gái tốt, luôn làm cho người khác bận tâm, thường ngày Cổ Thường Ngọc đối với ta rất cưng chiều, ta không kim được mà hốc mắt có chút đỏ.

Lúc này sau lưng một đôi tay nhẹ nhàng đặt ở đầu vai của ta, chẳng biết lúc nào Mã hồ ly đã đứng đằng sau ta, cũng không thấy Cát Tường và Phát Tài đâu, đoán chừng là tên Phát Tài này thức thời nên đã kéo Cát Tường rời đi, từ khi hắn biết ta là nữ nhân, thái độ hắn đối với ta liền quay ngoắt 180 độ, ánh mắt cổ quái mỗi lần nhìn thấy ta giờ đây cũng trở lên tôn kính, nếu như nói cái gọi là thành, như vậy Phát Tài chính là tấm gương điển hình, 100% trung thành hơn nữa người cũng cơ trí và trầm mặc.

“Đã như vậy, thì hãy dứt khoát trở về đi. Cha nàng nhất định rất nhớ nàng.” Mã hồ ly sờ sờ đầu của ta.

Chúng ta mỗi mùa đều có ngày nghỉ, vừa về đến nơi cũng là 10 ngày sau, Mã hồ ly muốn để ta tạm thời ở biệt viện trước còn hắn thì quay trở về Lạc Dương trước.

Ta gạt đầu một cái, hiện tại tình huống như thế, ta đánh liều nên căn bản cũng không có chuẩn bị gì, nếu như Cổ Thường Ngọc muốn ta hơn hai tháng sau mới trở về, như vậy liền theo ý của hân.

Nhưng là, ta hoàn toàn không nghĩ tới, con gái như ta từ nhỏ đến lớn chưa một lần nào nghe lời cha, khó lắm mới có lần đầu nghe lời như vậy, thế nhưng cuối cùng ta rất hối hận.

.

Từ trong miệng Mã Văn Tài biết được, đề Mã Anh Minh đồng ý chuyện của chúng ta là vô cùng khó khăn rồi, mặc dù hân nói việc cha hân có đồng ý hay không cũng không quan trọng, nhưng mà ta lại cảm thấy vấn đề này nhất định phải giải quyết, thật ra lần trước nhìn thấy Mã Anh Minh ta cũng đã đoán ra được phần nào, quan trường ta đã thấy rất nhiều, chủ ý trong đầu bọn họ không hề nói ra, nhưng mà trong đầu ta cũng sáng tỏ một phần.

Tám phần chính là Tư Mã Kỳ đã ra điều kiện gì đó, để cho hân trực tiếp phản đối chuyện của ta và Mã Văn Tài, phải biết so với Tư Mã gia, Cổ gia cũng gọi là có quyền thế, cũng là một miếng mồi ngon, hơn nữa con trai mình lại để ý đến miếng mồi ngon này, vì sao lại bỏ qua.

Ta không cho là thời đại này, đặc biệt là làm quan, có mấy người có thể không để ý mà bỏ qua những lợi ích này, lẽ nghĩa liêm sỉ đều là dùng miệng nói ra được, có mấy cái có thể làm được, như vậy đã là chuyện khác rồi.

Cho nên, ta nghĩ là sau khi mình về nhà, cùng Cổ Thường Ngọc tiến kinh gặp Cổ Nam Phong, khiến Cổ Nam Phong từ chối hôn sự với Tư Mã gia.
. Bởi vì thật ra thì dã tâm của Cổ Nam Phong rất lớn, Tư Mã gia cùng với mấy vị Vương gia khác chính là kìm hãm lẫn nhau, tất nhiên Cổ Nam Phong không muốn người Cổ Gia với Tư Mã gia có quan hệ, bất luận là công hay tư, hôn sự của ta và Tư Mã Kỳ chính là hoàn toàn không có lợi, không chừng còn mang lại nhiều phiền toái, cho nên ta mới chắc chắn là Cổ Nam Phong sẽ giúp ta. Đến lúc đó, Mã Anh Minh hiểu rõ rồi cũng không thể phản đối, chúng ta nói một vạn câu, không bằng Cổ Nam Phong hừ nhẹ một cái, đây chính là lẽ quan trường, chính là sự thật.

Mọi chuyện cũng đã trôi qua được một tháng, trong lúc nghỉ ngơi ta vẫn luôn ở trên núi, mặc dù nơi này cũng không có thú vui gì, chỉ là ở trong núi sống qua ngày, sau đó cùng Mã hồ ly sống một cuộc sống gia đình, cho nên trôi qua rất vui vẻ.

Tình cảm của Cát Tường và Phát Tài cũng ngày một tốt, tata nhìn bộ dạng bọn họ ngày ngày vui vẻ cười nói mà hạnh phúc. Lúc trước suy tính quá nhiều, cho nên trong tháng này cũng chính mình nghĩ đến khoảng thời gian không lo nghĩ, nên cũng chơi đùa hết sức, cùng Mã hồ ly đi câu cá bắt chim, Mã hồ ly luôn đi theo đằng sau hu dọn cục diện rồi rấm của ta, còn bị ong vò vẽ đuổi một vòng quanh núi.

Trong khoảng thời gian này điều khiến ta cảm động nhất chính là một ngày họ Mã hồ ly mang đến trước mặt ta một con chim lớn, ta nhìn con chim kia cũng không thể giải thích được. Thấy biểu tình của ta, Mã hồ ly hí mắt cười cười, nói, lần trước nàng còn bắt ta cống nàng về xem nó, hiện tại nàng lại không nhớ đến nó, thật đúng là không có lương tâm mà.

Ta giật mình mới phát hiện là con chim non trong ổ khi đó, không nghĩ tới lại lớn nhanh như vậy.

Ta ngẩng đầu liền hỏi, đây là con chim mẹ sao.

Mã hồ ly thần sắc rất dịu dàng, nói ngày thứ hai ta đi tìm, cũng chỉ còn lại mình nó nằm thoi thóp.

Ta không ngờ bây giờ nó lại trở nên xinh đẹp như vậy, bây giờ đã có thể vỗ cánh bay cao, đáy lòng lại không tự chủ được nghĩ, thời điểm khi gặp nó, bây giờ đã không sợ hãi như trước nữa, dùng đôi cánh xinh đẹp bay lượn khắp nơi, cũng không biết nửa đêm thanh tĩnh, có thể hay không còn có thể nhớ tới đêm trăng kinh hoàng kia, nhớ tới ngày đó toàn thân chim mẹ đều là máu, còn những con chim từng tranh đoạt chim mẹ với nó? Đáy lòng có thể hay không cảm thấy cô đơn tĩnh mịch.

Mã hồ ly hỏi ta, có muốn nuôi dưỡng nó không .

Con chim này hoàn toàn không sợ người lạ, ta sờ đến cái đầu đang ở trước ta ta, ta xoa xoa đầu của nó, liền vuốt nhẹ chòm lông mềm mại phía trước, cuối cùng vẫn là dùng hai tay ném nó đi.

Nó bị vút bỏ, cả người cùng lông đều run lên, phát ra một tiếng kêu to, sau đó mở cánh ra lao thẳng tới không trung, nhưng mà lại ở trên không trung một lúc rồi lại quay về, quay đầu lại giống như nhìn ta một cái, ta cười phất phất tay với nó, nó lúc này mới vỗ cánh thật mạnh bay về phía trước, bay thẳng vào trong rừng, cũng không nhìn thấy bóng dáng, trên bầu trời xuất hiện một đốm trắng, ta đưa tay với, thì ra là một cọng lông trắng, vãn về một chút, ta nhẹ nhàng cười một tiếng.

Có một loại cảnh đẹp, không phải nhốt ở trong lồng là có thể thấy, có thể tự do chao liệng ở trên bầu trời, chính là một cảnh hiếm có, đó mới là nơi phát triển tốt nhất của nó.

Sau kuwng có người đưa tay ra, nắm thật chặt tay của ta, ánh mặt trời chiếu vào, hai người đứng đón gió, dường như khoảnh khắc ấm áp đó sẽ không bao giờ biến mất.

Nhưng là, những ngày tháng yên tĩnh trong núi khiến ta không thể ngờ được những chuyển sắp xảy ra.

Tất cả đều thay đổi rất nhanh.

Ta đưa ra tay run rẩy kéo hai người trước mặt, hai người kia mới từ chân núi trở lại, lúc trước nghe nói bọn họ vào thành lớn, vốn nên vui vẻ trở về, vậy

mà bây giờ lại than ngán thở dài về cục diện chính trị thay đổi.

”Các người. Mới vừa nói gì?” Ta gắt gao đè ép nhịp tim đang đập loạn, hoàn toàn không tiếp nhận được những gì bọn họ vừa nói ra.

Hai người kia đều là con nhà sách, là một người có học, chuyện Cổ Nam Phong tham gia vào chính sự cũng không phải chuyện hiếm gặp, hẳn nghiêng đầu thấy ta, liền thở dài, nói: “Trên thông báo có viết, Cổ Nam Phong rốt cuộc bị giết, toàn bộ người trong Cổ gia đều bị bỏ tù, định vào thu sẽ xử trăm thiên hạ này, rốt cuộc sạch sẽ hơn rồi.”

Trong phút chốc, ta cảm thấy được không khí cũng chợt động lại, giống như sẽ không hô hấp thì loại cảm xúc này sẽ bị kìm nén đến đau đớn.

Cổ gia toàn bộ đều bị bỏ tù. Vậy ta. Là cái gì.

Lá thư của Cổ Thường Ngọc lúc trước giờ đây đã có thể giải thích.

Cha. Người cư nhiên lại gạt ta.

Bạn đang đọc truyện *Dụ Đồ Mã Văn Tài* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.